

Tôi dụ nam chính chạy

Thập
Lục
Nguyệt
Tây
Qua

Edit: Cải

Mục lục

[📖 Văn Án 📖](#)

[📖 Chương 1 📖](#)

[📖 Chương 2 📖](#)

[📖 Chương 3 📖](#)

[📖 Chương 4 📖](#)

[📖 Chương 5 📖](#)

[📖 Chương 6 📖](#)

[📖 Chương 7 📖](#)

[📖 Chương 8 📖](#)

[📖 Chương 9 📖](#)

[📖 Chương 10 📖](#)

[📖 Chương 11 📖](#)

[📖 Chương 12 📖](#)

[📖 Chương 13 📖](#)

[📖 Chương 14 📖](#)

[📖 Chương 15 📖](#)

[📖 Chương 16 📖](#)

[📖 Chương 17 📖](#)

[📖 Chương 18 📖](#)

[📖 Chương 19 📖](#)

[📖 Chương 20 📖](#)

[📖 Chương 21 📖](#)

[📖 Chương 22 📖](#)

[📖 Chương 23 📖](#)

[📖 Chương 24 📖](#)

[📖 Chương 25 📖](#)

[📖 Chương 26 📖](#)

[📖 Chương 27 📖](#)

[📖 Chương 28 📖](#)

[📖 Chương 29 📖](#)

[📖 Chương 30 📖](#)

[📖 Chương 31 📖](#)

[📖 Chương 32 📖](#)

[📖 Chương 33 📖](#)

[📖 Chương 34 📖](#)

[📖 Chương 35 📖](#)

[📖 Chương 36 📖](#)

[📖 Chương 37 📖](#)

[📖 Chương 38 📖](#)

[📖 Chương 39 📖](#)

[📖 Chương 40 📖](#)

[📖 Chương 41 📖](#)

[📖 Chương 42 📖](#)

[📖 Chương 43 📖](#)

[📖 Chương 44 📖](#)

[📖 Chương 45 📖](#)

[📖 Chương 46 📖](#)

[📖 Chương 47 📖](#)

[📖 Chương 48 📖](#)

[📖 Chương 49 📖](#)

TÔI DỰ NAM CHÍNH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

 Văn Án

Văn án.

Biên tập: Cải

Tỉnh dậy sau giấc ngủ, Dung Huyền phát hiện bản thân đã biến thành nữ phụ ác độc, làm việc cực đoan, bị nam chủ giải trừ hôn ước, cuối cùng rơi vào kết cục bi thảm trong tiểu thuyết.

Lúc cô xuyên qua là lúc diễn ra bữa tiệc đính hôn thế kỷ.

Nguyên chủ đào hôn không thành, đi khắp nơi hạ thấp danh dự nam chính, nơi nơi tìm chết.

Dung Huyền phẩy phẩy tay: Thích làm gì thì làm, dù sao nam chính cuối cùng cũng sẽ thuộc về nữ chính, cô chỉ là nữ phụ mà thôi.

Cá mẫn Dung Huyền, online chờ chia tay.

Sau đó, một tháng, hai tháng, ba tháng .... Trôi qua.

Giải trừ hôn ước đã thỏa thuận đâu?!

...

Dung Huyền: không thích Cố Dĩ.

Nam chính: Không, em thích.

Dung Huyền : Khi nào chúng ta giải trừ hôn ước?

Nam chủ: Đừng nghĩ nhiều. Nếu giải trừ được thì tính là anh thua.

Sau đó ....

Nam chính nhìn thấy Dung Huyền đối với người khác ôn hòa duy chỉ có đối với anh lãnh đạm, ghen ghét đến nổi điên, đỏ cả con mắt.

(~ ~ ~) ~ (~ ~ ~) ~ (~ ~ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 1 🌿

Chương 1:

Biên tập: Cải

"Cô Dung, cô có ổn không? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không?"

"Chỉ là đi WC thôi mà, sao lại có thể bị ngã nghiêm trọng như vậy chứ?"

"Hiện tại nên làm sao bây giờ? Trên mặt cô ấy bị thương rồi"

"Còn năm phút nữa là buổi tiệc đính hôn bắt đầu, thời gian không còn kịp nữa"

Dung Huyền nhất thời cảm thấy bên tai một mảnh riu rít, như là có vô số con chim chích kêu vậy. Cô chớp mắt, lại chớp mắt, tầm nhìn dần trở nên rõ ràng.

Sau khi tầm nhìn khôi phục, cô nhìn thấy trước mặt có hai người phụ nữ xa lạ, vẻ mặt quan tâm nhìn mình. Cô nhớ rõ bản thân vừa rồi còn đang đọc tiểu thuyết, sao chớp mắt liền ở nơi xa lạ này? Cô rất muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì nhưng lại đột nhiên phát hiện bản thân nói không lên lời.

Cô há miệng thở dốc, nỗ lực muốn phát ra tiếng nhưng lại vô ích.

Đây là làm sao vậy?

"Cô Dung, cô có ổn không? Nếu ổn thì gật đầu một cái, được không?"

Ngoại trừ trên mặt có chút đau, nói không thành lời thì Dung Huyền cảm thấy bản thân vẫn rất ổn, sau khi nghe người kia nói vậy, theo bản năng gật đầu.

Chuyên viên trang điểm Tiểu Mỹ nhìn thấy Dung Huyền gật đầu, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Cô cùng nhà tạo mẫu tóc U U nhanh chóng đỡ Dung Huyền đứng lên.

Nhà tạo mẫu tóc lo lắng nói "Cô Dung, nếu biết được sẽ xảy ra chuyện như vậy thì tôi đã cùng cô đi đến WC ...."

Tiểu Mỹ nhanh chóng đánh gãy lời cô ta, nói "Hiện tại nói những lời này cũng không có ích gì, chúng ta được ngài Lục mời đến, cho dù có xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng phải xử lý một cách thích đáng"

U U lo lắng căn môi dưới "Hiện tại mặt cô ấy đã thành như vậy, cố gắng vừa rồi của chúng ta đều trở nên vô ích"

Sau khi đi vào phòng hóa trang, Tiểu Mỹ lập tức đem cửa đóng lại. Cô kêu U U đỡ Dung Huyền ngồi lên ghế sofa, chính mình lưu loát xoay người tìm đồ vật trong rương trang điểm.

Giọng nói của Tiểu Mỹ đầy trấn định "Đừng hoảng hốt, tôi nhớ tôi có mang khăn trùm đầu màu đỏ lại đây, vừa vặn có thể đem cả khuôn mặt che khuất. Hơn nữa, lễ phục hôm nay cũng là màu đỏ, rất phù hợp, đợi lát nữa tôi lại lấy mấy bông hoa tươi trang trí thêm cho khăn trùm đầu"

Có thể là sự trấn định của Tiểu Mỹ có sức lây lan, U U cũng thực mau đã bình tĩnh lại.

Tiệc đính hôn ngày hôm nay rất quan trọng, không thể để xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Cô ở trong góc tìm được hòm thuốc, lấy ra cồn cùng tăm bông, động tác cực kỳ lưu loát "Cô Dung , đợi lát nữa có khả năng có chút đau, có điều rất nhanh liền tốt. Miệng vết thương của cô cần được xử lý ngay lập tức nếu không cô lớn lên đẹp như vậy, lưu lại sẹo trên mặt thực không tốt"

Dung Huyền vốn còn có chút mờ mịt , nhưng hai người kia nói chuyện ngày càng nhiều, cô ở trong đầu bắt đầu xuất hiện một ý nghĩ.

Cô .... Không phải là đã xuyên sách đó chứ?

Bởi vì cảnh tượng trước mắt quả thực rất giống tình tiết trong cuốn tiểu thuyết cô vừa xem qua .

Trong tiểu thuyết, nữ phụ trùng tên trùng họ với cô, Dung Huyền muốn đào hôn không thành, bị cha Dung phái người bắt trở về. Nhưng nữ phụ cũng không chết tâm, vốn nghĩ muốn từ WC trốn thoát, nhưng không nghĩ tới thời điểm chuẩn êm đến cửa WC, lại bị người khác từ phía sau hung hăng đẩy một cái.

Trên mặt sàn WC không biết vì sao lại có rất nhiều nước, lần ngã này của nữ phụ thực sự rất nghiêm trọng, cả khuôn mặt đều bị thương.

Tuy rằng không có chứng cứ xác thực nhưng nữ phụ trực giác cảm thấy lần ngã này của cô ấy là do mẹ kế cùng chị kế gài bẫy, sau khi ý thức được điểm này, cả người cô ấy đều bạo phát. Cô ấy năm nay mới có mười bảy tuổi, vừa mới học lớp 11, tính tình dễ xúc động lại dễ giận. Cô ấy không quan tâm người khác khuyên ngăn, bất chấp hậu quả mà mang theo khuôn mặt bị thương đi đến buổi lễ đính hôn, đánh mẹ kế cùng chị kế một trận.

Nữ phụ bởi vì tuổi nhỏ gặp phải kích thích lớn, có chút kháng cự cùng người khác giao lưu, cho nên những năm gần đây cô ấy vẫn luôn không nói được. Cô ấy không thể nói chuyện, không thể thông qua ngôn ngữ biểu đạt bất mãn của bản thân, chỉ có thể dùng hành động để phát tiết cảm xúc, ở buổi lễ kết hôn náo loạn một trận lớn.

Tiệc đính hôn sau đó cũng không bị hủy bỏ. Cuối cùng cô ấy và nam chính vẫn đính hôn nhưng bởi vì việc này, cô ấy đã triệt triệt để để đặc tội với người nhà họ Cố

Nhà họ Cố là đình cấp hào môn, coi trọng nhất chính là thể diện nhưng cô ấy lại ở trước mặt nhiều người như vậy, đem mặt mũi của bọn họ đều quăng đi hết.

Nữ phụ cũng không biết, buổi lễ đính hôn này chính là ông ngoại cô đánh cược hết thầy, lì lợm la liếm vì cô mà giành lấy, muốn cô sau khi ông mất còn có người đáng tin cậy để dựa vào. Đáng tiếc, nữ phụ cũng không hiểu được phần dụng tâm lương khổ này của ông ngoại, chính mình tự tay phá hủy buổi tiệc đính hôn thế kỷ này.

Sau khi nhớ lại một lần cốt truyện tiểu thuyết, Dung Huyền cuối cùng cũng biết hiện tại là cái tình huống gì.

Trước khi xuyên sách cô đã đọc hết cuốn tiểu thuyết này rồi, cho nên cô biết nguyên chủ thật ra không hề đoán sai. Người đẩy cô ấy ngã chính là chị kế của cô ấy, Dung Di. Cô ta làm như vậy chính là bởi vì muốn buổi tiệc kết hôn này không thể diễn ra suôn sẻ.

Dung Di thật lâu trước kia đã gặp qua thiếu gia nhà họ Cố, đối với anh vừa gặp đã yêu, đáng tiếc lại chậm chạp không có cơ hội tiếp xúc với anh.

Nguyên chủ có thể cùng Cố Dĩ kết hôn, Dung Di sau khi biết được bèn sinh lòng ghen ghét, cảm thấy chính mình không chiếm được thì nguyên chủ cũng đừng hòng chiếm được. Cô ta biết nguyên chủ dễ xúc động, không khống chế tốt cảm xúc cho nên cô ta mới thiết kế ra một màn này, khiến nguyên chủ tự mình phá hủy buổi lễ đính hôn.

Vừa nghĩ đến đây, Dung Huyền cảm thấy trên mặt truyền đến một trận tê rần.

U U nhẹ giọng xin lỗi "Cô Dung , cô cố chịu đựng một chút" Khuôn mặt Dung Huyền cực kỳ tinh xảo, nhìn giống như một tiểu tinh linh đi lạc xuống nhân gian, linh hoạt lại ưu nhã, đáng tiếc vết thương trên mặt cô hiện tại đã phá hủy toàn bộ gương mặt mỹ lệ.

U U cùng Tiểu Mỹ đều biết cái ngã này có chút kỳ quặc, dù cho có té ngã thì cũng không đồng nghĩa với việc cả người đều lao đến phía trước. Ví dụ như trượt chân, cả người sẽ ngã về phía sau, trên mặt cũng tuyệt đối sẽ không có vết thương lớn như vậy. Nhưng cũng may Dung Huyền trừ mặt ra thì cũng không có gì không khỏe, hiện tại họ không có thời gian truy cứu những việc này, việc cấp bách phải làm hiện tại chính là làm buổi tiệc đính hôn ngày hôm nay có thể diễn ra thành công tốt đẹp. Những thứ khác, để sau hôm nay rồi tính.

Dung Huyền nháy mắt, động tác của U U kỳ thật rất nhẹ, lúc bôi thuốc tuy rằng trên mặt có chút đau nhưng cô vẫn còn có thể chịu được.

U U nhìn Dung Huyền ngoan ngoãn an tĩnh trước mặt, nhất thời có chút kinh ngạc.

Cô nhớ rõ không lâu trước đó trên mặt Dung Huyền còn tràn đầy oán hận, bất mãn, ác độc nhưng giờ phút này, tất cả những cảm xúc ấy đều đã biến mất, chỉ còn lại ôn nhu cùng an tĩnh.

Thật ra trước đó nhìn thấy oán hận trên mặt Dung Huyền, cô không có kinh ngạc, chỉ có đau lòng. Cô cùng Tiểu Mỹ đều là người do ngài Lục mời đến, ngay cả lễ phục cũng là do một tay ngài Lục chuẩn bị, có thể nói, tiệc đính hôn này, người Dung gia căn bản không hề có cơ hội nhúng tay vào.

Cô biết hào môn sâu như biển, nhưng không nghĩ tới sẽ sâu như vậy. Ngài Lục rõ ràng là đang đề phòng người nhà họ Dung, đặc biệt là cha của Dung Huyền, cùng với người vợ hiện tại của ông ta, Kỷ Ngưng.

Nhưng không nghĩ tới, hai người các cô ngàn phòng vạn phòng cũng vẫn để chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Có điều, còn may, hiện tại vẫn có biện pháp giải quyết.

U U động tác lưu loát giúp Dung Huyền bôi thuốc, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra tươi cười "Cô Dung, vết thương này phải mấy ngày nữa mới có thể khỏi, cô sau khi về nhà đừng quên bôi thuốc đúng giờ"

Tiểu Mỹ một bên giúp Dung Huyền đội khăn trùm đầu, nói "Mỗi ngày đều bôi thuốc, chờ sau khi vết thương lành lại, mặt của cô nhất định sẽ trở lại bình thường"

Sau khi giúp Dung Huyền tạo hình xong, Tiểu Mỹ cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Lễ phục trên người Dung Huyền rất đẹp, đây là do ngài Lục mời nhà thiết kế nổi tiếng ở nước ngoài thiết kế, cả thế giới chỉ có một chiếc. Tuy rằng đội cái khăn trùm đầu lên nhìn có chút kỳ quái nhưng hiện tại cũng chỉ có cách này. Tiểu Mỹ cảm thấy, tạo hình này của Dung Huyền xuất hiện ở buổi tiệc đính hôn không thành vấn đề.

Lúc này, cửa phòng hóa trang vang lên tiếng gõ cửa.

Tiểu Mỹ vừa rời khi đi vào có khóa trái cửa, cho nên người bên ngoài không vào được. Cô kiểm tra lại một lần, đảm bảo tất cả đều thỏa đáng mới đi ra mở cửa.

Ngoài cửa là người phục vụ đêm nay. Người phục vụ cung kính nói "Xin hỏi cô Dung đã chuẩn bị xong chưa?"

Tiểu Mỹ gật đầu "Đã chuẩn bị tốt"

"Vậy xin mời cô Dung đi theo tôi"

Tiểu Mỹ do dự một chút, cuối cùng vẫn khẽ căn môi đi theo. Cô là chuyên viên trang điểm cho Dung Huyền, cùng cô ấy đến đại sảnh tuy có phần không thích hợp nhưng cũng không phải là không thể. Cô sợ trên đường lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ có thể da mặt dày bám theo.

Dung Huyền đội khăn trùm đầu, an tĩnh đi theo phía sau người phục vụ. Sau khi biết cốt truyện, đối với việc nói không được cô cũng không hoảng loạn lắm, bởi vì cô biết đây chỉ là tạm thời.

Nguyên chủ không nói được bởi vì trước kia cô ấy đã gặp phải kích thích quá lớn, nội tâm sinh ra kháng cự đối với việc nói chuyện, dần dần thực sự nói không ra lời. Nhưng hiện tại đổi lại thành cô, cô trong nội tâm cũng không có kháng cự nói chuyện, loại tình huống này đương nhiên có thể chậm rãi cải thiện.

Cô có thể lại một lần nữa mở miệng nói chuyện, chính là phải cần một chút thời gian.

Cốt truyện, nguyên chủ rốt cuộc đã gặp phải kích thích lớn gì, tác giả cứ mãi chậm chạp không chịu bật mí, khả năng sau này có tiết lộ nhưng Dung Huyền còn chưa có đọc đến đoạn đó. Dung Huyền nội tâm có dự cảm, cảm thấy cái kích thích kia có chút không đơn giản.

Có điều, nghĩ theo một góc độ khác, cô hiện tại cũng coi như là một phú nhị đại, không thiếu tiền. Nếu đã xuyên đến đây, vậy cũng chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

(~ ▯ ▽ ▯) ~ (~ ▯ ▽ ▯) ~ (~ ▯ ▽ ▯) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 2 🌿

Chương 2:

Biên tập: Cải

Sau khi đi theo người phục vụ đến đại sảnh yến hội, Dung Huyền rất cuộc cũng biết bữa tiệc đính hôn này có bao nhiêu long trọng.

Trong hội trường một đám người quần áo lụa là, trong không gian phiêu đảng mùi hương quyến rũ của những chai rượu champagne hảo hạng hòa cùng âm nhạc cổ điển đầy lãng mạn. Tất cả những người được mời đến tham dự buổi tiệc hôm nay đều là những quan chức cấp cao cùng ông chủ của các doanh nghiệp lớn trong nước.

Dung Huyền vừa đến không bao lâu, liền có một ông lão ngồi xe lăn được một người đàn ông trung niên đẩy đi đến chỗ cô. Dung Huyền tuy rằng không có kế thừa ký ức của nguyên thân nhưng cô đoán, ông lão có bộ mặt hiền lành này hẳn là người ông ngoại luôn một lòng suy nghĩ vì nguyên thân.

Cô cũng không có đoán sai bởi vì vừa lại gần, lão nhân gia đã ôn hòa nói "Tiểu Huyền nhà chúng ta đêm nay thật xinh đẹp, ông ngoại thực sự vì cháu mà cảm thấy vô cùng vui mừng"

Dung Huyền không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu.

Lão nhân gia chú ý thấy cô đội khăn che mặt, kỳ quái hỏi Tiểu Mỹ đứng bên cạnh "Sao lại cho con bé mang thứ này?"

Tiểu Mỹ áy náy mà cúi đầu, cũng không có nhiều lời. Lão nhân gia là người thông minh, ngay lập tức đoán được vừa rồi có khả năng đã xảy ra chuyện.

Trên mặt ông có phần nộ, có không thể tin nhưng cuối cùng chỉ còn tồn tại sự bất lực.

Ông hiện tại còn sống, mà Dung Huyền đã bị họ đối xử như vậy rồi , vậy đến khi ông đi rồi thì sao?

Ông thực sự là không yên tâm bỏ lại Dung Huyền một mình trên cõi đời này. Thay Dung Huyền tìm một nhà chồng đáng tin cậy hẳn là việc cuối cùng mà ông có thể làm vì đứa nhỏ này. Cố gia nề nếp nghiêm cẩn, làm người lỗi lạc, là nơi đáng giá phó thác chung thân đại sự.

Hy vọng Cố gia sẽ không làm ông thất vọng.

Ông Lục thở dài, ra hiệu cho Dung Huyền lại gần. Ông nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, dù cho trong lòng có nhiều lời muốn nói nhưng cuối cùng cũng chỉ hóa thành một câu nói đơn giản.

"Đứa bé ngoan, ông ngoại không mong gì khác, chỉ mong con sau này có thể cùng tiểu Cố ở chung thật tốt"

Tiểu Cố trong miệng của ông Lục chính là chồng sắp cưới của Dung Huyền, Cố Dĩ.

Dung Huyền trong lòng rất rõ ràng, nam chính sớm muộn gì cũng là của nữ chính, mà cô, chỉ là một nữ phụ không tính là có nhiều đất diễn mà thôi.

Nhưng cô không đành lòng phá vỡ sự chờ mong của ông cụ, dưới ánh mắt chăm chú của ông Lục, cô chậm chạp gật gật đầu.

Ông Lục thỏa mãn mỉm cười.

Lúc Dung Huyền nghe ông Lục nói chuyện, cách đó không xa độ nhiên truyền đến một trận ồn ào, cô theo bản năng chậm rãi ngồi dậy.

Chỉ thấy nam chủ nhân của bữa tiệc hôm nay, Cố Dĩ đang được một đám anh em nhiệt tình vây quanh, giống như chúng tinh phụng nguyệt, chậm rãi đi tới.

Bởi vì hôm nay là tiệc đính hôn cho nên trên người anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng với áo vest đen, trên cổ đeo một chiếc cà vạt đen. Cà vạt trên cổ của anh có chút lỏng, âu phục còn chưa có cài đủ cúc, sơ mi trắng cũng không có hoàn toàn sơ vin vào trong quần, phía trên còn mở mấy cái cúc áo, xương quai xanh như ẩn như hiện. Anh một tay đút túi, cả người nhìn qua lười biếng lại tùy tính.

Tóc anh hẳn là đã trải qua tạo hình, có điều do không có dùng sáp cố định cho nên có vẻ tự nhiên lại tùy ý.

Đây là lần đầu tiên Dung Huyền nhìn thấy nam chính.

Không thể không nói, Cố Dĩ làm nam chính, trên người xác thực mang theo sức hấp dẫn độc nhất vô nhị. Dáng người cùng diện mạo đều là ngàn dặm mới tìm được một. Ngũ quan thâm thúy, mắt đen, mang theo vài phần cảm giác hỗn huyết.

Hơn nữa, khí chất của anh ..... anh cùng tên của mình rất giống nhau, (hoang) đã muốn mệnh.

Rất nhiều người đều biết Cố gia có ba đứa con, con gái đầu Cố Uyển đã kết hôn sinh con, hiện tại đang định cư ở nước ngoài. Con thứ Cố Nghiêu

Chi, hiện tại đang học đại học, con út Cố Dã, cùng tuổi với nguyên chủ, cũng đang học lớp 11. Rõ ràng phía trước anh còn có một người anh trai cực kỳ ưu tú là Cố Nghiên Chi, nhưng cha Cố mẹ Cố lại cố tình độc sủng người con út này.

Ý của bọn họ mọi người đều biết. Cha Cố đã sớm công bố, sản nghiệp của ông, tương lai sẽ giao cho con út kế thừa, còn hai đứa con còn lại, chỉ có thể được một chút cổ phần, không hơn. Sau khi biết được gia sản nhà học Cố về sau sẽ giao cho Cố Dã, rất nhiều người hao tổn tâm tư đến lấy lòng anh.

Cho nên sau khi Cố Dã tới, toàn bộ không khí trong yến hội đều nóng lên. Đám anh em của anh rất biết làm việc, hơn nữa số lượng thực sự quá nhiều, hiện trường nhất thời có chút náo nhiệt.

Nam nữ nhân vật chính của bữa tiệc đều đã xuất hiện, MC lập tức cầm lấy microphone đi lên đài.

Giọng nói anh ta mang theo ý cười, chậm rãi nói "Xin chào toàn thể quý vị khách quý đã đến dự buổi lễ đính hôn ngày hôm nay, cảm ơn mọi người đã gác bỏ sự vụ bận rộn, bớt thời gian đến buổi lễ đính hôn của Cố Dã tiên sinh cùng Dung Huyền nữ sĩ ...."

Đính hôn không thể so với kết hôn, ít nhất thì nghi thức đơn giản hơn không ít. Huống chi, hai nhân vật chính của ngày hôm nay mới chỉ có mười bảy tuổi, đều còn đang học cấp ba, từ giờ đến lúc bọn họ kết hôn vẫn còn quá xa xôi. Tương lai thế nào, thực đúng là khó nói.

Sau khi nói xong lời dạo đầu, MC lập tức đi vào chủ đề chính.

"Tiếp theo, xin mời Cố Dã tiên sinh và Dung Huyền nữ sĩ lên đài, cùng trao nhau nhẫn đính hôn"

Tiểu Mỹ tận tâm đỡ Dung Huyền lên đài, cô ấy thực sự sợ lại xảy ra chuyện gì. Dung Huyền trên đầu đội khăn trùm đầu, tuy rằng không đến mức không nhìn thấy gì, nhưng đi đường đúng là có chút không tiện, cho nên cô vẫn luôn nghiêm túc cúi đầu nhìn đường dưới chân.

Cố Dĩ tựa hồ nhìn thoáng qua cô, lại tựa hồ không có. Không khí tại hiện trường thực sự có náo nhiệt, Dung Huyền vừa xuyên qua đã gặp phải lễ đính hôn, thực sự có chút bối rối.

Sau khi đi lên trên đài, giọng nói vui sướng của MC liên vang lên "Hiện tại, mời Cố Dĩ tiên sinh đeo nhẫn đính hôn cho Dung Huyền nữ sĩ"

Sau khi lên đài Tiểu Mỹ đã biết ý mà thối lui ra xa, MC cũng tự động đứng cách bọn họ một khoảng vừa đủ. Trong khoảng thời gian ngắn, một mét vuông xung quanh chỉ còn lại hai người Cố Dĩ cùng Dung Huyền.

Dung Huyền phản ứng chậm chạp, giọng nói không chút để ý của Cố Dĩ vang lên "Tay"

Tay? A

Dung Huyền nâng tay lên, nhân viên công tác cũng đúng lúc cầm hộp nhẫn lại đây, Cố Dĩ từ hộp nhẫn lấy ra nhẫn đính hôn, động tác tùy ý đeo nhẫn vào tay cô.

Dưới đài, đám anh em của Cố Dĩ đầy mặt xem náo nhiệt nhìn một màn trên đài.

Ninh Tử Thần hết sức vui mừng "Ha ha ha ha, lão đại đính hôn? Thực sự đính hôn? Sao tao lại có cảm giác như đang nằm mơ"

Hách Cường to con dùng tay nắm lấy bả vai anh ta, trên mặt cũng mang theo ý cười "Tao cũng cảm thấy như đang nằm mơ. Lão đại chưa từng nói

chuyện yêu đương, lúc này thế nhưng lại trực tiếp có vị hôn thê, ha ha, đây chính là đốt cháy bao nhiêu giai đoạn a? Thật là đủ để tao cười một năm"

Hai người ha ha cười lớn, lúc này Thịnh Thế Hào nhú mày hỏi "Vì sao... Dung Huyền lại đội khăn trùm đầu?"

Ninh Tử Thần cùng Hách Cường nghe vậy cùng phản ứng lại.

Trong lễ đính hôn lại mang theo khăn trùm đầu, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy khuôn mặt đại khái nhưng đường nét cụ thể lại nhìn không ra. Tuy rằng phía trên có trang trí hoa tươi, có chút độc đáo nhưng dù có độc đáo nhưng cũng có chút không thích hợp.

Ninh Tử thần bắt đầu bổ não "Không phải là gả thay chứ?"

Hách Cường 'xì' một tiếng khinh miệt "Thay con mẹ mày, chuyện này không có khả năng"

Thịnh Thế Hào một tay chống cằm, trầm tư trong chốc lát "Gả thay tao cũng cảm thấy không có khả năng, hiện tại không phải là thời cổ đại, đầu năm nay gả thay không gạt người được, Dung gia cũng không có khả năng sẽ làm ra chuyện như vậy"

Ninh Tử Thần phất tay "Nếu không phải là gả thay thì sao lại phải mang khăn trùm đầu, không dám lộ mặt? Chắc không phải là ngại bản thân quá xấu chứ?"

Ninh Tử Thần vốn dĩ cũng chỉ là thuận miệng nói nhưng những lời này anh ta vừa dứt, hai người còn lại bắt đầu trầm mặc.

Thật sự là có khả năng này. Ví dụ như bọn họ, lớn lên không xấu, tính tình cũng khá cao ngạo. Nếu là bọn họ đính hôn, khẳng định sẽ hận không thể để tất cả mọi người nhìn thấy mặt mình, ca ngợi bọn họ lớn lên đẹp trai.

Mang khăn trùm đầu? Không có khả năng.

Hách Cường 'Fuck' một tiếng "Lão đại đẹp trai như vậy .... Nếu thật sự ... vậy nó .... cũng quá đáng thương rồi ?"

Lúc mấy người nói chuyện, một người bạn khác của Cố Dĩ là lão J cũng thò qua, nói ra chuyện mà mình biết "Có chuyện này không biết bọn mày đã từng nghe qua chưa?"

Ninh Tử Thần mặt đầy bát quái hỏi "Chuyện gì?"

Lão J bày ra vẻ mặt nghiêm túc "Tao nghe nói Dung Huyền không thể nói chuyện"

Ninh Tử Thần, Hách Cường cùng Thịnh Thế Hào đồng loạt chửi thề.

Ninh Tử Thần không dám tin "Không thể nói chuyện? Người câm điếc?"

Lão J lắc đầu "Cũng không phải, không phải là trời sinh, nghe nói trước đây chịu đả kích cho nên sau đó mới không thể nói chuyện"

Dứt lời, mấy người đồng thời trầm mặc, không biết nên nói gì mới tốt.

Vẫn là Ninh Tử Thần tâm tư đơn giản nói ra nỗi lòng của mọi người "Thì ra là bị chướng ngại tâm lý a, thật đáng thương"

Hách Cường dùng sức đánh Ninh Tử Thần một cái "Mày nói cái gì vậy? Đừng có mà nói mấy lời lung tung"

Ninh Tử Thần nhún vai "Tao đây không phải là uất ức thay lão đại sao? Cũng không biết ba mẹ nó nghĩ cái gì" Nhiều thêm một vị hôn thê, có khả năng lớn lên xấu xí không nói, lại còn là một người câm.

Lão J lắc đầu "Ba mẹ nó thương nó như vậy, hiện tại lại đáp ứng cho nó liên hôn, hẳn là chuyện này thực sự không còn cách nào cứu vãn"

Nói xong, mấy người đồng loạt thở dài.

Trên đài, Cố Dã tự nhiên cũng thấy được khăn trùm đầu chướng mắt trên đỉnh đầu Dung Huyền.

Sau khi trao nhãn cho Dung Huyền, anh nâng tay kéo khăn trùm đầu của cô ra. Khóe mắt Dung Huyền nhìn thấy động tác kia của Cố Dã, phản ứng nhanh mà mau chóng ngăn anh lại.

Tiếng 'bang' thanh thúy vang lên, mặc dù dưới đài ồn ào nhưng người bên dưới vẫn có thể nghe rất rõ ràng.

Sau khi Dung Huyền nghe được, liền sửng sốt.

Bị đánh nhưng thực ra không đau không ngứa, có điều đây là lần đầu tiên Cố Dã bị người khác đối xử như vậy, anh nhướn mày, lười biếng nói "Vợ à, đến xem mặt một chút cũng không được sao?"

Dung Huyền nghe thấy chữ 'vợ' liền tiếp tục sửng sốt.

Tuy rằng Cố Dã kêu đến thân mật nhưng cô trong lòng đối với cốt truyện rõ ràng, Cố Dã bề ngoài chính là vừa tao vừa dã.

Đây chỉ là mặt ngoài giả dối.

Trên thực tế anh là người rất khó động tâm với người khác. Mặc dù là nữ chủ, cũng phải cố gắng một thời gian dài mới khiến Cố Dã dần chấp nhận cô ấy.

Dung Huyền không nói được, tự nhiên không thể trả lời, cô an tĩnh cúi đầu nhìn mũi chân.

"Hửm?" cách một lớp vải, Cố Dã tự nhiên không thể nhìn rõ mặt cô, tự nhiên cũng không nhìn được biểu tình trên mặt, anh nhất thời cảm thấy bực bội "Vì sao lại không nói lời nào?"

Lúc này, một nhân viên công tác khác vừa vặn cầm hộp nhẫn đi tới, Dung Huyền nhận lấy, chuẩn bị giúp Cố Dã đeo lên.

Nhưng có thể là do Dung Huyền không nói gì, cho nên anh cũng không muốn phối hợp, hai tay rũ bên người, chậm chạp không chịu nâng lên.

Cố Dã mười bảy tuổi còn thực tùy tính, bởi vì gia thế tốt, từ nhỏ đã được cha mẹ chiều cho nên anh làm việc rất tùy tâm. Anh hiện tại còn chưa có học được bản tâm trường hợp, cố kỵ cảm xúc của người khác. Bởi vì đại bộ phận thời điểm, đều là người khác theo anh, chiều anh chứ không phải là anh theo người khác, cho nên anh sống so với đại đa số người đều cực kỳ bừa bãi, khinh cuồng.

Dung Huyền dám khẳng định, Cố Dã là thực sự dám không phối hợp.

Thật ra nếu Cố Dã không phối hợp, Dung Huyền trong lòng cũng không có cảm giác gì, cô chỉ là lo lắng bản thân sẽ khiến ông ngoại thất vọng. Cô biết ông Lục là thực lòng muốn tốt cho mình, hơn nữa còn vì vậy mà trả giá đắt.

Trong truyện, bữa tiệc đính hôn này cuối cùng tan rã trong không vui, tuy rằng hai người vẫn đính hôn nhưng kỳ thật đã chôn xuống một cái tai họa ngầm. Tiệc đính hôn không thuận lợi, người thất vọng nhiều nhất không phải là Cố gia cũng không phải là Khương gia, mà là ông cụ Lục.

Chính cô cũng hiểu, Cố Dã nếu không phối hợp, vậy ai nói cũng không được. Anh có thể đáp ứng cùng Dung gia liên hôn đã là một kỳ tích, ai lại có thể trông cậy vào việc anh có thể làm được nhiều hơn?

Cho nên Dung Huyền đành an an tĩnh tĩnh mà đứng.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Nhân viên công tác đứng một bên thấy một màn này, mặt đầy mờ mịt, ngay cả MC cũng nhìn không được, nhẹ giọng dò hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Dưới đài đều vì trận giằng co trên đài mà có chút ảnh hưởng.

Dung Huyền quá an tĩnh, cũng quá thản nhiên, quá trấn định, cảm giác cô không chút nào để ý, cuối cùng vẫn là Cố Dã chịu thua.

Anh bực bội nâng tay, đây là lần đầu tiên anh nhường bộ nữ sinh, trước kia kể cả người ta có đứng trước mặt anh khóc lóc thảm thiết, anh cũng một bước không nhường.

Dung Huyền nhấp môi, dưới ánh mắt chờ đợi của người chủ trì cùng nhân viên công tác, dưới ánh mắt ghen ghét của Dung Di dưới đài, chậm rãi đeo nhẫn cho Cố Dã.

Sau khi nghi thức trao đổi nhẫn kết thúc, bữa tiệc đính hôn cũng thuận lợi mà hoàn thành.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 3 🌿

Chương 3:

Biên tập: Cải

Dưới đài nhìn thấy một màn này theo bản năng đều đổ mồ hôi lạnh.

Ninh Tử Thần lau trán, trong lòng sợ hãi nói "Tao con mẹ nó còn tưởng lão đại muốn bãi công!"

Hách Cường to con gãi gãi đầu, nói tiếp "Thật ra tao cũng cảm thấy vậy"

Vừa rồi Cố Dĩ bày ra bộ dáng không chịu phối hợp, đến tay cũng lười nâng lên, bọn họ thiếu chút nữa tưởng buổi lễ đính hôn này coi như xong rồi.

Còn may cũng chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, cuối cùng tiệc đính hôn vẫn là thuận lợi cử hành.

Hai người thành công trao đổi nhẫn đính hôn, MC dẫn đầu vỗ tay.

Dưới đài nhất thời vỗ tay như sấm.

Mười mấy người anh em của Cố Dĩ đều tích cực cổ động, vỗ tay, hoan hô, đem không khí dưới đài đẩy lên cao trào.

Mẹ Cố trên mặt vừa vui vừa buồn "Con trai đính hôn, vốn là chuyện tốt, có điều đứa bé nhà họ Dung kia ...."

Ba Cố vỗ vỗ bả vai bà, an ủi nói "Đứa bé kia thực sự rất đáng thương, ông Lục cũng đã ăn nói khép nép hướng chúng ta mở miệng, hẳn là cũng không còn cách nào khác, chúng ta nếu có thể giúp liền giúp đi"

Mẹ Cố gật gật đầu, nói thật bà cũng đau lòng cho Dung Huyền, nếu đổi thành người khác, dù có cầu xin như thế nào bà cũng luyến tiếc để con trai yêu liên hôn. Việc đã đến nước này, nghĩ nhiều cũng vô ích.

Nghĩ như vậy, trên mặt bà lại một lần nữa hiện lên tươi cười hoàn mỹ, cùng các phu nhân khác hàn huyên tâm sự.

Sau khi Dung Huyền xuống đài, Cố Dĩ liền đi hội họp với đám huynh đệ.

Anh vừa đi xuống, những người khác liền nhiệt tình vây quanh, một đám người riu rít, tò mò muốn mạng, không ngừng hỏi anh đủ loại vấn đề.

"Lão đại, đính hôn rồi có cảm giác gì? Kích động không?"

"Lão đại, mà vừa rồi sao tự nhiên lại bất động? Tao còn nghĩ rằng mà không muốn đính hôn, thật là làm tao sợ đến nhảy dựng"

"Lão đại, từ giờ phút này trở đi mà chính là người có hôn ước, ha ha ha ha ha"

"Lão đại ...."

Cố Dĩ tay dứt túi, xua xua tay, làm cho mấy người bọn họ tự mình đi chơi, không cần ở đây làm phiền anh.

Mấy người quan hệ không quá thân thiết sau khi bị ghét bỏ liền cực kỳ có ánh mắt, hi hi ha ha mà tự đi tìm việc vui, nguyên bản mười mấy người, hiện tại cũng chỉ còn dư lại ba người quan hệ thân cận nhất.

Cố Dã đập đập tấm thảm dưới chân, giọng nói mang theo chút buồn bực, còn có chút mới lạ "Cô ấy vừa rồi không thèm để ý ông đây , a, đây vẫn là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy"

Cố Dã trước đây gặp người, không phân nam nữ, không phân tuổi tác, tất cả đều đối với anh cực kỳ nhiệt tình. Đầu thai là môn kỹ thuật sống, mà hiển nhiên cửa này anh đã tu đến đỉnh cao. Anh ngậm thìa vàng mà lớn lên, tiền tài , địa vị, cái gì cũng đều có, đây là lần đầu tiên gặp được người khi anh hỏi chuyện lại không thèm để ý.

Cố tình trường hợp vừa rồi anh dù có tùy tính đến mấy cũng không thể làm trò đánh vào mặt ba mẹ mình trước mặt nhiều khách quan như vậy, cuối cùng cũng chỉ có thể lui một bước, trước đem lễ đính hôn hoàn thành.

Nghe được lời này của Cố Dã, Ninh Tử Thần, Hách Cường, còn có Thịnh Thế Hào đều trầm mặc.

Cố Dã ý thức được cái gì, hừ lạnh một tiếng "Như thế nào? Còn có chuyện mà tao không biết?"

Vài người nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Ninh Tử Thần đứng ra, căng da đầu nói "Lão đại, tao nghe nói ...."

"Sao?"

"Cô ấy không thể nói chuyện"

Cố Dã còn tưởng mình nghe lầm, lại hỏi lại "Cái gì?"

Ninh Tử Thần đề cao âm lượng "Tao nói, cô ấy, Dung Huyền, không thể nói chuyện!"

Hách Cường do dự một chút, nói tiếp "Nghe nói khi còn nhỏ cô ấy gặp phải kích thích lớn, nội tâm cực tuyệt giao lưu cùng người khác, không

muốn nói chuyện, dần dà liền biến thành không thể nói chuyện"

Cố Dĩ nhỏ giọng chửi thề một tiếng.

Đây con mẹ nó là chuyện gì? Sao trước đó ba mẹ không nói cho anh biết, chỉ nói anh phải liên hôn , không có sự lựa chọn khác, ngay đến tuổi tác, diện mạo, tính tình, tình huống gia đình của đối phương, anh một chút cũng không biết. Không đợi anh phản ứng lại thì tiệc đính hôn đã đến. Vị hôn thê tên là gì anh cũng không biết, mãi đến hôm nay, từ trong miệng MC anh mới biết cô ấy tên là Dung Huyền.

Đoán chừng trên thế giới này cũng chỉ có một cặp vợ chồng sắp cưới như bọn họ.

Còn có cặp đôi nào không thân hơn bọn họ không? Không có !

Con mẹ nó buồn cười nhất chính là, hẳn đính hôn cũng đã trao cho nhau, anh vẫn còn chưa biết mặt mũi đối phương như thế nào. Đoán chừng sau này gặp nhau ở trên đường, anh còn có thể không nhận ra đối phương.

Hách Cường cố gom dũng khí hỏi "Lão đại, cô ấy .... Mà có tức giận không?"

Cố Dĩ cười nhạt một tiếng, theo bản năng sờ soạng túi tiền, mãi không sờ thấy thuốc lá , kiên nhẫn của anh càng thiếu "Tao lại đi tức giận với người khiếm khuyết? "

Tuy rằng thường ngày anh không đứng đắn nhưng nếu làm ra chuyện bắt nạt, tức giận với người khiếm khuyết, anh cũng thật con mẹ nó quá không phải là người.

Thịnh Thế Hào vẻ mặt lo lắng "Lão đại, mà về sau phải làm thế nào bây giờ?"

Cố Dĩ ngẩng đầu nhìn anh ta, giọng điệu không chút để ý "Còn có thể làm sao bây giờ? Tao cũng đã gọi người ta là vợ rồi"

Ninh Tử Thần ha ha cười hai tiếng "Vợ ? Gọi rất hay, ha ha ha"

Ninh Tử Thần cười đến vui sướng, Hách Cường cùng Thịnh Thế Hào nhưng thật ra cười không nổi, bọn họ đều cảm thấy không đáng thay cho Cố Dĩ.

Dung Huyền mặc kệ có nhìn thế nào cũng thấy không xứng với Cố Dĩ. Cố Dĩ lớn lên đẹp trai, nhà nhiều tiền, gia thế lại tốt, anh muốn loại con gái nào mà không có, nhưng cố tình đối tượng đính hôn lại là một người con gái xấu xí, tâm lý lại có chướng ngại, quả thực là tức chết mà.

Có điều, hiện tại bọn họ vẫn là học sinh cấp ba, cách thời điểm kết hôn rất xa, nhiều năm sau, có thể phát sinh sự việc gì không ai có thể đoán trước được. Có lẽ, sau này bọn họ lại giải trừ hôn ước thì sao?

Cái hôn ước này, vừa nhìn đã thấy không bình đẳng, Dung Huyền rõ ràng so ra kém Cố Dĩ rất nhiều. Phỏng chừng Dung Huyền làm vị hôn thê của Cố Dĩ thì có thể, còn làm bà Cố thì tuyệt đối không có khả năng.

Nghĩ như vậy, bọn họ liền lập tức bình tĩnh trở lại.

Dù sao cũng là chuyện nhiều năm sau.

Bên kia, Dung Huyền vừa mới xuống đài, mẹ kế cô Kỷ Ngưng cùng chị kế Dung Di liền đi đến. Cha cô, Dung Diệu hẳn là đang cùng vợ chồng Cố gia hàn huyên.

Kỷ Ngưng có thể tái giá gả cho Dung Diệu, dung mạo cùng thủ đoạn tự nhiên không hề kém. Rõ ràng đã 40 tuổi nhưng bà ta nhìn qua trông còn rất trẻ, trên người mặc một bộ lễ phục màu trắng, dáng người thon thả, nhìn qua giống như cô gái nhỏ 20 tuổi.

Xung quanh không có nhiều người, chỉ có mấy người các cô, bởi vì không có người ngoài cho nên biểu hiện của Dung Di cực kỳ kiêu ngạo.

Dung Di lớn hơn Dung Huyền vài tháng, lớn lên rất giống mẹ cô ta, mặt trắng nõng, mắt hạnh, sau khi trang điểm xong cũng là một mỹ nhân khó tìm. Có điều so sánh với nguyên chủ thì dung mạo này có chút không đủ nhìn.

Nếu nói Dung Di ghét Dung Huyền nhất cái gì, vậy nhất định chính là gương mặt này của cô.

Rõ ràng hai người là chị em cùng cha khác mẹ nhưng cố tình giá trị nhan sắc lại cách nhau như trời với đất. Cố tình người bị nói là bùn đất chính là Dung Di, việc này làm cô ta không cách nào cam tâm.

Dung Di năm nay cũng mới có mười tám tuổi nhưng có thể là do khi còn nhỏ mẹ đã là vợ bé cho nên cô ta khá lười đời, nhìn qua thành thực hơn Dung Huyền rất nhiều. Cô ta tay ôm ngực, nhìn thoáng qua khăn trùm đầu của Dung Huyền, cười nhạt "Em gái yêu quý, sao em lại phải mang khăn trùm đầu thế này?"

Dung Huyền vì sao phải mang khăn trùm đầu, Dung Di trong lòng là người rõ nhất, chuyện là do cô ta làm, sao cô ta có thể không biết?

Cô ta hiện tại cố ý nói như vậy, chính là muốn chọc giận Dung Huyền.

Vừa thấy Dung Di đến, Dung Huyền liền biết cô ta tới kiếm chuyện.

Cô hiện tại thậm chí cảm thấy may mắn vì thân thể này tạm thời không thể nói chuyện. Bởi vì nói không được cho nên cô không cần phải nói mấy lời gì đó, cũng không cần phải đáp lại cái gì, không nói lời nào thì sẽ không ai phát hiện ra Dung Huyền hiện tại không phải là Dung Huyền trước kia.

Trong sách có miêu tả nguyên chủ là người "Tối tăm, áp lực, hậm hực, hàng năm trên mặt không có nụ cười, lúc nào trong mắt cũng tràn ngập oán hận với thế giới" tất cả đều không phải là từ ngữ tốt đẹp gì.

Dung Huyền lúc trước đọc đã đối với cuộc đời nữ phụ cảm khái không thôi. Nguyên chủ cực đoan, cố chấp, âm u, nhưng tất cả những điều đó là do cô ấy muốn sao? Cô ấy khẳng định không muốn như vậy. Lúc mẹ cô ấy còn sống, cô ấy cũng là một tiểu công chúa được sủng ái.

Trong sách, nguyên chủ chính là phiên bản hiện thực của cô bé lọ lem, khi còn nhỏ sinh hoạt ưu việt, gia đình hạnh phúc nhưng từ sau khi mẹ qua đời, cha lấy vợ mới, cô ấy liền bị mẹ kế cùng chị kế áp bức. Nhưng mà cô ấy lại không có được vận may như cô bé lọ lem, không có bà tiên vì cô ấy mà biến ra xe bí ngô, cũng không có giày thủy tinh, không có hoàng tử xuất hiện cứu vớt cuộc đời cô ấy. Người duy nhất quan tâm cô ấy là ông ngoại, sau khi ông qua đời, hôn ước của cô ấy cũng lại bị giải trừ.

Nữ phụ cuối cùng hai bàn tay trắng.

Hiện tại Dung Huyền đã biến thành nữ phụ, cô tự nhiên là không muốn rơi vào kết cục như nguyên chủ.

Nhưng mà, lấy lòng nam chính, ôm đùi anh ta, ngăn cản anh cùng nữ chính gặp mặt thì tuyệt đối không có khả năng. Cô hiện tại chỉ muốn rời xa gia đình của nguyên thân, cố gắng học tập thật tốt, thi đỗ một trường đại học tốt, hiếu kính ông ngoại. Bình bình an an mà trải qua kiếp này.

Như vậy là đủ rồi.

===

Tác giả có lời muốn nói : Ha ha ha, nữ chính chỉ là tạm thời thăm.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 4 🌿

Chương 4:

Biên tập: Cải

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, Dung Huyền đã quy hoạch đại khái tương lai của mình. Việc học tập đối với cô không khó, trước khi xuyên tới đây cô vừa nhận được thư mời của một trường đại học hàng đầu trong nước. Kể cả hiện tại có xuyên sách nhưng tri thức vẫn còn ở trong đầu cô, thi được thứ hạng tốt, giật lấy mấy giải thưởng thi đua hẳn là không có gì khó khăn.

Tình trạng hiện tại của cô tuy rằng có chút thảm nhưng thật ra cũng không có quá mức thảm như vậy. Cô hiện tại không thiếu tiền, trong truyện có nói qua, Dung Diệu tuy không phải là một người cha tốt nhưng đối với con gái mà vợ cũ để lại vẫn rất hào phóng. Cô cảm thấy tiền bạc hiện tại đối với mình mà nói, không phải là một vấn đề lớn.

Tiểu Mỹ ở một bên nghe câu nói kia, tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng. Cô không ngờ mối quan hệ giữa chị em kể hai người lại tệ đến như vậy.

Đáng tiếc, Dung Diệu hiện giờ phát đạt, ông Lục có nói gì ông ta cũng không nghe. Hơn nữa Dung Diệu dù có như thế nào thì cũng là cha của Dung Huyền, ông Lục trước đó muốn Dung Huyền về nhà mình ở nhưng Dung Diệu không đồng ý, cuối cùng cũng chẳng thể làm gì được.

Đều nói con trẻ mà không có mẹ giống như cỏ dại, Tiểu Mỹ nhìn một màn trước mắt này, cuối cùng cũng hiểu rõ câu nói kia. Dung Huyền thực

sự quá thâm, còn may bữa tiệc đính hôn ngay hôm nay không có xảy ra vấn đề gì, xem như nhả ra được một ngụm ác khí.

Tiểu Mỹ xoay chuyển tròn mắt, tâm tư của Dung Di quá rõ ràng, đoán chừng là thích Cố Dĩ đã lâu, nhưng mà hiện tại cô ta có ghen ghét cũng vô dụng, vợ sắp cưới của Cố Dĩ chính là Dung Huyền, chứ không phải là cô ta.

Dung Di đợi một hồi lâu cũng không đợi được Dung Huyền tức giận.

Cô ta trong lòng nghi hoặc, có chút lo lắng.

Dung Huyền không phát bệnh thần kinh vậy buổi lễ đính hôn này phải làm sao bây giờ? Nhẫn đính hôn cũng đã trao xong, bữa tiệc đính hôn này chẳng lẽ cứ như vậy mà thuận thuận lợi lợi trôi qua?

Dung Di trong lòng tràn ngập không cam lòng, sớm biết như vậy vừa này đáng nhẽ cô ta phải dùng lực lớn hơn, trực tiếp đẩy Dung Huyền ngã đến ngất đi mới tốt. Nếu Dung Huyền hôn mê vậy bữa tiệc đính hôn này liền tự nhiên không thể tiến hành không phải sao?

Dung Di tuy rằng tâm tư ác độc nhưng hiện tại cô ta cũng mới chỉ có mười tám tuổi, sự tình quá đáng hơn còn chưa có gan làm, vừa rồi đây ngã Dung Huyền đã xem như là cực hạn rồi.

Sự việc không diễn ra như dự tính, Dung Di nhịn không được mà dậm chân. Dung Huyền tại sao lại không có nổi điên? Theo lý mà nói, Dung Huyền hiện tại khẳng định đã sớm không quan tâm mà làm loạn lên, tại sao hiện tại lại vẫn bình tĩnh như vậy?

Chẳng lẽ Dung Huyền coi trọng Cố Dĩ?

Chính là, cô ta từ rất lâu đã yêu Cố Dĩ, làm sao có thể trở mặt nhìn người mà mình ghét nhất cùng người mà mình thích nhất ở bên cạnh nhau?

Tuyệt đối không thể!

Dung Huyền không náo loạn vậy bây giờ phải làm sao đây?

Kỷ Ngưng vỗ vỗ tay con gái, ý bảo cô ta bình tĩnh một chút.

Kỷ Ngưng nhìn gương mặt giống hệt mẹ của Dung Huyền, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

Người quen biết Dung Diệu trước là bà ta nhưng bởi vì gia thế không tốt cho nên cuối cùng Dung Diệu không có lấy bà ta mà lại cưới Lục Nguyệt, cũng chính là mẹ đẻ của Dung Huyền. Bà ta chịu đựng làm vợ bé mấy năm, bốn năm trước thật vất vả mới có thể chuyển thành chính thức. Cho nên, bà ta đặt tên cho con gái là Dung Di, chính là hy vọng con gái bà ta cả đời này có thể trôi qua dễ dàng.

Lục Nguyệt kia lớn lên xinh đẹp thì đã sao?

Hiện tại người thắng cuộc còn không phải là bà ta sao? Hiện tại ai còn nhớ rõ Lục Nguyệt? Mọi người chỉ biết bà Dung chính là bà ta.

Ở biệt thự lớn, có người hầu hạ, trải qua cuộc sống giàu sang phú quý, là bà ta.

Tương tự, Dung Huyền lớn lên xinh đẹp hơn con gái bà ta thì có sao? Có bà ta ở đây, cuối cùng người thắng cuộc nhất định sẽ là con gái bà ta, không có khả năng sẽ là Dung Huyền. Kể cả Dung Huyền hiện tại có trèo cao tới nhà họ Cố, nhưng cọc hôn sự này, sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy thôi.

Lúc này, Dung Diệu đi tới. Dung Diệu năm này gần bốn mươi nhưng nhìn qua vẫn rất phong độ. Lúc trước, ông ta đã dựa vào cái túi da đẹp này khiến cho Lục Nguyệt đối với mình khăng khăng một mực.

Ông ta cũng không có nhìn Dung Huyền, chỉ nhàn nhạt nói "Tiệc tối bắt đầu rồi, qua đi"

Tiệc tối của lễ đính hôn thế kỷ tự nhiên không tầm thường, món ăn phong phú, rượu ngon hảo hạng. Dàn nhạc ở trên đài diễn tấu những bản nhạc mỹ diệu, bầu không khí hài hòa mà tốt đẹp.

Tuy rằng mỗi người đều mang tâm sự riêng nhưng vẻ ngoài bày ra vẫn là một bộ dáng hòa thuận vui vẻ.

Cuối cùng, sau khi tiệc tối kết thúc, mọi người ai về nhà nấy. Ông cụ Lục đột nhiên lên tiếng "Để tiểu Cố đưa tiểu Huyền về nhà đi, vừa vặn cho bọn họ bồi dưỡng cảm tình"

Dung Di nghe vậy, móng tay bấu chặt vào lòng bàn tay. Kỷ Ngưng sắc mặt không đổi, vẫn luôn duy trì dáng vẻ của một quý phu nhân.

Cha mẹ Cố cảm thấy chủ ý này không tồi, hai đứa nhỏ mặc kệ như thế nào thì cũng đã đính hôn, tuy rằng trước đó chưa từng gặp mặt nhưng hiện tại tiếp xúc nhiều một chút cũng không phải là chuyện gì xấu.

Mẹ Cố nhìn con trai, ôn hòa nói "Con đưa Tiểu Huyền về có được không?"

Cố Dĩ nhìn Dung Huyền ngoan ngoãn an tĩnh đứng cách đó không xa, gật đầu "Vâng"

Cố Dĩ còn chưa đủ mười tám tuổi cho nên vẫn là tài xế lái xe, anh cùng lắm chỉ là cùng đưa Dung Huyền về nhà mà thôi.

Trong xe Bentley không gian rất rộng rãi, hai người ngồi ở phía sau cách nhau một khoảng khá xa.

Tuy rằng bữa tiệc đính hôn hôm nay nhìn như không có gì nhưng Dung Huyền thân là một trong hai nhân vật chính, vẫn là cảm thấy có chút mệt mỏi.

Cô vừa xuyên qua đã gặp phải một trận kinh hoàng, sau đó lại bồi thuốc, lại nghĩ lại cốt truyện, còn chưa kịp phản ứng lại liền bị kéo đến đại sảnh tiệc đính hôn. Tiệc đính hôn trải qua một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, thiếu chút nữa không thể cử hành. Sau đó lại phải căng da đầu chịu đựng mẹ kế cùng chị kế đến xoát cảm giác tồn tại, có thể nói cả buổi tối ngày hôm nay, cô đều luôn rất bận rộn không phút nào được nghỉ ngơi.

Trong xe vang lên tiếng nhạc du dương, có thể là do thực sự quá mệt mỏi, cũng có thể là do âm nhạc quá du dương, Dung Huyền bất tri bất giác liền ngủ mất.

Cố Dĩ nghe tiếng hít thở có quy luật truyền đến từ bên cạnh, quay đầu nhìn thoáng qua liền phát hiện không biết từ lúc nào Dung Huyền đã dựa đầu vào cửa kính ngủ mất.

Dù đã ở trong xe nhưng không biết vì sao Dung Huyền vẫn không chịu tháo cái khăn trùm đầu kia xuống. Cố Dĩ vốn dĩ nghĩ muốn đem cái tấm vải chướng mắt đó kéo xuống nhưng tay anh vừa nâng lên lại hạ xuống.

Anh tuy rằng không phải người tốt, làm việc tùy tâm sở dục nhưng việc mà người khác không muốn làm, anh sẽ không ép buộc.

Sau lễ đính hôn, đến bộ dáng vợ sắp cưới trông như thế nào cũng không biết đoán chừng cả thế giới này cũng chỉ có Cố Dĩ anh.

Không biết Dung Huyền trong lúc ngủ có phải hay không cảm nhận được động tác của Cố Dĩ, cô đột nhiên từ trong mộng tỉnh lại.

Cô chậm rãi chớp chớp mắt, cũng không biết hiện tại xe đã chạy đến nơi nào.

Lúc này, tài xế ở phía trước mở miệng hỏi "Cố thiếu, chúng ta hiện tại đến nơi nào?"

Cố Dĩ có chút bực bội, anh cầm lấy bật lửa trong tay thường thức "Đi đến nhà cô ấy"

Tài xế sửng sốt một chút, qua vài giây mới cẩn thận hỏi "Tôi biết nhưng mà nhà vợ sắp cưới của cậu ở đâu?"

Cố Dĩ thấp giọng chửi thề, vừa rồi có thể là do quá bận, quá loạn cho nên cha mẹ đến Dung gia ở đâu cũng chưa nói cho anh biết, đoán chừng bọn họ cũng không nghĩ đến chuyện này.

Còn anh, anh làm sao có thể sẽ nhớ hỏi cái loại chuyện nhỏ này?

Cố Dĩ đôi mắt thâm thúy nhìn Dung Huyền "Nhà em ở đâu?"

Dung Huyền nghe thấy cái vấn đề này, ngây ngẩn cả người.

Cô không phải là nguyên chủ, đối với tình huống của mình hoàn toàn không biết gì cả. Nhà cô ở chỗ nào, cô thực sự không biết.

Chính là thời gian Dung Huyền sửng sốt, Cố Dĩ lại tưởng nhầm là cô biết nhưng lại bởi vì không nói được cho nên mới không lên tiếng. Anh đem lòng bàn tay vươn ra "Viết lên tay anh"

Tài xế tri kỉ mà mở đèn trong xe lên.

Dung Huyền nhìn bàn tay thon dài trước mắt, ánh đèn vàng ở trên đỉnh đầu chiếu xuống, làm đôi tay giống như là noãn ngọc, sáng lên. Dưới ánh mắt thúc giục của Cố Dĩ, Dung Huyền cắn cắn môi, ở phía trên chậm rãi viết xuống bốn chữ

"Tôi, cũng, không, biết"

Vì để Cố Dĩ có thể nhìn thấy rõ ràng, Dung Huyền viết chữ rất chậm, đầu ngón tay cô ấm áp, mềm mại, viết viết trên lòng bàn tay Cố Dĩ khiến anh có cảm giác như có sợ lông chim nhẹ nhàng phẩy qua.

Loại cảm giác này quá kỳ quái, Cố Dĩ trước này đều chưa từng trải qua. Trước kia làm gì có người con gái nào dám viết chữ trên lòng bàn tay anh, cho dù dám, anh cũng sẽ không để người khác viết lên lòng bàn tay mình.

Nhưng cố tình đối với cô gái nhỏ không thể nói chuyện trước mắt, anh vẫn chủ động giơ bàn tay ra. Giờ phút này, lòng bàn tay anh có chút ngứa, ngón tay theo bản năng hơi động đậy, đầu ngón tay trong lúc vô ý liền đụng phải ngón tay của Dung Huyền.

Dung Huyền bị đụng phải ngón tay, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Cố Dĩ, cách lớp vải ren thật dày, cô không cách nào nhìn rõ biểu tình của anh.

Cho nên, hiện tại Cố Dĩ rốt cuộc là có xem hiểu bốn chữ kia không?

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 5 🌿

Chương 5:

Biên tập: Cải

Dung Huyền viết xong chữ cuối cùng, thu tay lại, yên lặng chờ Cố Dĩ phản ứng.

Cố Dĩ có chút không phản ứng kịp.

Viết xong rồi? Anh mới ngây người một lát, cô đã viết xong rồi? Nhanh như vậy? Không phải là lừa anh đấy chứ?

Cố Dĩ cong cong môi, trong giọng nói mang theo chút bất cần đời. Giọng anh có chút trầm, ở trong không gian nhỏ hẹp của xe Bentley phá lệ dễ nghe "Vợ, viết xong rồi sao?"

Nghe xưng hô 'vợ' này, Dung Huyền vẫn như cũ cảm thấy có chút không quen. Cô chậm nửa nhịp mới gật đầu. Cố Dĩ nhìn cái đầu nhỏ của Dung Huyền lúc lên lúc xuống, tấm vải chướng mắt trên đầu cũng theo đó mà lắc qua lắc lại, không biết vì sao nhìn có chút ngốc ngốc.

Anh sờ sờ môi, vẻ mặt vô lại, giọng điệu không chút để ý "Nhưng mà anh còn chưa kịp nhìn rõ, em nói, làm sao bây giờ?"

Cố Dĩ sang tư thế khác càng thêm thoải mái, tay không thu về, vẫn như cũ mà hào phóng mở ra.

Dung Huyền khẽ thở dài. Nam chính lúc 17 tuổi thật tùy tiện, không chút cố kỵ. Không còn cách nào khác, cô đành phải lại một lần nữa ở trên tay anh viết "Tôi, cũng, không, biết"

Vẫn là cảm giác ngứa ngáy quen thuộc, kèm theo chút tê dại. Cố Dã cố gắng bỏ qua cảm giác truyền đến từ lòng bàn tay, nỗ lực đem sự chú ý tập trung tại chữ mà Dung Huyền viết.

Lúc này , anh cuối cùng cũng nhìn rõ, cô nói cô cũng không biết.

Thú vị.

Lúc này, tài xế ngồi phía trước nhìn không được mà thúc giục "Cố thiếu, rẽ hướng kia có được không?"

Cố Dã thoải mái dựa vào ghế sau "Chứ cứ tùy tiện đi"

Tài xế cùng Dung Huyền tràn đầy kinh ngạc, tài xế vẻ mặt mờ mịt hỏi "Tùy tiện đi?" Tùy tiện đi là sao? Rốt cuộc là đi đến đâu vậy?

Cố Dã nhẹ nhàng bâng quơ mà ừ một tiếng.

Dung Huyền thực sự không nghĩ tới Cố Dã lại tùy hứng như vậy, cô cho rằng ít nhất anh cũng sẽ gọi điện thoại, hỏi xem nhà cô ở nơi nào, sau đó đưa cô về nhà. Nhưng trên thực tế, anh thực sự cái gì cũng không có làm. Cô không biết nhà ở đâu cũng được, tài xế không biết phải đi đến đâu cũng được, anh đều không sao cả.

Tài xế nhìn thoáng qua tình hình phía sau, phát hiện Cố Dã hoàn toàn không có ý định nói chuyện, chỉ có thể một vòng lại một vòng lái xe chạy quanh, dù sao tiền xăng dầu cũng là do nhà chủ chi trả.

Dung Huyền lần đầu tiên được ngồi trên xe Bentley, cảm giác có chút mới lạ, nếu người ngồi bên cạnh cô không phải là nam chính, vậy thì càng thêm

hoàn mỹ.

Tạm thời không thể quay về Dung gia cô cũng không nóng nảy. Dung Huyền nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, cảm thấy tâm thực tĩnh lặng. Cảnh đêm thành phố này phi thường xinh đẹp, ánh đèn rực rỡ, nghệ hồng lập lòe.

Bên trong xe phát một bản nhạc nhẹ nhàng, Dung Huyền đem hoàn cảnh hiện tại xem như bản thân đang đi hóng gió. Hiện tại thời gian không còn sớm, trên đường xe cộ cũng không quá đông đúc, cũng không có gặp phải tình trạng kẹt xe.

Ngồi trên xe đi vòng quanh thành phố cũng coi như là một loại trải nghiệm tốt đẹp.

Cuối cùng vẫn là mẹ Cố thấy Cố Dĩ chậm chạp chưa trở về nhà, lo lắng mà gọi điện tới, hỏi một chút tình huống, thế mới biết thì ra tài xế không biết địa chỉ cho nên bọn họ này giờ vẫn luôn đi vòng vòng.

Mẹ Cố nhất thời có chút bất lực, lại buồn cười "Con nha, sao lại không biết gọi điện về nhà hỏi một câu? Con có phải ghét bỏ, cảm thấy gọi điện thoại quá phiền toái hay không?"

Cố Dĩ nghiêng đầu nhìn thoáng qua Dung Huyền, chậm rì rì nói "Không có" Nói xong, anh dừng hai giây, cong môi cố ý nói "Con không phải là muốn cùng vợ sắp cưới bồi đắp tình cảm một chút hay sao?"

Trước tiệc đính hôn Cố Dĩ chưa từng nhìn thấy hay biết Dung Huyền bộ dáng như thế nào, mãi đến giờ phút này anh mới chính thức nhìn ngắm cô. Sau khi nhìn một hồi, cảm nhận rõ ràng nhất trong đầu anh chính là trắng, làn da trắng đến phát sáng.

Da trắng váy đỏ đánh sâu vào thị giác người nhìn. Cũng không biết lớn lên thế nào.

Mẹ Cố ở đầu dây bên kia nghe thấy câu trả lời, sững sốt hai giây. Bà đương nhiên biết câu nói này của con trai là nói giỡn, nó đoán chừng là muốn ở bên ngoài hóng gió một chút. Bà cười một tiếng, phối hợp nói "Chuyện này rất tốt nhưng mà thời gian không còn sớm nữa, ngày mai con cùng tiểu Huyền đều phải đi học, mau sớm đi con bé về nhà đi"

Mẹ Cố nhanh chóng đọc địa chỉ nhà Dung Huyền, nhắc Cố Dã sớm về nhà sau đó liền cúp máy.

Sau khi biết địa chỉ, tài xế nhanh chóng đưa Dung Huyền đến cửa nhà Dung gia.

Lúc Dung Huyền mở cửa xe chuẩn bị xuống, phía sau vang lên giọng nói đầy lười biếng.

"Không cùng anh nói tạm biệt?"

Động tác của Dung Huyền dừng một chút.

Anh rõ ràng biết cô không nói được thế mà lại có thể đưa ra loại yêu cầu vô lễ như thế này?

Cô làm sao cùng anh nói tạm biệt được?

Dung Huyền cắn cắn môi, vừa mới quay đầu lại liền nhìn thấy bàn tay đang vươn ra của Cố Dã.

Khóe môi anh cong cong "Đến đây đi, vợ"

Dung Huyền thật ra không muốn cùng nam chính có quá nhiều liên hệ. Dựa theo cốt truyện thì mấy tháng sau hôn ước của bọn họ sẽ được giải trừ.

Mãi cho đến đêm trước ngày hôn ước được giải trừ, nam chính vẫn không có một chút cảm giác gì đối với vợ sắp cưới của mình. Phàm là nam

chính đối với nữ phụ có một chút ý tứ nào, cho dù mẹ kế cùng chị kế có không ngừng quấy rối thì hôn ước này cũng không có dễ giải trừ như vậy.

Dung Huyền cảm thấy quan hệ giữa mình với Cố Dĩ chỉ tốt hơn người qua đường một chút. Cô giơ tay lên, ở trên lòng bàn tay của Cố Dĩ qua loa mà viết xuống hai chữ 'tạm biệt', toàn bộ quá trình không vượt quá ba giây. Kể từ khi biết viết chữ tới này, hai chữ này là hai chữ mà cô viết qua loa nhất, toàn bộ quá trình đều viết liền bút, nếu mấy chữ này mà được viết lên trên giấy, đoán chừng đến chính cô cũng không nhận ra.

Cô viết rất nhanh cũng rất có lệ, đầu ngón tay chỉ nhẹ nhàng đụng vào lòng bàn tay anh một chút. Sau khi viết xong cô liền nhanh chóng quay đầu rời đi, không thèm ngoái lại nhìn đến một lần.

Cố Dĩ tặc lưỡi, lần đầu tiên phát hiện thì ra chính mình không phải là đồng nhân dân tộc, thì ra trên thế giới này còn có người đối với anh có lệ đến vậy, hận không thể cách anh xa một chút.

Cảm thấy chính mình giống như đồng nhân dân tộc cũng không phải là Cố Dĩ tự luyến, cuộc đời anh từ trước đây nay, đa số những người anh gặp đều rất thích anh, ít nhất ngoài mặt là như vậy còn trong nội tâm họ như thế nào thì anh không biết được.

Nếu anh muốn làm chuyện gì, không cần tự mình ra mặt thông báo, lão J hỗ trợ nội trong ba phút là có thể gọi đến mấy chục huynh đệ. Đương nhiên, cũng có anh em cây khế nhưng người cùng anh quan hệ thân cận cũng không ít. Ngoại trừ mấy người Ninh Tử Thần anh còn có vài người bạn tốt hiện đang ở nước ngoài nhưng nếu như anh có chuyện, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, mặc kệ bọn họ ở bên kia đang là rạng sáng hay là đêm khuya, bọn họ đều sẽ nhanh chóng mua đặt vé chuyển bay gần nhất, gấp gáp trở về.

Hôm nay là lần đầu tiên anh bị người ta đối đãi có lệ như vậy.

Cố Dã nhìn thoáng qua lòng bàn tay, nơi đó tựa hồ còn lưu lại độ ấm của Dung Huyền, anh chậm rãi thu tay lại, nói với tài xế "Đi thôi"

....

Biệt thự nhà họ Dung.

Vẻ mặt Dung Di đầy vội vàng "Mẹ, đã lâu như vậy rồi sao con bé kia còn chưa trở về? Nó có phải là cố ý dính lấy Cố Dã, không muốn về nhà hay không?"

Kỳ Ngưng uống một ngụm trà hoa hồng, bình tĩnh nói "Con gấp cái gì?"

Dung Di dùng sức giẫm một cái lên mặt đất "Con sao có thể không vội đây? Chỉ cần nghĩ đến con tiện nhân kia hiện đang ở cùng một chỗ với người con thích nhất, tim con liền như bị thiêu đốt vậy" Dung Di ngồi xuống bên người Kỳ Ngưng, buồn rầu muốn chết "Mẹ, con thật sự ghen tỵ sắp chết rồi"

Kỳ Ngưng 'cạch' một cái đem ly trà đặt xuống, vài giọt trà sóng sánh tràn ra ngoài ly. Giọng nói của bà ta có chút nặng nề "Con bé đó nó có cái gì đáng giá để con ganh ghét? Mẹ thì sớm đã chết, hơn nữa lại còn không nói được, ghen tỵ với nó? Con đúng là càng sống càng thụt lùi!"

Dung Di không biết câu nói kia của bản thân đã chạm vào vảy ngược nào của Kỳ Ngưng, Kỳ Ngưng hiện tại dường như đã thực sự tức giận. Cô ta thật ra có đôi khi rất sợ mẹ của mình, cho nên sau khi giọng nói của Kỳ Ngưng trở nên nặng nề, cô ta nhất thời không dám lớn tiếng nói chuyện nữa.

Nhưng mà cô ta thực sự ghen ghét Dung Huyền, rõ ràng hai người đều cùng là con của ba nhưng Dung Huyền lớn lên bộ dáng lại đẹp hơn cô ta rất nhiều. Kỳ Ngưng đẹp, cô ta là con gái của Kỳ Ngưng kỳ thật diện mạo cũng không quá kém nhưng lại không có được khuôn mặt tiên khí như

Dung Huyền. Có điều loại tiên khí này trên mặt Dung Huyền ngày càng mờ đi, thay vào đó là âm u cùng lệ khí, đáy mắt cô cũng tràn đầy oán hận. Nhưng mặc dù vậy, Dung Huyền vẫn đẹp đến mức làm cô ta ghen ghét.

Càng đừng nói đến chuyện hiện tại Dung Huyền đã trở thành vợ sắp cưới của Cố Dĩ.

Cô ta nằm mơ cũng chỉ dám nghĩ đến chuyện làm bạn với anh vậy mà Dung Huyền lại có thể trực tiếp trở thành vợ sắp cưới của Cố Dĩ! Chuyện này cô ta làm sao có thể phục?

Kỷ Ngưng chậm rãi nói "Khoảng cách từ giờ cho đến lúc bọn họ kết hôn còn xa như vậy, cái hôn ước này còn có thể tiếp tục duy trì được bao lâu cũng không biết đâu"

Nói xong, cửa thư phòng trên lầu bị người từ bên trong mở ra, Kỷ Ngưng cùng Dung Di lập tức dừng cuộc nói chuyện lại.

Dung Diệu mặc áo ngủ từ bên trong đi ra.

Lúc ông ta xuống lầu còn hỏi "Con bé còn chưa về sao?"

Kỷ Ngưng cười cười, vẻ mặt dịu dàng "Còn chưa có về, hai đứa nhỏ hôm nay vừa mới đính hôn, đoán chừng còn muốn bồi đắp cảm tình một chút"

Dung Diệu 'ừ' một tiếng.

Lúc này, ở ngoài cửa truyền đến tiếng động cơ ô tô.

Dung Di là người phản ứng lại đầu tiên, cô ta vội vàng đứng lên, nói "Hắn là em gái trở về, để con ra xem"

Động tác của Dung Di tuy rằng thực nhanh nhưng lúc cô ta vội vàng đi ra vẫn chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng dần khuất của chiếc xe Bentley! Sao lại đi nhanh như vậy, vốn dĩ cô ta còn định cùng Cố Dĩ nói mấy câu!

Sau khi Dung Huyền vào nhà, Dung Diệu thấy được cô vẫn còn đội khăn trùm đầu như ở tiệc đính hôn bèn nói "Về đến nhà rồi thì đem khăn trùm đầu bỏ xuống đi"

Dung Huyền do dự một lát, lúc này dì giúp việc đi tới, cô tháo khăn trùm đầu xuống đưa cho dì giúp việc.

Sau khi nhìn thấy mặt Dung Huyền, Dung Diệu liền nhăn nhó "Sao mặt lại bị thương thành như vậy?"

Dung Di nhìn gương mặt của Dung Huyền xanh đen một mảng, đáy mắt mang theo sự vui sướng khi người gặp họa.

Nếu Dung Huyền bị hủy dung thì càng tốt! Nhìn thấy mặt cô biến thành như vậy, Dung Di là thực lòng vui sướng.

Dung Huyền tự nhiên là không thèm đáp lại lời Dung Diệu.

Dung Diệu trầm mặc một lát, nói "Dung Huyền, con theo ba lên thư phòng một chuyến"

Dung Huyền vốn còn nghĩ có chuyện gì không nghĩ tới sau khi tiến vào thư phòng, Dung Diệu trực tiếp từ trong ngăn kéo lấy ra một cái thẻ ngân hàng.

"Con hiện tại cũng xem như là một nửa con dâu nhà họ Cố, tuy rằng nhà chúng ta gia thế kém họ nhưng trong nhà cũng không phải là không có tiền. Yêu đương cũng cần phải tiêu tiền, mỗi tháng ba sẽ gửi vào trong thẻ mười vạn (~ hơn 330 triệu), nếu không đủ thì nói với ba"

Đời trước bởi vì nhà đông con cho nên Dung Huyền từ nhỏ đã bị đem cho nhà khác nuôi. Gia đình nhận nuôi cô cũng chỉ là một hộ gia đình làm công ăn lương bình thường. Đây là lần đầu tiên cô có được nhiều tiền như

vậy. Lúc Dung Huyền còn đang ngây người, Dung Diệu đã đẩy thẻ ngân hàng đến trước mặt cô "Con cầm lấy đi"

Sau khi nói xong, Dung Diệu nhìn thoáng qua mặt cô nói "Khuôn mặt đối với con gái vô cùng quan trọng, ngày mai đến bệnh viện để bác sĩ xem qua vết thương một chút đi"

Dung Huyền biết vết thương trên mặt mình nhìn rất dọa người có điều chỉ là trầy da mà thôi, vài ngày sau sẽ đỡ thôi nhưng mà nếu ba đã nói như vậy, cô vẫn là nên gật đầu.

Sau khi nói xong hai việc này, thư phòng lại bị bao trùm bởi bầu không khí trầm mặc.

Lúc này điện thoại của Dung Diệu vang lên, ông hướng Dung Huyền phát phát tay "Con về phòng đi"

Vì thế Dung Huyền liền nhanh chóng cầm lấy thẻ ngân hàng, xoay người rời đi.

Vừa mới mở cửa ra, Dung Huyền phát hiện Dung Di đang ở bên ngoài nghe lén.

Dung Di vênh váo tự đắc "Ba cùng mày nói cái gì?"

Dung Huyền không thèm để ý đến Dung Di.

Dung Di đi theo phía sau cô, chằm chọc mĩa mai nói "Ba mắng mày đúng không? Cũng đúng, mày đã lớn như vậy rồi, vậy mà lại có thể biến bản thân thành cái dáng vẻ này, thật là cười chết tao"

Dung Huyền tiếp tục đi về phía trước, lúc này Dung Di nói "Mày có phải bị ngã đến choáng không? Đi qua phòng mình rồi mà còn không biết?"

Dung Huyền nghe được lời này, xoay người sau đó mở cửa phòng mình ra, đi vào sau đó 'rầm' một tiếng đóng cửa lại, đem Dung Di chặn ở bên ngoài.

Dung Di oán hận mà dậm chân, vốn dĩ cô ta muốn từ chỗ Dung Huyền lấy được số wechat của Cố Dĩ nhưng nhất thời có chút không mở miệng được.

Có điều cô ta nghĩ, có khi con nhỏ Dung Huyền kia cũng không biết được số điện thoại cùng wechat của Cố Dĩ, vừa rồi sau khi Cố Dĩ đưa người về nhà không phải liền ngay lập tức kêu tài xế rời đi sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng cô ta cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

~Spoil chương sau~

<< Cố Dĩ lên tinh thần "Tên em viết như thế nào?"

"Dung Huyền"

Cố Dĩ nhướng mày, tên khá hay đấy.

"Tiểu tức phụ, thêm wechat?">>

(~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 6 🌿

Chương 6:

Biên tập: Cải

Sau khi trở về phòng, cả người Dung Huyền đều thả lỏng. Phòng ngủ của nguyên chủ thực sự rất đẹp, màu sắc chủ đạo là màu hồng phớt các cô gái yêu thích, trên giường còn bày không ít gối bông, rất có cảm giác thiếu nữ.

Trên phương diện vật chất, Dung Diệu trước này đều không bạc đãi nguyên thân, những gì nên cho ông ta đều cho, ông ta chỉ không quá để tâm đến đứa con gái mà vợ trước để lại là nguyên thân mà thôi.

Chuyện mẹ kế cùng chị kế luôn luôn áp bách nguyên thân, bắt nạt cô ấy không thể nói chuyện, ông ta có biết không? Có lẽ là biết chẳng qua chuyện này chưa từng chân chính xảy ra ở trước mặt ông ta cho nên ông ta lựa chọn làm như không thấy, lười quản mà thôi. Theo như Dung Huyền quan sát, Dung Diệu người này bản chất chính là một kẻ ích kỉ, ông ta không thực sự yêu ai cả, không yêu vợ trước Lục Nguyệt cũng không yêu người vợ hiện giờ là Kỳ Ngưng, người mà ông ta yêu nhất vĩnh viễn chỉ có bản thân mình.

Có điều Dung Huyền không phải là nguyên thân, cô cũng không quá để tâm đến thái độ của Dung Diệu đối với mình. Cô trước tiên đem lễ phục mà ông ngoại mời người thiết kế, giá trị hơn trăm vạn (~ 3 tỉ 4) treo lên, cất vào trong tủ quần áo sau đó đem thẻ ngân hàng cất đi. Sau khi làm xong, cô mới từ trong tủ lấy ra một bộ áo tắm mới cùng đồ dùng rửa mặt, đi vào trong phòng tắm tắm rửa.

Bên kia, Cố Dĩ sau khi đưa Dung Huyền về cũng không lập tức trở về nhà mà đi đến nhà Thịnh Thế Hào.

Ba mẹ Thịnh Thế Hào hàng năm đều bận rộn ở bên ngoài làm việc cho nên cả căn nhà rộng lớn chỉ có một mình anh ta. Ngày thường bọn họ hội họp đại đa số đều đến nhà Thịnh Thế Hào, ở đó cái gì cũng có, phòng hát, phòng chơi game, phòng đánh bài, ... muốn cái gì liền có cái đó. Cho nên, trừ bỏ đi bar, bọn họ rất ít khi ra ngoài tụ tập.

Cố Dĩ sau khi báo với mẹ Cố mình đêm nay không về nhà liền cúp điện thoại. Lúc anh đến nhà Thịnh Thế Hào đã là 12 giờ đêm, đám huynh đệ đang hào hứng lập team chơi game, trên đất ném đầy vỏ chai bia rỗng, thậm chí trên nền đất còn vung vãi một ít chất lỏng màu vàng.

Cố Dĩ ghét bỏ mà đem chai bia dưới chân đá văng, lười biếng tìm một chỗ ngồi xuống.

Ninh Tử Thần nhìn thấy Cố Dĩ tới, vội buông điện thoại trong tay, game cũng không thèm đánh "Lão đại, đã đưa người về nhà rồi?"

Cố Dĩ ừ một tiếng.

Ninh Tử Thần mặt đầy bát quái "Có nhìn thấy mặt không?"

Cố Dĩ cầm một chai nước khoáng ở trên bàn, mở nắp, uống một ngụm, giọng điệu lười biếng "Không"

Ninh Tử Thần nghe được, cau mày.

Không phải chứ? Đầu năm nay còn có kiểu quan hệ vợ chồng sắp cưới như vậy? Đây không phải giống nhưng lễ đính hôn thời cổ đại sao? Việc này nếu đổi lại là anh, đã sớm không nhìn được mà náo loạn. Anh hiện tại thực sự cảm thấy đau lòng thay Cố Dĩ, mười mấy năm thuận buồm xuôi

gió, đột nhiên ba mẹ thông báo nói muốn anh liên hôn, hơn nữa đối tượng liên hôn còn một lời khó nói hết như vậy.

Hách Cường gãi gãi đầu, đột nhiên hỏi "Lão đại, tên của vợ mày viết như thế nào?" Lúc kết hôn, đại sảnh yến hội sẽ treo một bức ảnh cưới cỡ to trên ảnh chụp còn ghi tên của cô dâu cùng chú rể nhưng mà tiệc đính hôn thì lại không có. Hai người này là ở tiệc đính hôn mới gặp mặt nhau nên không có khả năng có ảnh chụp chung.

Cố Dĩ nghe thấy vấn đề này, ngây ngẩn cả người, anh cũng không biết a.

Cố Dĩ nhin không được mà bật cười, anh thế mà đến tên vị hôn thê viết như thế nào cũng không biết, con mẹ nó đúng là không giống ai.

Ninh Tử Thần bĩu môi "chữ phát âm là 'xuan' có quá nhiều, vương tự bên, hỏa tự bên, tam điểm thủy, chữ thảo đầu, quá nhiều"

Hách Cường cười ha ha "Tao cảm thấy hẳn là chữ thảo đầu, Huyền, rất nhiều cô gái nhỏ đều dùng chữ này"

Ninh Tử Thần phản bác "Có lẽ là ngày tự bên, ai biết được?"

Thịnh Thế Hào ghét bỏ nhìn bọn họ "Trực tiếp hỏi người trong cuộc không phải là được sao?"

Cố Dĩ vất chéo cặp chân dài. Anh lấy điện thoại ra, biểu tình có chút lạnh nhạt "Tao không có phương thức liên hệ của cô ấy"

Fuck!

Mọi người đồng thời chửi thề thành tiếng.

Ninh Tử Thần kinh ngạc "Không thêm wechat?"

Hách Cường khiếp sợ "Không trao đổi số điện thoại?"

Thịnh Thế Hào trợn tròn mắt "Một cái phương thức liên lạc cũng không có?"

Cố Dĩ 'ừ' một tiếng, anh thật sự không có bất cứ phương thức liên lạc nào của cô.

Mọi người trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là Ninh Tử Thần lên tiếng, thật cẩn thận nói "Nếu không, trước gọi điện hỏi số điện thoại?"

Cố Dĩ theo bản năng nhìn về phía lòng bàn tay. Bàn tay mở ra, đóng vào, lại mở ra, lại đóng vào, lặp đi lặp lại nhiều lần, độ ấm còn lưu lại trong lòng bàn tay kia dường như đã hoàn toàn biến mất. Nghĩ đến biểu tình ghét bỏ của Dung Huyền, anh cong cong miệng, lấy điện thoại gọi điện cho trợ lý của ba Cố.

Ngày thường nếu anh có chuyện gì đều là tìm đến trợ lý của ba Cố. Trợ lý bởi vì lượng công việc quá lớn, không chỉ phải phục vụ ông chủ lớn mà còn phải thỏa mãn ông chủ nhỏ nữa, hơn nữa một ngày 24 giờ gọi lúc nào là phải có mặt lúc đó, nếu có tình huống bất ngờ phát sinh thì phải nhanh chóng xử lý thỏa đáng cho nên số tiền lương mà ba Cố trả cho trợ lý của mình tùy tiện cũng có thể đè chết người.

Sau khi điện thoại được kết nối, Cố Dĩ trực tiếp mở miệng hỏi số điện thoại của Dung Huyền. Trợ lý hiệu suất làm việc rất cao, rất nhanh đã gửi một dãy số điện thoại đến điện thoại của Cố Dĩ.

Cố Dĩ nhìn dãy số hiển thị trên màn hình trầm mặc giây lát sau đó gửi một cái tin nhắn qua.

Bốn chữ vô cùng đơn giản "Anh là Cố Dĩ"

Một phút sau, hai phút sau, ba phút sau ....

Chậm chạp không có tin nhắn trả lời.

Hách Cường nhìn thoáng qua thời gian, hiện tại đã là 12 giờ rưỡi sáng, anh suy nghĩ, nói "Hắn là đã ngủ rồi?"

Ninh Tử Thần bĩu môi "Cô gái nhỏ vừa mới đính hôn, hơn nữa chồng sắp cưới còn đẹp trai như vậy phỏng chừng đêm nay sẽ không dễ dàng đi vào giấc ngủ đâu, có mất ngủ một đêm cũng là chuyện bình thường"

Mấy cô gái nhỏ đa phần là như vậy nhưng Dung Huyền có như vậy không thì bọn họ không biết.

Cố Dã lại gửi một tin nhắn nữa "Ngủ?"

.....

Thời điểm Dung Huyền nhận được tin nhắn của Cố Dã, cô vẫn còn tỉnh.

Hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, đại não cùng thân thể rõ ràng cảm thấy rất mệt rất mệt nhưng cố tình chậm chạp không thể đi vào giấc ngủ.

Ngủ không được cô liền dứt khoát bật đèn lên, ngồi ở trên giường xem sách toán.

Hiện tại đã là tháng một, rất nhanh là đến kỳ thi cuối kỳ, sau đó là nghỉ đông. Hiện tại xem sách nhiều một chút cũng không phải là chuyện xấu.

Điện thoại rung lên, Dung Huyền nhìn thoáng qua phát hiện là Cố Dã gửi tin nhắn đến, cô cảm thấy đối phương hẳn là không có việc gì nên chỉ đem số điện thoại của anh lưu lại , cũng không có trả lời tin nhắn. Sau khi tin nhắn thứ hai được gửi đến, cô mới trả lời "Không có, có việc gì sao?"

.....

Cố Dã nhìn bốn chữ đầy lãnh đạm kia, nhướng mày.

Buổi tối lúc Dung Huyền xuống xe, quả nhiên không phải là ảo giác của anh, cô thực sự đối với anh có lệ cùng lãnh đạm.

Trước kia người khác đều nịnh nọt, tâng bốc anh, theo anh, anh nói cái gì thì chính là cái đó hiện tại lại xuất hiện một người đối với anh lãnh đạm, loại thể nghiệm này, thật đúng là lần đầu tiên.

Trên thế giới này người nếu như đều là nghìn bài một điệu, vậy còn gì thú vị?

Cố Dã lên tinh thần "Tên em viết như thế nào?"

"Dung Huyền"

Cố Dã nhướng mày, tên cũng khá hay.

"Vợ, thêm wechat?"

Tin nhắn này gửi đi giống như đá chìm đáy biển, một chút bọt nước nổi lên cũng không có. Lần này là thực sự không có tin nhắn trả lời, bởi vì anh chờ một hồi lâu cũng không có nhận được hồi âm.

Hách Cường liếm liếm môi, cẩn thận tìm từ "Hắn là đi ngủ rồi?"

Cố Dã môi mỏng hơi mím, mới được bao lâu, nào có chuyện dễ dàng ngủ như vậy? Chẳng qua là không muốn trả lời mà thôi.

Anh đem số điện thoại của Dung Huyền gõ lên thanh tìm kiếm của wechat, sau đó tra tìm bạn tốt.

Không nghĩ tới thực sự bị anh tìm ra.

Dung Huyền hẳn là dùng số điện thoại của mình đăng ký wechat. Ảnh đại diện là hình thủy thủ mặt trắng, tên là Huyền Huyền kèm theo một trái tim màu hồng nhạt.

Anh gửi lời mời kết bạn nhưng mãi đến sáng, cái lời mời kết bạn này cũng không được thông qua.

.....

Ngày hôm sau Dung Huyền bị tiếng chuông đồng hồ báo thức đánh thức, cô tối qua có chút mất ngủ, hơn một giờ mới có thể chợp mắt.

Sau khi rửa mặt xong liền nhìn vào trong gương bôi thuốc, đã qua một ngày, trên mặt chỉ còn vết trầy da cùng vết bầm tím đã dần nhạt màu, phỏng chừng phải vài ngày nữa mới có thể hoàn toàn khỏi hẳn. Cô mím mím môi, đi thay đồng phục sau đó mới đi xuống dưới lầu.

Ba Dung cùng Dung Di còn có Kỷ Ngưng đều đã ngồi ở trước bàn cơm.

Đang dùng bữa sáng Dung Di đột nhiên đối với ba Dung làm nũng nói "Ba ơi, con muốn có số điện thoại của Cố Dĩ"

Dung Diệu nhìn cô ta "Con muốn có số điện thoại của Cố Dĩ để làm gì?"

Bàn tay Dung Di giấu ở dưới bàn ăn hơi nắm chặt, trên mặt lại bày ra nụ cười ngọt ngào "Cậu ấy dù sao cũng coi như là em rể của con, con muốn có số điện thoại của em rể hẳn là không có vấn đề gì chứ?"

Ba Dung uống một ngụm cháo "Tối nay ba sẽ gửi số điện thoại của cậu ấy cho con"

"Được, cảm ơn ba" Nói xong, Dung Di đắc ý dào dạt nhìn Dung Huyền.

Dung Huyền thân là vợ sắp cưới của Cố Dĩ hẳn là còn chưa có số điện thoại của anh đâu!

Cô ta không chỉ muốn số điện thoại của Cố Dĩ, cô ta còn muốn kết bạn wechat với anh!

Dung Huyền an tĩnh cúi đầu uống cháo, cũng không tham gia vào đề tài của bọn họ. Dung Diệu nhìn thoáng qua mặt của Dung Huyền, kêu bảo mẫu đem một cái khẩu trang tới.

"Hôm nay con đeo khẩu trang đi học đi, là con gái thì nên chú ý hình tượng một chút, buổi tối ba sẽ bảo tài xế đưa con đến bệnh viện khám"

Dung Huyền sau khi ăn xong bữa sáng, trầm mặc nhận lấy khẩu trang từ tay bảo mẫu đeo lên. Cô vốn định tỏ vẻ không cần đi bệnh viện nhưng đột nhiên nghĩ đến chuyện đến bệnh viện chuyển này cô có thể tiện thể khám qua giọng nói của mình một chút. Cô nghĩ muốn chậm rãi khôi phục giọng nói của bản thân, nghĩ như vậy, Dung Huyền nhẹ gật đầu.

Dung Huyền cùng Dung Di cùng học chung một trường cấp ba nhưng không có học cùng lớp. Đã gần cuối kỳ nên cho dù Dung Huyền đã cùng Cố Dĩ kết hôn thì hai nhà vẫn tạm lười ý định muốn cho hai người bọn họ cùng học một trường cấp ba, chuẩn bị hết học kỳ này rồi tính sau.

Sau khi Dung Di lên xe, không bao lâu liền nhận được tin nhắn của ba Dung gửi đến, ba Dung đem số điện thoại của Cố Dĩ gửi cho cô ta.

Dung Di vui vẻ đem số điện thoại của Cố Dĩ lưu lại, còn gửi một tin nhắn cho anh.

"Bạn học Cố, xin chào, tôi là Dung Di"

Mười phút sau, đối phương còn không có nhắn lại.

Dung Di cắn môi, trong lòng tự an ủi bản thân, không sao, Cố Dĩ hiện tại phỏng chừng đang bận làm gì đó cho nên còn chưa có nhìn thấy tin nhắn cô ta gửi đến.

Cô ta biết, anh được hoan nghênh như vậy cho nên tin nhắn mà nữ sinh gửi cho anh mỗi ngày phỏng chừng có rất nhiều, anh hẳn là còn chưa xem đến tin nhắn của cô ta. Có điều một khi nhìn thấy tin nhắn cô ta gửi đến, anh hẳn sẽ nhanh chóng trả lời, rốt cuộc thì cô ta cũng xem như là chị gái của Dung Huyền. Tuy rằng cô ta không muốn thừa nhận chuyện này nhưng hiện tại cô ta nghĩ muốn dựa vào cái ưu thế này để móc nối quan hệ với Cố Dĩ.

Lúc này, điện thoại của Dung Huyền ở trong túi lại rung lên.

Hình như kể từ lúc cô lên xe điện thoại đã rung lên không ít lần.

Trước đó cô đều mặc kệ nhưng hiện tại, Dung Huyền lấy điện thoại ra nhìn.

Chỉ thấy thông báo của wechat, Cố Dĩ đã gửi cho cô hơn tám lời mời kết bạn, rất có tư thế chờ cô đồng ý mới thôi.

Lời mời kết bạn gần nhất được gửi đến từ mấy giây trước.

(~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 7 🌿

Chương 7:

Biên tập: Cái

Thực ra, từ lúc rạng sáng Dung Huyền đã nhìn thấy cái lời mời kết bạn này rồi.

Vẫn là phong cách trước sau như một của Cố Dĩ, còn sợ cô không nhận ra anh là ai cho nên ghi chú thêm một câu giới thiệu ngắn gọn.

Bốn chữ vô cùng đơn giản : Anh là Cố Dĩ. Mặc dù chỉ là văn tự vô tri nhưng dường như còn mang theo chút cảm giác tùy tính nhất quán của anh.

Có điều khi đó cô còn đang đau đầu nghĩ cách giải một đề toán, Dung Huyền không muốn bị phân tâm nên đem điện thoại đặt qua một bên, sau đó quay người lại liền đem chuyện này ném ra sau đầu. Dung Huyền sau khi làm xong đề toán kia liền ngủ , ngủ dậy cô đem lời mời kết bạn của Cố Dĩ hoàn toàn quên mất.

Cô không thích lướt wechat bởi vì cô cảm thấy dù sao đó cũng là vòng bạn bè của nguyên thân, chứ không phải của cô. Có điều nghĩ lại, cô hiện tại đã trở thành nữ phụ Dung Huyền trong truyện, hẳn là nên thuận lý thành chương mà tiếp nhận tất cả, Dung Huyền ở trong lòng nói lời xin lỗi với nguyên thân.

Dung Huyền đầu tiên là chấp nhận lời mời kết bạn của Cố Dĩ, sau đó mới nhìn thoáng qua trang cá nhân của mình

Ngoài dự đoán của cô, vòng bạn bè của nguyên so với người bình thường thiếu thốn đến đáng thương.

Ông ngoại, mẹ, Đồng Nguyệt, lớp trưởng, chỉ có bốn người trong đó có một người đã đi lên thiên đường, vĩnh viễn không thể đáp lại cô. Nguyên thân không có xóa bỏ tên mẹ của mình, để bà ấy vĩnh viễn lưu lại trong vòng bạn bè của mình. Hiện tại vòng bạn bè lại có thêm một người, chồng sắp cưới của cô, Cố Dĩ.

Nhìn thấy vòng bạn bè đơn giản đến đáng thương, Dung Huyền vì nguyên thân mà cảm thấy đau lòng, đây là người có trái tim đóng chặt đến mức nào mới có thể có ít bạn bè đến vậy? Rõ ràng cô ấy khi còn nhỏ chính là một tiểu công chúa đi đến nơi nào cũng có nhiều người vây quanh.

Lúc Dung Huyền còn nhìn vòng bạn bè đến ngây người, Cố Dĩ gửi một cái tin nhắn wechat tới.

[Cố Dĩ: Vợ, sau khi tan học em có rảnh không?]

Dung Di ngồi bên cạnh Dung Huyền bàn tay gặt gao nắm chặt điện thoại, trên mặt tràn đầy thấp thỏm cùng khẩn trương.

Cố Dĩ đã thấy tin nhắn của cô ta chưa?

Nếu anh nhìn thấy tin nhắn của cô ta, có khi nào anh sẽ cảm thấy khó hiểu hay không?

Dung Di trong lòng vừa nghĩ đến đây liền lập tức tự mình phủ nhận. Cô ta là chị gái của Dung Huyền, nhắn tin cho anh khẳng định một chút cũng không kỳ quái.

Anh sao còn chưa có trả lời ?

Dung Di một đường thắp thỏm nhưng mãi đến khi xe dừng trước cửa trường học, Cố Dĩ cũng không hề trả lời cô ta lấy nửa lời.

Dung Di trong lòng như có hàng vạn con kiến đang bò, cả người chẳng thể bình tĩnh. Cô ta cắn cắn môi, tâm tình khẩn trương mà nhả một cái tin qua "Bạn học Cố, chúc bạn có một ngày học tập vui vẻ, cố lên nha!"

Sau khi đến trường học Dung Di không chờ Dung Huyền mà lập tức rời đi, có điều Dung Huyền cũng không cần cô ta chờ. Sau khi xuống xe, Dung Huyền trực tiếp đi đến khu dạy học, cô cùng Dung Di không học cùng một lớp, cô học ở lớp 2, Dung Di học lớp 10. Trường các cô dựa theo thành tích mà xếp hạng, số lớp càng nhỏ thì thành tích càng tốt, từ số lớp tới xem, xem ra thành tích của nguyên thân không tồi.

Sau khi đi vào phòng học, một nữ sinh ngồi ở hàng ghế sau nhiệt tình vẫy vẫy tay với cô "Huyền Huyền!"

Dung Huyền đoán nữ sinh này hẳn là người tên Đồng Nguyệt trong vòng bạn bè của nguyên thân. Cô thử thăm dò mà ngồi xuống bên cạnh nữ sinh kia, nữ sinh kia trên mặt cũng không có xuất hiện bất cứ biểu tình bất thường nào, xem ra chỗ này xác thật là chỗ ngồi của nguyên thân.

Đồng Nguyệt vẻ mặt khẩn trương "Huyền Huyền, cậu làm xong bài tập tiếng anh chưa, có thể cho tớ mượn một chút được không?"

Dung Huyền không biết bài tập tiếng anh có những gì, cũng không biết nguyên thân đã làm chưa. Dung Huyền trực tiếp đưa cặp sách của mình cho Đồng Nguyệt để cô tự mình tìm lấy.

Đồng Nguyệt 'a' một tiếng, vừa cúi đầu tìm sách bài tập, vừa vui mừng nói "Huyền Huyền, cậu thật là tốt"

.....

Mấy người Cố Dã đều không ngủ, trực tiếp thức thâu đêm.

Lúc dùng bữa sáng, Thịnh Thế Hào tiến đến bên cạnh Cố Dã "Lão đại, chị dâu nhỏ đã trả lời chưa?"

Hôm nay là ngày sinh nhật theo lịch âm của Cố Dã. Theo như những năm trước, buổi tối một đám người bọn họ sẽ kéo nhau ra bên ngoài liên hoan, ăn bữa tối, đi KTV cùng Cố Dã trải qua sinh nhật. Mẹ Cố sợ Cố Dã còn chưa làm quen với việc bản thân đã trở thành chồng sắp cưới của người ta, trực tiếp nhắn tin qua, nhắc nhở anh hôm nay có đi ăn sinh nhật cùng đừng có quên vợ sắp cưới của mình.

Cho nên Cố Dã mới có thể nhắn tin hỏi Dung Huyền sau khi tan học có rảnh không.

Cố Dã mặt không biểu tình mà thu hồi điện thoại, không trả lời câu hỏi của Thịnh Thế Hào, mấy ngụm liền đem ly sữa bò uống hết sau đó trực tiếp đứng lên "Được rồi, đi học thôi"

Thịnh Thế Hào tỏ vẻ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Dung Huyền hẳn là còn chưa có trả lời tin nhắn nếu không thì lão đại cũng sẽ không bày ra phản ứng như vậy. Nếu Dung Huyền ở đây Thịnh Thế Hào cảm thấy anh nhất định phải hướng Dung Huyền ôm quyền, bày tỏ sự kính trọng của bản thân. Chị dâu nhỏ thực sự quá trâu bò, đối mặt với Cố Dã mà lại có thể bình tĩnh như vậy.

Quả là trần đời có một, cũng không biết tiểu cam điếc Dung Huyền kia từ nơi nào có được dũng khí như vậy. Có được một người chồng sắp cưới như Cố Dã hẳn là cô ta phải dùng hết phúc khí mấy đời mới có được, vậy mà cô ta còn dám tỏ vẻ lãnh đạm như vậy?

Thật cho rằng bản thân có thể yên ổn ngồi vững trên vị trí vợ sắp cưới của Cố Dã?

Đừng nói giỡn !

Hào cảm của Thịnh Thế Hào dành cho Dung Huyền lại giảm xuống mấy điểm, ước gì Cố Dĩ không thể ngay lập tức cùng Dung Huyền giải trừ hôn ước.

Vừa đến lớp, chiếc nhẫn trên tay Cố Dĩ nhanh chóng bị người khác phát hiện.

Cố Dĩ vẫn luôn là tiêu điểm trong đám người, ánh mắt hội tụ trên người anh thực sự có quá nhiều, khoa trương mà nói, tóc anh dài hay ít đi một phân bọn họ cũng có thể nhận ra chứ đừng nói đến chuyện trên bàn tay anh trực tiếp nhiều thêm một chiếc nhẫn.

Đóa hoa của lớp bọn họ, Du Nhu ngồi phía trước Cố Dĩ. Tâm tư của cô ta đối với Cố Dĩ người trong lớp ai ai cũng biết, có điều Cố Dĩ trước nay đều lười phản ứng lại cô ta.

Du Nhu xoay người, chớp chớp mắt "Bạn học Cố, trên tay cậu sao lại đeo nhẫn vậy?"

Hơn nữa còn đeo ở ngón áp út, đeo nhẫn ở ngón áp út đại biểu cho việc người đeo nhẫn đã đính hôn hoặc kết hôn.

Kết hôn khẳng định là không có khả năng, còn đính hôn..... ở độ tuổi này của Cố Dĩ khả năng chuyện này xảy ra không cao.

Chẳng nhẽ Cố Dĩ đang nói chuyện yêu đương?

Cố Dĩ thoải mái hào phóng cho mọi người nhìn nhẫn của mình, không chút che giấu. Anh ngày thường đào hoa quá vượng, một hai đóa còn chưa tính, ba bốn đóa cũng ok, cố tình nữ sinh theo đuổi anh mỗi lần đều kéo nhau tới, lái nhà lái nhái khiến anh cảm thấy phiền chết. Hiện tại bản thân đã đính hôn, lượng hoa đào hẳn có thể giảm đi một ít?

Cố Dã không chút để ý nói "Tôi đính hôn"

Đính hôn? Cố Dã đính hôn?!

Thật hay giả vậy?

Một hòn đá ném vào hồ nước yên tĩnh.

Mắt Du Nhu tròn tròn như muốn lòi ra, giọng nói phá lệ bén nhọn "Đính hôn? Cùng ai a?"

"Cậu không biết được" Nói xong Cố Dã liền nắm bò ra bàn, mặc kệ cô ta.

Sau khi Cố Dã buông tay mặc kệ, một đám người tiến đến vây quanh Thịnh Thế Hào, Ninh Tử Thần còn có Hách Cường.

Đây thật đúng là tin tức chấn động a, Cố Dã vậy mà lại đính hôn? Nếu nữ sinh trong trường biết chuyện này, thật không biết sẽ có biết bao trái tim thiếu nữ bị tổn thương đây?

Nếu Cố Dã không chịu nói vậy bọn họ đành tìm hiểu thông tin từ nguồn khác, Thịnh Thế Hào bọn họ là anh em tốt của Cố Dã hẳn là sẽ biết vợ sắp cưới của anh là người phương nào.

Một đám người vây quanh tò mò muốn biết vị hôn thê của Cố Dã là ai, có điều miệng của ba người Thịnh Thế Hào như gắn keo 502 vậy, một chữ cũng không lọt.

Kỳ thật bọn họ cảm thấy chuyện này có nói ra cũng vô ích, dù sao sớm hay muộn vị trí này cũng thay đổi người hà tất phải phí công phu để người khác đều biết? Bọn họ mới không nghĩ muốn lãng phí cảm tình.

Nghĩ như vậy, ba người bày ra bộ dáng lão thần, đến tên họ của vợ sắp cưới Cố Dã là gì cũng không nói, miễn bàn đến tên cô.

.....

Đồng Nguyệt sau khi chép xong bài mới phát hiện ra Dung Huyền hôm nay vẫn luôn đeo khẩu trang.

Cô kỳ quái mà nghiêng đầu "Huyền Huyền, đã vào lớp rồi sao cậu vẫn còn đeo khẩu trang?"

Dung Huyền chậm rãi ở trên giấy viết xuống mấy chữ "Mặt bị thương"

Nhìn thấy mấy chữ này Đồng Nguyệt kinh hô thành tiếng "Bị thương? Có nghiêm trọng không? Mau cho tớ xem"

Dung Huyền chớp chớp mắt, tháo khẩu trang xuống cho Đồng Nguyệt nhìn sau đó lại đeo lên.

Đồng Nguyệt nhìn vết thương trên mặt Dung Huyền, phần nộ nói "Vết thương này có phải do chị gái cậu làm ra không? Cô ta có phải lại bắt nạt cậu hay không?"

Dung Huyền trăm triệu lần không nghĩ tới Đồng Nguyệt sẽ nói như vậy, xem ra quan hệ giữa cô ấy cùng nguyên thân rất thân cận, là bạn bè tốt không giấu nhau chuyện gì.

Dung Huyền tiếp tục viết "Nhìn qua thì nghiêm trọng nhưng qua vài ngày sẽ đỡ thôi"

Nhìn thấy Dung Huyền viết như vậy, Đồng Nguyệt nhẹ nhàng thở ra.

Cô nhắc nhở "Huyền Huyền, gương mặt đối với người con gái rất quan trọng, cậu nhất định phải thật cẩn thận"

Dung Huyền mi mắt cong cong, gật đầu.

Sau một hồi thích ứng với lớp học mới, bạn bè mới, Dung Huyền lấy điện thoại ra trả lời tin nhắn của Cố Dĩ.

[Không rảnh]

Cô sợ dĩ hiện tại mới trả lời không phải là vì muốn làm kiêu ,càng không phải vì lười trả lời. Người khác gửi tin nhắn đến thì nên trả lời, đó là lễ nghi cơ bản, nếu như cái gì cũng không hồi, đó là không lễ phép.

Cô hiện tại mới trả lời là bởi vì trước đó cô còn chưa nghĩ ra nên dùng thái độ gì để đối mặt với anh, sau khi cân nhắc Dung Huyền cảm thấy vẫn là tùy tâm là được.

Nên thế nào liền thế đó, thuận theo tự nhiên.

Cô đối với nam chính không có tình cảm, ngữ khí trả lời chính là thái độ của cô dành cho anh.

Dung Huyền sau khi tan học thực sự không rảnh, cô còn phải đi đến bệnh viện khám vết thương trên mặt, thuận tiện hỏi qua tình hình giọng nói của mình, hiện tại không thể nói chuyện thực sự quá bất tiện.

Sau khi nhận tin xong cô liền nghiêm túc học tập. Một ngày trôi qua, Dung Huyền lại có thêm một người bạn, là nữ sinh ngồi bàn phía trước cô, tên là Mộc Tiêu.

Mộc Tiêu vỗ ngực "Dung Huyền, tớ vẫn luôn cho rằng cậu là người rất khó tiếp xúc, ngày thường cũng không dám cùng cậu nói chuyện, không nghĩ tới cậu thì ra khá tốt đó nha"

Dung Huyền mím môi, viết lên trên giấy "Cảm ơn"

Chữ viết thật sự quá đẹp, Mộc Tiêu trên mặt tràn đầy kinh ngạc, càng khiến cô kinh ngạc hơn chính là đôi mắt cong cong như nửa vầng trăng non

của Dung Huyền.

"Dung Huyền, đôi mắt cậu khi cười nhìn thật đẹp , cậu nên cười nhiều hơn"

Dung Huyền cúi đầu, nghiêm túc viết "Tớ đã biết"

Dung Huyền nghiêm túc mà tiếp thu kiến nghị khiến Mộc Tiêu ngược lại có chút thẹn thùng "Hì hì, Dung Huyền, chúng ta thêm wechat đi, về sau nếu tớ có gì không hiểu liền hỏi cậu có được không?"

Một chữ 'được' xuất hiện trên giấy.

Sau khi thêm wechat xong, vòng bạn bè của Dung Huyền có thêm thành viên thứ sáu, Mộc Tiêu.

Xem, cuộc sống kỳ thực cũng không quá tồi tệ.

Trên thế giới này người nhiệt tình , mang theo thiện ý vẫn còn rất nhiều.

Sau khi tan học, tài xế theo lời Dung Diệu mà đưa Dung Huyền đến bệnh viện nhân dân.

Vốn dĩ tài xế phải chờ Dung Huyền khám xong sau đó lại đưa cô về nhà có điều Dung Di ngồi ở phía sau cứ luôn miệng giục ông trở về.

Dung Di vẫn luôn bất mãn việc sau khi tan học mình phải ở cùng một chỗ với Dung Huyền.

Trong nhà thật ra cũng không phải là không còn xe , không phải là không mời nổi thêm tài xế có điều Dung Diệu là người sĩ diện, ông ta cho rằng hai chị em bọn họ phải cùng nhau đến trường mới có thể khiến người ngoài cảm thấy quan hệ giữa hai chị em bọn họ rất tốt, còn tình huống thực sự trong nhà như thế nào ông ta mặc kệ, dù sao người ngoài cũng không biết được.

Dung Di cùng Dung Huyền vẫn luôn dùng chung một chiếc xe, một tài xế. Dung Di cười nhạt một tiếng, tình cảm tốt? Kiếp sau đi.

Cho dù chỉ là bày vẽ chị em tốt cô ta cũng lười.

Dung Di nhìn thoáng qua điện thoại, Cố Dĩ như cũ vẫn chưa có trả lời tin nhắn của cô ta.

Mất mát trên mặt cô ta rốt cuộc không che đậy được nữa, một ngày, đã một ngày trôi qua mà anh vẫn chưa có hồi âm, là không muốn trả lời hay là vẫn chưa nhìn thấy?

Dung Di còn có thể tiếp tục lừa mình dối người, cho rằng Cố Dĩ còn chưa có trả lời là bởi vì anh còn chưa thấy được tin nhắn của cô ta nhưng cứ nghĩ đến chuyện Dung Huyền hiện tại là vị hôn thê của anh, cô ta liền cảm thấy ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ.

Dung Di đây về không kiên nhẫn "Đi thôi, nó cũng đã lớn như vậy rồi, có thể tự mình về nhà được"

Tài xế có chút do dự "Nhưng mà ..."

Dung Di không chút lưu tình mà ngắt lời "Nhưng mà cái gì? Còn không biết phải ngồi đây chờ nó đến bao giờ, chẳng nhẽ tôi cứ phải lãng phí thời gian của bản thân như vậy? Tôi còn phải về nhà học bài, sắp thi cuối kỳ rồi, nếu kết quả thi cuối kỳ của tôi không tốt, tôi sẽ bảo với ba là do chú! Bởi vì chú khiến tôi đợi nó cho nên tôi mới không có nhiều thời gian học bài!"

Tài xế cạn lời. Ông ta biết Dung Di đây là đang vô cớ gây rối, có chút thời gian như vậy thì có thể chậm trễ cái gì? Nhưng ông ta chỉ là một tài xế quèn, cho dù biết rõ cô ta đang vô cớ gây rối nhưng ông ta cũng chẳng thể phản bác lại.

Dung Di bèn nhón nói "Chú rớt cuộc có đi hay không? Chú mà không đi thì tôi sẽ gọi điện cho ba tôi bảo ông ấy trừ tiền lương của chú"

Tài xế nghe được câu này bèn lập tức dầm ga, lái xe rời đi.

Giữa Dung Di cùng Dung Huyền, ông ra rớt cuộc vẫn là lựa chọn Dung Di.

Dung Di hiện tại càng ngày càng được sủng ái, hơn nữa mẹ cô ta còn là phu nhân đương nhiệm của Dung Diệu, còn Dung Huyền, chỉ là một đứa trẻ câm điếc không có mẹ mà thôi.

Người ngu cũng biết nên chọn ai.

(~ ▯ ▽ ▯) ~ (~ ▯ ▽ ▯) ~ (~ ▯ ▽ ▯) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 8 🌿

Chương 8:

Biên tập: Cải

Lúc Dung Huyền đi ra khỏi bệnh viện, bước chân thật nhẹ nhàng.

Cô nghĩ đến bác sĩ vừa rời cô vũ cô, khuyên cô nên thử cố gắng phát ra tiếng, nếu có thể phát ra tiếng vậy rất nhanh liền có thể khôi phục giọng nói. Dung Huyền nghe vậy liền đối với tương lai tràn ngập chờ mong cùng vui sướng.

Đi ra đến cửa bệnh viện, Dung Huyền phát hiện ra xe trong nhà đã rời đi, tài xế không có chờ cô. Sau khi ý thức được điểm này, cô một chút cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn, cũng không có nổi giận.

Cô biết, trực tiếp cho xe rời đi là ý của Dung Di. Dung Di xem như là loại nữ phụ cấp bậc thấp nhất trong các loại nữ phụ, cô ta tâm tư ác độc nhưng EQ lại không đủ xài. Thủ đoạn cũng không có nhiều lắm, phần lớn đều là bắt nạt trực diện. Trừ bỏ việc lần trước đẩy ngã nguyên chủ khiến khuôn mặt cô ấy bị thương, tiệc đính hôn cũng suýt nữa bị hủy ra thì đại đa số thời điểm thủ đoạn của Dung Di đều không đau không ngứa.

Dung Huyền nhìn xung quanh một chút, chuẩn bị đi đến bến xe gần nhất bắt xe bus trở về nhà. Thành phố này đường xá rất phát triển, ngồi phương tiện công cộng trở về nhà là một chuyện hết sức bình thường.

Lúc Dung Huyền đi xuống đường lớn, điện thoại trong túi đột nhiên rung lên.

Cô lấy điện thoại ra nhìn, là Cố Dĩ gọi điện đến.

Điện thoại không ngừng rung lên, rất có tư thế nếu cô không chịu bắt máy nó liền cứ như vậy tiếp tục rung. Dung Huyền mím môi, dửng dưng, ấn nút nghe.

"Tại sao này giờ không chịu nghe máy?"

Dung Huyền chớp chớp mắt, lời này của Cố Dĩ, hình như trước đó anh đã gọi không ít cuộc điện thoại?

Có thể là do lúc đó cô đang tập trung nghe bác sĩ nói cho nên không có chú ý .

"Em dùng cái mũi ra hiệu một chút đi để cho anh biết rằng em còn đang nghe"

Dung Huyền nghe thấy yêu cầu này của Cố Dĩ, nhin không được trên mặt xuất hiện ý cười.

Cố Dĩ người này sao lại có thể nghĩ ra ý tưởng như vậy, cô dùng mũi ra hiệu kiểu gì?

Có thể là cảm thấy bản thân chưa có biểu đạt rõ ràng , Cố Dĩ lập tức bổ sung "Không phải là dùng cái mũi, là hơi thở, âm mũi ấy"

Dung Huyền nhẹ nhàng dùng âm mũi phát ra một tiếng, Cố Dĩ ở đầu dây bên kia liền nhanh chóng nghe thấy.

"Em hiện tại đang ở đâu? Chia sẻ vị trí qua wechat cho anh"

Chờ sau khi cúp điện thoại Dung Huyền mới phát hiện ra Cố Dĩ đã gọi cho cô không ít cuộc điện thoại, hơn nữa còn gửi qua không ít tin nhắn wechat. Cô không phải cố ý không nghe điện thoại của Cố Dĩ nhưng nhiều cuộc gọi nhờ như vậy, trong mắt Cố Dĩ, hẳn là cô cố ý.

Dung Huyền rũ mắt, gửi địa chỉ của mình qua wechat cho Cố Dĩ.

.....

Thịnh Thế Hòa cũng đến phục.

Dung Huyền trước đó không hề nhận một cuộc điện thoại nào, bằng không bọn họ đã sớm bắt đầu tiệc tùng, nào phải lang thang trên đường không mục đích như hiện tại?

Ninh Tử Thần nhìn Cố Dĩ cư nhiên còn không có tức giận, cảm thấy cực kỳ ngạc nhiên.

"Lão đại, cô ấy không nhận điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn wechat của mày, vậy mà mày còn không có tức giận?"

Cố Dĩ động tác lười biếng thu hồi điện thoại, mở cửa sau xe Lincol, khom lưng ngồi vào.

Chờ đến khi cửa xe đóng lại, Ninh Tử Thần mới phản ứng lại, hình như Cố Dĩ có nói gì đó.

Anh lười biếng nói "So đo với tiểu cam điếc làm cái gì?"

Ninh Tử Thần tay ôm quyền, được, cậu là lão đại, mọi chuyện đều do cậu định đoạt.

Đoàn người đi đến địa điểm mà Dung Huyền chia sẻ, Thịnh Thế Hòa vươn đầu ra ngoài cửa sổ xe "Chị dâu nhỏ ở đâu vậy?"

Tuy rằng Thịnh Thế Hào trong lòng không phục Dung Huyền nhưng Cố Dĩ cũng đã gọi cô một tiếng 'vợ' rồi, anh tự nhiên là phải cung cung kính kính mà gọi cô một tiếng 'chị dâu nhỏ'

Hách Cường 'hắc hắc' cười hai tiếng "Cho dù chị dâu nhỏ có đứng trước mặt chúng ta, chúng ta phỏng chừng cũng nhận không ra"

Cũng đúng, từ đầu đến cuối, bọn họ căn bản không hề biết mặt mũi Dung Huyền như thế nào.

Cuối cùng vẫn là Cố Dĩ dựa vào một loại trực giác thần kỳ của phái mạnh cùng với bản năng của vị hôn phu, chuẩn xác xác định mục tiêu.

Đeo khẩu trang, buộc tóc đuôi ngựa, đeo cặp sách, mặc đồng phục, bên ngoài còn khoác một chiếc áo lông vũ.

Hắn là cô rồi.

....

Dung Huyền tại chỗ chờ không bao lâu đoàn người Cố Dĩ liền đến.

Bọn họ ngồi trong một chiếc xe Lincoln thân dài đi đến. Chiếc xe dừng lại, hấp dẫn vô số ánh mắt hâm mộ cùng đánh giá của người qua đường.

Dung Huyền cũng không biết Cố Dĩ tìm mình có chuyện gì. Cô tiến lên phía trước một bước, đúng lúc một trận gió lạnh thổi qua, Dung Huyền theo bản năng giơ tay lên sờ lỗ tai bị đông lạnh đến đỏ rực của mình.

Mùa đông ở nơi này thật là lạnh.

Cố Dĩ nhìn một màn này, không hiểu sao lại chú ý đến đôi tay của Dung Huyền đầu tiên.

Không thể phủ nhận, bàn tay của Dung Huyền thực sự rất xinh đẹp, nhỏ xinh, trắng nõn nhưng vấn đề là trên tay cô không, hề, đeo, nhẫn, đính, hôn.

Cố Dĩ không biết vì sao trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ tức giận cực kỳ vớ vẩn. Ba mẹ anh nói anh liên hôn, ok. Tiểu tức phụ không nói được, bộ dáng cô trông như thế nào anh cũng không biết, ok . Nhưng mà, anh đeo nhẫn còn cô thì không thì xin lỗi, chuyện này anh ok không được.

Cố Dĩ xuống xe, tiến lên vài bước, một tay bắt lấy tay Dung Huyền "Nhẫn của em đâu?"

Ninh Tử Thần ở một bên nhìn thấy cảnh này liền sửng sốt, sau đó ở trong lòng điên cuồng hò hét. Lão đại a, mày vừa rồi còn nói sẽ không tức giận với tiểu cam điếc vậy mà hiện tại mày đang làm gì đó?

Nhẫn đính hôn Dung Huyền có mang theo bên người nhưng không có đeo lên tay. Cô cảm thấy chính mình thân là một học sinh cấp ba , trên ngón áp út lại đeo một chiếc nhẫn đính hôn thì rất kỳ quái.

Cố Dĩ trong lòng vốn tràn đầy lửa giận, anh cúi đầu muốn hỏi Dung Huyền suy nghĩ như thế nào nhưng vừa cúi đầu liền nhìn thấy đôi mắt của cô. Đôi mắt cực kỳ thuần khiết, không phải là loại đôi mắt hẹp dài, đào hoa vũ mị nhưng so với mắt hoa đào càng khiến người khác động tâm hơn. Đôi đồng tử đen tuyền dưới ánh mặt trời ngẫu nhiên còn nổi lên chút hơi nước, anh thậm chí còn có thể ở trong mắt cô nhìn thấy ảnh ngược của chính mình.

Đôi mắt của tiểu cam điếc thực sự rất đẹp. Cố Dĩ nhìn đôi mắt mờ mịt , vô tội kia, tức giận trong lòng nháy mắt như thủy triều rút đi.

Tức giận với cô làm gì. Anh lần này nên đóng vai người tốt, không thể khi dễ tiểu cam điếc được.

Cố Dã buông tay đang nắm lấy tay Dung Huyền ra, ngửa lòng bàn tay ra, ý bảo cô viết chữ lên trên đó, giọng điệu lại thong dong như dĩ vãng "Tiểu tức phụ, nhẫn của em đâu?"

Dung Huyền ở lòng bàn tay anh cực nhanh mà viết xuống "Ở trong túi"

Bởi vì viết nhanh cho nên tự thể có chút qua loa, bất quá Cố Dã không hiểu sao chỉ nhìn một lần liền hiểu.

"Ở túi kia?"

Dung Huyền trợn tròn mắt, chẳng lẽ Cố Dã định tự mình động thủ, lấy nhẫn từ trong túi cô ra?

Nghĩ như vậy, Dung Huyền nhanh chóng lùi về sau một bước, sau đó từ trong túi áo lông vũ lấy ra nhẫn đính hôn.

Cố Dã cầm lấy nhẫn đính hôn, một lần nữa đeo lên ngón áp út của cô "Đừng có tháo ra"

Dung Huyền rũ mắt nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay. Dựa theo cốt truyện, từ giờ cho đến lúc bọn họ giải trừ hôn ước còn hai tháng nữa, cách ngày nữ chủ xuất hiện còn hai tháng rưỡi thời gian. Cô cũng không cho rằng cốt truyện sẽ phát sinh biến động gì, bởi vì tính cách của một người sẽ không dễ dàng thay đổi, bọn họ hẳn sẽ vẫn đưa ra lựa chọn giống như trong cốt truyện.

Lúc này, Hách Cường nhìn thấy đồ vật mà vừa nãy Dung Huyền lấy nhẫn từ trong túi ra vô tình làm rớt.

Anh ta cúi người nhặt lên, nhìn thoáng qua, không xác định nói "Đây là .... Thuốc làm mờ sẹo?"

Dung Huyền gật gật đầu. Đây là thuốc làm mờ sẹo mà bác sĩ da liễu vừa mới đưa cho cô. Bác sĩ nói dùng cái này thường xuyên, vết trầy da trên mặt sẽ không lưu lại sẹo.

Nhưng mấy người Hách Cường lại không biết chuyện này.

Nhìn thấy Dung Huyền gật đầu, mấy người Hách Cường cũng không biết nên nói gì cho phải.

Trách không được trong buổi lễ đính hôn, Dung Huyền vẫn luôn mang khăn trùm đầu, hiện tại trên mặt đeo khẩu trang, thì ra là trên mặt cô có sẹo. Hiện tại, trong lòng bọn họ, Dung Huyền chính là một tiểu câm điếc diện mạo đáng sợ.

Bọn họ càng cảm thấy đau lòng thay Cố Dã.

Hách Cường xấu hổ cười hai tiếng, chuẩn bị đem thuốc làm mờ sẹo đưa cho Dung Huyền nhưng lại bị Cố Dã cướp lấy.

Cố Dã tỉ mỉ nhìn hướng dẫn sử dụng "Thuốc mờ này có hiệu quả không?"

Dung Huyền viết nên tay Cố Dã "Khá , tốt"

Cố Dã ở trong lòng ghi nhớ tên thuốc sau đó mới đem thuốc trả lại cho Dung Huyền.

Hách Cường đứng một bên thúc giục nói "Vậy tiếp theo chúng ta làm gì, ăn trước hay đi hát?"

Nói xong lời này, Hách Cường mới phản ứng lại, tự động cầm miệng.

Dung Huyền còn đang mang khẩu trang tự nhiên là không tiện ăn cơm, còn hát hò? Cô là một người câm, hát cái gì mà hát?

Cố Dã tay dứt túi, nói với mấy người Hách Cường "Hôm nay cứ tạm thế đi, tao đưa cô ấy về nhà"

Ninh Tử Thần 'a' một tiếng "Lão đại, vậy còn sinh nhật của mày?"

Dung Huyền nghe đến đây mới bắt đầu hiểu.

Thì ra hôm nay là sinh nhật của Cố Dã.

"Cuối tuần rồi nói" Cố Dã mỗi năm đều sẽ tổ chức hai lần sinh nhật, thiếu một cái cũng không sao.

Nghe Cố Dã nói như vậy, mấy người kia cũng không tiện nói thêm.

"Lão đại, vậy còn cái xe này?"

"Mấy người cứ ngồi đi"

"Được, tạm biệt lão đại, tạm biệt chị dâu nhỏ"

Sau khi bọn Hách Cường rời đi, Cố Dã nhìn Dung Huyền nói "Đi thôi, anh đưa em về nhà"

Lúc này, giống như dự báo thời tiết, trên không trung bắt đầu xuất hiện một vài bông tuyết lả tả rơi xuống.

Gió lạnh thấu xương, Dung Huyền đem mũ ở áo lông vũ đội lên.

Không thể không thừa nhận cảnh tuyết ở thành phố này thực sự rất đẹp.

Cố Dã đối với nơi này rất quen thuộc, anh mang theo Dung Huyền đi đường tắt, không bao lâu liền đi đến trước cửa biệt thự Dung gia.

Mặc dù chỉ đi một đoạn đường ngắn như vậy nhưng trên người hai người cũng tích không ít tuyết đọng.

"Đến nơi rồi"

Dung Huyền gật đầu, đi vào trong nhà.

Cố Dã ở phía sau đột nhiên lười biếng hỏi "Vợ, không có gì muốn nói với anh sao?"

Dung Huyền nghĩ nghĩ, xoay người lại, ở trên áo anh viết xuống sáu chữ "Cố Dã, sinh nhật vui vẻ" . Bởi vì trên áo anh có một lớp tuyết mỏng cho nên sáu chữ này viết ở mặt trên nhìn thấy rất rõ.

Cố Dã tặc lưỡi, món quà sinh nhật này chính là món quà khó coi nhất mà anh từng nhận được.

Chỉ đơn giản ở trên áo anh viết xuống sáu chữ, đến một tấm thiệp cũng không có.

"Được rồi, vợ, em đi vào nhà đi"

Dung Huyền gật gật đầu.

Giờ phút này, Dung Di đang đứng ở cửa sổ.

Vừa rồi khi nhìn thấy trời bắt đầu có tuyết rơi, cô ta nhịn không được mà tươi cười đắc ý. Cô ta bảo tài xế chở mình về nhà trước, cũng không biết con nhỏ Dung Huyền kia sẽ về nhà kiểu gì, ngồi xe bus sao? Tóm lại trời có tuyết rơi, Dung Huyền lại không có xe đưa đón, nhất định sẽ rất chật vật. Mặc kệ là gọi xe hay là đi xe bus đều sẽ rất phiền toái.

Chỉ cần Dung Huyền chật vật là được rồi.

Cô vốn là định đứng ở cửa sổ nhìn bộ dáng chật vật của Dung Huyền.

Nhưng hiện tại cô ta đang nhìn thấy cái gì?

Cô ta cứ nhiên nhìn thấy Cố Dĩ đưa Dung Huyền về nhà! Không chỉ Cố Dĩ đưa Dung Huyền về nhà mà Dung Huyền còn ở trên áo Cố Dĩ viết chữ!

Dung Huyền, sao nó dám!

Cô ta còn đang cảm thấy lạ , Dung Huyền dạo gần đây so với trước kia bình tĩnh không ít, không còn nóng nảy dễ nổi giận nữa, thì ra là đã thay đổi sách lược. Không thể không nói, Dung Huyền đã thành công, con nhỏ này hẳn là cố ý muốn Cố Dĩ đưa mình về. Cố Dĩ nể mặt quan hệ hai nhà Cố, Dung cho nên mới đồng ý đưa nó về.

Nội tâm Dung Di giống như đang có lửa cháy.

Cô ta hối hận, biết thế cô ta đã ở bệnh viện chờ Dung Huyền.

Chờ thêm vài giờ còn hơn là để Cố Dĩ đưa Dung Huyền về nhà!

Đúng là thất sách!

.....

Sau khi nhìn thấy Dung Huyền đi vào nhà, Cố Dĩ liền xoay người cầm lấy điện thoại chụp một bức ảnh gửi lên nhóm chat.

Bởi vì thời tiết rất lạnh cho nên mặc dù đã qua một hồi lâu nhưng sáu chữ trên áo khoác vẫn không có bị mất đi, vẫn có thể đại khái nhìn ra đây là chữ gì.

Cố Dĩ: Quà của vợ tao tặng tao, chúng mày thấy sao?

Hách Cường: Cũng được, ít nhất là còn biết hôm nay là sinh nhật của mày.

Ninh Tử Thần : Yên lặng hít hà drama

Lão J: Không hiểu sao cảm thấy có chút ngọt ngào?

Cố Dã nhướn mày, động tác trên tay hơi ngừng lại, mặc danh đem ảnh chụp kia lưu lại. Anh vốn định xóa đi nhưng hiện tại đã lưu rồi, vậy liền cứ lưu đi.

= = =

Tác giả có lời muốn nói: Dung Huyền đưa quà sinh nhật quá khó coi!

Cố Dã: Méo mó có hơn không (Cảm thấy đủ.jpg)

(~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 9 🌿

Chương 9:

Biên tập:Cải

Lúc dùng bữa tối, Dung Diệu đột nhiên nói với Dung Huyền "Hôm nay hình như là sinh nhật của Tiểu Cố, con lát nữa đừng quên chúc mừng sinh nhật cậu ấy"

Dung Huyền còn chưa có phản ứng gì, Dung Di nghe xong đã nhảy dựng lên "Hôm nay là sinh nhật Cố Dã?"

Dung Diệu nhàn nhạt nhìn cô ta, Dung Di lúc này mới rụt rụt cổ, lè lưỡi, không nói nữa.

Thật ra Dung Huyền đã chúc mừng sinh nhật Cố Dã rồi, có điều cô không nói được, cho dù có nói được cô cũng không nghĩ muốn giải thích cái gì.

"Con hiện tại là vị hôn thê của tiểu Cố. Hôm nay là sinh nhật cậu ấy , con đừng quên tặng quà, đừng để người khác nhìn vào lại nói Dung gia ta không biết phép tắc"

Dung Diệu chính là như vậy, cực kỳ để ý mặt mũi. Trong giao tiếp, quan hệ hằng ngày đều cực kỳ cẩn trọng, không để người ta tìm ra bất cứ lỗi sai nào.

"Đợi lát nữa ba sẽ chuyển cho con một khoản tiền, sau khi chọn xong quà nhớ đưa qua cho ba xem" Dung Diệu không thiếu tiền cũng không phải là người keo kiệt nhưng ông ta sợ Dung Huyền giở trò, sau khi nhận được tiền liền không chịu làm việc.

Nếu sinh nhật Cố Dĩ cô không tỏ vẻ gì, Cố gia sẽ nghĩ Dung gia bọn họ là loại người gì? Loại hành vi này khó tránh khỏi sẽ khiến người ngoài cảm thấy Dung gia không có lễ phép. Cho nên ông ta mới không quên nhắc nhở Dung Huyền, để cô chọn quà xong mang qua cho ông ta nhìn.

Dung Huyền nhẹ gật đầu. So với việc để tiền của Dung Diệu rơi vào tay mẹ con Kỷ Ngưng, không bằng để cô thay ông ta tiêu nhiều một chút.

Lúc này, Kỷ Ngưng ở một bên ôn nhu nói "Ông xã, tôi là dì, có phải hay không cũng nên tặng quà cho Tiểu Cố? Lại nói, về sau mọi người đều là người một nhà, sinh nhật cậu ấy chúng ta cũng nên làm chút gì đó?"

Dung Diệu không chút suy nghĩ liền đồng ý "Được, muốn tặng cái gì bà tự mình quyết định đi"

Dung Di ánh mắt sáng lên, mừng rỡ đến khóe miệng kéo căng "Ba ba, vậy quà là chúng ta tự mình mang qua sao?"

Dung Diệu nhíu mày nhìn cô ta "Chẳng lẽ con định để thọ tinh người ta tự mình đến đây lấy quà?"

Dung Di vội vàng lắc đầu "Đương nhiên là không rồi. Chúng ta tự mình đưa quà mới có thể thể hiện thái độ trân trọng, đúng không ba?" Sau khi biết được mình có thể đến Cố gia, Dung Di trong lòng vui đến nở hoa.

Dung Diệu nói với Kỷ Ngưng "Bà chú ý một chút, quà tặng cho con trai út Cố gia, tuyệt đối không thể xảy ra sai sót"

Giọng điệu của Kỷ Ngưng càng thêm nhu hòa "Ông xã, trong lòng tôi hiểu rõ, ông cứ yên tâm"

Sau khi ăn xong, Dung Di sốt ruột lôi kéo Kỷ Ngưng đi chọn quà sinh nhật cho Cố Dã. Còn Dung Huyền, cô ăn xong liền trở về phòng.

Cô cũng không định tốn tâm tư đi chọn quà tặng, dù sao Cố Dã thích cái gì cô cũng không biết, Dung Huyền cảm thấy mình trực tiếp đưa tiền là được rồi.

Dù sao có tiền cái gì cũng có thể mua được, tiền là đồ vật có giá trị nhất trên đời này.

Nghĩ như vậy, Dung Huyền liền trực tiếp gửi 5 000 qua wechat cho Cố Dã. Vị hôn thê, vị hôn phu bình thường hẳn sẽ gửi cho nhau số tiền có bộ 520 nhưng tình huống của cô cùng Cố Dã thì khác, Dung Huyền không muốn làm cho quan hệ giữa hai người bọn họ trở nên quá áy náy.

Wechat ở thế giới này cùng thế giới của cô không giống nhau. Wechat ở đây còn tích hợp với Alipay, chỉ cần chuyển tiền, không cần đối phương xác nhận, tiền liền trực tiếp thêm vào tài khoản của người nhận.

Dung Huyền còn chưa kịp buông điện thoại, Cố Dã đã trực tiếp gửi lại cho cô một vạn (~34 triệu)

Cô cho anh năm nghìn, anh liền chuyển cho cô một vạn? Đây là cái loại thao tác gì vậy?

Huyền Huyền: ????

Cố Dã: ????

Huyền Huyền: Số tiền kia là quà sinh nhật tặng anh, anh muốn mua cái gì liền tự đi mua.

Nói xong, Dung Huyền lại gửi cho Cố Dã ba vạn (~102 triệu). Cô đối với xa xỉ phẩm không hiểu nhiều lắm, sau khi xuyên đến đây, có chút tiền nên cũng hơi hiểu biết về hàng cao cấp. Cô phát hiện mấy nhãn hàng cao cấp, tùy tiện lấy ra một cái áo khoác cũng có giá vài vạn, càng đừng nói đến đồng hồ linh tinh. Đồng hồ cao cấp cô tặng không nổi, trước cứ đưa cho anh tiền mua một chiếc áo khoác đi. Anh thích kiểu dáng gì thì tự mình chọn.

Dung Huyền vừa mới chuyển tiền xong, Cố Dã liền trực tiếp trả lại cho cô sáu vạn (~204 triệu). Cô cũng phát hiện, mặc kệ mình đưa anh nhiều hay ít, Cố Dã đều sẽ trả lại gấp đôi.

Thích cho tiền nhau sao! Có trời mới biết cô không phải là muốn dùng tiền ném anh, cô chỉ là đang cố hoàn thành nhiệm vụ Dung Diệu giao cho, thuận tiện tiêu bớt tiền cho Dung Diệu.

Không nghĩ tới hiện tại một đồng cũng không tốn, lại còn được cho thêm.

Huyền Huyền : Anh đừng chuyển tiền cho tôi nữa, đây là quà sinh nhật tôi tặng anh.

Cố Dã: Em cảm thấy anh thiếu tiền sao?

Dung Huyền nhìn tin nhắn Cố Dã gửi đến, lâm vào trầm mặc.

Cũng đúng, anh một chút cũng không thiếu tiền. Là đứa con được sủng ái nhất Cố giá, ba mẹ anh thực sự sủng anh lên tận trời. Lúc anh còn chưa thành niên, gia sản trên danh nghĩa đã vượt xa anh trai cùng chị gái của mình. Mặc kệ anh muốn cái gì, anh đều có thể tự mình đi mua, nhưng mà ....

Huyền Huyền : Dù ít dù nhiều thì đó cũng là tâm ý của tôi.

Cố Dã: Thay vì chuyển tiền cho tôi, em có thể tặng tôi một tấm thiệp, như vậy càng có vẻ có tâm hơn.

Không biết vì sao, Dung Huyền cảm thấy Cố Dã ở đầu bên kia hình như tức giận rồi.

Cũng đúng, so tiền, cô làm sao có thể bằng Cố Dã. Anh cái gì cũng không thiếu, loại chuyện như nhận tiền này, nếu là người khác sẽ cảm thấy rất vui vẻ. Ở thế giới trước kia của cô, không phải có một câu nói rất nổi tiếng sao "Xin hãy dừng tiến tới vũ nhục tôi đi". Đương nhiên, đây chỉ là một câu nói đùa mà thôi, nhưng dù sao cũng nói lên một sự thật, tiền, loại đồ vật này ai mà không thích? Nhưng với Cố Dã, trực tiếp cho anh tiền chính là đang vũ nhục anh?

Dung Huyền thở dài, nếu đối phương không phải là Cố Dã, quà sinh nhật cô chuẩn bị tuyệt đối sẽ không qua loa lấy lệ như vậy.

Nhưng cố tình đối phương lại là nam chủ, mà cô chỉ là một nữ phụ sớm muộn gì cũng sẽ bị loại trừ.

Một khi đã biết rõ nữ chủ sớm muộn gì cũng lên đài, cô thật sự không muốn, cùng không thể cùng nam chủ có quá nhiều liên hệ.

Huyền huyền: Tôi biết rồi.

Cố Dã gửi qua một cái biểu cảm: Vậy tặng tôi một tấm thiệp đi.

....

Ngày hôm sau, lúc đang ăn bữa sáng, Dung Diệu hỏi cô "Còn chưa tặng quà cho Tiểu Cố?"

Dung Huyền 'vâng' một tiếng, dưới ánh mắt thúc giục của Dung Diệu, lấy điện thoại ra.

Ngày hôm qua cô đã xóa một phần lịch sử trò chuyện, chỉ để lại đoạn cô gửi tiền cho Cố Dã cùng với câu nói cuối cùng kia của anh.

Trên thực tế, cho dù có xóa nhiều như vậy nhưng đoạn đối thoại này nhìn qua cũng không có gì khác thường.

Dung Diệu nhìn đến đoạn Dung Huyền gửi cho Cố Dã ba vạn, cau mày.

Giọng ông không tốt nói "Sao con lại làm vậy? Thái độ đối với vị hôn phu có lệ như vậy?"

Dung Huyền cắn cắn môi, cô vốn dĩ chính là cố ý làm cho có lệ a. Cô chỉ là một nữ phụ, đối với nam chủ nhiệt tình quá chung quy là không tốt.

Có điều Dung Diệu lại không biết chuyện này, ông ta ra lệnh "Tối nay chọn một món quà khác đi, biết chưa?"

Dung Huyền nghĩ đến chuyện mình đã đồng ý làm thiệp tặng Cố Dã, gật đầu.

Sắc mặt của Dung Diệu lúc này mới tốt hơn một chút, ông ta nói "Mấy hôm nữa, nhà chúng ta sẽ đến Cố gia tặng quà cho Tiểu Cố. Ngoại trừ sinh nhật, những ngày lễ khác con cũng nên tặng quà cho Cố Dã. Tuy rằng tiền thứ này rất tục khí nhưng không thể không nói, dùng tiền để kéo quan hệ, hiệu quả rất không tồi"

Dung Huyền cúi đầu trầm mặc uống cháo. Cô không đồng ý với cách nghĩ của Dung Diệu. Dung Diệu chính là người như vậy, rất coi trọng mặt mũi, thời điểm nên tiêu tiền một chút cũng không nường tay. Ông ta cũng thường xuyên dùng tiền để dỗ Kỷ Ngưng vui vẻ, nhưng là ông ta dùng quá ít chân tình.

Tiền đúng thật có thể gắn bó cảm tình nhưng loại quan hệ này có thể duy trì được lâu sao? Đến cuối cùng, có lẽ mối quan hệ ấy chỉ tràn ngập hơi tiền

mà thôi.

Nói cho cùng, giữa người với người, chân tình còn quan trọng hơn tiền nhiều, đáng tiếc Dung Diệu vĩnh viễn cũng không bao giờ hiểu được điều này.

Dung Di căn môi, cô ta không ngờ Dung Huyền cứ nhiên đã có wechat của Cố Dĩ. Thế nhưng cô ta còn chưa có! Cô ta nằm mơ cũng muốn mình có trở thành bạn của Cố Dĩ, thế nhưng việc mà cô ta muốn, Dung Huyền một chút cũng không cần nỗ lực liền dễ dàng đạt được.

Dựa vào cái gì? Dựa vào việc cô ta có một người ông ngoại tốt sao?

Không quan trọng, cô ta sẽ tự mình nỗ lực, kết bạn wechat với Cố Dĩ.

Cô ta ngẩng đầu xen vào "Ba, chúng ta khi nào sẽ đến Cố gia vậy?"

Dung Diệu uống ngụm cháo cuối cùng, buông chén xuống, cầm lấy khăn ướt lau miệng, nói "Để ba cùng Cố đồng liên lạc một chút, xem nhà bọn họ bao giờ rảnh"

Dung Di tuy rằng có chút thất vọng nhưng cô ta cũng hiểu người Cố gia rất bận, tùy tiện đến cửa bãi phỏng khả năng sẽ mang đến cho người khác rắc rối. Cô ta nâng tinh thần, nói "Con biết rồi, thưa ba"

Nói xong, cô ta lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Cố Dĩ "Bạn học Cố, hôm nay lại là một ngày nguyên khí tràn đầy, cố lên!"

Tuy rằng anh chưa từng trả lời nhưng chỉ cần có thể gửi tin nhắn cho anh, cô ta đã cảm thấy thực thỏa mãn.

.....

Sau khi Dung Huyền đến lớp, Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu thực mau liền phát hiện trên tay cô đeo nhẫn.

Chuyện gì vậy?

Đồng Nguyệt có chút lo lắng "Huyền Huyền, cậu thật sự đính hôn?"

Mộc Tiêu không thể tin được "Đính hôn?"

Dung Huyền gật gật đầu.

Đồng Nguyệt há miệng thở dốc, ngậm miệng lại rồi lại há miệng thở dốc, lặp đi lặp lại nhiều lần. Cô muốn nói gì đó nhưng lại ngượng ngùng nói ra.

Dung Huyền nhìn liền biết Đồng Nguyệt định nói gì.

Trước khi cô đến nơi này, nguyên thân khắp nơi bơi đen Cỗ Dã. Ngày hôm qua Dung Huyền còn ở trong ngăn kéo nhìn thấy tờ giấy mà nguyên thân viết, trên giấy tràn ngập sự oán hận đối với mẹ con Kỷ Ngưng cùng với sự bất mãn về vị hôn phu.

Đồng Nguyệt thân là bạn tốt của nguyên thân, tự nhiên ít nhiều cũng đã từng nghe cô ấy nói xấu Cỗ Dã.

Nguyên thân nói không muốn đính hôn, Đồng Nguyệt tự nhiên sẽ đứng về phía cô ấy. Nhưng cuối cùng, nguyên thân vẫn phải cùng vị hôn phu mà mình chán ghét đính hôn.

Đồng Nguyệt hẳn là có chút tò mò cùng lo lắng.

Dung Huyền chậm rãi viết lên trên giấy "Tớ rất ổn, không cần lo lắng"

Đồng Nguyệt nhìn thoáng qua Dung Huyền, phát hiện cô không còn đối với hôn ước này mâu thuẫn cùng oán hận nữa. Cô (ĐN) thở phào nhẹ nhõm, cô trước đó thật sự sợ Dung Huyền sẽ làm ra những việc như đào hôn.

Có điều, Đồng Nguyệt chợt đối với vị hôn phu của Dung Huyền cảm thấy tò mò.

Người cùng Dung Huyền đính hôn, là người như thế nào? Có điều EQ của cô cũng không thấp như vậy, một hai phải hỏi rõ ràng. Nếu Dung Huyền nguyện ý, sớm muộn gì cũng sẽ nói ra.

Mộc Tiêu cũng cảm thấy rất tò mò nhưng cô thấy Đồng Nguyệt cũng không hỏi nhiều cho nên liền ngậm miệng, chờ đến khi quan hệ cùng Dung Huyền thân thiết hơn sẽ hỏi.

Nói đến tiệc đính hôn, Dung Huyền liền nghĩ đến chuyện nguyên thân đào hôn không thành công, còn có việc khắp nơi đi bôi đen Cố Dã. Hai việc này cuối cùng đều bị Dung Di biết được, hơn nữa cô ta còn vô tình tiết lộ ra ngoài. Mà hai việc này, cuối cùng trở thành nguyên nhân lớn nhất dẫn đến việc giải trừ hôn ước.

Dung Huyền tự nhiên là không sợ chuyện này sẽ bị Dung Di tiết lộ ra ngoài. Cho dù không có hai chuyện này, cô cùng Cố Dã cũng không thể nào.

Nghĩ như vậy, cô liền vớt chuyện này ra sau đầu.

Dung Huyền cá mẫn, căn bản không care loại việc nhỏ này.

Cô bình tĩnh lấy ra giấy màu cùng bút màu vừa mới mua ở quầy bán hàng gần trường, chuẩn bị động thủ làm thiệp sinh nhật cho Cố Dã. Nếu cô đã đáp ứng anh, vậy cô nhất định sẽ làm được.

(~ ▯ ▽ ▯) ~ (~ ▯ ▽ ▯) ~ (~ ▯ ▽ ▯) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 10 🌿

Chương 10:

Biên tập: Cải.

Dung Huyền rất thích cũng rất am hiểu làm đồ hand made. Làm một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật đối với cô mà nói thì chẳng có một chút khó khăn nào. Hơn nữa, cô còn xin một ít hoa khô tự làm của một nữ sinh trong lớp để điểm xuyết lên tấm thiệp sinh nhật.

Mấy ngày nay, cô nỗ lực cải thiện vòng quan hệ của mình, mối quan hệ với các bạn học trong lớp cũng tốt lên không ít. Cho nên khi Dung Huyền hỏi xin một ít hoa khô, nữ sinh kia không nói hai lời liền cho cô không ít.

Cô chuẩn bị đem thiệp chúc mừng làm thành kiểu 3D, như vậy nhìn sẽ càng thêm bắt mắt.

Đồng Nguyệt ở một bên nhìn hết sức ngạc nhiên "Huyền Huyền, không nghĩ tới cậu lại khéo tay đến như vậy"

Dung Huyền cười, viết lên trên giấy "Thật ra mấy thứ này cách làm khá đơn giản" Ngoại trừ thiệp chúc mừng, cô còn làm thêm hạc giấy cùng ngôi sao nhỏ. Haidilao có thể sử dụng hạc giấy để kiếm tiền[1], một con hạc giấy có thể kiếm nhiều tiền như vậy, cô một mình cũng có thể xếp không ít.

[1] Haidilao là một chuỗi nhà hàng lẩu nổi tiếng tại Trung Quốc. Khách hàng khi tới ăn ở đây có thể gấp hạc giấy hoặc sao để giành được suất ăn

miễn phí hoặc giảm giá tiền , ... (theo mình tìm hiểu thì nó là một kiểu chiêu trò hút khách, nếu ai có phát hiện gì thêm thì hãy cmt ở dưới)

Đồng Nguyệt không có nhiều kiên nhẫn để học làm những đồ vật thủ công như thế này . Bây giờ mua một tấm thiệp chúc mừng cũng không tốn bao nhiêu tiền, cô không nghĩ cũng không muốn lãng phí thời gian vào những việc như thế này. Cũng có thể là do cô còn chưa gặp được người mà mình tình nguyện lãng phí thời gian, nhưng những điều này cũng chẳng thể ngăn cô ngừng dùng ánh mắt sùng bái nhìn Dung Huyền.

Thật ra cô cảm thấy trong mắt Dung Huyền khi không còn những oán hận, lệ khí nữa thì cả người đều ôn ôn nhu nhu, giống như tiểu tiên nữ vậy.

.....

Lúc tan học, Dung Di không có như bình thường mà lên xe đi về.

Dung Huyền nhìn thoáng qua Dung Di . Hôm nay cô ta trang điểm rất đẹp, mặc một chiếc áo chèn màu hồng phấn của hãng C phối cùng váy ngắn cùng màu. Cũng không biết là làm cái gì, trời lạnh như vậy cũng quyết phải xinh đẹp đến cùng.

Dung Di đứng ở ngoài thần sắc không rõ mà nhìn Dung Huyền ở trong xe "Mày hiện tại đi về nhà luôn sao?"

Dung Huyền trả lời Dung Di bằng ánh mắt hỏi thừa.

Dung Di nhẹ nhàng thở ra, trên mặt không khỏi hiện lên ý cười. Dung Huyền nếu hiện tại lập tức về nhà thì không gì tốt hơn. Cô ta cười nhìn tài xế "Chú đưa nó về nhà đi, chút nữa cháu sẽ tự đi về"

Tài xế cũng không nhiều lời, ông thân là một tài xế quản không đến trên người tiểu thư. Dung Huyền càng sẽ không đối với việc của Dung Di cảm

thấy tò mò. Dung Di vừa nói xong mình không đi xe về, tài xế liền nhanh chóng lái xe đi.

Chờ sau khi chiếc xe biến mất khỏi tầm mắt, Dung Di nhiệt tình lại kích động chạy đến chỗ bạn tốt của mình, chuẩn bị đến trường Cổ Dã học xem anh chơi bóng.

....

Trong kỳ nghỉ đông có trận đấu bóng rổ "New Century" giữa các trường cấp ba, Cổ Dã mấy ngày nay sau khi tan học đều cùng Thịnh Thế Hào đến sân bóng rổ.

Hách Cường cùng Ninh Tử Thần tuy rằng không tham gia thi đấu nhưng cũng sẽ đến sân xem , cổ vũ cho Cổ Dã.

Vừa đến thời điểm tan học, ngoài sân bóng rổ đã chật như nêm cối, ngoại trừ nữ sinh trong trường còn có nam nữ sinh trường khác đến xem. Không có ai là không thích những thứ xinh đẹp, nam nữ đều như nhau. Giá trị nhan sắc Cổ Dã cao, ngày thường đã thu hút không ít ánh nhìn chứ đừng nói đến giờ anh còn chơi bóng rổ.

Cổ Dã vóc dáng cao lớn, lúc chơi bóng rổ cực kỳ có ưu thế. Anh năm nay mới 17 tuổi đã cao đến 1m85, chờ đến khi thành niên, 1m88 khẳng định không thành vấn đề.

Có điều nhiều người vây xem như vậy khiến Cổ Dã dù có thắng trận cũng cảm thấy phiền. Anh chuẩn bị bao trọn một sân vận động không cho người ngoài đi vào để luyện bóng.

Xung quanh tất cả đều là nữ sinh, ríu ra ríu rít phiền muốn chết. Lúc này, không hiểu sao Cổ Dã chợt nhớ đến tiểu cam điếc nhà mình. Mỗi lần anh cùng cô ở bên nhau, cô đều rất an tĩnh, ngoan ngoãn không chịu được. Tuy rằng ngày hôm qua cô chuyển tiền cho anh coi như là quà sinh nhật khiến

anh tức giận nhưng ít ra tiểu cam điếc so với những nữ sinh ồn ào này đáng yêu hơn nhiều.

Cố Dĩ trong lòng vừa nghĩ đến Dung Huyền, vừa dứt khoát mà đoạt lấy bóng từ tay đối thủ. Anh linh hoạt làm ra động tác giả, vòng qua đối phương, nhắm chuẩn, bật nhảy, 'rầm' một tiếng, quả bóng lượn quanh khung vài vòng rồi vào rổ.

Trận đấu vừa mới bắt đầu không bao lâu, Cố Dĩ đã ghi điểm

Trong sân vang lên âm thanh hoan hô.

"Cố Dĩ giỏi nhất!"

"Cố Dĩ siêu soái"

"Nhãi con, ma ma yêu con!"

Cố Dĩ nghe thấy câu cuối liền nhanh chóng rũ mi. Anh dùng tay ra hiệu với người trong sân, sau đó đi xuống dưới đài .

Cố Dĩ từ trong tay Hách Cường cầm lấy điện thoại của mình sau đó tìm nick wechat của Dung Huyền, gửi cho cô một cái tin nhắn.

Trên khán đài, Dung Di chật chẽ chú ý từng nhất cử nhất động của Cố Dĩ.

Bạn tốt của cô ta tò mò rướn người lên xem "A, nam thần của cậu đang làm cái gì vậy?"

Dung Di cắn môi, trong lòng cũng rất tò mò. Cô ta nhón mũi chân lên cố nhìn xem Cố Dĩ đang làm cái gì, đáng tiếc cô ta không đủ cao, người trước mặt lại nhiều, một chút cũng không nhìn thấy.

Lúc này, cô ta hận bản thân chỉ cao 1m65. Dung Huyền so với cô ta nhỏ hơn mấy tháng nhưng lại cao hơn cô ta ba centimet. Dung Di không biết vì sao trong lòng có chút nóng này, cô ta bực bội nói "Cậu hỏi tớ thì tớ biết hỏi ai"

Cố Dĩ hôm nay chơi bóng liên tục cầm điện thoại, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Nam sinh khác có lẽ khi rảnh rỗi sẽ cầm lấy điện thoại không bỏ, nhưng Cố Dĩ thì khác. Anh ngày thường rất bận rộn, bạn bè cũng nhiều cho nên anh không quá ỷ lại điện thoại, trước kia anh chưa bao giờ dùng điện thoại trong lúc đang chơi bóng.

Hôm nay làm sao vậy?

Lúc này, đoạn đối thoại của hai nữ sinh ngồi phía trước truyền tới.

Một nữ sinh giọng đầy ngạc nhiên "Ai, Cố thiếu hình như là đang mở wechat?"

Bạn của nữ sinh kia tò mò "Wechat? Cậu chắc chứ?"

Nữ sinh kia gật gật đầu, chắc chắn nói "Tớ chắc chắn 100%, cái giao diện kia tuyệt đối chính là của wechat"

Bạn của nữ sinh kia hỏi "Anh ấy là đang nhắn tin cho ai sao?"

Nữ sinh kia 'ừ' một tiếng "Tớ đoán anh ấy hẳn là đang nhắn tin cho bạn gái?"

Bạn của nữ sinh kia vẻ mặt không dám tin "Cố thiếu có bạn gái?"

Vẻ mặt nữ sinh kia tràn đầy đau lòng cùng tiếc nuối "Chẳng lẽ cậu không thấy được trên tay anh ấy đang đeo nhẫn sao?"

Chiếc nhẫn trên tay Cố Dĩ quá mức gây chú ý, trên thực tế mọi người đều phát hiện chỉ là không có hỏi thành lời mà thôi, sợ sẽ nhận được đáp án khiến mình thất vọng.

Những nữ sinh thích Cố Dĩ, kỳ thật cũng không khác gì thích thần tượng. Các cô đều là fan bạn gái của Cố Dĩ, còn có fan mẹ ruột, nếu biết Cố Dĩ đã có nửa kia, các cô chắc sẽ tan nát trái tim mà chết mất.

Nữ sinh kia nói thêm "Nếu không có bạn gái vậy anh ấy đeo nhẫn để làm gì? Chẳng nhẽ lại đeo chơi? Cố Dĩ người ta cũng không có rảnh như vậy"

Dung Di nghe được toàn bộ đoạn đối thoại này sắc mặt có chút tái nhợt.

Cố Dĩ cư nhiên ngay lúc này lại lướt wechat?

Anh gửi tin nhắn? Là gửi cho con em gái câm của cô ta sao?

Không, sẽ không.

Dung Di tự an ủi bản thân, hiện tại chuyện này còn chưa có kết luận, cô tuyệt đối không thể tự dọa bản thân.

Dựa theo tính tình kia của Cố Dĩ , anh hẳn sẽ không gửi tin nhắn cho Dung Huyền. Hơn nữa, anh có thể gửi cái gì chứ? Anh cùng Dung Huyền mới quen biết bao lâu? Giữa hai người hẳn không hề có đề tài chung nào.

Cho nên, chuyện này tuyệt đối không phải như nữ sinh kia nói.

Bên kia, Dung Huyền đang tiếp tục công cuộc trang trí thiệp sinh nhật chợt phát hiện điện thoại rung một cái.

Có tin nhắn wechat. Bạn tốt trên wechat của cô cũng không nhiều, là ai gửi tin nhắn vậy?

Dung Huyền cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua, thì ra là tin nhắn của Cố Dĩ gửi đến.

Cố Dĩ: Tiểu tức phụ, anh ném bóng vào rổ.

Một câu vô cùng đơn giản nhưng Dung Huyền có ảo giác dường như Cố Dĩ đang cùng mình chia sẻ niềm vui.

= = =

Lời của editor: Dạo này tôi bận chạy deadline nên không đăng truyện thường xuyên được, các cô chịu khó nhé, chắc tuần sau tôi sẽ đỡ bận hơn. Yêu các cô <3

(~ ~ ~) ~ (~ ~ ~) ~ (~ ~ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 11 🌿

Chương 11:

Biên tập: Cải

Dung Huyền sau khi nhìn thấy tin nhắn wechat của Cố Dĩ liền biết vì sao hôm nay Dung Di lại không cùng mình về nhà. Cô ta hẳn là đi xem Cố Dĩ chơi bóng rổ.

Cô cũng có thể lý giải được cái biểu tình khi ấy Dung Di nhìn mình.

Nghĩ đến chuyện Dung Di đứng ở bên ngoài cửa xe bày ra vẻ mặt 'Tao biết Cố Dĩ hôm nay chơi bóng rổ nhưng mày thân là vị hôn thê lại không biết' , 'Tao đi xem Cố Dĩ chơi bóng rổ nhưng mày thân là vị hôn thê lại không đi' đặc ý nhìn mình , Dung Huyền lại không biết nên nói gì mới tốt. Nguyên thân là nữ phụ pháo hôi trong sách, tốt xấu gì cũng từng có một đoạn quan hệ vị hôn thê, vị hôn phu nhưng Dung Di chỉ là một người qua đường Giáp trong sách, đến nữ phụ cũng không đến, cùng nam chủ căn bản không hề có bất cứ liên quan gì. Nếu như Dung Di biết được sự thật này phỏng chừng sẽ giận đến vẹo cả mũi.

Dung Huyền ở trong bao biểu cảm tùy tiện tìm một cái meme động vật nhỏ gửi cho Cố Dĩ, sau đó liền bỏ điện thoại xuống.

.....

Cố Dĩ nhìn meme Dung Huyền gửi cho mình, nhướng mày. Meme Dung Huyền gửi đến là một con vật nhỏ trên đầu có một đóa hoa, bên cạnh còn

có một dòng chữ 'Tặng cậu một đóa hoa hoa'

Đưa anh một đóa hoa nhỏ? Một đóa đủ nào đủ.

Cố Dã suy nghĩ, anh không có thoát wechat mà đem điện thoại ném cho Hách Cường đang ngồi gần đó "Cường tử, có nhiệm vụ này giao cho mày"

Hách Cường luôn miệng đáp ứng, thề son sắt nói "Lão đại, mày nói đi, tao nhất định sẽ hoàn mỹ hoàn thành nhiệm vụ mày giao"

"Đợi lát nữa lúc tao vào rồi, mày quay lại sau đó gửi cho cô ấy"

Hách Cường vội gật đầu tỏ vẻ đáp ứng nhưng chờ đến khi anh phản ứng lại, anh mới phát hiện bản thân đã xem nhẹ một việc.

Gửi cho cô ấy? Cô nào? Nghĩ như vậy Hách Cường theo bản năng cúi đầu nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, sau đó thiếu chút nữa bị cái tên ở góc bên trái phía trên màn hình lóa mù con mắt.

Tiểu tức phụ.

Vậy nên, lão đại thật sự là đang nhắn tin với tiểu câm điếc? Mấy nữ sinh trên khán đài kia không hồ là fan chân ái, quan sát quá tỉ mỉ, đoán quá đúng!

Hiện tại lão đại cư nhiên còn yêu cầu anh đem mỗi lần vào rồi của cậu ta đều quay lại sau đó gửi cho tiểu câm điếc.

Hách Cường gãi gãi đầu. Nếu Cố Dã đã yêu cầu như vậy, anh cũng đồng ý rồi như vậy anh tự nhiên sẽ nỗ lực làm tốt.

Có điều ở đây có nhiều nữ sinh như vậy thế nhưng vị hôn thê của lão đại lại không có tới hiện trường, còn muốn lão đại tự mình quay hình gửi cho cô ta xem, chuyện này quả thực có chút không thể nói nổi?

Cố Dã rất nhanh lại một lần nữa vào trong sân, Hách Cường giờ điện thoại, cẩn thận quan sát, chuẩn bị sẵn sàng quay lại khoảnh khắc chơi bóng xuất sắc của lão đại nhà mình.

Đột nhiên, anh nhớ tới một chuyện. Anh có phải hay không cũng nên chào hỏi Dung Huyền một chút? Bằng không Dung Huyền ở bên kia sẽ không biết ai đang cầm điện thoại của Cố Dã.

Nghĩ như vậy, Hách Cường liền gửi tin nhắn cho Dung Huyền

"Chị dâu nhỏ, xin chào, tôi là Hách Cường, là người phát sóng trực tiếp cảnh lão đại chơi bóng"

Nhận được tin nhắn Dung Huyền vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Phát sóng trực tiếp chơi bóng? Phát sóng trực tiếp kiểu gì? Video call?

Cô từ chối. Cô hiện tại không có tiện, không có khả năng đồng ý video call.

Có điều vấn đề chính yếu hiện tại chính là, vì sao phải phát sóng trực tiếp? Cô thật ra không có hứng thú lắm với việc xem mấy trận bóng rổ, cô thà rằng dùng thời gian đó làm một vài chuyện mà bản thân yêu thích.

Dung Huyền vốn dĩ chuẩn bị cự tuyệt lời mời video call, có điều chờ đến sau khi nhận được một đoạn video ngắn, cô mới hiểu bản thân nghĩ sai rồi. Thì ra anh ta chỉ muốn gửi video cho cô xem thôi.

Cô click mở đoạn video mà Hách Cường gửi đến.

Bối cảnh thanh âm của video rất náo nhiệt, rất ồn ào, tất cả đều là tiếng hét chói tai của nữ sinh.

Hách Cường đem ống kính tập trung trên người Cố Dã. Cố Dã đoạt bóng, Cố Dã lấy đà chuẩn bị ném rổ, còn có Cố Dã tươi cười cùng đồng đội

đập tay ,.....

Cuối cùng một trận đấu bóng rổ kết thúc, Dung Huyền tuy rằng không có tại hiện trường nhưng bởi vì mấy cái video mà Hách Cường gửi cho cô, bốn bỏ làm năm, cô cũng coi như bị động mà xem xong trận này.

Người trong sân tự nhiên cũng chú ý tới việc Hách Cường dùng điện thoại quay lại trận đấu.

Có một nữ sinh hỏi "Anh ấy cầm điện thoại Cố Dĩ làm gì vậy?"

"Hình như là đang quay video?"

Nữ sinh kia hỏi tiếp "Quay cho ai vậy?"

"Làm sao tớ biết được. Khoảng cách có chút xa , nhìn không rõ lắm"

Lúc này, có người thử thăm dù nói "Hắn là Cố Dĩ muốn bạn mình hỗ trợ quay lại khoảnh khắc soái khí tràn đầy của bản thân?"

Trước kia cũng không phải là không có chuyện này.

Mọi người vừa nghe, cảm thấy rất có đạo lý, cũng không đem việc Hách Cường quay video để ở trong lòng nữa.

.....

Bởi vì hôm nay Dung Di về nhà muộn cho nên Dung gia tối nay 8 giờ mới dùng bữa tối.

Dung Diệu hôm nay đi dự tiệc, không có về nhà ăn cho nên trên bàn cơm chỉ có mẹ con Kỷ Ngưng cùng với Dung Huyền.

Dung Di ở trên bàn cơm riu rít, mặt đầy hưng phấn.

"Mẹ, mẹ không biết Cố Dã lúc chơi bóng đẹp trai đến cỡ nào đâu. Hôm nay anh ấy cực kỳ phong độ, ghi được rất nhiều điểm" Không biết vì sao , Dung Di cảm thấy Cố Dã hôm nay chơi bóng cực kỳ nghiêm túc. Lúc trước khi anh chơi bóng thái độ luôn có chút lầy lệ, ghi điểm cũng không được nhiều như hôm nay.

Kỷ Ngưng mỉm cười , kiên nhẫn nghe Dung Di nói chuyện.

Dung Di nói xong, nhìn Dung Huyền, vẻ mặt đầy đặc ý "Mày không đến hiện trường cho nên chẳng thể biết được trận bóng rổ hôm nay có bao nhiêu kịch tính"

Dung Huyền an tĩnh cúi đầu dùng bữa. Tuy rằng cô không có đến hiện trường nhưng cô cũng coi như xem được gần hết trận

Cô bình thường không có theo dõi mấy trận đấu bóng rổ nhưng cô cảm giác được Cố Dã chơi không tồi, động tác rất soái, động tác giả cũng thành thực, trách không được lại có nhiều nữ sinh đến xem đến vậy.

Dung Di căn môi nhìn Dung Huyền, cô ta thật ra muốn hỏi Dung Huyền hôm nay có nhận được tin nhắn wechat của Cố Dã hay không.

Hôm nay việc Cố Dã cầm điện thoại chơi wechat cô ta thực sự rất để ý.

Nhưng đối mặt với Dung Huyền, cô ta làm cách nào cũng không mở lời được. Cô ta cảm thấy dường như nếu bản thân hỏi thành lời thì sẽ thấp hơn Dung Huyền một cái đầu vậy. Đây là chuyện mà cô ta cực kỳ không muốn xảy ra.

Thôi, từ từ tìm hiểu vậy.

Trên bàn cơm, Kỷ Ngưng dùng bữa xong, dùng khăn giấy nhẹ lau miệng, thong thả ung dung mà nói "Di Di, mấy hôm nữa con cùng mẹ tham gia một bữa tiệc từ thiện đi"

Dung Di hưng phấn gật đầu đồng ý, qua hai giây, cô ta biết rõ cố hỏi "Mẹ, chỉ có hai người chúng ta thôi sao?"

Kỷ Ngưng như có như không nhìn thoáng qua Dung Huyền còn đang ngồi uống canh, hơi hơi cong khóe miệng "Đúng vậy"

Dung Di trên mặt đặc ý không dấu được "Mẹ, con không có quần áo mới để mặc"

Kỷ Ngưng buông khăn giấy, bộ dáng cực kỳ dễ nói chuyện "Ngày mai mẹ dẫn con đi mua"

"Được, mẹ là tốt nhất"

Dung Huyền an tĩnh nghe cuộc nói chuyện của hai người, nội tâm giống như giếng cổ, một chút cũng không hề dao động.

Tham dự một vài trường hợp quan trọng nhưng chỉ mang theo con gái mình mà không mang theo con gái vợ trước của chồng là Dung Huyền chính là kỹ xảo mà Kỷ Ngưng đã dùng quen. Người ngoài nhìn thấy nhiều cũng không trách. Nếu như Dung Huyền cũng tham dự thì khi đó chính là đầy đủ cả nhà bốn người cùng đi. Có điều, loại trường hợp không có sự có mặt của Dung Diệu như thế này, Kỷ Ngưng chỉ mang theo con gái của mình, Dung Diệu sẽ không nói cái gì, người khác cũng sẽ không có quá nhiều phê bình.

Thật ra nguyên thân cũng không quá để chuyện này ở trong lòng, để cô ấy đơn độc đi cùng mẹ con Kỷ Ngưng, cô ấy không muốn, Dung Huyền tự nhiên cũng không muốn.

Kỷ Ngưng nhẹ vỗ lên tay Dung Di, cố ý nói trước mặt Dung Huyền "Đến lúc đó, con lại làm quen với một vài người bạn mới, thêm một người bạn chính là thêm một sự trợ giúp. Con cùng những người đó giao hảo, chỉ có lợi chứ không có hại"

Dung Di sau nghi nghe xong liền cười nói "Con biết rồi"

.....

Ngày hôm sau tan học Dung Di vẫn trang điểm xinh đẹp, chuẩn bị tiếp tục đi xem Cổ Dã chơi bóng. Có điều, Dung Huyền lần này cũng không ngồi xe về nhà. Cô hôm nay đồng ý với Đồng Nguyệt cùng cô ấy đi dạo phố.

Cô hiện tại đang học ở Thập Nhị trung ở trung tâm thành phố, phụ cận có một trung tâm thương mại lớn.

Có điều Dung Huyền cùng Đồng Nguyệt vừa mới rời trường không được bao xa, phía sau liền vang lên tiếng còi xe ô tô.

Chiếc xe giống như cố ý gây rối vậy, cứ bóp còi không ngừng khiến Đồng Nguyệt phiền muộn chết.

Cô quay đầu lại chuẩn bị nhìn xem là người nào không có ánh mắt như vậy, lái xe đuổi theo các cô bóp còi. Đồng Nguyệt định mắng cho kẻ không có mắt nhìn kia một trận nhưng vừa mới quay đầu nhìn thấy phía sau mình là một chiếc Bentley, cô liền nói không nên lời.

Đi siêu xe tuyệt đối là kẻ không thể trêu vào.

Lúc này cửa sau xe mở ra, Cổ Dã từ trong xe bước ra.

Anh hôm nay mặc một chiếc áo khoác màu đen, nhìn qua càng thêm anh tuấn.

Anh cong cong môi, gọi "Tiểu tức phụ"

Dung Huyền nhìn thấy Cổ Dã thì có chút ngoài ý muốn, anh hôm nay không có đi chơi bóng sao?

Vậy Dung Di trang điểm xinh đẹp tốn công rồi?

Đồng Nguyệt nhìn thấy Cố Dã mặt đầy kinh ngạc.

Đây là ai vậy? Còn gọi Dung Huyền là 'tiểu tức phụ'? Lúc này, cô phát hiện ra trên tay Cố Dã có đeo nhẫn, chiếc nhẫn này cùng với chiếc nhẫn trên tay Dung Huyền là một cặp.

Cho nên chàng trai này chính là vị hôn phu trong truyền thuyết của Dung Huyền?

Đồng Nguyệt sau khi nhìn thấy Cố Dã chỉ muốn hét chói tai! Mẹ nó, quá đẹp trai!

Cô vội không ngừng nó "Huyền Huyền, tớ đi trước, để lại không gian cho hai người, ha ha ha ha"

Nói xong, Đồng Nguyệt liền cực kỳ có ánh mắt mà rời đi. Cô nhất định, nhất định phải ngay lập tức chia sẻ tin tức này với Mộc Tiêu.

Dung Huyền sau khi lên xe liền dùng ánh mắt ý hỏi Cố Dã tới tìm cô có chuyện gì.

Cố Dã không nói gì, chỉ nhíu mày yên lặng quan sát mặt Dung Huyền "Tiểu tức phụ, mặt em là làm sao vậy?" Thuốc mỡ lần trước của Dung Huyền anh khi trở về có hỏi qua bác sĩ, nói là thuốc tốt dùng để làm mờ sẹo. Anh vốn dĩ muốn đổi cho cô loại thuốc càng tốt hơn nhưng bác sĩ cố vấn bảo anh loại thuốc này rất tốt rồi, không cần đổi cho nên anh mới bỏ ý định này đi.

Có điều anh không quá rõ tình huống vết thương trên mặt của Dung Huyền. Còn ba mẹ anh cũng không có biết nhiều về cô, chuyện vết thương trên mặt cô, bọn họ cũng không dám tùy tiện hỏi.

Dung Huyền nhìn bàn tay duỗi đến trước mặt, trầm mặc hai giây. Hiện tại Cố Dĩ đối với chuyện cô viết lên trên lòng bàn tay đã luyện thành thói quen, động tác cũng càng ngày càng tự nhiên.

Cô ở trên lòng bàn tay anh viết "Sát, thương" (vết thương tạo thành do ma sát)

Chỉ là trầy da sao? Thì ra không hề giống như anh tưởng tượng.

Cố Dĩ nghe vậy liền thả lỏng, anh duỗi tay định tháo khẩu trang trên mặt Dung Huyền ra "Vậy em cho anh xem mặt đi"

Dung Huyền theo bản năng lùi người về phía sau. Phản ứng của Dung Huyền có chút lớn, Cố Dĩ giơ tay làm tư thế đầu hàng "Được được được, anh không xem, không xem nữa"

Dung Huyền chỉnh lại khẩu trang trên mặt.

Cố Dĩ nghĩ nghĩ, hỏi "Chủ nhật có một bữa tiệc từ thiện, em có muốn cùng đi với anh không?"

(~ ~ ~ ~) ~ (~ ~ ~ ~) ~ (~ ~ ~ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 12 🌿

Chương 12:

Biên tập: Cải

Cố Dĩ thật ra rất ít khi xuất hiện ở những bữa tiệc tối như vậy, anh ngại phiền toái nhưng lần này là ông ngoại Dung Huyền chủ động mở lời nhờ anh đưa Dung Huyền đi dự tiệc cùng. Thái độ của ông ngoại Dung Huyền rất ôn hòa, cùng anh hàn huyên không ít chuyện hồi nhỏ của cô. Khi nhắc đến những chuyện này, giọng ông thậm chí còn bao hàm một vài cảm xúc khác.

Một khắc kia, Cố Dĩ đột nhiên ý thức được, ông lão từng khi phách hăng hái, oai phong một cõi trên thương trường này đã thật sự già rồi. Ông rất nghiêm túc mà nhờ vả anh, vì cô cháu gái yêu quý mà vứt bỏ thể diện nhờ vả người tiểu bối là anh đây.

Rõ ràng bản thân rất ghét những loại trường hợp như yến hội nhưng chẳng thể nào thốt lên câu cự tuyệt đối với lời thỉnh cầu của một người ông hạ thấp tư thái vì đứa cháu yêu.

Anh đã đồng ý thỉnh cầu này của ông Lục, nhưng nếu Dung Huyền không tiện hoặc là không muốn tham dự, anh sẽ không miễn cưỡng cô.

Dung Huyền lúc này mới nhớ ra bữa tiệc từ thiện trong miệng anh là cái gì. Bữa tiệc này cũng xem như là một bước ngoặt trong truyện. Trong buổi tiệc này đã xảy ra không ít chuyện, sóng sau xô sóng trước thi nhau nổi lên. Trong sách, nguyên thân cùng nam chủ cùng nhau xuất hiện nhưng cuối

cùng nguyên thân lại bởi đủ loại duyên cớ mà náo loạn khiến mọi người cười chê. Bởi vì việc này, ông ngoại còn bị chọc tức đến vào phòng giải phẫu, không bao lâu sau liền buông tay nhân gian.

Trên thực tế, nguyên thân sau này cảm thấy thực hối hận, nếu lúc ấy cô ấy không có xúc động như vậy, cô ấy sẽ không trở thành trò cười trước mặt mọi người, ông ngoại cũng sẽ không bị cô ấy làm tức đến ngắt xiu. Tuy rằng thân thể ông ngoại không tốt nhưng chuyện này đã khiến ông ra đi.

Hiện tại Dung Huyền đã trở thành nữ phụ trong cuốn sách này. Yếu hội này đối với cô có thể có cũng có thể không nhưng cô biết ông ngoại rất mong có thể nhìn thấy cô cùng Cố Dã cùng nhau xuất hiện. Dung Huyền không đành lòng khiến lão nhân già đào tim đào phổi đối tốt với mình thương tâm.

Thời điểm Dung Huyền còn đang chìm trong suy nghĩ, Cố Dã lại hỏi lần nữa "Em có đồng ý không? Nếu như không muốn thì có thể nói ra ...."

Bữa tiệc từ thiện lần này không giống như tiệc đính hôn. Ở lễ đính hôn cô mang khăn trùm đầu tuy rằng nhiều người cảm thấy kỳ quái nhưng sẽ không nói gì, nhưng ở bữa tiệc từ thiện thì không thể như vậy.

Dung Huyền gật gật đầu, viết lên trên tay của anh "Đồng ý"

Cố Dã nhướn mày, có chút ngoài ý muốn "Được, vậy tối chủ nhật anh tới đón em"

Hai người nói chuyện một hồi liền đi đến cổng nhà Dung gia, Cố Dã chút nữa còn có việc cho nên không có đi vào.

Thời điểm Dung Huyền xuống xe, Cố Dã lười biếng nhắc nhở cô "Tiểu tức phụ, đừng quên em đã đáp ứng tặng quà sinh nhật cho anh"

Dung Huyền gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Bữa tối hôm nay chỉ có Dung Di cùng Dung Huyền hai người ăn, Kỳ Ngưng cùng Dung Diệu đều có chuyện cần giải quyết.

Trên bàn cơm, cảm xúc của Dung Di có chút tang.

Cô ta hôm nay trang điểm xinh xinh đẹp đẹp, cố ý mang theo quà sinh nhật đi xem Cố Dã chơi bóng nhưng đến nơi thì chẳng thấy người đâu. Cô ta sợ ngày mai lại đến tốn công vô ích cho nên hỏi bạn của Cố Dã nhưng ai ngờ đối phương nói cậu ta cũng không biết Cố Dã khi nào chơi bóng khi nào không. Nói cách khác, cô ta nếu muốn gặp Cố Dã thì đành phải dựa vào vận khí của mình.

Chuyện này làm cô ta không thể nào cam tâm.

Lúc này, bảo mẫu trong nhà mang đồ ăn lên, cười nói "Nhị tiểu thư, hôm nay người đưa cô về là vị hôn phu của cô sao? Chiếc xe kia nhìn thật là khí phái" Bảo mẫu không hiểu lắm về xe cộ nhưng năng lực thưởng thức cơ bản vẫn có, bà cảm thấy chiếc xe kia hẳn rất đắt tiền.

Dung Di nghe thấy vậy liền không thể tin được mà nhìn Dung Huyền, thanh âm bén nhọn "Hôm nay là Cố Dã đưa mày về? Thật hay giả?" Bởi vì đưa Dung Huyền về nhà cho nên hôm nay anh không có đi chơi bóng?

Là vậy sao?!

Dung Huyền không gật đầu cũng không lắc đầu, cô mặc kệ Dung Di, cúi đầu ăn cơm.

Dung Di bị những lời kia của bảo mẫu biến thành con chanh tinh[1]. Bảo mẫu sẽ không nói dối, cô ta thiếu chút nữa định cùng Dung Huyền nháo lên nhưng cuối cùng vẫn nhịn được.

[1] Con chanh tinh: ý chỉ Dung Di ghen tỵ đến phát điên

Cùng một người cầm cãi nhau để làm gì? Không thú vị! Dù sao mấy ngày nữa cô ta sẽ tham dự một bữa tiệc từ thiện cực kỳ quan trọng, nghe nói sẽ có rất nhiều đại gia tham dự, mà cô ta, Dung Di, sẽ trở thành tiêu điểm của buổi tiệc đó.

Còn Dung Huyền, đến tư cách tham gia cũng không có.

Nghĩ như vậy, trong lòng Dung Di dần cảm thấy cân bằng.

Những thứ mà cô ta có, Dung Huyền chưa chắc có đủ tư cách có được.

Cô ta uống ngụm canh rồi không ăn nữa, cố ý hướng Dung Huyền nói "Tôi không ăn nữa. Lát nữa tôi còn phải cùng mẹ đi shopping, nếu như ăn nhiều thì khi mặc lễ phục nhìn sẽ rất khó coi"

Dung Huyền đầu cũng không thèm nâng.

Có điều cô phát hiện chính mình cũng không có lễ phục mới. Hôm nay cô cùng Đồng Nguyệt còn chưa có đi dạo phố, vậy ngày mai liền đi vậy.

.....

Ngày hôm sau sau khi tan học Dung Huyền liền cùng Đồng Nguyệt còn có Mộc Tiêu đi dạo phố.

Mộc Tiêu hôm qua không được nhìn thấy vị hôn phu trong truyền thuyết của Dung Huyền, miễn bàn có bao nhiêu hiếu kỳ. Trong lòng cô như có móng vuốt mèo cào, khiến cô không thể dừng hỏi về vấn đề này, dọc đường cứ ríu ra ríu rít.

Cô hôm nay đi theo Dung Huyền đi dạo phố chính là vì muốn gặp vị hôn phu trong truyền thuyết kia. Có lẽ vị hôn phu của Dung Huyền hôm nay sẽ đến đón cô ấy?

Mộc Tiêu vẻ mặt hưng phấn hỏi Đồng Nguyệt "Vị hôn phu của Dung Huyền trông như thế nào? Rất đẹp trai?"

Đồng Nguyệt cẩn thận nhìn thoáng qua Dung Huyền, thấy sắc mặt cô vẫn bình thường mới mở miệng nói "Siêu đẹp trai"

Mộc Tiêu biết ánh mắt của Đồng Nguyệt rất cao, nếu cô ấy đã nói là siêu đẹp trai vậy khẳng định là không thể nghi ngờ.

"Oa, không biết hôm nay tớ có thể có cơ hội gặp được anh ấy hay không"

Đồng Nguyệt cười "Đừng nóng vội, sớm muộn gì cũng có cơ hội"

Mộc Tiêu tròn mắt xoay chuyển, thử thăm dò hỏi "Thật ra không thấy người thật cũng được, Dung Huyền, cậu có ảnh chụp của anh ấy không?"

Nữ sinh đều là như vậy, đối với nửa kia của bạn thân cực kỳ tò mò.

Dung Huyền nghe thấy vậy liền ngậy ngần cả người.

ảnh chụp?

không có. Tuy rằng bọn họ đính hôn đã được vài ngày rồi nhưng loại đồ vật như ảnh chụp này cô thực sự không có.

Nhìn thấy cô lắc đầu, Mộc Tiêu sợ đến ngậy người.

Này .....

Đồng Nguyệt tuy rằng cảm thấy bất ngờ nhưng cũng không quá kinh ngạc. Dù sao chuyện Dung Huyền trước kia đối với vị hôn phu của mình có bao nhiêu bất mãn, cô thân là bạn cùng bàn cũng biết ít nhiều.

Mộc Tiêu vẫn chưa từ bỏ ý định "VẬY ..... Anh ấy có đăng ảnh chụp lên vòng bạn bè không?"

Dung Huyền suy nghĩ một chút, hình như là không có. Nam sinh giống nhau đều không thích đăng bài lên vòng bạn bè, Cố Dã cũng như vậy.

Đồng Nguyệt vội vàng đổi đề tài "Tiêu Tiêu, chúng ta nói chuyện khác đi"

Mộc Tiêu lúc này cũng phát hiện ra bản thân đã hỏi quá nhiều. Cô chính là có cái tật xấu này, chuyên thích tìm hiểu tận tường mọi chuyện. Sau khi hiểu rõ, Mộc Tiêu cười hì hì đổi đề tài.

Dung Huyền thật ra cũng không có cảm giác gì. Dù sao cô cùng Cố Dã cũng chỉ là mối quan hệ vị hôn phu vị hôn thê plastic[2]

[1] mối quan hệ plastic: kiểu có tiếng không có miếng, nhìn ngoài thì đẹp đẽ nhưng ở bên trong thì chẳng có cái gì.

Cuối cùng, Dung Huyền chọn mua một bộ lễ phục màu đen, hơn nữa còn đưa cho Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu không ít tiểu đồ vật đắt tiền. Hai người đều cười tủm tỉm nhận lấy.

(~ ~ ~) ~ (~ ~ ~) ~ (~ ~ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 13 🌿

Chương 13:

Biên tập: Cải

Dung Huyền hôm nay dùng cơm tối cùng với Mộc Tiêu và Đồng Nguyệt. Sau khi về nhà cô liền trở về phòng chuẩn bị làm bài tập.

Thiệp chúc mừng đã làm gần xong, chỉ cần trang trí thêm một chút là có thể đem đi tặng.

Cô nghiêm túc ở trên mặt trên tấm thiệp vẽ tranh, viết chữ. Chờ đến khi tiếng chuông điểm 0 giờ vang lên cô mới dừng bút. Thiệp chúc mừng còn thiếu một chút nữa là hoàn thành, dù sao mấy ngày gần đây cũng không có gặp được Cố Dĩ. Dung Huyền định khi nào Cố Dĩ đến đón mình đi đến tiệc từ thiện cô sẽ đưa quà cho anh.

Ngày hôm sau đến lượt Dung Huyền cùng một bạn khác trong lớp dọn vệ sinh cho nên cô đi học sớm hơn Dung Di một chút. Tài xế sẽ đưa cô đến trường sau đó nhanh chóng quay về nhà chuẩn bị đưa Dung Di đi học.

Có điều Dung Huyền ăn xong bữa sáng, chuẩn bị ra khỏi cửa liền ngoài ý muốn nhìn thấy một người.

Cố Dĩ

Sao anh lại đến đây?

Thời điểm Dung Huyền còn đang nghi hoặc, Cố Dã tay đút túi chậm rãi đi về phía cô. Anh đã đứng ở đây được một lúc, đầu tóc cùng quần áo đều sương sớm làm ướt.

Rạng sáng thánng một thời tiết lạnh thấu xương, Dung Huyền hoàn toàn không ngờ đến lúc này sẽ nhìn thấy Cố Dã ở ngoài cửa nhà mình.

Anh không an ổn ở trong nhà, chạy đến nơi này làm gì?

Cố Dã nhìn thấy nghi hoặc trong mắt Dung Huyền, nghiêng đầu cười "Anh ở nhà nằm mơ"

Dung Huyền ngây ra một lúc, an tĩnh chớp chớp mắt, chờ anh nói tiếp.

"Sau đó, anh mơ thấy em bị chị kế bắt nạt, em khóc rất thảm , đôi mắt đỏ cả lên, đáng thương không chịu được"

"Cho nên, anh liền chạy đến đây"

Dung Huyền cắn môi, nhất thời không biết nói cái gì mới tốt. Chỉ là một giấc mơ mà thôi, cũng không phải là sự thật, hơn nữa ông bà ta đã nói tất cả những gì xảy ra trong mơ đều tương phản với hiện thực sao? Trong mộng cô bị khi dễ nhưng hiện thực có khi chính là cô đi khi dễ người ta.

Trên thực tế rất nhiều người đều không coi việc trong mơ là sự thật, sau khi tỉnh dậy cũng chỉ mỉm cười cho qua nhưng cố tình tên Cố Dã này lại ngược ngịch tin là thật, sáng sớm tinh mơ liền chạy tới đây.

Có điều ở trong mơ cô khóc rất thảm là cái quý gì?

Chẳng nhẽ trong ấn tượng của anh, cô chính là một đứa con gái thích khóc nhè sao?

Nguyên thân tính cách âm u lại cố chấp, nếu cô ấy phải chịu ủy khuất, khả năng sẽ trực tiếp nổi giận hoặc là cùng chị kế đánh một trận hoặc là

ném đồ vật. Sau đó mẹ kể cùng chị kể lại tiếp tục bày kể hãm hại nguyên thân. Nhưng cô sẽ không như vậy, cô sẽ nghĩ cách ăn miếng trả miếng.

Còn khóc ....

Dung Huyền rũ mắt nhìn mũi chân.

Có đôi khi, khóc lóc chẳng có tác dụng gì.

Cố Dã dậm dậm chân, vừa rồi đứng có chút lâu , chân anh bởi vì lạnh quá nên hiện tại có chút tê dại. Cố Dã hỏi tiếp "Cho nên, cô ta có bắt nạt em không?"

Cố Dã trước đó khi nói chuyện cùng ông Lục đã biết được rất nhiều chuyện của Dung Huyền, cũng như hiểu biết phần nào về hoàn cảnh của cô hiện tại.

Ba không thương, mẹ kể cùng chị kể khắc nghiệt mà cô lại một thân một mình sống trong một gia đình như vậy.

Thật ra anh biết việc xấu trong nhà không nên để cho người ngoài biết, có một chút chuyện, ông Lục đáng lẽ không nên cho anh biết. Nhưng ông vẫn nói ra, chuyện này chứng tỏ ông tín nhiệm anh, đem anh trở thành người một nhà. Bởi vì chỉ có người trong nhà mới có quyền được biết chuyện xấu trong nhà.

Trước khi ngủ anh đã suy nghĩ rất nhiều, từ lần đầu tiên nhìn thấy Dung Huyền ở tiệc đính hôn đến lần đầu tiên cô viết chữ lên trên tay anh ở trên xe, cùng với thời điểm anh hướng cô nói muốn quà sinh nhật.

Trong ấn tượng của anh, thân hình cô vẫn luôn đều thực đơn bạc, tinh tế, cả người an tĩnh lại ngoan ngoãn. Hơn nữa cô còn không nói được, nếu như bị chị kể bắt nạt thì phải làm sao đây?

Cho nên sau khi anh nằm mơ thấy cô bị chị kế bắt nạt mới có thể nhanh chóng chạy đến đây.

Dung Huyền mím môi, viết lên tay anh "Không, có. Trước, đi, lên, xe, đi" Nhiệt độ ngoài trời thấp như vậy, nếu cứ đứng đó cả người sẽ bị đông lạnh mất.

Tài xế Dung gia đã đứng chờ ở một bên. Buổi sáng Cố Dĩ là gọi xe đi đến , sau khi nhìn thấy chữ Dung Huyền viết liền tự giác đi vào ngồi phía sau xe.

Vừa vào trong xe, hơi ấm từ máy sưởi tỏa ra xua bớt đi cái lạnh trên người anh. Dung Huyền cầm lấy khăn lông mới đưa cho Cố Dĩ để anh lau tóc.

Tài xế nhìn Cố Dĩ , chủ động chào hỏi "Cố thiếu hôm nay đến sớm vậy?"

Cố Dĩ 'ừ' một tiếng.

EQ của tài xế vẫn còn đủ xài. Anh ta đem tốc độ xe giảm đến mức thấp nhất, ở dưới đường cái sáng sớm, lái xe như rùa bò.

Giờ này , trên đường cái đều là học sinh đi đến trường học, có đi xe điện, có đi ô tô, có đi xe đạp, nhưng mặc kệ là ai đều vội vội vàng vàng, muốn mau chóng đến trường. Có người nhìn thấy tài xế lái xe chậm như vậy, cảm thấy có chút bức bối.

Nếu không phải chiếc xe này là siêu xe, người ngồi trong xe cũng không dễ chọc, phỏng chừng sớm đã có người tới gõ cửa xe.

Cố Dĩ cho dù đến trường muộn cũng không sao cả, giáo viên chủ nhiệm lớp sẽ không nói gì anh. Có điều anh tuy rằng tùy hứng nhưng cũng cảm thấy bản thân đi xe làm cản trở người khác là không đúng, học sinh đến

trường muộn sẽ bị phạt lao động, người đi làm đến công ty muộn sẽ bị trừ tiền lương.

Vì thế anh mở miệng nói với tài xế "Chú đi như bình thường đi. Ngày thường đi với tốc độ như thế nào, bây giờ liền đi với tốc độ như thế đó, đừng làm ảnh hưởng đến những người khác đi đường"

Tài xế nghe thấy vậy liền vội gạt đầu, dẫm chân ga, từ 10 mã lập tức nhảy đến 60 mã.

Anh ta trong lòng đối với Cố Dã có chút ngoài ý muốn. Anh ta vẫn luôn cho rằng Cố Dã chính là một tên nhị thế tổ đầy ích kỷ, bởi vì đầu thai tốt cho nên đời này cơm áo không lo, ngày thường chỉ biết tùy hứng làm bậy. Trong ấn tượng của anh ta, phú nhị đại đều là những kẻ chỉ biết ăn uống chơi bời, tố chất không tốt nhưng anh ta không ngờ nhân phẩm của Cố Dã dường như không quá tệ? Anh cứ nhiên còn biết nghĩ cho người khác.

Dung Huyền đối với chuyện này chẳng hề cảm thấy kinh ngạc, Cố Dã nếu như không tốt thì đã chẳng thể làm nam chủ.

Sau khi tới trường học, Dung Huyền cùng Cố Dã cùng nhau xuống xe.

Ở cổng trường học có người của hội học sinh đứng gác, Cố Dã không phải là học sinh trong trường, tự nhiên không thể đi vào.

Dung Huyền mím môi, dừng bước chân.

Cố Dã đi theo sau cô tự nhiên cũng dừng lại theo. Anh tự động vươn tay ra, chuẩn bị cho Dung Huyền viết chữ lên đó.

Dung Huyền ở trong lòng bàn tay anh nhẹ viết "Tôi, muốn, đi, vào"

Cố Dã 'ừ' một tiếng nhưng trước khi cô đi vào, anh vẫn không quên xác nhận lại một lần nữa "Cho nên, chị kể của em không có bắt nạt em?"

Dung Huyền hiện tại có chút tò mò, nếu Dung Di thực sự bắt nạt cô, vậy Cố Dĩ sẽ làm như thế nào?

Cô tiếp tục viết "Ngày, hôm, nay, không, có"

Cố Dĩ nhìn thấy mấy chữ này, mày nhăn lại "Cho nên, ngày thường cô ta đều bắt nạt em?"

Dung Huyền nghĩ đến trong truyện Dung Di thường xuyên ngáng chân nguyên thân cùng với việc ở lễ đính hôn, Dung Di đẩy ngã nguyên thân, chậm rãi gật gật đầu. Có điều cô không muốn Cố Dĩ tham dự vào chuyện này. Nếu Cố Dĩ tham sự vậy mỗi liên quan của cô cùng anh liền sâu thêm một bậc, như vậy thật không tốt.

Cô nhớ rõ trong cốt truyện ban đầu không hề có một màn này, sau khi nữ phụ cùng nam chủ từ hôn liền thực dứt khoát, không còn liên hệ gì với nhau nữa. Khả năng tiểu thuyết này là sân nhà của nữ chủ cho nên chuyện của nữ phụ không được miêu tả nhiều lắm.

Cô ở trên tay Cố Dĩ viết "Tôi, có, thể, tự, mình, giải, quyết"

Cố Dĩ cong môi "Em giải quyết như thế nào? Em mạng cũng không mạng được, đánh .... Em nhìn cái thân thể gầy yếu của mình đi, phỏng chừng đánh cũng không đánh lại cô ta. Hơn nữa trong nhà còn có mẹ ruột của cô ta, sao, em định một chọi hai?"

Dung Huyền tròn mắt nhìn Cố Dĩ.

Cô thật ra không có yếu đến như vậy.

Nhưng từ miệng Cố Dĩ nói ra, tình thế của cô hình như rất thảm.

Cố Dĩ bị Dung Huyền trừng mắt liền giơ hai tay đầu hàng, lùi một bước, cười nói "Được được được, anh biết rồi, em có thể tự mình giải quyết, ok?"

Dung Huyền cắn môi.

Thời gian không còn sớm, cô nên nhanh chóng đi vào lớp cùng bạn học trực nhật.

Cô hướng Cố Dĩ vẫy vẫy tay sau đó liền xoay người đi vào trong trường.

Vừa vào lớp, cô liền nhìn thấy Đồng Nguyệt đang cùng Mộc Tiêu ghé vào nhau nói chuyện gì đó.

"Tớ hôm nay lại nhìn thấy vị hôn phu của Dung Huyền, thật con mẹ nó đẹp trai. Cậu không biết đâu, anh ấy là người duy nhất mà tớ cảm thấy giá trị nhan sắc có thể đánh bại mấy anh con lai"

"Cậu nói như vậy khiến tớ càng thêm tò mò"

Đồng Nguyệt hứng thú bưng bưng mà nói "Sau đó, cậu có biết tớ nhìn thấy cái gì không? Tớ nhìn thấy Dung Huyền viết chữ lên lòng bàn tay của vị hôn phu của cậu ấy, sau đó anh chàng kia vẻ mặt đầy nghiêm túc nhìn cậu ấy viết chữ. Hai người bọn họ cực kỳ nghiêm túc, một màn này miễn bàn có bao nhiêu ngọt ngào"

Mộc Tiêu oa oa kêu to "Sao cậu lại không gọi tớ, tớ cũng muốn nhìn a!"

Đồng Nguyệt 'ai nha' một tiếng "Lúc đó ai mà như nhiều được như vậy, hơn nữa, khi đó hội học sinh còn đang thúc giục tớ mang thẻ học sinh ra. Tớ có muốn nán lại thêm cũng không có cách"

Mộc Tiêu kinh hô "Đây là cốt truyện phim thần tượng gì vậy! Hai người bọn họ cứ như vậy ở ngoài cổng trường show ân ái, giáo viên không có nói gì sao?"

Đồng Nguyệt cười ha ha "Cũng vừa khéo, khi ấy thầy giáo trực ban có chuyện rời đi, chỉ có mấy người của hội học sinh ở đó. Mấy nữ sinh kia đều

nhìn chăm chăm vị hôn phu của Dung Huyền, nhìn đến không chớp mắt, thật sự là cười chết tở, ha ha ha ha"

Mộc Tiêu nghe đến đây vẻ mặt hưng phấn "Dung Huyền có nhìn thấy cậu không?"

Đồng Nguyệt lắc đầu "Khi đó trong mắt cậu ấy nào còn có thể nhìn thấy người khác, tở đi ngang qua chỗ họ mà cậu ấy cũng không phát hiện ra"

Mộc Tiêu ôm mặt nói "Vị hôn phu của cậu ấy thật ôn nhu, cư nhiên còn đưa cậu ấy đến trường. Đáng tiếc hôm nay tở không có đến sớm, không thể tận mắt nhìn thấy một màn này.

Đồng Nguyệt xua xua tay, cười tủm tỉm "Không cần nóng vội, lần sau khẳng định sẽ có cơ hội. Cậu xem hiện tại vị hôn phu của cậu ấy tần suất xuất hiện rất cao nha, tở đã thực quen mắt"

Mộc Tiêu đột nhiên nhớ đến cái gì đó, hỏi "Cậu có chụp ảnh không?"

Đồng Nguyệt vỗ trán "Lúc ấy nhìn quá mê mẩn, quên mất không có chụp lại"

Mộc Tiêu thở dài "Cậu đó"

Lúc này, các cô mới nhìn thấy Dung Huyền đang chậm rãi đi tới.

Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu dừng cuộc nói chuyện, vẻ mặt ái muội nhìn Dung Huyền.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 14 🌿

Chương 14:

Biên tập: Cải

Thật ra khi lúc đến gần Dung Huyền có loáng thoáng nghe thấy cuộc nói chuyện của Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu.

Nhìn thấy ánh mắt sáng lấp lánh tràn ngập bất quái, giống như ánh mắt của động vật nhỏ khi nhìn thấy đồ ăn của hai người bọn họ Dung Huyền trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ, lại có chút buồn cười. Các cậu ấy đang nghĩ cái gì vậy? Cô cùng với nam chủ chẳng qua là nói chuyện bình thường thôi mà, giống như cuộc nói chuyện giữa hai người bạn vậy. Nào có giống như Đồng Nguyệt nói, bầu không khí xung quanh tràn ngập bong bóng màu hồng?

Có điều sáng sớm tinh mơ hôm nay Cố Dĩ đã đứng ở trước nhà cô, bày ra bộ dáng muốn giúp cô đối phó với chị kế chỉ bởi vì mơ thấy mình bị khi dễ quả thực khiến cô cảm thấy kinh ngạc.

Dung Huyền vừa ngồi xuống chỗ, Đồng Nguyệt liền quay sang nhìn cô làm một cái mặt quỷ còn Mộc Tiêu ở bên cạnh thì che miệng cười trộm. Còn may mắn cô còn chưa quá phát rồ, trực tiếp giáp mặt trêu chọc Dung Huyền.

Mộc Tiêu cười hì hì "Dung Huyền, vị hôn phu của cậu tên là gì vậy?"
Mối quan hệ của Mộc Tiêu cùng Dung Huyền gần đây mới thân thiết cho

nên đối với một chút chuyện về vị hôn phu của Dung Huyền hoàn toàn không biết gì cả.

Dung Huyền lúc này đang mở sách văn ra ôn bài, nghe được câu hỏi của Mộc Tiêu liền khẽ mím môi. Chuyện này cũng không phải là chuyện gì khó nói, Dung Huyền cầm lấy bút, ở trên giấy viết xuống hai chữ Cố Dĩ.

Tự thể thực sự rất đẹp, Mộc Tiêu vốn là mang tâm thái thưởng thức nhìn Dung Huyền viết chữ sau đó đọc lên "Cố Dĩ?" . Chờ khi đọc lên, cô mới phản ứng lại, lặp lại lần nữa "Cố Dĩ?!"

Đồng Nguyệt nghi hoặc nhìn Mộc Tiêu "Sao? Cậu biết cậu ấy?"

Mộc Tiêu lắc đầu "Sao có thể ? Chỉ là hình như tớ đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó rồi, hình như là giáo thảo[1] của trường quốc tế?"

[1] Giáo thảo: Anh chàng đẹp trai nhất trong trường.

Dung Huyền cẩn thận nhớ lại một chút cốt truyện, hình như Cố Dĩ xác thật là học ở trường quốc tế, học phí một năm cao đến dọa người.

Mộc Tiêu chớp chớp mắt, im miệng không nói tiếp.

Sau khi tan học, nhân lúc Dung Huyền đi vào WC, Mộc Tiêu lập tức quay đầu hỏi Đồng Nguyệt "Sau khi tan học chúng ta cùng Dung Huyền đến trường quốc tế đi?"

Đồng Nguyệt khó hiểu chớp chớp mắt "Cậu sao vậy? Một hai phải muốn nhìn thấy mặt của vị hôn phu của Dung Huyền?"

Mộc Tiêu lắc đầu "À không, không phải như cậu nghĩ đâu"

Đồng Nguyệt uống một ngụm nước, chậm rì rì nói "Vậy thì là như thế nào?"

Mộc Tiêu cẩn thận liếc nhìn xung quanh một vòng, sau khi chắc chắn không có ai chú ý đến bọn họ mới nhỏ giọng nói "Nếu vị hôn phu của Dung Huyền thực sự là Cố Dĩ mà tớ nói đến. Cậu ấy ở trong trường học cực kỳ được hoan nghênh, sự hoan nghênh này vượt xa so với những gì cậu có thể tưởng tượng, nữ sinh thích cậu ấy có thể xếp thành hàng dài cả cây số"

Đồng Nguyệt vẫn có điều không rõ "Cậu ấy được rất nhiều người thích thì sao?"

Mộc Tiêu đứng tình hợp lý nói "Tớ thấy Dung Huyền có vẻ không để bụng chuyện này nhưng tớ cảm thấy cậu ấy cần phải đi tuyên bố chủ quyền một chút!"

Đồng Nguyệt trầm mặc, cẩn thận nghĩ lại, cảm thấy lời này của Mộc Tiêu quả thật rất có đạo lý. Tuy rằng Dung Huyền đối với hôn ước này khả năng có chút không hài lòng nhưng dù sao hiện tại cô cũng là vị hôn thê của Cố Dĩ. Dù cô có không thích Cố Dĩ nhưng cũng không thể chịu đựng được chuyện vị hôn phu được một đồng nữ sinh quần lấy!

Đây là vấn đề mang tính nguyên tắc.

Ai sẽ vui vẻ khi có thêm đôi sừng chứ? Cho dù không có cảm tình với đối phương cũng không muốn có thêm cặp sừng trên đầu.

Tuyên bố chủ quyền một chút, xác thật là việc làm cần thiết. Để cho nữ sinh trong, ngoài trường quốc tế biết được Cố Dĩ đã có vị hôn thê, sau đó tự động mà cách xa Cố Dĩ một chút.

Đồng Nguyệt lập tức cùng Mộc Tiêu quyết định kế hoạch sau khi tan học liền đi đến trường quốc tế.

Lúc này, Đồng Nguyệt đột nhiên nghĩ đến một việc "Nhưng lúc chúng ta tan học thì trường bọn họ cũng đồng dạng tan học a? Gặp người kiểu gì

được?"

Mộc Tiêu nhớ lại tình báo mới nhận được "Tớ nghe nói Cố Dã mấy ngày gần đây sau khi tan học sẽ đến sân bóng rổ luyện tập một chút, chúng ta đi đến đó thử vận may đi"

Đồng Nguyệt dùng sức gật đầu

Hôm nay ước chừng còn hai tiết tự học, Dung Huyền sau khi làm xong bài tập thì còn thừa rất nhiều thời gian, cô liền dùng khoảng thời gian rảnh này hoàn thành nốt tấm thiệp sinh nhật.

Đồng Nguyệt ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc "Huyền Huyền, tấm thiệp chúc mừng này nhìn thật là đẹp! Khi nào sinh nhật tớ cậu cũng tặng tớ một cái như vậy nhé"

Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, Dung Huyền gật gật đầu.

Chương trình học một ngày thật mau liền kết thúc. Sau khi tan học, Đồng Nguyệt hướng Dung Huyền nói "Huyền Huyền, tớ cùng Mộc Tiêu muốn đến chỗ này một chút, cậu đi cùng chúng tớ đi?"

Dung Huyền chớp chớp mắt còn chưa có trả lời Mộc Tiêu ở bên cạnh đã làm nũng nói "Dung Huyền, cậu đi cùng bọn tớ đi, được không?"

Đồng Nguyệt cũng học theo, làm nũng "Huyền Huyền, đi mà"

Mộc Tiêu cùng Đồng Nguyệt cùng nhau tung tuyệt chiêu làm nũng, Dung Huyền nhìn hai gương mặt tràn ngập chờ mong trước mặt, chậm rãi gật gật đầu.

Dung Huyền đối với thành phố này còn chưa quá thông thuộc, sau khi bước lên xe bus liền ngoan ngoãn đi theo Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu. Lên xe, đổi xe, ngồi tàu điện ngầm, chờ đến khi nhìn thấy bảng hiệu

"Trường học quốc tế XXX" , cô mới ý thức được bọn họ muốn dẫn mình đến chỗ nào.

Các cô ấy mang cô đến trường Cổ Dã.

Dung Huyền kỳ quái chớp chớp mắt, dùng ánh mắt hỏi bọn họ vì sao lại đến chỗ này.

Đồng Nguyệt cười hì hì "Giữa vị hôn phu, vị hôn thê thỉnh thoảng cũng nên có chút kinh hỉ. Cậu hiện tại không báo trước liền đến đây tạo cho vị hôn phu của cậu một cái kinh hỉ thật lớn đi!"

Dung Huyền nhất thời không biết nên nói thế nào mới tốt. Cô hiểu được Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu bọn họ là có ý tốt nhưng cô thật sự không cần. Có điều đã tới rồi thì cô cũng thuận tiện đem thiệp chúc mừng sinh nhật đã làm xong tặng cho Cổ Dã.

Mộc Tiêu đã từng tới đây tìm bạn cho nên tương đối quen thuộc đường đi.

Cô quen cửa quen ngõ dẫn Dung Huyền cùng Đồng Nguyệt đi đến sân bóng rổ.

Sau đó Dung Huyền ở trên đường đi gặp được Dung Di cùng bạn của cô ta.

Đột nhiên gặp được, Dung Di cùng Đồng Nguyệt mấy người đều có chút kinh ngạc. Dung Huyền một chút cũng không thấy ngoài ý muốn khi bắt gặp Dung Di ở đây, dù sao mấy ngày nay Dung Di cũng thường xuyên chạy đến đây xem Cổ Dã chơi bóng.

Dung Di sau khi nhìn thấy Dung Huyền, không biết vì sao, óan hận trong lòng bốc lên không thể kiềm chế được.

Lời đồn đại trong trường học ngày hôm nay cô ta cũng đã nghe nói. Cô ta cùng Dung Huyền tuy học hai lớp khác nhau nhưng mối quan hệ giữa học sinh hai lớp rất tốt, trong lớp này xảy ra chuyện gì thì lớp kia liền nhanh chóng biết được.

Khi nghe thấy trong miệng bạn cùng lớp kể chuyện sáng nay Dung Huyền cùng một nam sinh siêu cấp đẹp trai show ân ái ở trước cổng trường, trong lòng cô ta lộp bộp một cái. Tính cách của Dung Huyền, người chị kể là cô ta đây biết khá rõ. Dung Huyền trước nay chưa bao giờ thích cùng nam sinh ở ngoài cổng trường ***. Chờ đến khi nhìn thấy ảnh chụp lén trong máy bạn cùng lớp, ghen ghét trong lòng cô ta quả thực muốn tràn ra ngoài.

Tuy rằng bức ảnh kia chụp có chút mờ, khoảng cách cũng có chút xa nhưng như cũ vẫn có thể thấy được khuôn mặt anh tuấn của nam sinh kia.

Xác thật là Cố Dĩ.

Lúc này khi nhìn thấy Dung Huyền xuất hiện ở đây, Dung Di không muốn lại kiểm chế nữa. Dựa vào cái gì mỗi lần cô ta đến xem Cố Dĩ chơi bóng đều không có được vị trí nào tốt? Dựa vào cái gì mỗi lần cô ta gửi tin nhắn cho Cố Dĩ, anh đều lười không thèm trả lời cô ta? Nhưng Dung Huyền không làm gì cả cũng có thể chiếm lấy vị trí vị hôn thê của anh, còn có thể có wechat của anh?

Cô ta không phục! Một chút cũng không phục!

Có điều Dung Di vừa mới chuẩn bị khai hỏa liền dừng lại. Cô ta cuối cùng vẫn còn lại hai phần lý trí. Cô ta dù sao cũng là chị gái trên danh nghĩa của Dung Huyền, có một vài lời nói, không thể được phát ra từ miệng cô ta. Nơi này nhiều người như vậy, cô ta không thể để cho người ta bắt được nhược điểm.

Nếu cô ta cứ bất chấp mà phát tiết ở đây, người chịu thiệt thòi cuối cùng vẫn là cô ta.

Nghĩ như vậy, Dung Di quay lại ra hiệu với bạn tốt. Bạn tốt hiểu ý của cô ta, lập tức mở ra trạng thái chiến đấu, chầm chọc mĩa mai nói "A, tao còn tưởng là ai, thì ra là con bé mồ côi mẹ chết sớm. Nhìn thấy mày thật con mẹ nó đen đui!"

Những lời này có chút quá phận, Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu nghe đều cảm thấy tức giận.

Mặt Dung Huyền cũng lập tức lạnh xuống, lãnh đạm nhìn Dung Di.

Dung Di ngẩng cao đầu, giống như một con gà trống kiêu căng ngạo mạn nhìn Dung Huyền.

Đây vốn dĩ chính là sự thật, không phải sao? Không có mẹ đứa con chỉ là một cây cỏ dại, câu nói này chính là chỉ Dung Huyền.

Bạn tốt của Dung Di tiếp tục trào phúng nói "Cố thiếu sao có thể vừa mắt loại người như mày chứ? Mày sớm muộn gì cũng bị anh ấy vứt bỏ mà thôi!" Nói xong, nữ sinh kia liền không kiêng nể gì mà bật cười chế nhạo. Trên mặt Dung Di cũng lộ ra nụ cười đắc ý. Dung Di thích nhất nghe được người ta nói Dung Huyền sớm muộn gì cũng bị Cố Dĩ vứt bỏ, mỗi lần nghe thấy những lời này, cô ta đều cảm thấy vui vẻ.

Lúc này, từ bên sân bóng rổ chợt vang lên một đạo thanh âm trầm thấp "Tiểu tức phụ"

Mấy người theo bản năng mà nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy cách đó không xa có vài nam sinh mặc quần áo bóng rổ đang đứng. Rõ ràng hiện tại là tháng một nhưng trên người mấy nam sinh này chỉ mặc mỗi chiếc áo không tay.

Trên người bọn họ dẫm mồ hôi, có nam sinh trong tay còn cầm theo quả bóng rổ, dường như là vừa mới rời khỏi sân.

Sắc mặt Dung Di đột nhiên tái nhợt, sau hôm nay bọn họ kết thúc trận đấu sớm vậy?

Những lời vừa rời mà bạn tốt của cô ta nói, Cố Dĩ còn có đồng đội, bạn bè của anh có nghe thấy không?

Cố Dĩ đi tới chỗ Dung Huyền, trực tiếp duỗi tay kéo cô vào trong ngực "Tiểu tức phụ, tới thăm anh?"

Tuy rằng trên người Cố Dĩ mặc ít quần áo nhưng cái ôm của anh lại mang theo mười phần nhiệt lực.

Dung Huyền ở trong ngực anh có chút không được tự nhiên.

Đây vẫn là lần đầu tiên trong cả hai đời cô bị nam sinh kéo vào trong lồng ngực, có chút cảm thấy không quen.

Ánh mắt trên đỉnh đầu giống như ánh sáng mặt trời, khiến cho người ta không có cách nào bỏ qua. Dưới ánh mắt dò hỏi của Cố Dĩ, cô chậm rì rì gật gật đầu.

Cố Dĩ cong cong môi "Anh rất vui" Anh dùng hành động thực tế phản bác lại lời nói vừa rời của nữ sinh kia.

Nữ sinh kia nói anh sẽ không coi trọng Dung Huyền nhưng anh lại thân mật gọi cô là tiểu tức phụ.

Cô tới thăm anh, anh nói anh rất vui vẻ.

Nữ sinh đi cùng Dung Di sắc mặt không được tốt lắm. Dung Di hung hăng trừng mắt nhìn Dung Huyền, cùng bạn tốt hoang mang rối loạn rời đi.

Thịnh Thế Hào trên mặt đầy ghét bỏ "Cứ dễ dàng tha cho bọn họ như vậy?"

Mấy lời vừa rồi của nữ sinh kia bọn họ đều nghe thấy, không thể không nói, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy lời nói của nữ sinh kia thật bẩn.

Quả thực khiến người ta không thể chịu được.

Ninh Tử Thần vỗ vỗ vai Thịnh Thế Hào "Đừng nóng, lão đại am hiểu nhất chuyện gì, mà đã quên?"

Thịnh Thế Hào lập tức nghĩ đến chuyện Cố Dĩ am hiểu nhất chính là 'phạt nguội', ghi số trước sau đó thu thập sao. Nếu Cố Dĩ muốn tìm ai tính số, người đó có chạy đằng trời cũng không trốn thoát được.

Cố Dĩ ra hiệu cho mấy người bạn, ý bảo bọn họ rời đi. Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu cũng tự giác cách xa một chút.

Sau khi mọi người tránh xa, Dung Huyền từ trong cặp sách lấy ra tấm thiệp chúc mừng sinh nhật. Cô vốn định cuối tuần sẽ đưa cho anh nhưng nếu hôm nay đã gặp mặt, hơn nữa thiệp cũng đã làm xong, vậy thì liền đưa luôn cho anh đi.

Cố Dĩ vẻ mặt kinh ngạc "Em hôm nay tới là vì muốn đưa thứ này cho anh?"

Thật ra không phải, chỉ là thuận tiện mà thôi.

Nhưng nếu giải thích thì thật phiền toái, hơn nữa Dung Huyền hiện tại còn chưa thể nói chuyện cho nên cô liền trầm mặc.

Cố Dĩ trực tiếp đem sự trầm mặc này trở thành cam chịu.

Anh mở thiệp ra, cẩn thận nhìn ngắm.

Một tấm thiệp thủ công này thoạt nhìn đã tốn không ít tâm tư của cô.

Có thể nhìn thấy được người làm tấm thiệp này thực dụng tâm. Tạo hình của tấm thiệp rất đặc biệt, trong ngoài đều là hình 3D. Mặc kệ là bìa ngoài hay là bên trong, đều được trang trí bằng những nét vẽ đơn giản. Bên trong còn có lời chúc phúc dành tặng cho anh, tuy rằng câu nói này thực bình thường, thực phổ thông nhưng bản thân tấm thiệp này không hề tầm thường.

Cô dụng tâm hay không kỳ thật liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra.

Cố Dĩ nhận được tấm thiệp chúc mừng sinh nhật như thế này, thật ra cảm thấy thực kinh ngạc.

Món quà sinh nhật Dung Huyền đưa cho anh lần đầu quá mức qua loa lấy lệ. Có điều nghĩ đến câu nói vừa rồi của bạn Dung Di, Cố Dĩ lại cảm thấy chuyện này một chút cũng không kỳ quái. Khi đó anh cùng Dung Huyền còn chưa có thân, cô cũng không rõ anh là người như thế nào, có lẽ với anh về mặt tình cảm là chuyện có thể tha thứ được.

Nghĩ đến câu nói 'Chỉ là một đứa mồ côi mẹ chết sớm' vừa rồi, Cố Dĩ trầm ngâm, đột nhiên hỏi Dung Huyền "Em có hâm mộ ai không?"

Hâm mộ?

Dung Huyền cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như không có.

Nhưng nguyên thân thì có.

Người mà nguyên thân hâm mộ vừa vặn chính là nữ chủ của cuốn truyện này, Ninh Thuần.

Chuyện này là sau khi cô xem vòng bạn bè của nguyên thân mới phát hiện ra.

Nguyên thân đôi khi sẽ đấng một vài dòng trạng thái nhưng để chế độ một mình tôi. Cô ấy hâm mộ Ninh Thuận có khí chất, thành tích tốt, quan trọng nhất chính là, Ninh Thuận có một gia đình hạnh phúc.

Hâm mộ một người nào đó cũng không phải là chuyện gì không thể nói.

Rất nhiều cô gái khi ở độ tuổi dậy thì hẳn đều có một người mà bản thân thấy ghen ghét. Có lẽ là hâm mộ người nọ lớn lên xinh đẹp, có thể là hâm mộ người nọ có được một tình yêu đẹp, có lẽ là hâm mộ người nọ có thành tích tốt, gia thế tốt,....

Loại cảm xúc như hâm mộ này không có gì là xấu cả, chỉ cần giữ nó ở một mức độ vừa phải thì sẽ không sao cả.

Nghĩ như vậy, Dung Huyền gật gật đầu.

Cố Dĩ cũng không hỏi người mà Dung Huyền hâm mộ là ai. Sau khi Dung Huyền gật đầu, anh từng câu từng chữ nói "Em hâm mộ người khác cái gì, anh đều có thể cho em cái đó. Chuyện mà em muốn làm, anh sẽ cùng em làm. Đồ vật mà em muốn có, nếu như anh cũng không có, vậy anh sẽ nỗ lực tìm ra cho em"

Anh nghĩ rất đơn giản, cô không có, anh cho cô.

Chính là đơn giản như vậy.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 15 🌿

Chương 15:

Biên tập: Cải

Dung Huyền nghe thấy những lời này liền trầm mặc.

Nam chủ, anh chọc người như vậy, nữ chủ có biết không?

Cô rũ mắt nhìn lòng bàn tay anh, chậm rãi viết "Ví, dụ, như?"

Cố Dã tự hỏi hai giây, trả lời "Ví dụ? Ví dụ như làm một vài chuyện gì đó? Mấy cô gái nhỏ bọn em không phải đều thích chụp ảnh, quay phim sau đó đi dạo phố, đi du lịch, đăng weibo sao? Những chuyện này anh đều có thể cùng em làm. Hoặc nếu như em có yêu cầu gì khác, đều có thể nói với anh."

Thật ra Cố Dã nêu ra nhiều hạng mục như vậy nhưng đều có thể dùng ba chữ tới khái quát.

Tên gọi chính là, show ân ái. Đây là chuyện mà đại bộ phận nữ sinh đều thích làm, giống như chuyện muốn cho cả thế giới biết mình đang yêu vậy. Sau đó để người khác hóa thành chanh tinh, mỗi ngày đều chìm trong cảm giác hâm mộ, ghen tị, hận. Thật ra điều này cũng dễ hiểu, mỗi người con gái đều có tiểu tâm tư, Cố Dã cũng không cảm thấy chuyện này có vấn đề gì.

Cho nên anh dùng thái độ cực kỳ thản nhiên nhắc đến chuyện này.

Tuy rằng tình huống hiện tại của anh cùng Dung Huyền có chút đặc thù, mối quan hệ của bọn họ không phải xuất phát từ tình yêu nhưng dù sao giữa bọn họ cũng có hôn ước, chín bỏ làm mười cũng coi như là đang nói chuyện yêu đương.

Dung Huyền nghe xong liền trầm mặc hai giây. Cốt truyện hình như có chút chệch đường ray?

Nam chủ, anh cứ chọc người như vậy nữ chủ biết được sẽ tức chết.

Nghĩ như vậy, cô mím môi, chậm rãi viết "Tôi, cùng, những, nữ, sinh, khác, không, giống, nhau"

Ý của Dung Huyền là quan hệ vị hôn phu, vị hôn thê của cô cùng Cố Dĩ chỉ là tạm thời, không có giống quan hệ của của mấy đôi tình lữ nghiêm túc yêu nhau.

Cho nên cô đối với anh không có bất cứ đòi hỏi gì, anh cũng không cần bày ra thái độ nghiêm túc như vậy. Chỉ cần thời cơ đến, bọn họ giải trừ hôn ước, từ đây anh đi đường dương quan của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, về sau không cần liên lạc lại.

Nhưng Cố Dĩ lại hiểu lầm ý của Dung Huyền.

Sau khi nhìn thấy lời này của Dung Huyền, anh liền lý giải thành cô không muốn làm những chuyện tầm thường như vậy, càng không nghĩ nước chảy bèo trôi.

Cố Dĩ tự mình bỏ não một hồi, chần chờ dò hỏi "Cho nên, em là hy vọng anh sẽ cùng em làm một vài chuyện độc nhất vô nhị?"

Chuyện này đối với Cố Dĩ mà nói thì có chút khó khăn. Sự hiểu biết của anh đối với con gái không nhiều, trước kia cũng không có đối với những cô gái khác nảy sinh tâm tư gì. Chuyện gì mới xem như là độc nhất vô nhị,

anh thật sự là không biết. Có điều, chuyện độc nhất vô nhị chung quy lại vẫn là lấy ý tưởng từ chuyện mà người khác đã làm, cũng coi như không quá khó khăn.

Cố Dã thấp giọng cười "Tiểu tức phụ, không nghĩ người em nhỏ nhưng gan lại không nhỏ chút nào" Vừa mở miệng liền muốn làm chuyện độc nhất vô nhị.

Người Dung Huyền một chút cũng không nhỏ. Cô cao 1m68, dáng người cân xứng yếu điệu, có điều đứng cạnh thân hình to lớn của Cố Dã, xác thật của chút nhỏ.

Dung Huyền sửng sốt, không biết trí tưởng tượng của Cố Dã đã bay đến đâu. Người nhỏ nhưng lá gan không nhỏ là có ý gì?

Cố Dã cân nhắc một chút, nói "Có điều, anh đồng ý với em"

Cô vội vàng muốn giải thích nhưng lúc này Thịnh Thế Hào lại yếu ớt chen vào nói "Lão đại, ba tao giục tao về nhà"

Thịnh Thế Hào thành công đánh gãy ý định giải thích của Dung Huyền.

Cố Dã giương cằm, sáng khoái nói "Được, mày đi về đi, ngày mai gặp"

"Lão đại, tạm biệt"

Thịnh Thế Hào vừa nói phải về nhà lúc sau, mấy người còn lại cũng lục tục ra về.

Hách Cường liếm môi nói "Lão đại, hôm nay mày có thể cho tao quá giang không?"

"Được"

Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu cực kỳ tự giác, chủ động mở miệng nói "Hai người bọn tớ tự ngồi xe bus về là được rồi"

Dung Huyền vốn định đi cùng hai cô nhưng Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu căn bản không có chờ cô. Đồng Nguyệt hướng Dung Huyền làm cái mặt quý, nhanh chóng lôi Mộc Tiêu chạy đi. Sau đó, Dung Huyền chỉ có thể bất đắc dĩ nhờ Cố Dã đưa về nhà. Sau khi bị chen ngang, Dung Huyền cũng lười giải thích.

Làm một con cá mập, cô không muốn phải làm quá nhiều, cứ thuận theo tự nhiên là được rồi.

Sau khi đưa Dung Huyền về nhà, Cố Dã còn phải đưa Hách Cường về nhà.

Hách Cường gãi gãi cái ót "Lão đại, hôm nay người nói bậy về chị dâu nhỏ kia, có phải cho ném chút giáo huấn không?"

Cố Dã nhìn thẳng, nhàn nhạt 'ừ' một tiếng.

Ngày hôm sau, lúc giữa trưa, Dung Huyền từ trong mồm Đồng Nguyệt nghe được một ít drama của lớp bên cạnh.

Lớp bọn họ cùng lớp bên cạnh là quan hệ huynh đệ, tuy hai mà một. Giữa hai lớp hoàn toàn không có bí mật.

Đồng Nguyệt cười hề hề nói "Huyền Huyền, tớ nói cho cậu biết, chị kế của cậu cùng cái cô bạn tốt của cô ta hôm nay bị một nữ lưu manh ở WC điên cuồng mắng chửi. Nữ lưu manh này đánh nhau lợi hại mắng chửi người lại càng lợi hại hơn, toàn bộ quá trình chưa từng lặp lại một câu nào, cứ như vậy trực tiếp mắng chửi khiến hai người kia bật khóc"

Mỗi trường học đều có một vài đại ca dẫn đầu nam và nữ. Trường của cô cũng không ngoại lệ, nữ lưu manh trong miệng của Đồng Nguyệt chính là

chị đại trong truyền thuyết của trường. Cô ấy là học sinh năng khiếu, vóc người cao lớn, trên người còn có cơ bắp nhìn qua đã biết là người không dễ chọc. Loại người như cô ấy, không thiếu thời gian, không biết xấu hổ, nếu chọc vào thì coi như xác định.

Đồng Nguyệt cười hì hì nói "Cậu biết không, khi đó ở trong WC còn có rất nhiều người, sau đó còn có người đem một màn này quay lại. Tớ cũng có một phần, cậu có muốn xem không?"

Dung Huyền còn chưa kịp trả lời, Đồng Nguyệt liền trực tiếp mở đoạn video kia ra. Video chỉ ngắn ngủi có mấy phút, nhưng Dung Huyền xem thế là đủ rồi.

Cô không nghĩ tới có người cư nhiên có thể nâng tầm mảng chửi thành một loại nghệ thuật. Chị đại kia mắng người trung khí mười phần, giọng nói hữu lực, ngôn từ sử dụng rất thuần thực, trách không được có thể làm chị đại của trường.

Mấy lời này, đừng nói Dung Di cùng bạn cô ta, cho dù là nam sinh cũng chịu không nổi.

Đồng Nguyệt bật đoạn video kia cho chạy một chút liền tắt đi, cười hắc hắc "Cậu xem, hôm qua Dung Di cùng bạn cô ta nói cậu như vậy, hôm nay liền bị nữ lưu manh chặn đường mắng cho máu chó lâm đầu, mặt trong mặt ngoài đều không còn. Chuyện này nếu nói không phải là bút tích của vị hôn phu của cậu thì tớ không tin?"

Dung Huyền tự nhiên biết đây là công lao của ai. Ngoại trừ Cố Dĩ, sẽ không có người thứ hai đứng ra giúp cô như vậy.

Ngày hôm qua bạn của Dung Di mắng cô, Cố Dĩ hôm nay liền trực tiếp gậy ông đập lưng ông. Các cô đối xử với Dung Huyền như thế nào, anh liền đáp lễ như vậy.

Đồng Nguyệt 'hừ' một tiếng "Ngày hôm qua bọn họ sĩ nhục cậu, hôm nay liền được ném thử bạo lực ngôn từ, chặc chặc, đều là phận nữ nhi, hà tất phải làm khó nhau như vậy"

Lúc này, Mộc Tiêu đã làm xong bài tập, hứng thú bưng bưng mà gia nhập cuộc nói chuyện .

Cô ra vẻ ông cụ non nói "Đúng vậy, hà tất phải thế"

Mộc Tiêu ngày hôm qua là lần đầu tiên nhìn thấy vị hôn phu của Dung Huyền, phát hiện đối phương quả nhiên chính là phiên bản đời thực của nam chủ tiểu thuyết thanh xuân vườn trường, lớn lên đẹp trai lại có tiền. Chuyện này cũng thôi đi, Cố Dã vậy mà còn có thể lực thông thiên, cho dù khác trường cũng có thể nhẹ nhàng giúp vị hôn thê xả giận.

Còn có chuyện gì hạnh phúc hơn chuyện được một người con trai bảo hộ dưới cánh chim của mình?

Hai mắt Mộc Tiêu sáng lên "Huyền Huyền, nhìn cậu, tớ lại dần cảm thấy tin tưởng vào tình yêu"

Dung Huyền nghe xong liền bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cô cùng Cố Dã mới quen biết bao lâu? Nơi nào có tình yêu chứ? Nếu dễ dàng như vậy liền có thể có được tình yêu của nam chủ, nữ chủ cũng không cần tiêu phí nhiều tâm tư như vậy.

Dung Huyền đoán Cố Dã hẳn là đồng tình với cô, cảm thấy cô đáng thương , nhỏ yếu cho nên mới giúp cô một phen.

Nhưng loại tình cảm này, cũng yêu không có một xu quan hệ.

Dung Huyền cầm bút, định giải thích một chút, miễn cho sau này khi cô cùng Cố Dã giải trừ hôn ước lại phá vỡ ảo tưởng tốt đẹp của Mộc Tiêu

cùng Đồng Nguyệt. Nhưng hai người họ bưng bưng khí thế thảo luận về ưu điểm của Cố Dã, căn bản không có thời gian chú ý đến cô.

Dung Huyền thở dài cũng từ bỏ ý định giải thích.

Sau khi tan học, trên đường về nhà Dung Huyền phát hiện Dung Di cả đoạn đường đều mở to mắt. Hốc mắt cô ta hồng hồng hẳn là vừa rồi khóc lóc rất thảm.

Nhận thấy ánh mắt của Dung Huyền, Dung Di hung tợn nói "Mày không đắc ý được lâu đâu!"

Hôm nay chị đại đột nhiên tới tìm cô ta cùng bạn tốt tính số, chuyện này do ai làm dùm đầu ngón chân nghĩ cũng biết.

Bị người mắng thành như vậy Dung Di có thể nhịn nhưng khi biết chuyện này là công lao của Cố Dã, anh vì Dung Huyền mà xuất đầu, cô ta liền nhịn không nổi nữa!

Bị người trong lòng đối xử như vậy, trái tim cô ta đã tan nát. Nhưng mà, nếu không nhẫn nhịn thì có thể thế nào?

Nếu hiện tại cô ta dám đối với Dung Huyền làm ra chuyện gì, nói không chừng giây tiếp theo Cố Dã liền chạy đến trả thù.

Cô ta không dám chọc giận Cố Dã. Có điều cô ta cảm thấy anh sớm muộn gì cũng chán Dung Huyền, vứt bỏ cô ta, chờ đến lúc đó chính là lúc để cô ta xả mối hận này.

Đến lúc đó, Dung Huyền, mày đừng có khóc quá thảm!

Nghĩ như vậy sắc mặt Dung Di mới tốt lên, không còn quá âm trầm.

Buổi tối cũng không có xảy ra chuyện gì. Sau khi dùng bữa xong Dung Huyền liền trở về phòng lướt wechat.

Mấy ngày nay, số bạn tốt của cô đã tăng đến ba mươi người.

Trong số này có bạn học cùng lớp cùng có bạn của Cố Dĩ, chỉ cần người ta thiết tình, Dung Huyền đều đồng ý kết bạn.

Cô vừa lướt vòng bạn bè liền nhìn thấy trạng thái mới nhất của Cố Dĩ.

Cố Dĩ : Chó mẹ nuôi [Hình ảnh]

Trong hình là một con samoye béo đến sắp đi không nổi. Cả người nó tròn vo, bộ lông trắng trắng mềm mềm, cái đuôi lại bị nhuộm thành ba màu hồng, lam, vàng, nhìn qua vừa ngốc vừa yêu.

Dung Huyền sau khi nhìn thấy liền nhin không được mà bình luận "Đáng yêu"

Nói đến cùng, cô thật ra cũng không có gì khác với những người con gái khác. Cô cũng thích mấy con vật nhỏ lông xù, nhất là giống chó samoye tính cách hiền lành, ngoại hình ngoan ngoãn.

Sau khi cô bình luận , Cố Dĩ thực mau liền trả lời "Tiểu tức phụ, có muốn nhìn một chút không?"

Thật ra muốn cho Dung Huyền xem chó không phải là chuyện anh thực sự muốn làm.

Cái trạng thái này là anh cố ý đăng. Ngày thường anh căn bản sẽ không làm ra chuyện nhàm chán như vậy, Cố Dĩ cảm thấy chuyện này đặc biệt phí thời gian.

Nhưng mà anh muốn có cơ đến thăm cô.

Anh hôm nay vừa mới giúp cô xả giận nhưng dù sao giữa cô cùng Dung Dĩ vẫn còn một tầng quan hệ chị em trên pháp luật, hai người lại sống

chung dưới một mái nhà. Hôm nay Dung Di chịu ủy khuất lớn như vậy, anh sợ cô ta sẽ giận cá chém thớt lên đầu Dung Huyền.

Cho nên cho cô ngấm cho là giả, anh muốn đi thăm cô mới là thật.

(~ ∇ ~) ~ (~ ∇ ~) ~ (~ ∇ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 16 🌿

Chương 16:

Biên tập: Cải

Dung Huyền nhận được tin nhắn của Cố Dĩ, nghiêng nghiêng đầu, trong lòng có chút nghi hoặc.

Cô mím môi, còn chưa kịp trả lời Cố Dĩ đã nhắn tiếp "Có muốn không?"

Tuy rằng cô rất thích chó nhưng từ trước đến nay chưa từng nuôi chó, chỉ thỉnh thoảng nhìn thấy thì vuốt ve một chút cho đỡ thèm mà thôi. Đời trước, trong nhà có quá đông anh chị em, cô bị ba mẹ ruột đưa cho người khác nuôi. Ba mẹ nuôi của cô không thích nuôi thú cưng hơn nữa điều kiện gia đình có hạn, cho dù cô thích thì cũng chẳng thể đủ điều kiện để nuôi một con.

Hiện tại cũng giống như vậy, cô yêu cầu không nhiều, chỉ cần thỉnh thoảng ở trên mạng ngắm chút ảnh chụp cùng video thú cưng là được rồi. Cho nên nếu hiện tại Cố Dĩ cho cô xem video quay con samoye nhà anh thì Dung Huyền chắc chắn sẽ đồng ý ngay lập tức.

Nhưng cô trăm triệu lần không ngờ được, Cố Dĩ lại trực tiếp nhắn lại "Anh mang nó đến tận nơi cho em nhìn"

Trực tiếp mang chó đến đây? Tiêu phí gần một tiếng đi đường chỉ vì muốn cho cô ngắm chó?

Dung Huyền vẻ mặt không thể hiểu nổi trả lời "Không, không cần phiền toái như vậy"

Lần này, Cố Dĩ không có trả lời ngay lập tức. Ba phút sau anh mới nhắc lại "Không sao, anh đã mang nó đi ra khỏi cửa rồi"

Dung Huyền sau khi nhìn thấy tin nhắn này cũng không biết nên nói gì cho phải. Thật ra anh không cần phải làm như vậy.

Có điều hiện tại nếu Cố Dĩ đã mang chó ra khỏi cửa vậy thì thôi vậy, cô cũng không có gì cần phải chuẩn bị, cứ chờ anh đến nơi rồi trực tiếp xuống dưới lầu là được.

Nửa tiếng sau, Cố Dĩ mang theo chó nhà mình xuất hiện dưới cổng biệt thự nhà Dung Huyền. Vết thương trên mặt Dung Huyền đã gần khỏi hẳn nhưng chỗ vết thương mọc lại da non có màu không giống như màu da ở những chỗ khác, nhìn qua rất kỳ quái cho nên cô theo thói quen đeo khẩu trang lên, đi xuống dưới lầu.

Samoye nhà Cố Dĩ thực sự rất béo, đi đường uốn a uốn éo, chạy một lúc liền phải dừng lại thở hồng hộc.

Cố Dĩ mang theo chó đến nhà chơi, Dung Diệu cùng Kỷ Ngưng tuy rằng cảm thấy kinh ngạc nhưng rất nhanh liền bày ra bộ dáng nhiệt tình tiếp đãi. Đặc biệt là Kỷ Ngưng, đối với Cố Dĩ đủ loại hỏi han ân cần, người không biết nhìn vào còn tưởng Cố Dĩ là vị hôn phu của con gái ruột của bà ta chứ không phải là vị hôn phu của con gái trước của chồng.

So về công phu mặt ngoài, Kỷ Ngưng chỉ hơn chứ không có kém Dung Diệu. Thái độ của bà ta đối với Dung Huyền cực kỳ ôn hòa, người ngoài nhìn vào ai cũng đều sẽ cảm thấy bà ta là một người mẹ kế tốt. Nhưng Cố Dĩ từ nhỏ đã lớn lên ở hào môn, tuy rằng gia đình anh hòa thuận không có quá nhiều lục đục nhưng từ bé đã từng được chứng kiến không ít mưu sâu

kế bản ở hậu viện nhà khác. Kỳ Ngưng như vậy, chỉ có thể lừa được người bình thường chứ không thể nào lừa được anh.

Cố Dĩ tiến lùi có lẽ, trước mặt Dung Diệu cùng Kỳ Ngưng biểu hiện ra giáo dưỡng tốt của bản thân. Tuy rằng có chút lãnh đạm nhưng vẫn khiến Dung Diệu cùng Kỳ Ngưng khen không dứt miệng.

Dung Di vẫn luôn trầm mặc nghe ba người bọn họ nói chuyện. Cô ta gắt gao cắn chặt môi, môi cũng sắp bị cắn đến chảy máu.

Mỗi giây mỗi phút ngồi ở đây đều khiến cô ta cảm thấy thật dày vò, trái tim giống như bị ném vào trong chảo nóng vậy.

Cô ta không nghĩ đến Cố Dĩ sẽ trực tiếp đến đây.

Anh có ý gì?

Anh là muốn cảnh cáo, để cô ta nhớ rõ người chống lưng cho Dung Huyền là anh? Cảnh cáo cô ta không nên hành động thiếu suy nghĩ?

Hay là anh chỉ đơn thuần tới thăm Dung Huyền ?

Nhưng mặc kệ anh có ý gì thì đó đều không phải là điều mà cô ta muốn.

Tươi cười trên mặt Dung Di không duy trì nổi nữa, ngay cả Kỳ Ngưng vài lần ngậm nhắc nhở cũng bị cô ta trực tiếp làm ngơ.

Lúc này Cố Dĩ khách khí nói "Bác Dung, cháu hôm nay tới đây chủ yếu là muốn đem Khốc Tử đến cho Dung Huyền xem"

Khốc Tử chính là tên của con samoye nhà anh nuôi.

Vẻ mặt Dung Diệu bình tĩnh đại ngộ, ông ta biết mà, Cố Dĩ hôm nay sao tự dưng lại một mình tới đây, lại còn mang theo chó nữa, thì ra là vì Dung Huyền.

Những lời này vừa nói ra, sắc mặt Dung Di lại càng thêm tái nhợt, ngay cả Kỷ Ngưng cũng có chút kinh ngạc.

Kỷ Ngưng trong đầu nhất thời xuất hiện rất nhiều ý nghĩ.

Cố Dĩ đem thú cưng trong nhà đến cho Dung Huyền xem , nhưng rõ ràng bọn họ mới đính hôn chưa được bao lâu, từ khi nào lại tiến triển nhanh như vậy? Nếu tình hình cứ tiếp tục như vậy, hôn ước này sẽ rất khó bị hủy bỏ.

Ý thức được điều này, tươi cười trên miệng Kỷ Ngưng nhạt hơn một chút.

Dung Diệu lập tức nói "Được, được, mấy cô gái nhỏ đều thích mấy con vật nhỏ lông xù. Tiểu Cố, cháu thật là có tâm, còn cố ý đưa Khốc Tử đến đây. Ha ha ha, vậy cháu nhanh mang lên cho con bé xem đi"

Cố Dĩ biết nghe lời phải "Vâng, cháu biết rồi thưa bác Dung"

Chờ tới khi vào phòng Dung Huyền, Khốc Tử liền lập tức bắt đầu giương oai, chạy quanh phòng Dung Huyền.

Cố Dĩ sầm mặt gọi một tiếng "Khốc Tử" . Khốc Tử ủy khuất 'Gâu' một tiếng, kẹp chặt đuôi đứng im không dám lộn xộn, ngoan ngoãn không thể tưởng.

Dung Huyền nhìn mặt đầy hiềm lạ, không nghĩ tới con samoya này lại nghe lời Cố Dĩ đến vậy.

Cố Dĩ lệnh cho Khốc Tử ngồi xuống, quay đầu nói với Dung Huyền "Em có thể sờ sờ nó"

Dung Huyền khom lưng, thử sờ sờ đầu Khốc Tử. Lông của samoya rất mềm, tính tình cũng rất tốt, ngoan ngoãn ngồi im mặc cô sờ.

Lúc Dung Huyền sờ sờ đầu Khốc Tử, Cố Dã nhân tiện ngẩng đầu nhìn một vòng phòng cô. Phòng Dung Huyền không nhỏ, bên trong bày đầy những đồ vật nhỏ mà mấy cô gái nhỏ yêu thích.

Có thể nói mấy con thú bông được ưa chuộng như Bội Kỳ, đại tinh linh, trong phòng cô đều có.

Sau khi nhận thấy được ánh mắt Cố Dã, Dung Huyền cũng không có cảm thấy ngỡ ngàng. Nguyên thân rất thích mấy thứ này, cô cũng rất thích, đoán chừng chẳng có cô gái nào có thể cưỡng lại sức hấp dẫn của thú nhồi bông cả.

Có điều thời gian Cố Dã đánh giá phòng cô có chút lâu. Dung Huyền chậm rãi ngồi dậy, có chút nghi hoặc nhìn anh , viết xuống lòng bàn tay mình "Sao, vậy?"

Cố Dã tùy ý cầm một con gấu bông Monchki lên xem. Monchki tươi cười đến thiên chân vô tà.

Đột nhiên, anh đối với khuôn mặt của Dung Huyền sinh ra tò mò.

Một loại tò mò trước nay chưa từng có. Trước đó, anh chỉ cảm thấy thân là vị hôn phu nhưng lại không biết mặt vị hôn thê của mình, trên thế giới này chắc chỉ có mình anh nhưng Cố Dã cũng không phải là không chấp nhận được chuyện này. Trên thực tế, anh vẫn luôn không quá để tâm.

Nhưng giờ khắc này, anh đột nhiên muốn biết, lúc Dung Huyền cười lộ lên sẽ là bộ dáng gì.

Nụ cười của cô có phải cũng như con Monchki này, ngây ngô đáng yêu?

Chắc là không.

Sau khi tiếp xúc với mẹ kế Kỷ Ngưng của cô cùng với quá khứ của cô từ trong miệng ông Lục, Cố Dĩ cũng hiểu rõ phần nào tình cảnh của Dung Huyền. Thật sự rất khó tưởng tượng, cô làm thế nào mới có thể thừa nhận và sống sót trong cái hoàn cảnh như vậy.

Cố Dĩ cúi đầu nhìn con Monchki trong tay, đột nhiên nói "Em có thể lớn lên chậm một chút"

Dung Huyền khó hiểu chớp chớp mắt.

Lớn lên chậm một chút? Anh có ý gì?

Cố Dĩ bực bội đem Monchki thả xuống, anh có thể nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt Dung Huyền.

Anh rử mắt, đơn giản giải thích "Ý trên mặt chữ"

Ý trên mặt chữ?

Dung Huyền đột nhiên nghĩ đến thật lâu trước kia đã từng nhìn thấy một câu nói trên weibo

"Toàn thế giới đều đang thúc giục bạn lớn lên nhưng chỉ có Disney mới muốn lưu lại tuổi thơ ấu hồn nhiên của bạn, làm bạn trưởng thành chậm một chút"

Cho nên, Cố Dĩ hy vọng cô có thể sống vui vẻ một chút?

Thật ra cô cũng không phải là không vui, cuộc sống hiện tại của cô cũng khá là phong phú.

Học tập, kết bạn, mỗi ngày đều cố gắng hoàn thiện bản thân. Người không vui vẻ chính là nguyên thân nhưng hiện tại hẳn cô ấy đã đi đầu thai rồi. Hy vọng kiếp sau cô ấy có thể có được một cuộc sống vui vẻ hơn.

Cố Dã còn muốn nói gì đó , đột nhiên cửa phòng Dung Huyền bị người ta gõ vang.

Dung Di không chờ bọn họ đáp lời đã trực tiếp mở cửa đi vào.

Nhìn thấy Dung Huyền vẫn còn đeo khẩu trang kín mít đứng cách Cố Dã một khoảng khá xa, cô ta cuối cùng cũng yên tâm thở phào một hơi.

Cô ta thật sự sợ hai người này sẽ ở trong phòng làm chuyện xấu.

Dù sao trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, cô ta thực sự sợ hai người sẽ phát sinh chuyện gì.

Nhận thấy Cố Dã đang nhìn mình, Dung Di cố cười nói "Cái kia ..... bảo mẫu trong nhà vừa mới làm xong điểm tâm, hai người mau xuống nếm thử đi"

Tay nghề nấu ăn của bảo mẫu tự nhiên rất tốt. Bánh ngọt làm ra vừa mềm vừa ngon, trình độ này có thể ra ngoài mở quán bánh ngọt.

Cố Dã nếm thử vài miếng sau đó liền đứng dậy cáo từ. Mục đích hôm nay đến đây đã đạt được cho nên hiện tại cần phải ra về rồi.

Dung Diệu biểu hiện đầy khách khí "Tiểu Cố à, nơi này cũng xem như là nhà của cháu, về sau nhớ thường đến đây chơi nhé"

"Vâng, cháu đã biết , bác Dung"

"Dung Huyền, con mau đi tiễn Tiểu Cố đi"

Lúc Dung Huyền tiễn Cố Dã ra cửa, Khốc Tử đã bắt đầu quen với cô, nhiệt tình lấy cái đầu nhỏ xù xù cọ cọ căng chân Dung Huyền.

Dung Huyền nhịn không được cúi đầu xoa xoa đầu nó, cười đến mắt híp thành vành trăng non.

Cố Dã lúc này phát hiện thì ra đôi mắt của Dung Huyền thật đẹp, trong sáng, trầm tĩnh, bên trong như ẩn chứa hàng nghìn vì tinh tú.

Lúc này, Dung Huyền đứng dậy, hướng anh vẫy vẫy tay.

Cố Dã thu hồi tầm mắt, cong môi cười "Tiểu tức phụ, tối chủ nhật gặp lại"

....

Thời gian trôi nhanh, thật mau liền đến chủ nhật.

Hai mẹ con Kỷ Ngưng còn không biết chuyện Dung Huyền cũng sẽ tham gia buổi dạ tiệc từ thiện kia, từ sáng sớm tinh mơ đã bắt đầu chuẩn bị, còn cố ý dùng lời nói kích thích cô.

Dung Di nũng nịu nói "Mẹ, hôm nay con đeo bộ trang sức kia nhé?"

Kỷ Ngưng cười đến dịu dàng nhưng lời nói thì một chút cũng không dịu dàng "Mang bộ trang sức quý nhất ấy. Dạ tiệc hôm nay sẽ có rất nhiều nhân vật quan trọng đến sự, con nên ăn mặc trang trọng một chút"

Dung Di lại hỏi tiếp "Mẹ, có nhiều bộ lễ phục mới quá, con không biết nên chọn bộ nào"

Kỷ Ngưng mỉm cười "Cái bộ đắt nhất ấy, bộ váy ngắn màu trắng, con mặc vào trông rất có tiên khí"

"Mẹ, sao thợ trang điểm vẫn còn chưa đến?"

"Mẹ đã gọi cho bọn họ rồi, bọn họ nói chuẩn bị đến nơi rồi"

Trong tiếng lải nhải của mẹ con Kỷ Ngưng, Dung Huyền an tĩnh đi ra khỏi nhà.

Cô vừa rời đi, Dung Di liền nhin không được nhếch môi "Mẹ, con bé đó không phải là ghen ghét quá mức, đi tìm chỗ nào đó khóc thầm đó chứ?"

Nếu mẹ Dung Huyền không có qua đời, vị trí bà Dung sẽ không đến lượt Kỳ Ngưng ngồi vào. Hơn nữa, nếu mẹ Dung Huyền còn sống, Dung Huyền sao có thể không được tham gia buổi dạ tiệc này cơ chứ?

Ông Lục tuổi đã lớn, thân thể không tốt cho nên đã rất lâu rồi không có tham gia những trường hợp như vậy. Lần trước tiệc đính hôn của Dung Huyền là ông lão cố gắng gồng mình đến tham dự.

Ông Lục cả đời chỉ có một trai một gái, con gái là Lục Nguyệt, mẹ của Dung Huyền, đã qua đời. Còn con trai ông Lục lại có hai đứa con gái, trong Lục gia thật sự không có ai thích hợp để mang theo Dung Huyền đi dự các loại yến hội.

Nếu Kỳ Ngưng không mang theo Dung Huyền thì cô thực sự là không có cách nào.

Kỳ Ngưng dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn lên khóe mắt, tuy rằng bà ta đã cố ý chăm sóc, bảo dưỡng nhưng dù sao tuổi cũng không còn trẻ, khóe mắt hơi hằn chút nếp nhăn. Bà ta cười nói "Con quản nhiều như vậy làm gì? Con là con gái của mẹ, mẹ sẽ luôn giúp đỡ con. Con không cần lo lắng sẽ bị con bé Dung Huyền kia đoạt mất sự nổi bật, nó sẽ không bao giờ có được cơ hội đó"

Dung Di lập tức nở nụ cười vui sướng "Cảm ơn mẹ! Mẹ tốt nhất!"

Sau khi ra khỏi biệt thự Dung gia, Dung Huyền liền đi đến một tiệm trang điểm được cho điểm rất cao ở trên mạng.

Cô chuẩn bị gội đầu, tạo kiểu tóc cùng với trang điểm nhẹ một chút.

Sau đó cô liền có thể như kỳ vọng của ông Lục, mặc trang phục lộng lẫy đi dự dạ tiệc tối nay.

(~ ¯ ▽ ¯) ~ (~ ¯ ▽ ¯) ~ (~ ¯ ▽ ¯) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 17 🌿

Chương 17

Biên tập: Cải

Dung Huyền vừa bước vào trong tiệm trang điểm đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người xung quanh.

Lễ tân cực kỳ nhiệt tình chào hỏi cô "Em gái nhỏ, em muốn trang điểm sao?"

Dung Huyền gật gật đầu.

Lễ tân mới hai mươi tuổi, lần đầu tiên ở ngoài đời nhìn thấy người đẹp như Dung Huyền, cảm thấy cực kỳ chấn động. Con người luôn mềm lòng trước cái đẹp, lễ tân cũng không phải là ngoại lệ. Thái độ đối với Dung Huyền càng thêm thân thiện, cô nói "Em gái nhỏ, em muốn trang điểm theo phong cách nào?"

Dung Huyền lấy điện thoại ra gõ chữ, sau khi đánh xong lại đưa cho lễ tân xem.

"Nhẹ nhàng một chút là được"

Lễ tân ban đầu nhìn thấy Dung Huyền lấy điện thoại ra còn cảm thấy có chút kỳ quái, cảm thấy Dung Huyền có chút không được lịch sự, cô còn đang nói chuyện vậy mà cô gái nhỏ này không thèm đáp lời, chỉ lo nhìn

tin. Chờ đến khi hiểu được Dung Huyền là đang dùng điện thoại để nói chuyện với cô, sự kinh ngạc trong mắt liền che dấu không được.

Cô vốn còn vì giá trị nhan sắc của Dung Huyền mà cảm thấy kinh diễm nhưng hiện tại phần kinh diễm này còn mang theo một ít kinh ngạc, cảm khái cùng thương hại.

Ai có thể nghĩ đến cô gái nhỏ lớn lên xinh đẹp như vậy lại là người câm chứ? Thật sự quá đáng thương.

Giọng điệu của lễ tân càng thêm dịu dàng "Trang điểm nhẹ nhàng, được. Vậy em còn có yêu cầu gì nữa không?"

Dung Huyền xóa dòng chữ vừa đánh đi, lại một lần nữa nhập chữ "Thuận tiện làm tóc một chút"

Lễ tân nhìn thấy hai yêu cầu kia của Dung Huyền liền đại khái biết được cô đang chuẩn bị đi tham gia tiệc tùng gì đó.

Lễ tân nhiệt tình nói "Ok, chị biết rồi. Vừa đúng lúc thợ trang điểm tốt nhất tiệm đang rảnh, để chị bảo thầy làm cho em gái. Em gái nhỏ là lần đầu tiên đến đây sao?"

Dung Huyền gật gật đầu.

Lễ tân nhiệt tình nói "OK, em gái, để chị chiết khấu 10% cho em, về sau nhớ thường xuyên tới đây nha"

Dung Huyền nở nụ cười, mắt hạnh cong thành một độ cung mê người, nhẹ gật gật đầu.

Lễ tân nhìn thấy Dung Huyền cười chỉ cảm thấy trái tim như bị đánh trúng. Trên thế giới này sao lại có cô gái nhỏ đáng yêu như vậy chứ? Chỉ là sau đó lại cảm thấy đáng tiếc, đáng tiếc cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy lại

không thể nói chuyện. Nếu cô ấy có thể nói, khẳng định giọng nói cũng như diện mạo vậy , cực kỳ ngọt ngào.

Tiệm trang điểm này danh tiếng rất tốt, mấy thợ trang điểm ở đây đều có chút ít bản lĩnh, tay nghề đều từ mức giỏi trở lên. Càng đừng nói đến lễ tân còn cố ý gọi thợ trang điểm kim bài của bọn họ đến.

Không thể không nói, lớn lên xinh đẹp thực sự có rất nhiều lợi ích. Rõ ràng Dung Huyền cùng chị gái lễ tân này một chút cũng không quen thân nhưng chính bởi vì chị gái lễ tân cảm thấy Dung Huyền lớn lên thật xinh đẹp, muốn cho cô sau khi trang điểm, làm tóc xong càng thêm rạng ngời cho nên liền mặc kệ Dung Huyền đã hẹn trước hay chưa, trực tiếp gọi người tốt nhất cho cô.

Thợ trang điểm kim bài tay nghề thực sự rất tốt, còn rất khéo ăn khéo nói, tuy rằng Dung Huyền không thể mở miệng nói chuyện nhưng cô ấy vẫn có thể tự mình nói, một chút cũng không cảm thấy chán.

Chờ tạo kiểu tóc xong, thợ trang điểm buông dụng cụ trong tay xuống, dùng sức vỗ tay, nói "Mọi người mau đến đây xem tiểu tiên nữ lạc xuống trần gian"

Nhân viên công tác nghe thấy vậy liền nhanh chóng lại gần xem. Mặc kệ là còn đang bận làm cho khách hay là đang rảnh rỗi đều cố ý sán lại nhìn một lần.

Nhìn một cái, cả người bọn họ đều ngây ngẩn.

Cô gái nhỏ trước mặt để tóc dài đến vai, đuôi tóc hơi uốn nhẹ, tạo cảm giác có chút nghịch ngợm, không quá đơn điệu.

Lông mi cô cong cong, đôi mắt long lanh, ngũ quan nhỏ nhắn tinh xảo, mặc kệ là nhìn sườn mặt hay chính diện đều không có chỗ nào có thể bắt bẻ.

Gương mặt xinh đẹp vốn tưởng chỉ có trong truyện cổ tích ấy vậy mà giờ phút này lại chân chân thật thật xuất hiện trước mặt mọi người.

Bọn họ vừa nhìn thấy mặt Dung Huyền liền lập tức khen ngợi nói "Lần đầu tiên nhìn thấy tiên nữ, đời này tôi sống coi như không uống phí"

"Thật sự quá xinh đẹp, em gái nhỏ, em tuyệt đối là cô gái đẹp nhất đêm nay"

"Chỉ đêm nay thôi sao?"

"Nói sai rồi, là đêm nào cũng đẹp, cả ngày, ngày nào cũng đẹp"

Một đám người vây quanh trêu chọc nói cười, bầu không khí cực kỳ náo nhiệt.

Dung Huyền bị bầu không khí này ảnh hưởng, trong mắt dần hiện lên ý cười.

Cô rút ví ra trả tiền, thời điểm đi ra cửa, mấy người trong tiệm còn lưu luyến không thôi.

"Cô gái nhỏ, lần sau nếu muốn trang điểm nhớ đến chỗ này nha"

"Cô gái nhỏ, chúc em hôm nay mọi thứ đều thuận lợi"

"Tạm biệt, em gái nhỏ"

Dung Huyền hướng bọn họ vẫy vẫy tay, sau đó mới cất bước rời đi.

Rời khỏi tiệm trang điểm, Dung Huyền lấy điện thoại ra nhìn thời gian, còn sớm.

Nhưng Dung Huyền không định trở về nhà nhưng dường như ngoại trừ biệt thự Dung gia, cô không còn chỗ để đi. Cô chút nữa còn có việc, có

chút thời gian rảnh như thế này gọi Đồng Nguyệt cũng không tiện lắm. Nếu không, dứt khoát tìm một tiệm cà phê ngồi chờ Cố Dĩ?

Nghĩ như vậy, Dung Huyền liền mở bản đồ tra tiệm Starbucks quanh đó. Cô phát hiện có một tiệm cách chỗ cô đang đứng tầm mấy trăm mét, liền đi bộ đến đó.

Dung Huyền không hề phát hiện, lúc cô đi đường, thường thường sẽ có người quay đầu lại nhìn cô.

.....

Lúc này, ở cửa tiệm net cách đó không xa, mấy người Thịnh Thế Hào đang ngồi đợi người.

Thịnh Thế Hào vể mặt bực bội "Lão J sao vẫn còn chưa tới?"

Hách Cường gãi gãi đầu "Hay là để tao gọi điện thoại giục nó?"

Thịnh Thế Hào 'xì' một tiếng khinh miệt "Mẹ nó, một lũ phiền phức, cũng may lão đại không có ở đây, nếu lão đại ở đây, xem chúng nó có dám chậm trễ như vậy hay không!"

Ninh Tử Thần hòa giải nói "Được rồi, đợi mười phút nữa thôi, có khi bọn nó bên kia đang kẹt xe hoặc là đang có chuyện gì đó trì hoãn. Một chút chuyện nhỏ mà thôi, tao gọi điện thoại nhắc bọn nó nhanh một chút là được"

Đúng lúc này, Thịnh Thế Hào đột nhiên liếc về phía Dung Huyền đang đi đến cửa Starbucks.

Anh 'wow' một tiếng "Mau mau xem, tiểu tiên nữ a"

Hách Cường 'a' một tiếng "Tiểu tiên nữ? Đâu?"

Thịnh Thế Hào chỉ về hướng Dung Huyền, kinh ngạc cảm thán "Bên kia! Bên kia!"

Lúc này, Hách Cường cùng Ninh Tử Thần cuối cùng cũng nhìn thấy Dung Huyền.

Dáng người cô uyển chuyển nhẹ nhàng, tóc dài nhẹ xoăn, gò má giống như được Chúa đặt xuống một nụ hôn ôn nhu, đẹp đến có một không hai.

Cô giống như tiên nữ bước ra từ truyện tranh, rõ ràng xung quanh có rất nhiều người đi đường nhưng cô chính là tiêu điểm trong đám người, trời sinh để đứng ở vị trí trung tâm, khiến người ta liếc mắt một cái liền có thể nhận ra.

Người chung quanh bị cô làm cho âm đạm thất sắc, toàn bộ đều trở thành phong nền.

Chờ đến sau khi Dung Huyền hoàn toàn biến mất, mấy người bọn họ mới chậm rãi khôi phục tinh thần.

Thịnh Thế Hào thu lại sắc mặt kinh ngạc "Mẹ nó, trên đời này thì ra còn có em gái xinh đẹp như vậy!"

Hách Cường chất phác cười cười "Tao cảm thấy chỉ có giá trị nhan sắc cao như tiểu tiên nữ kia mới xứng đôi với lão đại, còn cái cô Dung Huyền kia, thực sự không thích hợp"

Ninh Tử Thần tay ôm ngực "Cường Tử, mày nói quá đúng"

Thịnh Thế Hào lôi điện thoại ra, hưng phấn ở trong nhóm chat tag Cố Dã "Lão đại, lão đại?"

Cố Dã : ?

Thịnh Thế Hào : Lão đại, bọn tao vừa nhìn thấy một em gái siêu siêu siêu đẹp! Giống như tiểu tiên nữ lạc xuống trần gian vậy!

Cố Dã : Thì?

Thịnh Thế Hào: Lão đại, bọn tao đều cảm thấy chỉ có nhan sắc của em gái này mới có thể xứng đôi với mày. Lão đại, tao giúp mày hỏi thăm một chút phương thức liên lạc của em gái kia?

Cố Dã: Nhàm chán

Sau khi trả lời hai chữ 'nhàm chán' kia xong, mặc kệ Thịnh Thế Hào trong nhóm chat nhắn cái gì, Cố Dã cũng không thèm đáp lại.

Thịnh Thế Hào vẫn không chịu từ bỏ ý định, điên cuồng ở trong nhóm chat tag Cố Dã.

Hách Cường do dự một chút, nhỏ giọng nhắc nhở "Lão đại tốt xấu gì cũng là người đã có hôn ước, mày làm như vậy hình như không được hay lắm?" Giúp lão đại xin phương thức liên lạc của một cô gái khác, chẳng lẽ là muốn biến lão đại thành tra nam sao?

Thịnh Thế Hào nghiêng răng nghiêng lợi "Nhưng tao cảm thấy lão đại thực sự rất ủy khuất"

Hách Cường thở dài "Chuyện này cũng đâu có cách nào khác"

Ba mẹ lão đại đều đã mở lời, lão đại thân là con trai, cho dù không hài lòng thì cũng có thể làm thế nào?

Cũng may lão đại sắp đủ 18 tuổi, biến số quá lớn, cho dù có hôn ước trên người nhưng cũng chưa chắc có thể đi đến hôn nhân.

Lúc này, mấy người lão J cuối cùng cũng đến nơi. Thịnh Thế Hào vẫn chưa chịu từ bỏ ý định mà nhìn thoáng qua cửa hàng Starbucks, nhưng

Hách Cường giữ chặt anh lại, đem anh kéo vào trong. Thịnh Thế Hòa không có biện pháp, chỉ có thể cùng đám bạn đi vào trong tiệm net.

....

Sau khi gọi một ly cà phê, Dung Huyền liền chọn một chỗ gần cửa sổ, ngồi xuống.

Lúc này, một nam phục vụ nhiệt tình lại gần nói "Vị tiểu thư này, đây là bánh kem dùng thử miễn phí của cửa hàng chúng tôi, là sản phẩm mới ra, mời cô nếm thử"

Dung Huyền mờ mịt chớp chớp mắt, hiện tại Starbucks tốt như vậy sao? Còn có loại phúc lợi này? Gọi một ly cà phê liền được tặng một miếng bánh kem hơn 20 tệ ?

Dung Huyền nhìn miếng bánh kem trên bàn, lễ phép mỉm cười nhìn nam phục vụ.

Sau khi nhìn thấy Dung Huyền nở nụ cười, nhân viên phục vụ vẻ mặt lâng lâng sung sướng đi về quầy bán hàng.

Một đám người vội vàng xúm lại hỏi "Sao rồi? Sao rồi?"

Nhân viên nam trên mặt mang theo nụ cười mơ màng "Cô ấy cười với tôi! Cô ấy thế mà nở nụ cười !"

"Bọn tôi cũng nhìn thấy, cô ấy cười lộ lên thực sự rất xinh đẹp. Cái bánh kem này của cậu đúng là không uổng phí, ha ha ha"

"Đúng vậy , đúng vậy, hơn 20 tệ này thực sự đáng giá"

Nhân viên nam do dự một chút, ôm ngực nói "Có khi cô ấy đã có bạn trai rồi, tôi nhìn thấy tay cô ấy đeo nhẫn"

"Nhưng mà cô ấy nhìn qua khá nhỏ tuổi"

"Mấy cô gái xinh đẹp bây giờ đều là hoa đã có chủ, cô ấy đẹp như vậy cũng không biết là ai may mắn như vậy! Thật là ghen tỵ chết bé rồi!"

Dung Huyền đối với tiền căn hậu quả của chiếc bánh kem này hoàn toàn không biết gì cả, vừa vặn Cố Dã lại gửi tin nhắn đến.

Cố Dã: Tiểu tức phụ, đang ở nhà?

Huyền Huyền : Không có

Cố Dã: Vậy em đang ở đâu? Gửi địa chỉ qua đây, anh đến đón em.

Dung Huyền nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ.

Sớm như vậy?

Dung Huyền không rõ lịch trình của bữa tiệc đêm nay lắm, cô chỉ biết mấy nghệ sĩ lúc tham gia tiệc từ thiện là phải đi thăm dò, dựa theo trình tự mà đi, có một vài nghệ sĩ còn đi từ rất sớm. Cô cho rằng hiện tại phải đi đến bữa tiệc luôn cho nên liền phối hợp mà gửi địa chỉ cho Cố Dã.

Cố Dã: Đợi anh một chút.

Dung Huyền nhìn thấy tin nhắn trả lời của Cố Dã liền bỏ điện thoại xuống.

Hai mươi phút sau, một chiếc Bentley màu đen dừng lại trước cửa Starbucks.

Cửa xe mở ra, một con Samoye tròn vo, toàn thân tuyết trắng bước xuống.

(~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 18 🌿

Chương 18

Biên tập: Cải

Samoyed vui sướng rảo bước, kéo thân hình béo núc uốn éo chạy vào trong Starbucks, Cố Dĩ bước xuống xe sau nó căn bản không cách nào ngăn được.

Sau khi bước vào trong cửa tiệm, Khốc Tử liền nhỏ giọng sủa gâu gâu.

Nhan sắc của Khốc Tử so với mặt bằng chung của giống chó Samoyed cũng coi như thuộc vào hàng thượng đẳng, rất dễ lừa gạt tâm của mấy cô gái nhỏ. Còn may cửa tiệm mà Dung Huyền chọn có cho phép thú cưng đi vào, khách trong quán rất thích thú cưng, cũng không có sợ chó.

Khốc Tử ngẩng cao đầu, kiêu ngạo không thèm để ý đến những người khác, cho dù có mấy khách hàng nữ trong quán cảm thấy nó đáng yêu, muốn sờ sờ một chút nó cũng không cho. Mục tiêu của nó cực kỳ rõ ràng, chính là Dung Huyền đang ngồi ở bàn gần cửa sổ.

Trước đó nó đã từng cũng Dung Huyền chơi đùa cho nên rất dễ dàng liền có thể phát hiện ra mùi của Dung Huyền.

Cố Dĩ đuổi theo tiến vào liền nhìn thấy Khốc Tử nhà mình đang vui vẻ chạy tới chỗ một cô gái xa lạ. Cô gái nhỏ hơi cúi đầu, từ chỗ anh chỉ có nhìn thấy hàng mi dài đậm đang rủ xuống như cánh quạt của cô cùng với chiếc cằm nhỏ xinh trắng nõn.

Dáng người có chút quen mắt nhưng nhất thời Cố Dã cũng không có nghĩ nhiều.

Cố Dã một bên gọi Khốc Tử, một bên nhanh chóng quét mắt một vòng quanh quán.

Dung Huyền đâu rồi? Cô đang đi WC? Hay là có việc phải rời đi?

Cố Dã lại gọi vài tiếng 'Khốc Tử', nhưng kỳ lạ là mặc kệ anh có gọi như thế nào Khốc Tử cũng không nghe.

Đây là lần đầu tiên Khốc Tử không nghe lời anh, chỉ một lòng dính lấy cô gái kia, lấy lòng mà nhẹ kêu.

Đúng là 'nhan cầu'[1]

[1] Nhan cầu: chỉ những người u mê mấy người đẹp (nghĩa bóng) , còn ở đây Cố Dã muốn nói Khốc Tử đúng là con chó u mê sắc đẹp.

Mấy người xung quanh tò mò quay đầu nhìn anh.

Cố Dã nhanh chóng đi đến chỗ cô gái kia cùng Khốc Tử.

"Ngại quá, chó của tôi nó không chịu nghe lời ...."

Giây tiếp theo, giọng nói của Cố Dã liền biến mất.

Bởi vì cô gái kia chậm rãi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt trời từ bên ngoài chiếu vào, rơi vào đáy mắt cô, dừng ở trước mặt cô, âu yếm đôi môi căng mọng như trái anh đào.

Nên hình dung tâm trạng hiện tại của anh như thế nào đây? Giống như thời gian đang thả chậm bước chân, muốn cho thời khắc này được giữ lâu

một chút. Dường như tất cả những từ ngữ tốt đẹp nhất dùng trên người cô đều sẽ không có cảm giác khoa trương.

Đôi mắt cô tạo cho Cố Dĩ cảm giác cực kỳ quen thuộc nhưng khi đặt trên khuôn mặt kia, anh lại cảm thấy hoàn toàn xa lạ!

Lúc này, Cố Dĩ cũng không biết lấy trực giác từ đâu, trong miệng gọi một tiếng 'tiểu tức phụ'

Dung Huyền gật gật đầu, đứng lên, ở trên lòng bàn tay của mình viết "Bây , giờ, đi , luôn , sao?"

Chiếc nhẫn kim cương ở ngón áp út của cô dưới ánh mặt trời lóa sáng, là cùng một đôi với chiếc nhẫn trên tay anh.

Cố Dĩ sửng sốt một hồi, trả lời "Không vội, anh chỉ ...." Trước lại gần đây nhìn em.

Dung Huyền chớp chớp mắt, chỉ cái gì?

Cố Dĩ ho nhẹ một tiếng, ngồi xuống chỗ đối diện Dung Huyền. Anh không ngờ chó nhà mình còn nhận ra Dung Huyền trước cả vị hôn phu là anh đây

Trách không được lần này mặc anh gọi thế nào Khốc Tử cũng không chịu nghe lời, thì ra là nó nhận ra người quen.

Dung Huyền lấy điện thoại ra, gõ chữ "Anh có muốn gọi một ly cà phê không?"

Cứ định ngồi không như vậy sao?

Cố Dĩ lắc đầu, anh vốn định lại đây tìm Dung Huyền, sau đó mang cô đến chỗ mấy người bạn của mình. Anh cũng là sau khi đến đây mới biết được cô cách mấy người Thịnh Thế Hào gần như vậy.

Có điều quán cà phê này tuy rằng so với tiệm net thì thanh tịnh, sạch sẽ hơn không ít nhưng dường như cũng không quá thích hợp với cô

"Không được, em...."

Lúc này, chuông điện thoại của Cố Dĩ vang lên, là Thịnh Thế Hào gọi điện đến.

Giọng Thịnh Thế Hào ở đầu bên kia nghe cực kỳ ủy khuất "Lão đại, mà đang ở đâu?"

Trong nhóm chat, Cố Dĩ chậm chạp không chịu trả lời tin nhắn, Thịnh Thế Hào còn tưởng bản thân đã chọc giận anh, cho nên chủ động gọi điện cầu hòa.

Cố Dĩ nhìn thoáng qua Dung Huyền ngồi ở phía đối diện "Tao đang ở Starbucks"

"Starbucks ở chỗ nào?"

"Chính là cái quán ở đối diện tiệm net chúng mà đang ngồi"

"Đã biết, lão đại, bọn tao lập tức đến đó"

Dứt lời, liền cúp điện thoại.

Cố Dĩ sau khi cúp điện thoại liền nói với Dung Huyền "Thịnh Thế Hào mấy người đang chuẩn bị đến đây"

Dung Huyền gật gật đầu sau đó cúi đầu chơi với Khốc Tử.

Khốc Tử đem móng vuốt đặt lên trên đùi cô, lè lưỡi ra không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm Dung Huyền.

Cô vỗ vỗ đầu Khốc Tử, lại gãi gãi cằm nó.

Vẻ mặt Khốc Tử đầy hường thụ.

Cái bộ dạng ngốc nghếch này thực sự khiến Cố Dĩ nhìn không nổi.

Còn may anh sớm đã mang Khốc Tử đi tuyệt dục, cho nên, nghiêm khắc mà nói Khốc Tử cũng không được xem như là một sinh vật giống đực.

Chỉ có thể coi là một con chó mà thôi.

Tiệm net của Thịnh Thế Hào cách quán Starbucks rất gần, không đến vài phút sáu người liền rông rã đi vào trong tiệm.

Vừa bước vào bọn họ liền nhìn thấy lão đại nhà mình đang ngồi đối diện tiểu tiên nữ mà bọn họ nhìn thấy trước đó.

Thịnh Thế Hào ở trong lòng chửi thầm một tiếng. Lão đại không hổ là lão đại, khi bọn họ còn đang suy nghĩ có nên đi hỏi xin phương thức liên hệ của người ta hay không thì anh đã trực tiếp cùng người ta thông đồng, lại còn ngồi đối diện nữa chứ. Tốc độ này, không phục cũng không được.

Hách Cường cùng Ninh Tử Thần đều có chung suy nghĩ với Thịnh Thế Hào.

Ninh Tử Thần nhỏ giọng nói "Nhìn thấy không? Lão đại quả nhiên là tâm cơ boy, còn biết tận dụng nhan sắc của Khốc Tử "

Mấy cô gái nhỏ đều yêu thích mấy con động vật nhỏ lông xù, nếu như trong nhà có một con sủng vật giá trị nhan sắc cao, vậy liền có thể dùng để tặng hảo cảm của mấy cô gái nhỏ.

Hách Cường cảm thấy có chút kỳ quái "Lão đại không phải là không biết tiểu tiên nữ trong miệng chúng ta là ai sao?"

Thịnh Thế Hào xem thường nhìn anh "Trên thế giới này làm gì có nhiều tiểu tiên nữ như vậy? Nếu không mày lại tìm một tiểu tiên nữ đến đây cho

tao xem?"

Hách Cường lúc này mới không nói nữa.

Lão J nghe bọn họ nói mà vẻ mặt mơ hồ nhưng cũng không ngại cùng mấy người kia thưởng thức nhan sắc của Dung Huyền.

Thịnh Thế Hào nhanh chóng đi đến bên người Cố Dã.

Anh hướng Cố Dã làm mặt quỷ, nhỏ giọng nói "Lão đại, mà đúng là khẩu thị tâm phi"

Cố Dã nhướng mày, câu nói này của Thịnh Thế Hào không đầu không cuối khiến anh chẳng thể nào hiểu nổi.

"Sao cơ?"

Thịnh Thế Hào hất cằm chỉ về phía Dung Huyền. Thời điểm trên nhóm chat anh nhắn nói có nhìn thấy một tiểu tiên nữ cực kỳ xinh đẹp, lão đại còn bày ra bộ dáng không có hứng thú, còn nói anh nhàm chán, nhưng hiện tại thì sao? Nhìn xem, nhìn xem, hiện tại đã ngồi xuống đối diện người ta rồi, còn cho cô gái nhỏ chơi đùa chó cưng của mình nữa chứ.

Đây không phải là khẩu thị tâm phi thì là cái gì?

Thịnh Thế Hào cười hắc hắc "Lão đại, mà đủ trâu bò!" Anh còn muốn tiếp tục trêu chọc, lúc này Hách Cường nhẹ đẩy anh một cái, thấp giọng nói "Mày im đi!"

Thịnh Thế Hào bất mãn quay đầu nhìn Hách Cường "Làm sao?"

Hách Cường ý bảo Thịnh Thế Hào nhìn tay của Dung Huyền.

Thịnh Thế Hào theo bản năng cúi đầu nhìn tay Dung Huyền.

Thật đúng là một bàn tay xinh đẹp.

Đôi bàn tay trời sinh thích hợp để đàn dương cầm, cũng không biết đôi tay này có thể đàn ra được những âm thanh âm tai hay không.

Nhưng lúc này, Thịnh Thế Hào cuối cùng cũng phát hiện chiếc nhẫn trên ngón tay Dung Huyền.

Ai da, đầu năm nay còn lưu hành xu hướng đeo nhẫn sao? Lại còn đeo ở ngón áp út nữa chứ?

Chẳng lẽ em gái này giống như lão đại, tuổi nhỏ đã đính hôn?

Khả năng này hình như không lớn.

Hách Cường nhìn Thịnh Thế Hào vẫn chưa GET được trọng điểm, nhin không được lên tiếng nhắc nhở "Nhẫn của cô ấy là một đôi với nhẫn của lão đại"

Thịnh Thế Hào nhỏ giọng chửi thề "Trùng hợp vậy sao? Vậy là nói, lão đại có hai vị hôn thê?" Trong nhà một người, bên ngoài một người?

Ninh Tử Thần thực sự phục mạch não của Thịnh Thế Hào.

Sao nghĩ mãi cũng không đi đến trọng điểm vậy? Chứng cứ rõ ràng như vậy mà cứ suy diễn đến tận đâu.

Thời điểm Thịnh Thế Hào điên cuồng não bổ , Ninh Tử Thần nhin không được, lại một lần nữa nhỏ giọng nhắc nhở "Mày con mẹ nó có độc à? Em gái nhỏ này chính là vị hôn thê của lão đại!"

Thịnh Thế Hào bị mấy lời này kích thích, lập tức buột miệng nói "Là tiểu cam điếc Dung Huyền?"

Lời này vừa nói ra, Thịnh Thế Hào rớt cuộc cũng phản ứng lại bản thân vừa nói cái gì, vội vàng che miệng lại, nói xin lỗi "Ngại quá, tôi nói sai, nói sai rồi. Chuyện đó, tôi không có ý xấu đâu, thật sự xin lỗi"

Thịnh Thế Hào ít nhiều cũng đoán được Cố Dã không thích người khác gọi vị hôn thê của mình là tiểu câm điếc, có điều đặt mình vào hoàn cảnh của người khác một chút, cũng có thể hiểu được. Ai có thể vui vẻ khi nghe thấy vị hôn thê của mình bị nói là người câm cơ chứ?

Lần này anh cũng là vì quá kinh ngạc nên có chút không lựa lời.

Thật ra không riêng gì Thịnh Thế Hào, ngay cả Ninh Tử Thần, Hách Cường còn có Lão J lần trước tham gia tiệc đính hôn của Cố Dã cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Ai có thể nghĩ ra cô gái nhỏ lúc trước cố chấp mang khăn trùm đầu, nhất quyết không chịu lộ mặt thì ra lớn lên lại xinh đẹp như vậy chứ?

Này ai con mẹ nó có thể nghĩ đến? Không ai có thể ngờ a!

Thịnh Thế Hào trộm hướng Cố Dã dựng ngón tay cái, thật sự là không phục không được.

Cố Dã bị mấy đứa bạn làm phiền, quay đầu hỏi Dung Huyền "Tiểu tức phụ, có muốn đi ra ngoài một chút không?"

Dung Huyền nhìn thời gian, giờ đã là ba giờ chiều rồi, tùy tiện đi dạo một chút rồi đi đến địa điểm tổ chức bữa tiệc cũng không tồi.

Sau khi đám người Thịnh Thế Hào đi vào , Starbucks lập tức trở nên cực kỳ ồn ào, bọn họ cứ luôn miệng tán dóc, Dung Huyền cảm thấy đi ra ngoài một chút cũng được liền gật đầu đồng ý.

Hai người Dung Huyền cùng Cố Dĩ còn có Khố Tử vừa rời đi, mấy người Thịnh Thế Hào liền nhin không được mà chửi thành tiếng.

"Tiểu tiên nữ thì ra chính là Dung Huyền!"

"Tin tức lớn của thế kỷ a!"

"Đời ... có đôi khi so với tiểu thuyết còn muốn xuất sắc hơn!"

Không chỉ có bọn họ mà còn có mấy người nhân viên trong Starbucks cũng muốn chửi bậy.

"Xem ra người ta thật sự đã đính hôn, cho nên trên ngón tay mới đeo nhẫn"

"Vị hôn phu của cô ấy thật đẹp trai, hôm nay lại là một ngày ăn chanh!
[2]"

[2] Ăn chanh = chua = ăn giấm = ghen tỵ

"Chua xót quá!"

"Mối tình thâm mến của Tiểu Vương còn chưa có bắt đầu đã vội kết thúc" Tiểu Vương chính là nhân viên nam vừa rời túi bỏ tiền túi mua bánh tặng Dung Huyền. Anh ta là sinh viên năm nhất, ngày thường đến Starbucks làm thêm kiếm chút tiền tiêu vặt.

Tiểu Vương rất nhanh liền bình ổn cảm xúc "Không sao, ít ra tôi còn cùng nói chuyện với cô ấy, cô ấy còn cười với tôi nữa!"

Những lời này của Tiểu Vương rất nhanh liền bị mấy đồng nghiệp xung quanh không chút lưu tình mà cười nhạo. Đứa nhỏ này, thật sự quá dễ thỏa mãn!

Tiểu Vương tốt tính mà cười một cái, tiếp tục cúi đầu bận rộn làm việc.

....

Bốn giờ chiều, mẹ con Kỷ Ngưng ăn mặc xinh đẹp chuẩn bị ra khỏi cửa.

Dung Di lần thứ n nhìn vào trong gương "Mẹ, mẹ xem con hôm nay có xinh đẹp không?"

Kỷ Ngưng đem tóc mái vén về sau tai, ung dung đoan trang nói "Đương nhiên, con gái ta là người con gái ưu tú nhất trên đời này"

Hai mẹ con họ vì muốn nổi bật đêm nay đã tiêu tốn rất nhiều tâm tư.

Dung Di có chút ngượng ngùng nói "Vậy .... Cố Dã sẽ thích con chứ?"

"Con chỉ có chút tiền đồ như vậy!"

Dung Di cắn môi, cô ta đâu có cách nào khác, ai bảo cô ta thích Cố Dã cơ chứ

"Vậy đêm nay con nhớ biểu hiện tốt một chút"

Dung Di trên mặt tươi cười "Con nhất định sẽ cố gắng!"

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 19 🌿

Chương 19:

Biên tập: Cải

Mang Dung Huyền cùng Khốc Tử cùng nhau đi dạo trên đường, Cố Dĩ mới dần cảm thấy có vài phần cảm giác chân thật. Anh hiện tại mới ý thức được, vị hôn thê của mình chính là cô gái nhỏ quá mức xinh đẹp bên cạnh.

Thật ra khi ngồi xuống nói chuyện với cô, cả người anh đều trong trạng thái chết máy, ngay người một lúc mới có thể tìm về giọng nói của bản thân.

Vậy là, vết thương trên mặt cô đã hoàn toàn khỏi hẳn, cho nên cô không cần phải mang khẩu trang nữa?

Khốc Tử hôm nay dường như đặc biệt ghét bỏ Cố Dĩ. Trước đây, mặc kệ Cố Dĩ nói cái gì nó cũng đều răm rắp nghe theo nhưng hôm nay có Dung Huyền ở đây, cái con chó không có tiết tháo này liền dính chặt lấy cô, kéo thế nào cũng không chịu rời ra.

Cố Dĩ hừ lạnh một tiếng, lại tăng thêm lực kéo dây xích một chút, không để cho cái con chó 'thái giám' kia lại gần Dung Huyền thêm nữa. Khốc Tử ủy khuất sủa liên tục, hơn nữa còn quay đầu, dùng đôi mắt ướt dầm dề nhìn anh lên án. Cố Dĩ không chút mềm lòng, càng thêm dùng sức kéo dây xích, lôi Khốc Tử lại gần, bế nó lên.

Dung Huyền mờ mịt nhìn Cố Dĩ, có chút không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cô nhẹ xoa xoa đầu Khốc Tử, trấn an nó một chút, lúc này Khốc Tử mới chịu yên lặng, không sủa nữa.

Cố Dĩ nhìn thấy cảnh này, nhướn mày nói "Em không cần để ý đến nó. Nó thường ngày bị chiều hư, yêu thích làm nũng, em cứ mặc kệ nó là được"

Tuy biết là vậy nhưng Dung Huyền không có cách nào làm ngơ với Khốc Tử đang làm nũng.

Khốc Tử giây phút này đã nhận ra ai mới là người yêu thương nó thật lòng. Nó quay đầu lấy lòng liếm liếm tay Dung Huyền, đổi lại một tiếng hừ lạnh của Cố Dĩ.

Cuối cùng, Cố Dĩ chịu không nổi nữa, lấy điện thoại gọi điện cho tài xế đến mang Khốc Tử đi.

Cánh tay không thể lay chuyển được đùi, cho dù Khốc Tử có không muốn đi đến mức nào, cũng chỉ có thể bị tài xế cưỡng chế mà kéo lên xe.

Thế giới lập tức yên tĩnh đi không ít.

Dung Huyền cùng Cố Dĩ hai người cũng không có đi dạo quá lâu. Hai người bọn họ chỉ đi dạo một lúc liền đi đến nơi tổ chức buổi dạ tiệc từ thiện.

Khi đi vào, mỗi người đều sẽ được phát một bảng số, nghe nói bảng số này là số thứ tự được dùng để chơi trò chơi ở cuối bữa tiệc.

Nhân viên công tác đưa bảng số của Dung Huyền cùng Cố Dĩ, mỉm cười, nói "Bữa tiệc hôm nay sẽ có rất nhiều trò chơi có thưởng nhưng phần thưởng lớn nhất là trò chơi cuối cùng. Từ trước đến nay chưa từng có ai chiến thắng ở trò chơi cuối cùng cho nên đến bây giờ vẫn chưa có ai biết

được phần thưởng lớn kia là cái gì. Dù sao thì cũng chúc hai người may mắn"

Dung Huyền lần đầu tiên nghe được chơi bốc thăm trúng thưởng mà không có tìm được người chiến thắng, đây không phải là đang giỡn chơi sao? Cô nhìn bảng số trong tay, có chút nghi hoặc. Cố Dĩ đứng bên cạnh vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của Dung Huyền, anh nhẹ giọng giải thích "Bữa tiệc từ thiện này đã tổ chức được hơn mười mấy năm. Năm năm trước chủ nhân bữa tiệc đã lập ra một giải thưởng lớn nhưng từ đó đến nay vẫn chưa có ai trúng giải"

Thì ra là như vậy.

Nói cách khác, giải thưởng kia đã có từ năm năm trước nhưng đã năm năm rồi , ai cũng chưa từng được nhìn thấy nó, thậm chí còn không biết nó là cái gì.

Cố Dĩ tay đút túi, không chút để ý nhún vai "Có khi đó chỉ là một mảnh khốe dùng để lãng xê, tăng thêm sức ảnh hưởng mà thôi"

Dung Huyền nghiêng nghiêng đầu, không quá tán đồng với ý nghĩ này của Cố Dĩ.

Cô cũng biết một chút về bữa tiệc từ thiện này, cũng biết rõ chủ nhân bữa tiệc là thật lòng muốn làm từ thiện, muốn giúp đỡ những đứa trẻ kém may mắn. Cô nhớ rõ chủ nhân bữa tiệc này tuổi tác đã cao, bản thân ông ấy khi xưa cũng là nhờ có nhà hảo tâm giúp đỡ mới có thể có được ngày hôm nay. Chính vì vậy, sau khi thành công, ông ấy rất muốn góp một chút sức mọn để báo đáp tổ quốc.

Trong cốt truyện, sau này, chủ nhân của bữa tiệc từ thiện này liền biến thành nữ chủ. Dung Huyền đọc truyện thường thích đọc nhảy cóc cho nên

cô cũng không nhớ rõ lắm nữ chủ đã làm cái gì nhưng thân là nữ chủ, đương nhiên vận khí của cô ấy cực tốt. Chủ nhân hiện tại của bữa tiệc này đã từng dẫn dắt, giúp đỡ rất nhiều người tài cho nên sau này, khi nữ chủ tiếp quản bữa tiệc từ thiện liền nhanh chóng trở thành người có địa vị, có lực ảnh hưởng lớn trong xã hội.

Có thể nói là vật chân cùng tinh thần đều đặc ý, trong tay có cả danh và lợi.

Dung Huyền nghĩ lại cốt truyện một lúc rồi lại hồi tâm tư. Bữa tiệc tối nay nữ chủ cũng không có tới, người tới là nữ phụ cô đây.

Cô nhớ rõ trong truyện, trong bữa tiệc từ thiện này, nguyên thân cùng chị kế đã xảy ra xích mích, thiếu chút nữa đã bị đuổi ra về.

Lúc Dung Huyền cùng Cố Dĩ đi đến đã không còn sớm nữa, bên trong đại sảnh đã có không ít khách mời.

Dung Huyền cùng Cố Dĩ vừa tiến vào liền có vô số ánh mắt tập trung trên người bọn họ.

Giá trị nhan sắc của hai người đều không thấp, đặc biệt là Dung Huyền, có thể nói là dựa vào gương mặt này mà đánh bại cả thiên hạ.

Ở một nơi khác, Dung Dĩ đã hưng phấn làm quen với những người bạn mới, nghĩ đến chuyện Dung Huyền chỉ có thể ở nhà hoặc là đang ở một nơi nào đó mà khóc thầm, đến tư cách đến đây cũng không có Dung Dĩ liền cảm thấy cực kỳ đặc ý.

Dung Huyền nhất định sẽ rất hâm mộ cô ta. Nhưng có hâm mộ đến mấy cũng vô dụng thôi.

Đột nhiên, cả đại sảnh xôn xao.

"Cô gái kia là ai vậy? Thật xinh đẹp"

"Cô ấy tên là gì? Thật muốn lại gần làm quen"

"Bên cạnh cô ấy là ai vậy? Nhìn dáng người có chút giống Cố Dã"

"Không sai, chính là Cố Dã. Cô gái kia chắc hẳn là vị hôn thê của cậu ấy"

Nghe tiếng mọi người xì xáo, khuôn mặt tươi cười của Dung Di liền cứng lại.

Bọn họ đang nói cái gì vậy, sao cô ta nghe một chút cũng không hiểu?

Cố Dã, còn có vị hôn thê của anh? Thật hay giả vậy?

Cô ta chậm rãi, dùng tốc độ như rùa đen bò mà quay đầu lại bởi vì cô ta thật sự sợ hãi khung cảnh phía sau sẽ khiến cô ta không chịu được.

Nhưng mặc kệ tốc độ của cô ta có chậm như thế nào, thì cuối cùng đến khi quay đầu, cô ta vẫn nhìn thấy cảnh tượng Cố Dã khoác tay Dung Huyền cùng nhau đi vào.

Dung Huyền trang điểm nhẹ nhàng, lễ phục tuy không lộng lẫy nhưng bởi vì đơn giản mà có cảm giác tươi mát, thoát tục.

Dung Di bởi vì ghen ghét mà khuôn mặt có chút vặn vẹo, Sao nó lại đến !

Sao nó lại đến đây được? Là Cố Dã chủ động mang nó đến?

Có người lên tiếng hỏi Dung Di "Dung Di, kia là em gái cậu, vị hôn thê của Cố Dã?"

Dung Di cắn chặt răng, miễn cưỡng tỏ vẻ trấn định, nghiêng răng nghiêng lợi nói "Đúng vậy"

Mọi người vừa nghe thấy lời này , lập tức hứng thú bồng bồng.

"Oa, em gái cậu cùng cậu có chút không giống nhau"

"Đúng vậy, nhìn qua thực sự không ai nghĩ hai người là chị em"

"Cô ấy tên là gì? Tên của cô ấy khẳng định rất êm tai"

Biểu tình trấn định trên mặt Dung Di sắp không duy trì nổi nữa.

Mấy người bọn họ đều vừa mới quen biết, tình cảm chưa sâu, đương nhiên sẽ không cố kỵ cảm xúc cũng như thể diện của cô ta, muốn nói thế nào liền nói thế ấy.

Dung Di dùng hết sức lực toàn thân mới có thể khiến mình không ngay lập tức đứng dậy bỏ đi.

Cô ta vẫn luôn nói với bản thân, trong trường hợp như thế này, không thể thất lễ, không thể thất lễ nhưng cô ta thực sự sắp chịu không được nữa rồi. Dung Huyền vì sao lại đến đây! Dựa vào cái gì mà muốn đoạt đi nổi bật của cô ta?

Dung Huyền cùng Cố Dã ngồi xuống bàn không bao lâu sau bàn của bọn họ liền đủ người. Cố Dã là thay mặt cho cả nhà tới dự cho nên ba mẹ anh hôm nay sẽ không đến.

Món ăn thịnh soạn bắt đầu được mang lên, người chủ trì bữa tiệc cũng bắt đầu lên đài phát biểu.

Bữa tiệc từ thiện này bán đấu giá đồ là phụ, quyên tiền mới là chủ yếu. Bữa tiệc từ thiện này có sức ảnh hưởng rất lớn, số tiền quyên góp mỗi năm khiến người ta nhìn vào cũng cảm thấy lú lờ.

Mọi người đối với mấy món ăn trên bàn không quá để tâm, chỉ chăm chăm vào món đồ đấu giá trên đài, sẵn sàng chuẩn bị để dành lấy món đồ mà mình ưa thích. Mấy người trên bàn không ai động đũa nhưng Cố Dã lại gắp cho Dung Huyền không ít đồ ăn.

"Món này mùi vị không tồi, em ăn thử đi"

Dung Huyền thấy không có ai chú ý đến bên này mới cầm đũa nếm thử vài miếng.

Có thể là do có chút đói bụng, cô cảm thấy mấy món này mùi vị đúng là không tồi.

Cố Dã lại gắp cho cô vài món nữa.

Lúc này, từng món hàng đấu giá bắt đầu được mang lên sân khấu.

Kỷ Ngưng mở màn ra giá, những người khác cũng sôi nổi báo giá theo sau. Mặc kệ mấy người họ đấu giá vì mục đích gì, bầu không khí của bữa tiệc nhất thời trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Sự chú ý của Dung Huyền cũng bị hấp dẫn, tầm mắt nhìn lên trên đài.

Giữa những lần đấu giá còn có các nghệ sĩ lên sân khấu biểu diễn, hơn nữa còn có một vài trò chơi có thưởng. Giải thưởng đều là một vài món đồ nhỏ không quá đắt tiền, chủ yếu dùng để khuấy động bầu không khí.

Nửa sau buổi đấu giá, Cố Dã cũng bắt đầu gia nhập vào nhóm người.

Cuối cùng anh giành được bức ảnh số bảy trong một bộ tác phẩm.

Cố Dã trong lòng có chút tiếc nuối, hôm nay tuy vật phẩm đem ra đấu giá có rất nhiều nhưng thứ thích hợp với Dung Huyền thì lại không có cái nào, nếu không anh đã có thể đoạt lấy một món đem tặng cho cô.

Dung Huyền nhìn đồng đồ đấu giá từng cái từng cái được bán đi, trên màn hình hiển thị số tiền quyền góp được tích lũy đến một con số trên trời.

Nếu như cô không biết chủ nhân bữa tiệc này là người như thế nào, có khi cô cũng sẽ như những người bình thường, nghi ngờ số tiền này cuối cùng sẽ đi nơi nào, nhưng bởi vì đã đọc qua tiểu thuyết cho nên cô biết, số tiền này cuối cùng, toàn bộ sẽ được đưa đến những nơi cần chúng, trợ giúp cho những đứa trẻ kém may mắn.

Rất mau liền đến lúc công bố chủ nhân của giải thưởng lớn đêm nay.

Người chủ trì đi xuống dưới đài, đem sân khấu giao cho chủ nhân của bữa tiệc, Chương Quái.

Chương Quái đầu tóc hoa râu, dáng người nhỏ gầy nhưng tinh thần quắc thước. Ông cười, nói "Lại đến lúc công bố giải thưởng lớn mỗi năm một lần, năm nay giải thưởng này đều chưa có tìm được chủ nhân của nó. Có người nghi ngờ rất cuộc có giải thưởng này không, tôi xin trả lời là có. Hơn nữa, tôi so với bất cứ ai ở đây đều hy vọng có thể có người trúng được giải thưởng này"

Không biết vì sao, nghe những lời này, Dung Huyền đối với cái giải thưởng lớn trong truyền thuyết này đã lờ mờ đoán được.

Nhưng còn chưa thể chắc chắn 100%

"Năm nay là năm thứ 15 bữa tiệc từ thiện này được tổ chức, mà tôi, cũng sắp 78 tuổi rồi"

Dưới sân khấu vang lên một trận tiếng vỗ tay.

Chương Quái vẫy vẫy tay, ý bảo mọi người yên lặng.

"Thời gian không buông tha cho bất cứ ai. Cảm ơn những người bạn già đã cùng tôi đi qua mười lăm năm này. Tôi cũng không muốn nói nhiều lời, chúng ta trước cứ mở thưởng đi đã. Mời mọi người đem bảng số của mình đặt lên trên bàn"

Dung Huyền làm theo.

Ở đây chỉ có mấy trăm người nhưng bảng số lại được chọn xác xuất từ 1 đến 9999.

Muốn trúng giải thật đúng là không dễ dàng.

Chương Quái không dùng máy móc, cũng không dùng phương án bốc cầu. Bảng số của mọi người đều do nhân viên công tác phát, ông cũng không biết những con số đã được phát ra.

Chương Quái cầm mic, tùy tiện nói một con số "1224. Có ai có số 1224 không?"

1224?

Dung Huyền theo bản năng nhìn xuống bảng số của mình.

Phía trên bảng số viết rành mạch bốn số.

Vừa vặn chính là 1224.

Cố Dĩ lúc này cũng phát hiện ra, anh kinh ngạc nhướn mày "Tiểu tức phụ, là em kìa!"

Lời này của Cố Dĩ cũng bị mấy người ngồi cùng bàn nghe thấy.

Một ông chú trung niên đứng lên nhìn thoáng qua, phát hiện bảng số trước người Dung Huyền đúng thật viết 1224.

Ông ta lập tức giơ tay đứng lên, nói "Năm nay có người! Là cô gái nhỏ ngồi cùng bàn với tôi!"

Mọi người trong đại sảnh lập tức loạn lên.

6 năm, rồi cuộc cũng có thể biết được cái giải thưởng lớn trong truyền thuyết kia là cái gì!

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 20 🌿

Chương 20

Biên tập: Cải

Sáu năm trôi qua, dần dần ngày càng có nhiều người cho rằng giải thưởng lớn trong truyền thuyết chỉ là lời vui đùa hoặc là chiêu trò thu hút sự chú ý của Chương Quái, vậy mà hiện tại lại có người trúng thưởng?

1224? Con số này có từng được tiết lộ trước đó sao?

Không hề. Con số trúng thưởng mỗi năm đều là Chương Quái tùy tâm tình mà đọc bừa một con số.

Năm nay thực sự có người trúng thưởng, đối với chuyện này Chương Quái cảm thấy cực kỳ kinh ngạc. Ông vui mừng hỏi "Mời người trúng thưởng lên trên sân khấu"

Dung Huyền chớp chớp mắt. Cố Dĩ ngồi bên cạnh thấy vậy hỏi "Có cần anh lên cùng không?"

Dung Huyền hiện tại còn chưa có nói chuyện được, rất khó có thể cùng người khác giao lưu. Cố Dĩ sợ cô lên đó sẽ chịu ủy khuất cho nên muốn cùng cô đi lên, nếu có xảy ra chuyện gì thì còn có anh ở đó bảo vệ cô.

Chương Quái lại nói tiếp "Một mình người trúng thưởng đi lên sân khấu"

Chờ sau khi Dung Huyền đi lên sân khấu, Chương Quái ôn hòa hỏi cô "Cô gái nhỏ, cháu tên là gì?"

Chương Quái đưa micro đến trước mặt Dung Huyền. Cô còn chưa trả lời, dưới sân khấu đã có người giúp cô.

Có người kêu lớn "Cô ấy tên là Dung Huyền, Huyền trong chữ thảo"

Người lên tiếng là bạn mới của Dung Di, nam, tuổi không lớn, thích nhất náo nhiệt cho nên nhin không được mà lên tiếng.

Cố Dĩ nghe thấy những lời này, híp híp mắt quay đầu nhìn người con trai kia.

Lớn lên bình thường, nhan sắc không chút ấn tượng. Có điều, được lắm, hiện tại cậu ta đã bị anh nhớ mặt.

Buổi tiệc tối ngày hôm nay, Dung Di vẫn luôn duy trì sự yên lặng đầy quý dị. Cô ta không ăn một thứ gì, cũng không nói quá nhiều điều, lời dặn dò phải làm quen với nhiều người trong giới quyền quý của mẹ cũng bị cô ta quên mất.

Cô ta vẫn luôn ngây người suy nghĩ chuyện gì đó.

Mãi đến khi Dung Huyền lên sân khấu.

Giây phút ấy, Dung Huyền chính là người tỏa sáng nhất trong đám người trẻ tuổi bọn họ. Dưới sân khấu, vô số ánh mắt đều dồn lên trên người cô, có kinh ngạc cảm thán, có thưởng thức.

Trên sân khấu cố ý chỉ để lại một chiếc đèn chiếu sáng. Chùm đèn kia chiếu thẳng xuống người Dung Huyền, đem cả người cô chiếu đến lấp la lấp lánh.

Da trắng môi đỏ, thanh lệ thoát tục.

Từng bộ phận trên cơ thể cô như được Chúa tể mi đắp nặn ra.

Dung Di ở dưới đài nhìn , ghen tỵ đến con mắt đều đỏ lên.

Dung Huyền, con nhãi này rốt cuộc là có vận cứt chó gì!

Rõ ràng năm năm liền, không một ai biết cái giải thưởng lớn trong truyền thuyết là gì, vậy mà hôm nay cái giải thưởng thần bí ấy lại rơi xuống đầu nó!

Trong lòng Dung Di vừa ghen ghét, vừa phẫn hận. Lúc này, cô ta đã đánh mất đi lý trí, cực kỳ xúc động. Sau khi giọng nam kia kết thúc, cô ta cắn răng, cao giọng nói "Cô ta không thể nói! Cô ta là người câm!"

Những lời này vừa dứt, dưới khán đài liền vang lên tiếng nghị luận không dứt.

Có tiếng người thốn thức, có tiếng thở dốc vì kinh ngạc, còn có đủ loại âm thanh hỗn tạp khác.

Khi nói xong, trong lòng Dung Di cảm thấy cực kỳ vui sướng, giống như là nhổ ra được ngậm oán khí lâu nay vẫn tích tụ trong lồng ngực vậy. Nhưng không lâu sau, Dung Di rốt cuộc cũng ý thức được bản thân đã gây ra chuyện gì.

Mặt cô ta tái nhợt, hoàn toàn không hiểu nổi vừa rồi bản thân đã nghĩ cái gì mà lại nói ra những lời như vậy.

Cô ta .... Cô ta quả thật trong lòng có nghĩ như vậy nhưng sao cô ta lại có thể nói ra khỏi mồm được cơ chứ!

Bạn bè plastic[1] mới quen biết ngồi bên cạnh, nói "Dung Huyền không phải là em gái của cậu sao, sao cậu lại ...."

[1] Bạn bè plastic, mối quan hệ plastic: Mối quan hệ, tình cảm giả tạo, chỉ được cái mẽ bên ngoài.

Dung Di vội vàng giải thích nói "Chuyện đó. ... Chuyện nó nói không được là sự thật mà. Tớ chính là sợ lát nữa người ta hỏi nó không trả lời được thì sẽ rất xấu hổ cho nên muốn thay nó giải thích tình huống với mọi người một chút"

Lời giải thích này quá sứt sẹo, cũng không có chút tính thuyết phục nào. Ánh mắt mấy người bạn mới quen nhìn Dung Di dần thay đổi, thái độ cũng trở nên xa cách. Lời vừa rồi của Dung Di, khi nói đến đoạn em gái mình là người câm còn có chút nghiêng răng nghiêng lợi. Dùng từ người câm để nói em gái mình, quả thực quá mức tổn thương người.

Cho dù giữa hai chị em có chút mâu thuẫn nhỏ, không đúng, nhìn qua thì có vẻ mâu thuẫn giữa hai người này không nhỏ chút nào. Cho dù là vậy nhưng nếu muốn phát tác thì cũng nên phân rõ trường hợp. Tại buổi tiệc từ thiện quy tụ toàn người trong giới huân quý, ấy vậy mà lại nói em gái mình là người câm, đây là có ý gì? Cho dù là em gái cùng cha khác mẹ thì cũng không thể đối xử với người ta như vậy được, không phải sao?

Hơn nữa, cho dù không thích người ta thì cũng không nên dùng phương thức hạ thấp người khác ngu xuẩn như vậy được.

Đây không phải là đả thương địch một nghìn, tự tổn hại tám trăm sao?

Ở trong lòng mọi người hiện tại, Dung Di đã bị dán lên cái mác 'ngu xuẩn' 'EQ thấp' 'Chỉ số thông minh thấp'.

Dung Di gặp không chịu được. Cô ta muốn giải thích nhưng rõ ràng mọi người không muốn nghe cô ta nói chuyện. Một đám người chỉ lo chăm chú nhìn chăm chăm lên sân khấu, một ánh mắt cũng lười cho Dung Di.

Dung Di ủy khuất đến phát khóc.

Mọi chuyện sao lại phát triển thành như thế này?

Cô ta không phải là muốn làm người nổi bật nhất trong buổi tiệc tối đêm nay sao? Sao hiện tại lại trở thành người bị ghét vậy?

Kỷ Ngưng hận sắt không thành thép nhìn Dung Di nhưng chuyện đã đến nước này, bà ta nào còn có cách nào khác?

Chỉ có thể đợi chút nữa tìm cách cứu chữa.

Trên sân khấu, Chương Quái sau khi nghe thấy những lời kia của Dung Di, sững sốt một hồi, nói "Cô gái nhỏ .... Cháu, không thể nói chuyện?"

Dung Huyền có chút do dự, cuối cùng vẫn ở trên lòng bàn tay mình viết "Tạm, thời, thì, không, thể, nói, được, ạ" Thật ra mấy ngày nay cô vẫn luôn âm thầm luyện phát ra tiếng. Phương pháp này cũng có chút hiệu quả, hiện tại cô có thể chậm rãi nói ra vài chữ. Có điều đã rất lâu không nói, giọng nói của cô có chút khàn khàn, nghèn nghẹt khó nghe nhưng Dung Huyền tin rằng chỉ cần cố gắng, giọng của cô sẽ bình thường trở lại.

Cô tin rằng, chỉ một thời gian ngắn sau, cô có thể nói chuyện một cách rõ ràng và liền mạch.

Chương Quái nhìn tay Dung Huyền, cẩn thận nghĩ lại xem này giờ cô đã viết những chữ gì.

Tuy rằng ông không hiểu lắm tại sao Dung Huyền lại nói rằng mình tạm thời không nói được nhưng chuyện này chỉ cần chờ một thời gian liền có thể biết. Hiện tại rõ ràng không phải là thời điểm thích hợp để tra rõ chuyện này.

Chương Quái hướng khách mời dưới sân khấu, nói "Đầu tiên, xin chúc mừng cô gái nhỏ đã đạt được giải thưởng lớn. Tôi biết mọi người luôn tò mò, không biết cái giải thưởng lớn trong miệng tôi rốt cuộc là cái gì. Hiện tại, tôi rất cuộc có thể nói cho mọi người rồi"

Chương Quái cố tình nói úp úp mở mở.

Dưới đài vang lên tiếng vỗ tay cùng tiếng xì xào bàn tán.

Chương Quái cười, chờ sau khi tiếng vỗ tay dưới đài kết thúc, mới chậm rãi nói "Tuổi tác tôi đã cao cho nên từ năm năm trước đã bắt đầu có ý định tìm người nối nghiệp, đảm đương trọng trách duy trì buổi tiệc từ thiện này. Lại nói, tôi cả đời không con không cái cũng không có nhận nuôi bất cứ đứa trẻ nào, càng không có cháu trai cháu gái cho nên tôi liền nghĩ đến chuyện tìm người có duyên trở thành người thừa kế của mình"

Sau khi Chương Quái nói xong câu này, Dung Huyền cuối cùng cũng xác định suy đoán trước đó của mình không hề sai.

Cô nghĩ cô đã biết tại sao trong truyện nữ chủ lại có thể trở thành người thừa kế của Chương Quái, cuối cùng có thể gạt hái được cả danh lẫn lợi.

Nữ chủ hẳn là đã trúng được cái giải thưởng lớn này, dựa vào vận khí tốt của mình mà đạt được cơ hội khiến mọi người phải đỏ mắt ghen tỵ.

Nhưng trong truyện, người thừa kế của Chương Quái rõ ràng là nữ chủ sao hiện tại lại biến thành cô?

Dung Huyền đã đọc qua rất nhiều tiểu thuyết cho nên cũng biết một chút về hiệu ứng bướm bướm[2], nhưng cô không hề nghĩ đến, hiệu ứng này thế nhưng lại lợi hại đến như vậy.

[2] Hiệu ứng bướm bướm: một sự tác động nhỏ có thể dẫn đến sự thay đổi lớn.

Chỉ cần hiện thực có chút khác với cốt truyện thì mọi chuyện phát triển kế tiếp liền hoàn toàn khác biệt.

Lời này của Chương Quái vừa nói ra, dưới đài liền liên tục vang lên tiếng hút khí.

Rất nhiều người không nghĩ đến kết quả cuối cùng lại là như vậy.

Giải thưởng siêu lớn quả không hổ danh là giải thưởng siêu lớn! Vì sao lại nói như vậy? Giải thưởng này tuy rằng không có cụ thể nhưng trên thực tế thực sự có rất nhiều lợi ích to lớn.

Chương Quái tuy lớn tuổi nhưng thân thể vẫn còn rất khỏe mạnh. Ông nói muốn đem vị trí này giao cho người có duyên vậy có nghĩa là đem toàn bộ nhân mạch mà mình có giao ra. Cho dù người có duyên này không quá tài giỏi nhưng có Chương Quái ở bên cạnh chỉ điểm, giúp đỡ, hiệp trợ thì địa vị của người này sẽ càng ngày càng được nâng cao.

Đây không phải là trời rơi xuống chiếc bánh có nhân mà là rơi xuống vô số chiếc bánh có nhân.

Nhiều lợi ích như vậy, nếu là người bình thường có khi đã sớm vui mừng đến hôn mê.

Nhưng người có duyên này lại là Tiểu Cam Địch, không có khả năng giao lưu bình thường với người khác, cô ấy thật sự có thể đảm nhiệm vị trí này sao? Nghĩ thế nào cũng không cảm thấy đáng tin.

Chương Quái cũng hiểu được mọi người sẽ có suy nghĩ này, ông giải thích một chút "Tôi đợi năm năm mới gặp được người có duyên, cho nên tôi tin tưởng đây chính là ý trời. Cô gái nhỏ này, tuổi nhìn qua thì không lớn nhưng tuổi lớn hay không cũng không quan trọng"

Mặc kệ như thế nào, đây là quyết định của Chương Quái, mặc kệ người khác nghĩ thế nào cũng chẳng thể ảnh hưởng gì đến kết quả Dung Huyền chính là người có duyên mà ông muốn tìm. Ông cảm thấy Dung Huyền có thể thì Dung Huyền có thể.

Có thể nói, Dung Huyền đêm nay là người thắng đậm nhất.

Cho dù các xí nghiệp nổi tiếng đua nhau đấu giá vật phẩm, quyền tiền làm từ thiện nhưng đêm nay, là đêm của Dung Huyền, những người khác không có cách nào cùng cô đoạt nổi bật.

Đêm nay Dung Huyền, chân chính hiểu được thế nào là toàn bộ ánh mắt hướng về một nơi.

Tất cả mọi người đều dò hỏi tin tức về cô.

Bao nhiêu tuổi, con cái nhà ai, vận khí tốt như vậy quả là được trời cao ưu ái.

Kẻ có tiền phần lớn là người mê tín. Bọn họ cảm thấy vận khí thật là là một yếu tố cực kỳ quan trọng, quyết định nhiều chuyện của đời người.

Tiệc tối kết thúc, Chương Quái còn có rất nhiều chuyện cần phải làm. Còn một năm nữa mới đến bữa tiệc tiếp theo, thời gian không quá gấp gáp cho nên sau khi cùng Dung Huyền trao đổi phương thức liên lạc ông liền rời đi.

Muốn hiểu rõ thêm về tình huống của Dung Huyền, chờ thêm mấy ngày nữa đến kỳ nghỉ đông, sẽ có rất nhiều thời gian.

....

Sau khi lên xe, đầu lười Cố Dĩ nhẹ đá đá hàm trên, tầm mắt chăm chú nhìn Dung Huyền.

Đêm nay, ánh đèn sáng ngời trên sân khấu chỉ dừng trước người Dung Huyền, bối cảnh âm nhạc cũng chỉ làm nền cho cô. Anh cảm thấy trái tim mình khi đó trong nháy mắt đập loạn lên.

Cảm giác như toàn bộ thế giới này đều tăm tối, chỉ có duy nhất một nguồn sáng là cô. Cảm giác này quá mức mãnh liệt khiến anh hiện tại vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Thì ra trên thế giới này thật sự có người cái gì cũng không cần làm, chỉ cần yên lặng đứng ở nơi đó đã đủ để hấp dẫn ánh mắt của anh.

Cố Dĩ nhích lại gần Dung Huyền, thấp giọng cười "Vợ, đêm nay chơi vui không?"

Dung Huyền nghiêng đầu cẩn thận suy nghĩ một chút, cũng khá vui.

Đêm nay là đêm cô trải qua rất nhiều, rất nhiều 'lần đầu tiên' trong đời.

Nhìn thấy Dung Huyền gật đầu, Cố Dĩ chậm rãi nói "Đêm nay anh cũng rất vui"

Mười tám năm cuộc đời, lần đầu tiên anh cảm nhận được trái tim mình đập loạn. Loại cảm giác này vừa mới lạ, vừa kích thích.

Thì ra, cảm giác tim đập nhanh vì một người là như vậy

Thật đúng là .... Rất thú vị.

= = =

Đôi lời tâm sự của editor:

Cái: Đây là chương bù đắp cho pha ú òa đêm qua (mình unpublished truyện để sửa lỗi sau đó đăng lại khiến nhiều bạn hí hửng tưởng mình bạo chương)

Đầu tiên, mình rất cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng với mình từ cái văn án đến nay, thực sự rất cảm ơn các bạn.

Thứ hai là qua phen ú òa vào ngày hôm qua và qua vài cái comment từ đầu truyện đến nay, mình phát hiện ra có một vài bạn nói năng có chút ba chấm. Cách dùng từ và icon của các bạn khiến mình cảm thấy các bạn không được tôn trọng mình cho lắm. Mình biết là có thể các bạn không có ý đó nhưng đọc mấy cái comment kiểu đấy nó khá là khó chịu. Thế nên là, các bạn có thể cmt bày tỏ quan điểm, chỉ lỗi tùy ý nhưng mong hãy nói một cách nhẹ nhàng chứ tâm hồn mình nó mong manh lắm.

Xin lỗi vì đã làm nhầm quá nhiều ở cuối chương truyện như thế này, chúc các bạn đọc truyện vui vẻ, yêu các bạn.

(~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 21 🌿

Chương 21

Biên tập: Cái

Lúc Dung Huyền về đến nhà, Dung Diệu, Kỷ Ngưng cùng Dung Di đều đã ở nhà.

Kỷ Ngưng cùng Dung Di về nhà trước cô, hai người sắc mặt khác nhau ngồi trên ghế sofa.

Dung Di sắc mặt trắng bệch, tươi cười trên mặt Kỷ Ngưng cũng có chút rạn nứt, nhìn quá cực kỳ khó coi.

Dung Diệu hôm nay đối với Dung Huyền cực kỳ ôn hòa. Vừa thấy Dung Huyền bước vào nhà, ông ta lập tức đứng dậy, tươi cười vẫy tay "Mau lại đây, Huyền Huyền, ngồi gần ba này"

Dung Huyền lập tức hiểu được tại sao thái độ của Dung Diệu lại chuyển biến nhanh đến như vậy.

Hắn là ông ta đã biết chuyện xảy ra trong buổi tiệc tối từ thiện ngày hôm nay.

Có điều, chuyện này hẳn không phải là do Kỷ Ngưng cùng Dung Di nói cho ông ta biết. Hai người đó làm sao lại có thể nói cho Dung Diệu biết cô ở trong bữa tiệc đã gặp được may mắn cực lớn chứ, nhưng mặc kệ hai

người họ không nói, Dung Diệu vẫn có thể từ người khác mà biết được tin này.

Dung Huyền cảm thấy cảnh tượng trước mặt có chút buồn cười. Dung Diệu chính là người như vậy, là người vừa thực tế, vừa ích kỉ, ai có lợi ông ta liền thân cận người đó. Thật ra trong lòng ông ta, Kỷ Ngưng cùng Dung Di cũng không có quá nhiều phân lượng, tùy thời có thể bị ông ta vứt bỏ.

Dung Huyền cũng không hiểm lạ gì cái loại thân cận này cho nên cô đối với sự niềm nở của Dung Diệu có chút lạnh nhạt.

Dung Diệu cũng không để ý đến sự lạnh nhạt của cô, từ khi nhìn thấy Dung Huyền tươi cười trên mặt chưa từng tắt.

"Huyền Huyền, nào ăn chút trái cây đi"

Dung Huyền mím mím môi, không phản ứng.

Dung Diệu thấy Dung Huyền không có động tác gì, tự tay lấy đĩa xiên một miếng cam đưa cho cô.

Dung Di nhìn thấy vậy, trên mặt tràn đầy không tin tưởng, ủy khuất nói "Ba, con cũng muốn ăn cam"

Dung Diệu nhìn cô ta, không nóng không lạnh nói "Trái cây ở trên bàn, tự mình không thể lấy sao?"

Hành động trong bữa tiệc đêm nay của Dung Di thực sự khiến Dung Diệu thất vọng cùng bất mãn cho nên từ sau khi mẹ con Kỷ Ngưng về đến nhà, ông ta chưa từng bày ra sắc mặt tốt với hai người bọn họ.

Ông ta khổ tâm xây dựng hình tượng của bản thân, thiếu chút nữa đã bị Dung Di phá hủy hoàn toàn, cũng may đêm nay Dung Huyền trúng giải thưởng lớn, thu hút sự chú ý của mọi người.

Không ít người hâm mộ ông ta có con gái tốt, còn gọi điện thoại chúc mừng ông ta. Đối với chuyện Dung Di thất thố, rất ít người nhắc đến.

Cũng đúng, có Dung Huyền như châu ngọc chắn phía trước, còn ai nhớ đến Dung Di nữa?

Dung Huyền cầm miếng cam. Cô không ăn, chỉ tùy tiện cầm trên tay mà thôi, an tĩnh đối diện ánh mắt hâm mộ ghen tị của Dung Di. Chỉ sợ Dung Di đang cảm thấy cô đang cướp đi sự quan tâm đáng lẽ của của cô ta.

Nhưng thực tế, cô cũng không hiểm lạ gì cái sự quan tâm giả tạo này, quá rẻ mạt.

Dung Diệu ôn hòa nói với Dung Huyền "Huyền Huyền, ba ngày mai đưa con đến bệnh viện để bác sĩ khám giọng cho con nhé? Con không thể nói chuyện, dù sao cũng không được tiện lắm"

Dung Diệu đương nhiên biết đứa con gái này của mình không phải là trời sinh đã bị câm. Ông ta cảm thấy cái bệnh không thể nói này của con gái ông ta vẫn có thể chữa được. Trước kia ông ta không để ý đến chuyện này lắm, Dung Huyền không thể nói cũng không sao cả, cô có nói được hay không thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ông ta.

Nhưng hiện tại ông ta đã suy nghĩ lại, đứa con gái này đêm nay cơ duyên xảo hợp được trở thành người thừa kế của Chương Quái, nếu như bởi vì cái bệnh không nói được này mà đánh mất cơ hội này thì sao?

Dung Huyền hờ hững để miếng cam xuống đĩa, viết chữ lên trên tay "Không, cần"

Dung Diệu cực kỳ không đồng ý nói "Đứa nhỏ này, hiện tại con mới học cấp ba cho nên còn chưa cảm thấy gì. Chờ đến sau này đi vào xã hội, con sẽ biết không thể giao lưu với người khác có bao nhiêu bất lợi."

Ánh mắt Dung Huyền trong trẻo như nhìn thấu hết thấy. Dung Diệu không biết vì sao bị cô nhìn có chút chột dạ.

Ông ta bất đắc dĩ xua xua tay "Được rồi, vậy tùy ý con"

Dung Diệu hiện tại đang cố gắng hàn gắn lại mối quan hệ cha con với Dung Huyền cho nên ông ta sẽ không cưỡng chế yêu cầu Dung Huyền làm những chuyện mà cô không muốn. Dù sao thời gian còn dài, ông ta có thể từ từ thuyết phục cô.

Dung Huyền gật đầu, viết "Vậy, con, lên, phòng, đây"

"Được"

Dung Huyền vừa rời đi, Kỷ Ngưng lập tức lấy lòng nói "Ông xã, Di Di đêm nay....."

Dung Diệu trực tiếp ngắt lời Kỷ Ngưng, cảnh cáo nhìn bà ta "Chuyện của Dung Di tôi không muốn nghe. Tôi chỉ nói với bà một câu, về sau đối với Dung Huyền tốt một chút"

Kỷ Ngưng xấu hổ cười cười "Ông xã, ông nói cái gì vậy? Sao tôi không hiểu?"

"Tôi nói cái gì trong lòng bà biết rõ. Trước kia không nói không có nghĩa là tôi không biết"

Sắc mặt Kỷ Ngưng cứng đờ.

Dung Diệu cũng không để ý đến sắc mặt của bà, cũng không để ý đến chuyện trong lòng bà ta đang nghĩ cái gì, trực tiếp rời đi,

Dung Huyền đối với cuộc nói chuyện giữa Dung Diệu cùng Kỷ Ngưng không có chút hứng thú nào.

Hết chủ nhật chính là thứ hai

Sau đó là kỳ thi cuối kỳ.

Đời trước Dung Huyền trong lòng ghen một cỗ hỏa khí, muốn ba mẹ mình hối hận cho nên trên phương diện học tập, cô luôn nỗ lực cố gắng. Ba năm cấp ba, thành tích của cô vẫn luôn dẫn đầu toàn khối.

Sau khi xuyên đến đây, kiến thức nơi này cũng không có khác biệt nhiều lắm cho nên cô rất nhanh liền ôn tập lại được kiến thức.

Kỳ thi cuối kỳ diễn ra trong hai ngày, sau khi thi xong là đến kỳ nghỉ đông.

Thi xong môn thi cuối cùng là tiếng anh, Dung Huyền cảm thấy nhẹ cả người. Chỉ có tri thức là của riêng mình, không sợ bị ai lấy đi cho nên từ sau khi xuyên sách, cô vẫn luôn rất chăm chỉ học tập, tiếp thu kiến thức mới. Kể cả đối với những kiến thức đã từng học qua, Dung Huyền vẫn rất chăm chú, nghiêm túc nghe giảng.

Đề thi cũng không tính là khó, Dung Huyền cảm thấy thành tích của mình hẳn là sẽ không quá kém.

Đồng Nguyệt ở một bên yên lặng thu dọn đồ đạc, thở dài nói "Ai, đề thi lần này thật sự quá khó, tớ cảm giác điểm số của mình sẽ không được cao lắm"

Mộc Tiêu an ủi nói "Thi cũng thi xong rồi, có nói nữa cũng chẳng có ích gì"

Đồng Nguyệt nói "Tớ cũng đâu muốn nhớ lại, nhưng mà tớ không muốn bị ăn vài quả roi lên người"

Dung Huyền vỗ vỗ vai Đồng Nguyệt, viết chữ lên giấy đưa cho cô "Thi xong rồi thì thôi, nghỉ đông cố gắng ôn tập kỳ thi sau cố gắng hơn"

Đồng Nguyệt dùng sức gật đầu, quơ quơ năm đấm nói "Được, tớ sẽ nỗ lực!"

Ba người hẹn nhau mấy ngày sau sẽ đến quán cà phê cùng nhau ôn tập sau đó mới rời đi.

Lúc Dung Huyền ra khỏi phòng học, đột nhiên nhận được tin nhắn từ số lạ.

Đối phương tự xưng là .... Mẹ của Cố Dã. Hơn nữa mẹ của Cố Dã còn nói hiện tại bà đang ở bên ngoài cổng trường chờ cô, muốn mời cô đến nhà mình ăn cơm.

Dung Huyền đồng ý.

Gửi tin nhắn tới hẳn không phải là kẻ lừa đảo.

Lúc Dung Huyền đi đến cổng trường quả nhiên nhìn thấy mẹ của Cố Dã.

Bà mặc một bộ tây trang được cắt may đầy tinh xảo. Thấy Dung Huyền đi đến, bà cười hiền nói "Dì đến trường tìm cháu có làm phiền đến cháu không?"

Dung Huyền lắc đầu.

Mẹ Cố xoa đầu cô "Chúng ta lên xe rồi nói tiếp"

Sau khi hai người lên xe, tài xế chậm rãi lái xe.

Dung Huyền gửi tin nhắn cho tài xế trong nhà, nói ông không cần chờ mình nữa.

Mẹ Cố mở miệng nói "Thật ra hôm nay dì tới tìm cháu là có một việc muốn nhờ cháu giúp"

Dung Huyền nghi hoặc nghiêng đầu nhìn mẹ Cố

Giúp? Mẹ Cố có thể có chuyện gì mà cần đến sự giúp đỡ của cô?

Nghĩ đến chuyện đau đầu kia, mẹ Cố không khỏi thở dài "Là chuyện có liên quan đến đứa con út của dì"

Cố Dã? Nghe thấy cái tên này, Dung Huyền càng thêm nghi hoặc, nam chủ anh ta có thể có chuyện gì được ?

Mẹ Cố không biết nên mở lời như thế nào.

Nhưng nghĩ đến Dung Huyền là vị hôn thê của con trai, hơn nữa nghe Hách Cường nói con trai nhà mình đối xử với cô rất đặc biệt, mẹ Cố muốn chữa lợn chết thành lợn sống cho nên muốn thử một lần.

Bầu không khí trong xe cực kỳ an tĩnh.

Một hồi lâu sau, mẹ Cố mới mở miệng, nói "Là thế này, con trai út nhà cô, nó không định học lên cao nữa"

Dung Huyền vừa nghe thấy vậy liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Thì ra là Cố Dã không muốn tiếp tục đi học nữa, muốn đi đánh điện tử.

Trong truyện cũng từng nhắc đến chuyện này.

Hắn là mỗi chàng trai khi còn trẻ đều có ước mơ trở thành tuyển thủ eSport, Cố Dã tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Anh muốn tham gia thi đấu eSport quốc tế, giành được giải quán quân, viết lên trang sử hào hùng của nền thể thao điện tử nước nhà.

Nhưng ý nghĩ của các bậc phụ huynh cùng con cái luôn có những điểm bất đồng, hướng chi là gia đình như Cố gia.

Con trai mình không chịu ngoan ngoãn học tập, lại muốn chạy đi làm tuyển thủ eSport gì đó, chuyện này làm sao họ có thể chấp nhận được?

Ba Cố mẹ Cố tuy không đồng ý nhưng cũng không có cách nào khuyên nhủ được Cố Dĩ.

Hai bên cứ như vậy mà giằng co đến bây giờ.

Dung Huyền nhớ rõ trong truyện có viết Cố Dĩ quyết định trở thành tuyển thủ chuyên nghiệp thi đấu thể thao điện tử lúc học lớp mười hai nhưng hiện tại còn cách lúc đó gần nửa năm.

Lúc này Cố Dĩ còn chưa quen biết nữ chủ, tự nhiên cũng không có ai không điều kiện ở bên cạnh ủng hộ, cổ vũ tinh thần của anh.

Mẹ Cố sâu kín nói "Nó nói muốn trở thành game thủ gì đó, nhưng mà , không chịu học hành đàng hoàng , cứ một hai đời trở thành game thủ, chuyện này nếu như để người khác biết, họ sẽ nghĩ Cố gia chúng ta như thế nào? Nghĩ về Cố Dĩ như thế nào? Huyền Huyền à, dì cùng ba nó thật sự không có cách nào cả. Nó không chịu nghe lời chúng tôi, dì nghĩ có lẽ con khuyên nó sẽ nghe."

Dung Huyền ở trong lòng nói, vậy dì đã tìm nhầm người rồi, hơn nữa dì không cần phải lo lắng như vậy đâu.

Trong sách Cố Dĩ tham gia vào giới thể thao điện tử, thu hoạch được một số lượng lớn fan hâm mộ, cầm lấy vài cái giải thưởng lớn, đồng giải thưởng này đương nhiên bao gồm cả huy chương vàng giải đấu quốc tế. Sau khi hi rời khỏi giới tuyển thủ chuyên nghiệp thi đấu thể thao điện tử, Cố Dĩ đã hơn hai mươi tuổi. Anh ta tiếp tục hoàn thành việc học, thuận lợi tốt nghiệp đại học sau đó kế thừa gia nghiệp.

Cả cuộc đời nam chủ đều rất thuận lợi.

Có thể nói, rất nhiều đàn ông mơ ước có được một cuộc đời giống như Cố Dĩ, dùng thời gian hai năm để trở thành nhân vật truyền kỳ trong giới thể thao điện tử, sau đó rời khỏi giới, đi học đại học.

Những gì người khác trải qua, anh đều trải qua, những điều người khác chưa trải qua, anh cũng đã trải qua. Hai mươi năm cuộc đời anh so với cả cuộc đời của người bình thường xuất sắc hơn không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa mặc kệ làm việc gì, anh đều có thể làm ở mức tốt nhất.

Mẹ Cố tự nhiên là không biết được ý nghĩ trong đầu Dung Huyền, bà ôn nhu vỗ vỗ mu bàn tay cô, nói "Huyền Huyền à, đợi chút nữa con giúp dì khuyên nhủ nó chút nha"

Dung Huyền trầm mặc trong chốc lát rồi sau đó mới chậm rãi gật đầu.

Lúc đến Cố gia, cha con Cố Dĩ đều đang ở nhà. Con gái lớn nhà họ Cố đang định cư ở nước ngoài, trừ ngày lễ tết ra thì ngày thường sẽ không trở về nhà. Còn con trai thứ hai Cố Nghiêu Chi, thời gian chủ yếu đều dành để ngâm ngốc trong phòng thí nghiệm, rất ít khi về nhà.

Cố Dĩ sau khi nhìn thấy Dung Huyền đi vào liền kinh ngạc nói "Vợ, sao em lại đến đây?"

Mẹ Cố lập tức nói "Mẹ mời con bé đến nhà mình ăn cơm. Sao, con không chào đón con bé?"

Đầu lưỡi của Cố Dĩ nhẹ đá đá răng nanh, cười vô lại, nói "Sao lại không chào đón chứ? Con vui mừng còn không kịp nữa là"

"Vậy thì tốt. Mẹ còn ba con đi xem dì giúp việc nấu đồ ăn đến đâu rồi, hai đứa cứ ngồi nói chuyện với nhau đi"

Trước lúc rời đi, mẹ Cố còn nhẹ vỗ vỗ bả vai Dung Huyền.

Dung Huyền nhìn bà, tỏ vẻ bản thân hiểu rõ trọng trách được giao.

Mẹ Cố an tâm rời đi, đem nơi này giao cho hai người bọn họ.

Chờ sau khi mẹ Cố đi rồi, Cố Dã lấy tay che trước miệng, nhẹ ho một tiếng.

Đột nhiên chỉ còn hai người là anh cùng Dung Huyền, Cố Dã chợt cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Tim đập nhanh, có chút mất khống chế.

Anh tùy tiện cầm lấy quả cam trên bàn, rũ mắt nghiên cứu nó, không ngừng đầu nhìn Dung Huyền "Vợ, có muốn ăn cam không?"

Dung Huyền lắc đầu.

Cô lấy điện thoại ra đánh chữ.

"Mẹ anh muốn tôi khuyên nhủ anh"

Cố Dã nhìn thấy mấy chữ này lông mày liền nhíu lại.

Khuyên anh cái gì không cần nói anh cũng đoán được, khẳng định là mẹ nhờ cô khuyên anh từ bỏ việc trở thành tuyển thủ thi đấu thể thao điện tử.

Cố Dã nghịch nghịch quả cam trong tay, nói "Vợ, vậy em định khuyên anh như thế nào?"

Dung Huyền nghĩ nghĩ, đánh chữ "Tôi không định khuyên"

Khuyên giải nam chủ, ủng hộ anh, tiếp thêm động lực cho anh là chuyện của nữ chủ. Cô cũng không phải là nữ chủ cho nên những chuyện này

không có quan hệ với cô. Hơn nữa, nam chủ có ý nghĩ riêng của mình, đâu phải cô cứ muốn khuyên là được.

Cố Dĩ nhìn đống chữ mà Dung Huyền đánh ra, vui vẻ.

Thì ra cô không định khuyên nhủ anh.

Vợ của anh quả nhiên không giống như những người bình thường khác. Người bình thường nếu như gặp phải chuyện này khẳng định sẽ mở miệng khuyên giải, khuyên anh đọc sách mới là việc làm đúng đắn .... Cô thì hay rồi, căn bản không hề nghĩ đến chuyện sẽ khuyên nhủ anh.

Cố Dĩ liếm liếm môi, hỏi "Vậ em .... Có chuyện gì muốn nói với anh không?"

Dung Huyền trầm tư suy nghĩ.

Chuyện muốn nói với Cố Dĩ? Không có

Cuối cùng, cô ăn ngay nói thật đáp "Tôi thật sự không có gì muốn nói với anh"

Cố Dĩ nhìn thấy dòng chữ này của cô, lâm vào trầm tư.

Vợ của anh quả nhiên không đi theo con đường bình thường.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 22 🌿

Chương 22:

Biên tập: Cải

Cố Dã có chút bất mãn nói "Vợ, nói như thế nào thì anh cũng là chồng sắp cưới của em, đối với chuyện anh định trở thành tuyển thủ thi đấu thể thao điện tử chuyên nghiệp, một chút cảm giác em cũng không có ư?"

Dung Huyền đây là không đi theo lối thường hay là căn bản không hề để bụng đến anh?

Cố Dã rất để ý xem cô là thuộc về vế nào.

Anh cảm thấy cô hẳn là thuộc về vế sau.

Bởi vì không quan tâm cho nên mới không có lời nào để nói.

Dung Huyền mím môi, tiếp tục gõ chữ trên điện thoại "Anh đã có quyết định của riêng mình rồi, không phải sao?"

Cố Dã nhìn thẳng vào mắt cô "Nhưng nếu em khuyên, rất có thể anh sẽ nghe"

Lời này Dung Huyền không tin.

Cô khuyên anh, anh liền nghe? Cố Dã là người dễ thuyết phục như vậy từ bao giờ?

Không có khả năng, nhiều người như vậy khuyên nhủ anh còn không nghe thì sao cô nói anh lại nghe chứ.

Trên mặt Cố Dĩ đầy bất mãn nói "Nhưng em khuyên cũng không khuyên lấy một lời"

Dung Huyền hoàn toàn không hiểu tại sao Cố Dĩ lại bất mãn.

Cô cúi đầu gõ chữ "Bởi vì tôi cảm thấy không cần khuyên"

Cố Dĩ liếm môi "Nhưng mà tất cả mọi người đều khuyên nhủ anh" Cha mẹ, họ hàng thân thích thậm chí cả mấy thằng bạn thân đều khuyên nhủ, bảo anh không cần bốc đồng, lựa chọn con đường như vậy, nói anh nên suy nghĩ kỹ lại. Chỉ có Dung Huyền, một lời cũng không nói, có vẻ không quá để ý đến chuyện này.

Dung Huyền có chút bất đắc dĩ. Cho nên, vì cô không khuyên nhủ nên anh không vui?

Cô tiếp tục gõ chữ "Thử làm những việc mà mình thích không phải là chuyện xấu"

Cho dù có thất bại nhưng cũng coi như là một lần trải nghiệm, khi nghĩ lại sẽ không cảm thấy quá tiếc nuối.

Huống chi Cố Dĩ cũng không phải là không có khả năng thất bại. Có điều, Dung Huyền biết rõ anh nhất định sẽ không thất bại.

Cố Dĩ bóp bóp quả cam trong tay, kết luận "Cho nên, em ủng hộ quyết định của anh?"

Ủng hộ?

Dung Huyền lắc đầu "Cũng không hẳn là vậy. Chỉ là tôi cảm thấy, nhân lúc bản thân còn trẻ thì nên đi làm một chút chuyện mà bản thân muốn làm.

Dù sao cho dù có thất bại thì cùng lắm lại tìm đường khác"

Dung Huyền nhớ rõ trong truyện khi nữ chủ biết chuyện này không nói hai lời liền đứng bên cạnh, ủng hộ Cố Dĩ, tin tưởng anh, cảm thấy anh nhất định sẽ đạt được thành tích nhất định. Sau đó, Cố Dĩ còn cùng người nhà nháo đến lợi hại, cuối cùng ba mẹ anh vẫn phải thoái nhượng.

Nhưng dù sao thì cãi nhau với người nhà nói như thế nào thì cũng không phải là một chuyện dễ chịu.

Dung Huyền đương nhiên là sẽ không vô điều kiện ủng hộ Cố Dĩ, loại hành vi này của anh quá bốc đồng. Cô hiện tại chỉ là dùng lý trí phân tích, nói ra cái nhìn của bản thân mà thôi.

Còn mẹ Cố bên kia, cô đành phải khiến bà thất vọng rồi. Đợi lát nữa cô sẽ nói sự thật cho mẹ Cố biết.

Mỗi người đều có lập trường riêng của bản thân, cũng không thể nào nói là mẹ Cố không đúng. Bà chỉ là đã đặt kỳ vọng quá cao với con trai mình, mà việc con trai trở thành tuyển thủ thi đấu thể thao điện tử chuyên nghiệp hiển nhiên là không phù hợp với mong muốn của bà dành cho anh.

Cố Dĩ nói như vậy không sai, cô quả thật cảm thấy chuyện này không sao cả. Mỗi người đều có quyền lựa chọn đối với cuộc đời của mình, đương nhiên hậu quả ra sao thì người đó cũng phải tự mình gánh vác. Nếu gánh vác được hậu quả thì đương nhiên chuyện kia cũng không phải là chuyện gì lớn.

Nghĩ như vậy, Dung Huyền chậm rãi gật đầu.

Cố Dĩ mấy ngày nay tâm trạng rất không tốt. Kể từ khi anh nói về kế hoạch trong tương lai của mình, tất cả mọi người đều đến đây bày ra bộ dáng khuyên nhủ anh, nói anh không thể làm như vậy, nói anh còn nhỏ, rất

dễ làm ra quyết định sai lầm, nói anh quá tùy hứng, một chút cũng không nghĩ đến đại cục, không suy xét đến tấm lòng của ba mẹ mình.

Tất cả đều có chung một ý nghĩ đó là anh sai rồi.

Xem bộ dáng kia của bọn họ, anh còn tưởng bản thân đã phạm phải tội ác tà trời nào đó.

Nhưng trên thực tế, anh cũng không cảm thấy bản thân đã làm gì sai.

Cho nên, tâm trạng anh vì thế mà ngày càng bức bối.

Nhưng hiện tại nhìn bộ dáng bình tĩnh thong dong của Dung Huyền, tâm trạng không tốt toàn bộ đều tan biến hết.

Vợ của anh bình tĩnh như vậy cho nên anh làm gì mà phải bức bối chứ?

Lúc này, người giúp việc đem đồ ăn dọn lên, cười nói "Cố thiếu, cô Dung, có thể ăn cơm rồi"

Lúc ba Cố cùng mẹ Cố ngồi xuống bàn phát hiện con trai cứng mấy ngày nay hay nôn nóng, nổi giận đã trở nên bình tĩnh rồi,

Hai người nhìn nhau, cho rằng Dung Huyền đã khuyên được Cố Dĩ, thờ phào nhẹ nhõm một hơi.

Có tác dụng là được rồi.

Mẹ Cố gấp đồ ăn cho Dung Huyền, dịu dàng nói "Huyền Huyền, ăn nhiều một chút"

Dung Huyền biết mẹ Cố đã hiểu nhầm nhưng hiển nhiên hiện tại không phải là lúc thích hợp để giải thích. Cô đợi sau khi ăn cơm xong sẽ cùng mẹ Cố nói chuyện.

Mọi người cùng nhau vui vẻ dùng bữa. Sau khi ăn xong, mẹ Cố cùng Dung Huyền ở phòng khách cùng nhau ăn trái cây, Cố Dĩ cùng ba Cố vào thư phòng nói chuyện.

Dung Huyền lấy điện thoại ra, đánh chữ "Dì, thật xin lỗi, con không có hoàn thành được việc mà dì nhờ con"

Mẹ Cố nhìn thấy những lời này, cảm thấy kỳ quái, nói "Huyền Huyền, con không có khuyên được nó?" Nhìn tâm trạng Cố Dĩ thay đổi như vậy bà còn tưởng Dung Huyền đã khuyên bảo được nó.

Thật ra Dung Huyền căn bản chưa từng khuyên bảo lời nào.

Mẹ Cố không chờ Dung Huyền nói tiếp đã thở dài "Không sao, đã làm khó con rồi."

Nói xong lời này mẹ Cố liền chuyển đề tài, không nói đến chuyện này nữa.

Bên kia, Cố Dĩ đang ở trong thư phòng thuyết phục ba Cố.

Toàn bộ cuộc nói chuyện tâm trạng của anh đều rất bình tĩnh, không còn có vẻ nóng nảy như mấy hôm trước.

"Ba, chờ thêm mấy ngày nữa thì con cũng đủ 18 tuổi rồi. Con không định làm tuyển thủ thi đấu thể thao điện tử cả đời nhưng đây là chuyện mà con thích cho nên con muốn thử sức một chút. Cho dù cuối cùng hiện thực có cho con biết rằng con đã chọn sai rồi thì con cũng không hối tiếc. Khi ấy con cùng lắm mới chỉ hơn hai mươi một chút, còn có rất nhiều thời gian, còn có thể lựa chọn một con đường khác để đi. Đã như vậy, ba con lo lắng cái gì chứ?"

Ba Cố nhìn con trai đã cao hơn mình một cái đầu, trong lòng vừa kiêu ngạo lại vừa có một cỗ cảm xúc phức tạp.

Con trai lớn rồi, có ý nghĩ của riêng mình, đây là chuyện tốt.

Nhưng là gia đình bọn họ lại có một người con đi làm tuyển thủ thi đấu thể thao điện tử gì đó, thật sự rất khó chấp nhận.

Con của ông, làm ông chủ câu lạc bộ còn được, chứ còn làm thành viên .... Nhưng nhìn con trai cuối cùng cũng biết nói lý, không còn giống như mấy ngày trước nóng nảy, chỉ muốn nhận lấy sự chấp thuận của bọn họ, ông trong lòng vẫn cảm thấy rất vui.

Ba Cố suy nghĩ một chút, chậm rì rì hỏi "Nếu cuối cùng, sự thật chứng minh con đã chọn sai..."

Cố Dĩ lập tức nói "Thì con sẽ làm theo sự kỳ vọng của ba mẹ. Ba mẹ muốn con học chuyên ngành nào thì con sẽ học chuyên ngành đó, ba mẹ có muốn con thừa kế công ty con cũng nghe theo"

Con trai đã nói đến vậy rồi, người làm ba như ông sao còn có thể không đồng ý?

"Nếu con đã nghĩ rõ ràng như vậy thì ba đồng ý"

Cố Dĩ vốn tưởng mình còn phải thuyết phục một lúc lâu nữa nhưng không ngờ ba mình lại đồng ý nhanh như vậy.

Cố Dĩ có chút ngoài ý muốn "Ba...."

Ba Cố vui mừng nói "Ban đầu ba cho rằng con đưa ra quyết định như vậy là do xúc động nhất thời, căn bản chưa từng suy nghĩ cặn kẽ nhưng câu nói vừa rồi của con đã cho ba biết rằng con đã suy nghĩ rất kỹ về chuyện này rồi"

Thật ra có một số việc, ngồi xuống, bình tĩnh nói chuyện thì cũng không phải là không thể thương lượng.

Sau khi bình tĩnh trở lại, Cố Dã mới ý thức được thì ra tình thương mà ba mẹ dành cho mình còn nhiều hơn những gì anh nghĩ rất nhiều.

Anh vội thu hồi bộ dáng không đứng đắn hàng ngày, trình trọng nói "Ba, con sẽ không làm ba thất vọng đâu"

Ba Cố mỉm cười vỗ vai Cố Dã xem như cố vũ.

Việc muốn trở thành tuyển thủ thi đấu thể thao điện tử của Cố Dã không còn tình trạng giương cung bạt kiếm như đời trước nữa, cứ như vậy mà yên lặng được giải quyết.

Lúc Dung Huyền đi về, vẫn là Cố Dã đưa cô về.

Lúc Dung Huyền chuẩn bị xuống xe, Cố Dã đột nhiên nói "Vợ, nếu như anh nói, chỉ cần em khuyên anh thật sự sẽ nghe theo em thì em sẽ làm như thế nào?"

Sau khi nghe thấy vậy, Dung Huyền thu hồi lại đôi chân đang chuẩn bị bước xuống xe.

Cô lấy điện thoại ra đánh chữ.

"Chỉ cần không phải là chuyện chạm đến điểm mấu chốt thì tôi sẽ không khuyên"

Không phải cứ chuyện mà người khác cảm thấy ngu xuẩn đều thật sự ngu xuẩn, cho dù có thật là như vậy đi chăng nữa thì mỗi người cũng đều có quyền được làm chuyện ngu xuẩn. Chỉ có người trưởng thành mới có thể quyết tâm làm chuyện mình muốn, mặc kệ kết quả như thế nào.

Chỉ là việc theo lời người khác nói, là người vô dụng.

Cố Dã nhìn thấy những lời này của cô, khẽ cười. Anh đột nhiên cảm thấy vợ mình dường như có chút ngầu? Nếu là cô gái nhỏ khác, nghe được anh

nói những lời này phỏng chừng đã sớm sung sướng đến đầu óc mơ hồ rồi.

Chỉ có cô, vẫn như cũ lựa chọn không khuyên.

.....

Sau khi được nghỉ Dung Huyền liền chuẩn bị đến nhà ông ngoại ở vài ngày.

Ông ngoại thân thể không tốt, cô ở bên ông được ngày nào hay ngày đó.

Sau khi biết cháu gái đến , ông Lục tỏ vẻ cực kỳ vui sướng.

Ông rõ ràng đã biết chuyện xảy ra vào buổi tiệc tối hôm đó, cầm lấy tay cô liên tục nói tốt.

Cố gia cho dù có đáng tin cậy đến đâu thì cũng không bằng Dung Huyền tự mình có được thế lực riêng. Chỉ khi bản thân đủ mạnh, mới có thể không bị bất cứ kẻ nào bắt nạt.

Chỉ là trước kia Dung Huyền quá mức trầm, chỉ biết oán hận người khác căn bản nghe không vào những lời khuyên nhủ của ông. Ông cũng không biết bản thân có thể làm gì để bảo vệ đứa cháu này một đời bình an. Ông hiện tại không thể so với năm xưa, ngoại trừ trong tay còn có chút tài sản thì cũng chẳng còn có cái gì có thể để lại cho Dung Huyền.

Cuối cùng, ông chỉ có thể giúp cô chọn ra một nhà chồng đáng tin cậy.

Hiện tại thì tốt rồi, Dung Huyền so với tưởng tượng của ông còn tốt hơn. Mặc kệ vì nguyên nhân gì, cho dù thật sự chỉ dựa vào may mắn đi chẳng nữa thì may mắn cũng là một loại thực lực, không phải sao?

"Nhìn cháu như vậy, trong lòng ông ngoại thấy vui lắm"

Dung Huyền mím môi cười một cái.

Ông Lục suy nghĩ một chút, nói "Huyền Huyền, gần đây có chương trình truyền hình dành cho học sinh cấp ba tham gia, con có muốn tham gia không?"

Học sinh cấp ba tham gia show thực tế?

Không biết vì sao Dung Huyền lại nhớ đến chuyện nữ chủ trong sách từng tham gia chương trình

Cái chương trình này nội dung phong phú, rất cuốn hút.

Chương trình mà ông ngoại nói không phải là cái này chứ?

Giây tiếp theo, ông Lục liền nói "Chương trình đó tên là . Những người tham gia đều là những học sinh giỏi của các trường cấp ba. Ông ngoại biết thành tích học tập của con rất tốt, con có muốn thử tham gia hay không?"

Dung Huyền cũng không có ý định tiến vào giới giải trí nhưng trên thực tế, tham gia một chương trình cũng không đồng nghĩa với việc sau này sẽ dẫn thân vào showbiz.

Giống như những gì cô đã nói với Cố Dĩ vậy, nhân lúc bản thân còn trẻ, nên đi trải nghiệm nhiều một chút. Cái chương trình này thay vì nói là show thực tế , không bằng nói là một chương trình tranh tài của các học sinh giỏi.

Giống như ông ngoại nói vậy, thí sinh tham gia chương trình này toàn bộ đều là học sinh giỏi.

Dung Huyền nhìn khuôn mặt đầy chờ mong của ông ngoại, chậm rãi gật đầu.

(~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 23 🌿

Chương 23:

Biên tập: Cải

Nhìn thấy Dung Huyền gật đầu đồng ý, ông Lục mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Cháu gái của ông, thật sự đã thay đổi rồi.

Trước kia Dung Huyền khóa lại cánh cửa dẫn vào nội tâm mình, cả người nóng nảy, dễ giận, những gì người khác nói cô đều nghe không lọt tai.

Ông khi ấy thật sự không thể nào yên lòng.

Nhưng hiện tại cô rất cuộc đã thay đổi theo chiều hướng tích cực. Cháu gái của ông đã trưởng thành rồi, hiểu chuyện hơn xưa cũng càng ngày càng trở nên lợi hại.

Ông rất cuộc cũng có thể yên tâm.

Ông Lục tiếp tục nói "Chương trình sẽ bắt đầu quay trước Tết Âm Lịch, kéo dài trong ba ngày. Vậy ông ngoại sẽ giúp con đăng kí nhé?"

Ông ngoại Dung Huyền trước kia mở một công ty giải trí, ở trong giới cũng coi như có chút quan hệ, giúp cháu gái có thể tham gia chương trình này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Dung Huyền gật gật đầu, chuyện này cứ như vậy liền quyết định xong.

Mấy ngày nay Dung Huyền luôn ở nhà ông ngoại, sau đó trực tiếp đi đến nơi quay chương trình, chờ sau khi quay xong mới trở về Dung gia.

Gần đây Dung Diệu đối với cô rất hòa ái, chiều chuộng, mặc kệ cô muốn làm cái gì ông ta đều ủng hộ. Ông ta bày ra dáng vẻ người ba tốt như vậy càng tiện cho Dung Huyền.

Dù sao ông ta cũng là ba của cô, nếu thường xuyên làm khó dễ cũng sẽ gây ra rất nhiều phiền toái.

Dung Huyền nhớ lại một chút thông tin về ở trong truyện. Thân là chương trình dành cho học sinh giỏi, đương nhiên lấy việc trả lời câu hỏi, thể hiện trí thông minh là chính. Nhưng học sinh thời đại mới không chỉ phải học giỏi mà còn phải có thể lực cho nên có chương trình này còn có không ít nhiệm vụ yêu cầu hoạt động tay chân, khảo nghiệm trí nhớ cùng với thể lực.

Nữ chủ ở chương trình này tỏa sáng rực rỡ. Dung Huyền tự nhiên không có ấu trĩ đến mức muốn cùng nữ chủ ganh đua cao thấp.

Cô ngại phiền phức, thật sự không muốn gặp phải nữ chủ.

Sở dĩ cô đồng ý tham gia chương trình này là bởi vì không muốn khiến ông ngoại thất vọng. Ông ngoại thật sự rất muốn cô có thể tham gia chương trình này.

Nếu như đã đáp ứng, cô đương nhiên sẽ nghiêm túc tham gia thật tốt.

Ngày bắt đầu quay , Cố Dĩ đưa Dung Huyền đến trường quay.

Lúc cô đến nơi, bảy người chơi khác đến từ các thành phố khác đều đã ở trường quay. Trong bảy người này đương nhiên là có cả nữ chủ Ninh

Thuần.

Bạn học cùng lớp của Ninh Thuần là Lý Âu cũng tham gia chương trình này.

Cô ta ghé sát bên tai Ninh Thuần, nhỏ giọng nói "Oa, nếu như tớ nhớ không nhầm thì cái xe kia là Maybach?"

Ninh Thuần theo tầm mắt của cô ta nhìn qua, đúng thật là Maybach, giá bán hơn ngàn vạn.

Lý Âu trêu ghẹo nói "Chiếc xe này thật là ngầu. Tiểu Thuần, sao nhà cậu không mua một chiếc như vậy?"

Ninh Thuần nhìn Lý Âu, nhẹ giọng nói "Nhà tớ mua không nổi" Nhà cô có tiền nhưng cũng chỉ là có tiền mà thôi, chiếc xe ngàn vạn trở lên nhà cô mua không nổi.

Lý Âu 'a' một tiếng, nhỏ giọng nói "Chàng trai kia! Cậu có thấy không? Thật là đẹp trai quá đi!"

Có thể là do chờ đến khi quay chương trình quá mức nhàm chán, Ninh Thuần nghe thấy Lý Âu nói như vậy liền quay đầu nhìn theo.

Tài xế đi xuống mở cửa ghế sau, đầu tiên là một chàng trai bước xuống, mặc áo khoác da màu đen phối với quần dài cùng màu, lớn lên quả thật rất đẹp trai.

Thật ra gu thẩm mỹ của mỗi người đều không giống nhau, nếu như gương mặt có chút ưa nhìn, có vài người cảm thấy đẹp trai nhưng đối với vài người khác lại cảm thấy bình thường.

Nhưng Ninh Thuần cảm thấy, kiểu đẹp trai của chàng trai kia, là kiểu đẹp đến mức ai cũng phải công nhận, là vẻ đẹp có thể thu hút ánh mắt của mọi

người, khiến người ta rung động ngay từ cái nhìn đầu tiên. Mặc kệ là ánh mắt của thế hệ trước, hiện tại hay tương lai, mặc kệ là nam, nữ, già , trẻ đều sẽ cảm nhận được vẻ đẹp này.

Ngay từ đầu Ninh Thuận cùng Lý Ấu đều cho rằng chàng trai này là người tới tham gia chương trình giống như bọn họ. Hai người còn chưa kịp cảm khái chàng trai này lớn lên không chỉ đẹp mà còn thông minh, thì chàng trai kia đã hơi khom lưng, vươn tay về phía trong xe.

Sau đó một bàn tay trắng nõn vươn ra, nắm lấy bàn tay của chàng trai kia, bước xuống dưới xe.

Sau khi cô gái kia xuống xe, tổ làm phim cùng với đám người chơi chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh sáng ngời.

Nguyên nhân không có gì khác, cô gái này thật sự quá xinh đẹp.

Lý Ấu 'ai nha' một tiếng "Tiểu Thuận, chương trình này vậy mà lại xuất hiện một nữ sinh có nhan sắc sánh ngang với cậu"

Trước khi Dung Huyền xuất hiện, dung mạo của Ninh Thuận thật sự không có đối thủ nhưng kể từ khi Dung Huyền xuất hiện, đối thủ của Ninh Thuận đã xuất hiện. Hơn nữa, trước mắt xem ra, dung mạo của Dung Huyền nhìn hơn một chút.

Quan hệ giữa Lý Ấu cùng Ninh Thuận rất bình thường. Hai người đều là học sinh xuất sắc, ngày thường ai cũng không phục ai, nhiều lắm cũng chỉ nói với nhau vài câu.

Cho nên, Lý Ấu tự nhiên lúc nói chuyện sẽ không để ý đến tâm trạng của Ninh Thuận.

Sau khi Dung Huyền xuống xe, Lý Ấu sờ sờ cằm, nghiên cứu nói "Cậu nói xem, người tham gia cuộc thi tốt cuộc là chàng trai kia hay cô gái kia?"

Tuy hỏi như vậy nhưng thật ra trong lòng Lý Ấu cùng Ninh Thuận đều đã có đáp án.

Là một người thông minh, không chỉ có bảng thành tích đáng ngưỡng mộ mà còn có trình độ phán đoán cùng EQ không thấp.

Nếu chỉ có cái bảng thành tích đẹp đẽ kia, hôm nay các cô cũng sẽ không thể đứng ở đây chuẩn bị tham gia chương trình này.

Tổ tiết mục tổng cộng mời tới tám người, bảy người đã có mặt, chỉ còn thiếu một người. Nhìn cái dạng kia xem ra chàng trai kia là cố ý đưa cô gái kia đến đây.

Lý Ấu tặc lưỡi, nói "Làm sao bây giờ, tớ có chút ghen tị"

Ninh Thuận vốn kiêu ngạo, mặc dù là nói giỡn cũng sẽ không bao giờ nói ra những câu như kiểu 'tớ ghen tị' cho nên Lý Ấu vừa dứt lời, cô cũng không nói gì tiếp.

Lý Ấu biết rõ Ninh Thuận tính tình cao ngạo cho nên không được đáp lại cũng không có cảm thấy gì.

...

Dung Huyền sau khi xuống xe liền nhìn quanh bốn phía.

Liếc một cái liền nhìn thấy nữ chủ Ninh Thuận.

Cô ấy lớn lên rất nổi bật, một đầu tóc ngắn gọn gàng, tóc mái mềm mại rủ trên trán, ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ bằng một bàn tay.

Cố Dĩ chú ý đến Dung Huyền sau khi xuống xe ánh mắt liền không còn đặt trên người mình nữa, bất mãn nói "Vợ, em đang nhìn cái gì vậy?"

Cố Dã theo tầm mắt của Dung Huyền mà nhìn qua.

ở đó có hai nữ sinh tóc ngắn đang đứng, hình như là người chơi tham gia chương trình.

Không có gì đặc biệt.

Cố Dã thu hồi ánh mắt, không nhìn nữa.

Dung Huyền quay đầu lại định cầm điện thoại nhưng sau đó phát hiện ra tổ tiết mục yêu cầu không được mang điện thoại, cô dứt khoát không cầm điện thoại nữa.

Cô cầm lấy tay Cố Dã, viết chữ lên trên lòng bàn tay anh "Anh, chưa, đi , sao?"

Đầu lưỡi Cố Dã nhẹ đẩy hàm trên "Em cái đồ không có lương tâm, anh cố ý đưa em đến đây, vừa đến nơi em liền muốn đuổi anh đi"

Dung Huyền thật ra không muốn để Cố Dã đưa mình đến đây. Mấy ngày nay cô ở nhà ông ngoại, ông ngoại cũng có tài xế, có thể đưa cô đến đây nhưng Cố Dã từ trong miệng ông ngoại biết cô muốn tham gia chương trình này liền quyết tâm muốn đưa cô đi.

Ông ngoại đương nhiên là vui vẻ đồng ý.

Cố Dã nhìn xung quanh một vòng "Anh không thể đồng hành cùng em?"

Dung Huyền phải một mình ở trong cái hoàn cảnh lạ lẫm này suốt hai ngày, anh thật sự có chút không yên tâm.

Cố Dã gần đây tuy được nghỉ đông nhưng cũng không có nhàn rỗi. Người nhà đã đồng ý cho anh trở thành tuyển thủ thi đấu thể thao điện tử cho nên anh gần đây đã tham gia một chiến đội, dọn vào ở cùng với cả đội trong một căn biệt thự.

Dung Huyền viết lên tay Cố Dã "Không, được"

Cố Dã còn muốn nói gì đó, Dung Huyền lại viết tiếp "Anh, có, ước, mơ, của, mình, tôi, cũng, có. Muốn, tự, mình, nỗ, lực"

Có đôi khi, có một số người cả đời cũng không thể sinh ra chút ăn ý nào.

Nhưng có một số người, rất dễ dàng liền có thể hiểu ý đối phương.

Rõ ràng Dung Huyền viết không nhiều chữ trên tay anh nhưng Cố Dã vừa nhìn đã hiểu.

(~ ~ ~) ~ (~ ~ ~) ~ (~ ~ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 24 🌿

Chương 24:

Biên tập: Cải

Ở trên tay viết chữ, hơn nữa chỉ viết có một lần, muốn xem hiểu hết những chữ cái kia cũng không phải là một việc dễ dàng.

Viết chữ ở trên tay cùng viết chữ trên giấy hoàn toàn khác nhau. Viết ở trên tay, cho dù cố ý viết chậm nhưng để người khác có thể nhìn rõ thì không có đơn giản như vậy.

Cho dù là bạn bè thân thiết, người thân, viết chữ trên tay như vậy người khác cũng không nhất định lập tức nhìn ra đối phương đang viết cái gì.

Nhưng cố tình, mỗi lần Dung Huyền viết cái gì, Cố Dã đều có thể nhìn một lần liền hiểu.

Sự ăn ý đến vậy lại đến từ hai người không quá hiểu biết về tình huống của đối phương như bọn họ nếu nói ra, không ít người sẽ cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì chút ăn ý này, có lẽ phải dùng thời gian cả đời cũng không nhất định có thể dưỡng ra.

Cố Dã nhớ lại câu nói vừa rồi mà Dung Huyền viết lên tay mình.

Anh có ước mơ, tôi cũng thế. Mỗi người tự mình cố gắng.

Cố Dã cong môi cười "Được. Vậy, vợ, anh đi nhé?"

Dung Huyền gật gật đầu, hướng Cố Dã phất phất tay xem như tạm biệt.

Cố Dã vươn tay, kéo Dung Huyền vào trong lòng.

Anh nói bên tai cô "Ba ngày sau gặp lại"

Cái ôm này cũng không kéo dài lâu, Cố Dã chỉ ôm cô một chút liền buông tay.

"Đi đây"

Dung Huyền lùi về sau một bước, nhìn Cố Dã lên xe.

Sau đó, cô xoay người đi vào trong trường quay.

Ở bên kia, nhìn bọn họ trao nhau cái ôm tạm biệt, Lý Ấu nhin không được mà thét chói tai "Hai người bọn họ đang đóng phim thần tượng sao? Có cần phải ngọt ngào đến vậy không a?"

Ninh Thuận thấy vậy, lạnh nhạt nói "Phim thần tượng cũng không có diễn như bọn họ"

Lý Ấu 'a' một tiếng "Sao cậu lại nói như vậy?"

"Phàm là phim thần tượng khi nam nữ chủ tạm biệt nhau đều phải vừa hôn vừa ôm, ôm một cái không thể nào đủ"

Lý Ấu 'chặc chặc' một tiếng "Yêu cầu của cậu thật cao. Làm gì cứ phải một hai phải hôn? Dù sao tớ cảm thấy hai người bọn họ rất ngọt ngào" Tình yêu thanh xuân vườn trường, thật là đẹp. Sao cứ nhất định phải thêm nụ hôn đầy tục khí vào cơ chứ?

Trên mặt Ninh Thuận xẹt qua một tia lãnh đạm, nhún vai không nói tiếp.

Ngọt ngào? Ngọt ngào chỗ nào?

Một người rõ ràng từ đầu đến cuối đều thờ ơ.

Vì thế, ấn tượng đầu tiên của Ninh Thuận về Dung Huyền chính là 'một con mọt sách lớn lên rất xinh đẹp'. Con gái đối với mấy anh chàng đẹp trai đa số đều giống nhau, không có cách nào làm ngơ, chỉ có con mọt sách học bài đến choáng váng đầu óc mới có thể như vậy.

Sau khi tất cả người chơi đến đông đủ đạo diễn liền ra hiệu bắt đầu quay chương trình.

Đạo diễn nói qua một lượt những điều cần chú ý với bọn họ, kêu tất cả người chơi giao nộp điện thoại cùng ví tiền của mình lên. Ở dưới đài, Lý Ấu vẫn luôn cẩn thận quan sát Dung Huyền.

Cô ta cảm thấy Dung Huyền hẳn là rất lợi hại. Cô ta cũng không thể chỉ ra là lợi hại ở đâu, chỉ là giác quan thứ sáu của cô ta cảm thấy như vậy.

Trước kia lúc Dung Huyền còn chưa xuất hiện, cô ta cảm thấy Ninh Thuận rất lợi hại. Chính là kiểu học sinh nhìn qua liền đoán được cô học rất giỏi mà sự thật cũng chứng minh, Ninh Thuận thật sự học rất giỏi.

Hiện tại Dung Huyền xuất hiện, cô cảm thấy Ninh Thuận đã gặp phải đối thủ rồi. Hơn nữa, trên người của Dung Huyền còn có một loại khí chất bình tĩnh mà Ninh Thuận không có, giống như mặc kệ có chuyện gì xảy ra, cô đều có thể xử lý thỏa đáng.

Có điều, dần dần, Lý Ấu liền phát hiện ra Dung Huyền từ đầu đến giờ đều không nói một lời.

Là cao ngạo? Hay là do điều gì khác?

Cô ta đột nhiên nghĩ đến vừa rồi lúc Dung Huyền đối mặt với anh chàng đẹp trai kia cũng không nói gì mà chỉ viết chữ lên trên tay anh.

Ban đầu Lý Ấu còn tưởng đó là tình thú giữa đôi tình nhân nhỏ nhưng hiện tại nghĩ lại lại cảm thấy không đúng.

Trong lòng Lý Ấu xuất hiện một suy đoán.

Chẳng lẽ ..... cô ấy không thể nói?

Đúng lúc này đạo diễn nói "Trong tám người chơi, có một người tình huống có chút đặc thù. Người chơi ấy là Dung Huyền, cô ấy không thể nói chuyện có điều chuyện này cũng không ảnh hưởng nhiều đến chương trình. Chút nữa mọi người cố gắng phối hợp với nhau một chút"

Nghe thấy vậy, trên mặt mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc.

Vẻ mặt Dung Huyền từ đầu đến cuối đều không thay đổi, ánh mắt vẫn rất bình tĩnh, không hề có chút oán giận hay tự ti nào.

Lý Ấu không nhịn được mà cảm thấy thương thức Dung Huyền. Cô không hề bởi vì mình không thể nói chuyện mà cảm thấy tự ti, Lý Ấu cảm thấy Dung Huyền là một cô gái nhỏ rất ngầu, rất lợi hại.

Tám người chơi tuy rằng đều là học sinh xuất sắc nhưng tính cách của bọn họ lại không hề giống nhau.

Lý Ấu thương thức Dung Huyền nhưng có một vài người lại cảm thấy Dung Huyền tham gia chương trình này chỉ là chơi đùa. Một người cảm không thể nói chuyện, không thể giao lưu với người khác thì tham gia chương trình kiểu này làm gì?

Vì muốn nổi tiếng , quả nhiên thế diện cũng có thể từ bỏ.

Rất nhiều người tỏ vẻ khinh thường, không đem Dung Huyền để vào mắt.

Dung Huyền không hề biết suy nghĩ của những người còn lại, cho dù biết cô cũng không thêm để ý.

Sau khi mọi người tự giới thiệu bản thân mình, đạo diễn nói "Mọi người hẳn đều đã xem qua hợp đồng, trong ba ngày tham gia chương trình, sẽ có một vài thời gian yêu cầu phát sóng trực tiếp"

Mấy người chơi sôi nổi gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Phát sóng trực tiếp bắt đầu cũng đồng nghĩa với chuyện giai đoạn đầu tiên của chương trình đã bắt đầu.

Vì để phối hợp với Dung Huyền, tổ đạo diễn cố ý đưa cho Dung Huyền một tấm bảng trắng. Nếu như cô đưa ra đáp án đúng thì có thể viết xuống lý do cùng đáp án xuống tấm bảng này.

Tổ tiết mục chuẩn bị tổng cộng hai mươi câu hỏi về vật lý, trả lời đúng một câu được 5 điểm, trả lời sai bị trừ ba điểm.

Sau đó, tổ tiết mục sẽ dựa vào số điểm cuối cùng mà tiến hành thứ hạng các thí sinh.

Thí sinh có thứ hạng cao có ưu tiên được chọn nơi ở của mình.

Tổ tiết mục chuẩn bị tổng cộng năm phòng ở, có hai phòng một người ở, có hai phòng hai người ở, một phòng ba người ở. Nói cách khác tám thí sinh tham gia, có người sẽ phải ở chung hai người hoặc là ở ba.

Giường ngủ có đủ, thậm chí còn thừa một cái, thí sinh có thể tự do chọn lựa.

Chuyện này cũng có nghĩa là thí sinh đứng đầu có thể tùy ý chọn phòng đơn, phòng ở hai hoặc phòng ở ba người.

Sau khi nói xong quy tắc, vòng thi đầu tiên của chương trình, chính thức bắt đầu.

Câu hỏi đầu tiên : Đồ vật nào dưới đây không chịu tác động của gió xoáy phát ra từ máy sấy?

A. Bọt biển rửa chén B. Bong bóng C. Bọt

Sau khi nghe thấy câu hỏi, Dung Huyền lập tức ấn nút trả lời câu hỏi.

MC lập tức nói "Được, người nhấn nút trả lời đầu tiên là bạn học Dung Huyền, mời Dung Huyền trả lời câu hỏi"

Dung Huyền cầm lấy bảng trắng, viết câu trả lời xuống "C"

MC nói "Được, đáp án của bạn học Dung Huyền là C. Bạn có chắc chắn với câu trả lời của mình không?"

Dung Huyền lắc đầu tỏ vẻ bản thân không thay đổi câu trả lời.

MC vung tay lên "Chúc mừng bạn học Dung Huyền, câu trả lời hoàn toàn chính xác. Bạn có thể giải thích một chút tại sao bạn lại chọn đáp án C được không?"

Dung Huyền bình tĩnh, nhanh chóng viết xuống câu trả lời của mình.

Đây là câu hỏi liên quan đến vấn đề thăng bằng. Bản thân đồ vật có trọng lực, trọng lực có phương thẳng đứng, chiều từ trên hướng xuống. Gió từ máy sấy thổi ra tạo thành lực đẩy khiến cho vật trở nên cân bằng. Đây là nguyên lý Bernoulli[1] , tốc độ chảy lớn, sức nén càng nhỏ.

[1] Nguyên lý Bernoulli: Nguyên lý Bernoulli là hệ quả của định luật bảo toàn năng lượng. Nó phát biểu rằng, trong một dòng chảy ổn định, tổng mọi dạng năng lượng trong chất lưu dọc theo đường dòng là như nhau tại mọi điểm trên đường dòng đó. Điều này đòi hỏi rằng tổng động năng, thế năng và nội năng phải là hằng số

Lúc này, trên kênh ZZ phát sóng trực tiếp chương trình đang càng ngày càng có nhiều lượt xem.

[Mẹ nó, đây chính là phong thái của học bá sao? Tự tin, bình tĩnh, cảm giác thật là trâu bò]

[Chỉ mới là câu hỏi thứ nhất thôi, đừng có vội kết luận]

[Cô gái nhỏ này, rõ ràng có thể dựa vào khuôn mặt mà kiếm cơm thế nhưng lại là một học bá, những con người bình thường như chúng tôi biết sống sao đây?]

[Vậy thì sao? Cô ta không thể nói chuyện, chỉ là một đứa câm mà thôi! Học giỏi thì có cái ích lợi gì?]

[Không nói được thì làm sao? Ảnh hưởng đến kinh tế nhà bạn à? Nhân tài như vậy, cho dù không thể nói chuyện thì cũng lợi hại hơn mấy kẻ anh hùng bàn phím!]

[Tôi chỉ muốn nói : cô gái nhỏ quá lợi hại]

Câu hỏi đầu tiên, trên mạng bởi vì chuyện Dung Huyền không nói được mà cãi nhau ngắt trời.

Có một vài người cảm thấy Dung Huyền không nói được đồng nghĩa với việc cô đã là một nửa phế nhân, đó là đám anti.

Nhưng lại càng nhiều người cảm thấy cho dù Dung Huyền không nói được thì cũng là một nhân tài.

Cuộc tranh luận ngày càng gay gắt dẫn đến việc người xem phát sóng trực tiếp ngày một tăng cao.

Dung Huyền xuất hiện đã sáng tạo không ít đề tài cho tổ tiết mục. Đạo diễn vui đến không khép được miệng.

Dung Huyền không biết bản thân ở trên mạng đang dần trở nên nổi tiếng.

Sau khi trả lời xong câu hỏi thứ nhất và nhận được năm điểm, câu hỏi thứ hai liền xuất hiện.

Vẫn là câu hỏi liên quan đến chủ đề vật lý.

Lần này Dung Huyền chậm chân, quyền trả lời câu hỏi bị Ninh Thuận cướp được, hơn nữa còn trả lời đúng, giành được năm điểm.

Câu hỏi thứ ba, Dung Huyền cướp được.

Câu hỏi thứ ba là : Cần ít nhất bao nhiêu cái ly mới có thể đem hai vị khách trên ghế treo lên?

A. Một cái B. Hai cái C. Ba cái

Dung Huyền mím môi, không chút nghĩ ngợi nhanh chóng viết đáp án xuống bảng. Đáp án đúng là A, thật ra câu hỏi này là hỏi về kiến thức liên quan đến áp suất không khí.

Dung Huyền lại được thêm năm điểm.

Làm bài là một chuyện vô cùng thú vị, đặc biệt là sau khi làm xong, cả người đều sẽ cảm thấy thỏa mãn không gì sánh kịp.

Dung Huyền dần chìm đắm trong sự vui thích khi trả lời được câu hỏi.

Tranh giành nhau trả lời câu hỏi có thể khảo nghiệm được rất nhiều phương diện nhưng chủ yếu nhất vẫn là đánh giá khả năng tính toán linh hoạt.

Nói tóm lại chính là khảo nghiệm chỉ số thông minh.

Sau khi cướp được quyền trả lời, thời gian tự hỏi của thí sinh cũng không có nhiều.

Nếu quá hai mươi giây mà không đưa ra được đáp án thì coi như là trả lời sai. Đáp án đưa ra không thể đoán bừa bởi vì thí sinh phải giải thích vì sao mình lại chọn đáp án đó.

Nếu như nói không đúng mà đáp án lại đúng thì cũng coi như là trả lời sai, bị trừ đi ba điểm.

Quy tắc khắc nghiệt khiến việc giành được điểm cao thật sự rất khó.

Mười câu hỏi đưa ra, Dung Huyền trả lời đúng bốn câu, Ninh Thuần trả lời đúng hai câu còn bốn câu kia bị bốn người khác cướp được.

Nhưng bốn người kia không phải ai cũng có thể trả lời đúng.

Dù sao không phải ai cũng có thể thời thời khắc khắc duy trì bình tĩnh để suy nghĩ.

Mặc dù câu hỏi không khó, chỉ cần động não một chút liền có thể trả lời được nhưng mà thời gian suy nghĩ quá ngắn cho nên khiến thí sinh có chút bối rối, khó có thể đưa ra câu trả lời chính xác. Tóm lại, muốn trả lời đúng cũng không phải là một việc dễ dàng.

Với bốn câu trả lời đúng, Dung Huyền hiện tại đang là người dẫn đầu.

[Tiểu câm điếc này thật là giỏi quá đi!]

[Khó có được một cô gái lại lợi hại như vậy bởi vì dù sao thì con trai vẫn luôn trội hơn con gái trên phương diện học các môn tự nhiên]

[Ha ha ha, chương trình có tổng cộng năm nam ba nữ, năm nam sinh đều bị bại dưới tay nữ sinh, thật là kích thích]

[Nếu như cô gái nhỏ có thể nói chuyện thì thật là tốt. Giọng nói của cô ấy hẳn là sẽ giống như khuôn mặt , rất ngọt ngào]

[A a a a, bộ dáng lúc trả lời câu hỏi của cô gái nhỏ thật là ngầu, khiến tôi cảm thấy có chút cảm năng, làm sao đây?]

[Tôi cũng thấy vậy, có chút cảm thấy nhiệt huyết sôi trào]

[Xem học bá trả lời câu hỏi thật là kích thích]

Bởi vì Dung Huyền biểu hiện xuất sắc, lượng người xem phát sóng trực tiếp đã đạt mức ba trăm nghìn người, hơn nữa mỗi phút còn tăng lên hơn mấy trăm người.

Vòng một diễn ra được quá nửa , đạo diễn liền cho bọn họ nghỉ ngơi năm phút.

Năm phút sau, MC cầm mic, cười tủm tủm nói "Nửa trận đầu chỉ là để làm ấm người, những câu hỏi tiếp theo sau đây sẽ khó hơn không ít. Mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

= = =

Cải: Tôi thề, tôi chưa bao giờ edit cái chương nào nó khó như vậy. Vật lý chính là nỗi ám ảnh kinh hoàng của đời tôi. Tôi chỉ biết một vài kiến thức cơ bản về Vật lý thôi mà chương này toàn nhắc cái nguyên lý ma quỷ gì ấy TT^TT

Ai mà thấy chỗ nào edit sai, có nhầm lẫn về kiến thức thì comment ở dưới nhá chứ tôi cố hết sức rồi !!!!

$(\sim \overline{\nabla} \overline{\sim}) \sim (\sim \overline{\nabla} \overline{\sim}) \sim (\sim \overline{\nabla} \overline{\sim}) \sim$

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 25 🌿

Chương 25:

Biên tập: Cải

Mấy thí sinh khác sôi nổi nói "Đã chuẩn bị tốt"

MC vung tay lên "Được, vậy chúng ta lập tức tiếp tục vòng thi vừa rồi"

10 câu hỏi qua đi, không ít người đã nhìn Dung Huyền bằng ánh mắt khác.

Ban đầu họ đều cho rằng Dung Huyền chỉ có mỗi khuôn mặt đẹp, cô vì muốn được nổi tiếng cho nên mới tham gia chương trình này. Cô xinh đẹp, lại không thể nói chuyện giả bộ đáng thương một chút có khi thật sự sẽ hấp dẫn được sự chú ý của mọi người. Đặc biệt, cô còn trẻ như vậy, có khi còn được phong làm con gái quốc dân ấy chứ.

Nhưng hiện tại, bọn họ không còn nghĩ như vậy nữa.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong, không nghĩ tới nữ sinh xinh đẹp như vậy lại không phải là một cái bình hoa, mà ngược lại, là một học bá chỉ số thông minh cực cao.

Mấy thí sinh nam thu hồi lại sự khinh thường, bắt đầu nghiêm túc thi đấu.

Câu hỏi ở nửa vòng sau quả thật là khó hơn không ít.

"Câu hỏi số 11, trong ống Rubens, sự biến hóa của âm thanh sẽ ảnh hưởng như thế nào đối với hình dáng ngọn lửa[1]?"

A, âm điệu càng cao, ngọn lửa càng cao.

B, Âm lượng càng lớn, ngọn lửa càng cao

C, Tiết tấu càng nhanh, ngọn lửa càng cao.

[1] Ống Rubens/ Rubens Tube(1905) được đặt theo tên người sáng chế Heinrich Ruben, một nhà vật lý người Đức sinh năm 1865. Thí nghiệm Ruben Tube là một thí nghiệm vật lý nổi tiếng được sử dụng để chứng minh sự tương quan giữa sóng âm thanh và áp suất âm thanh , tên thường gọi là 'ống lửa'. Bằng cách quan sát độ cao khác nhau của ngọn lửa phát ra từ các lỗ của ống, ta có thể quan sát được một hình ảnh tuyệt đẹp của sóng âm thanh.

Dung Huyền rũ mắt, cẩn thận nghe câu hỏi, lời MC vừa dứt, cô liền nhanh chóng ấn nút trả lời câu hỏi, hơn nữa còn thành công trả lời đúng câu hỏi này. Dung Huyền mím môi, nhanh chóng viết câu trả lời xuống bảng trắng.

"B. Âm thanh là một loại sóng dọc, trong quá trình truyền âm, nó sẽ nén khí. Âm lượng càng cao, không khí bị nén càng nhiều. Không khí bị bài trừ càng nhiều, cho nên ngọn lửa càng thêm cao"

Khu bình luận phát sóng trực tiếp lại một lần nữa vì Dung Huyền mà sôi trào.

[6 66666][2]

[2] 6: đồng âm với giỏi.

[Mau quỳ xuống, cơ mà Rubens là cái quần què gì vậy?]

[Ha ha ha ha, tôi cũng là lần đầu tiên nghe thấy, tôi cũng coi như là người đọc cả bồ sách]

[Lầu trên +1, tôi cũng coi như là người đọc rất nhiều sách]

[Học bá càng đánh càng hăng, tuy rằng tôi nghe không hiểu nhưng cũng không sao]

[Nghe không hiểu nhưng cảm thấy cô gái nhỏ rất lợi hại]

MC nhìn thoáng qua đáp án, chậm rãi mỉm cười "Chúc mừng thí sinh Dung Huyền, lại đạt được thêm năm điểm thưởng. Dung Huyền một mình đáp đúng năm câu trên tổng số 11 câu hỏi, các thí sinh khác phải cố gắng lên nha!"

Mấy thí sinh nam nhìn nhau, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Thật ra không phải là do tốc độ tay của bọn họ không bằng Dung Huyền. Có điều, lúc nửa vòng đầu cũng có người câu hỏi còn chưa nghe xong đã ấn nút trả lời câu hỏi, anh ta định giành được quyền trả lời đã rồi tính tiếp. Thật ra phương pháp này cũng không sai, sau khi giành được quyền trả lời mới bắt đầu suy nghĩ câu trả lời cũng được.

Nhưng sau đó thí sinh kia bởi vì trả lời không được mà bị trừ mất ba điểm.

Bởi vì có vết xe đổ này cho nên một đám người không còn ai dám tùy tiện ấn nút giành quyền trả lời câu hỏi. Nếu như điểm số biến thành số âm cũng thật là khó coi,

"Câu hỏi thứ 12 ...."

MC vừa dứt lời, Ninh Thuần đã nhanh tay lẹ mắt mà ấn nút giành quyền trả lời câu hỏi.

Vừa rồi cô ta không có cần thận nghe hết toàn bộ câu hỏi, chỉ một lòng muốn giành lấy quyền trả lời câu hỏi. Sau khi giành được quyền trả lời câu hỏi, cô ta tự nhiên hào phóng cười một cái, yêu cầu "Anh có thể đọc câu hỏi lại một lần nữa có được không?"

Yêu cầu này cũng không quá phận, cho nên MC thả chậm tốc độ, đọc lại câu hỏi một lần nữa.

Ninh Thuận đưa ra câu trả lời chính xác.

"Câu hỏi số 13, trong 3 loại đồ vật dưới đây, loại nào có sức chịu nén tốt nhất?"

A Lốp xe

B Bóng rổ

C Bình Coca Cola."

Câu này Dung Huyền giành được quyền trả lời.

Cô nhanh chóng hạ bút viết câu trả lời "Chọn C. Bởi vì nguyên liệu làm lốp xe cùng bóng rổ đều là cao su Butyl, mà bình Coca lại được làm từ vật liệu tương đối phức tạp, một loại Polymer"

Khu bình luận lại một lần nữa nổi tung

[Mạnh vậy ai chơi]

[Không ai địch được]

[Cho nên, hiện tại chương trình biến thành đấu trường của hai cô gái nhỏ sao?]

[Hừm, hình như là vậy thật, 20 câu hỏi, hai cô gái nhỏ mỗi người chiếm nửa giang sơn]

[Quá trâu bò, quá trâu bò]

[Người bình thường không sánh nổi]

Vòng thi đầu tiên kết thúc, Dung Huyền tổng cộng trả lời đúng bảy câu hỏi, giành được 35 điểm, đứng ở vị trí dẫn đầu.

Người đứng thứ hai là Ninh Thuận, với 5 câu trả lời đúng, tổng 25 điểm.

Người đứng thứ ba là một thí sinh nam, trả lời đúng ba câu, sau một câu, tổng 12 điểm.

Còn mấy thí sinh còn lại điểm sàn sàn nhau.

Bởi vì Dung Huyền là người đứng thứ nhất cho nên cô có quyền chọn nơi ở đầu tiên.

Cô chọn một phòng đơn.

Ninh Thuận chọn phòng đôi, ở cùng phòng với Lý Ấu. Thí sinh nam đứng thứ ba cũng chọn một phòng đơn.

Bốn thí sinh nam khác chia nhau ở các phòng còn lại.

Cảnh quay buổi chiều coi như xong, buổi tối lại tiếp tục quay tiếp.

Bởi vì phát sóng trực tiếp nhận được nhiều sự quan tâm của khán giả, tổ tiết mục quyết định đem đoạn phát sóng trực tiếp vừa rồi đăng lên weibo.

Bởi vì vừa rồi đang phát sóng trực tiếp, không có chế tác hậu kỳ cho nên không thể giới thiệu qua về thí sinh tham gia chương trình, rất nhiều xem vẫn không hiểu rõ lắm người chơi rốt cuộc ở trình độ nào. Cho nên sau khi

đăng đoạn phát sóng trực tiếp kia lên weibo, tổ tiết mục liền bắt đầu biên tập tư liệu về thí sinh tham gia.

Tám học sinh cấp ba tham gia chương trình, tất cả đều là những học bá đến từ các trường cấp ba trọng điểm trên cả nước.

Dung Huyền, trung học Cường Hoàng, lớp 11.

Ninh Tuân, trung học Khải Nam , lớp 11.

Trương Quốc Vĩ, Trường trung học phụ thuộc đại học XX, lớp 12.

.....

Lý Ấu, trung học Khải Nam, lớp 11.

Weibo chỉ mới đăng lên được có 20 phút, phía dưới đã có hơn vài nghìn lượt bình luận.

[Mẹ nó, trung học Cường Hoàng, trường cấp ba trọng điểm mà năm mơ tôi cũng muốn vào! Chị gái nhỏ Dung Huyền hẳn là định thi đại học Bắc Kinh?]

[tư thế trả lời câu hỏi của chị gái nhỏ Dung Huyền thật là đẹp quá đi, hu hu hu]

[A a a a a, Dung Huyền, sao cô có thể lợi hại đến vậy cơ chứ!]

Rất nhiều bình luận phía dưới đều ca ngợi Dung Huyền nhưng đồng thời cũng có xuất hiện một vài anti fan.

[Ha hả, lợi hại cái con khỉ, cũng chỉ là một đứa câm mà thôi, thông minh cái rắm!]

[Đúng vậy, người cầm như Dung Huyền cũng xem như là một người tàn tật! cũng không biết mấy người thôi phòng cô ta làm gì]

[Tôi cảm thấy Ninh Thuần rất lợi hại, lớn lên lại xinh đẹp, là học bá hàng thật giá thật, quan trọng nhất là cô ấy, Có , thể, nói, chuyện! Nói chung, Ninh Thuần so với Dung Huyền tốt hơn không biết bao nhiêu lần!]

[Đúng vậy, nói trắng ra Dung Huyền cô ta chính là người cầm]

[Tôi vui vẻ, tôi nói được, tôi so với Dung Huyền ưu tú hơn rất nhiều!]

Lúc trên mạng thảo luận khí thế ngất trời, Dung Huyền đang ở trong phòng nghỉ ngơi.

Tổ tiết mục nói sau khi ăn xong bữa tối sẽ bắt đầu quay tiếp chương trình.

Hiện tại còn nửa tiếng nữa mới đến lúc ăn cơm cho nên bọn họ có nửa tiếng tự do.

Lúc Dung Huyền nằm nghỉ ngơi, nhân viên công tác đến nói với cô, vừa rồi bọn họ đã đem video phát sóng trực tiếp đăng lên weibo, cô có thể lên weibo xem một chút.

Sau khi thông báo xong, lúc sắp rời đi, nhân viên công tác cười, nói với Dung Huyền "Cô thật sự rất xuất sắc, Dung Huyền, không cần phải để ý đến cái nhìn của người khác, cô thật sự rất lợi hại, cố lên"

Dung Huyền nghe được những lời này, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Nhân viên công tác là một cô gái nhỏ hai mươi tuổi, ánh mắt tràn đầy thiện ý, sau khi khích lệ Dung Huyền xong liền nhanh chóng rời đi.

Trên thế giới này, có kẻ ác khiến người người chán ghét nhưng cũng có người tốt luôn dùng thiện ý đối đãi với những người khác.

Mà người tốt, có khi còn nhiều hơn người xấu.

Cho nên, thế giới này tuy thỉnh thoảng có chút bất công, xấu xí nhưng về tổng thể vẫn tràn ngập tốt đẹp cùng hy vọng.

Dung Huyền không tiếng động nói lời cảm ơn với nhân viên công tác.

Sau khi nhân viên công tác rời đi, Dung Huyền mở máy tính của mình ra, đăng nhập vào weibo.

Vừa mới nhìn thấy video, click mở khu bình luận, cô liền thấy được đủ loại bình luận.

Bình luận của anti fan cô cũng có thấy nhưng mà Dung Huyền không định để ý đến mấy người này.

Trên mạng dạng người nào cũng có, anh hùng bàn phím lại đặc biệt nhiều.

Trước khi tham gia chương trình này cô cũng đã đoán trước được rằng tình huống như thế này sẽ xuất hiện. Bởi vì đã sớm có sự chuẩn bị về mặt tâm lý cho nên giờ phút này nhìn thấy mấy bình luận mang tính công kích kia, sắc mặt cô vẫn rất bình tĩnh.

Nếu cô để ý đến cái nhìn của người khác thì lúc trước đã không đồng ý tham gia chương trình này.

Lúc chuẩn bị rời khỏi weibo, cô nhìn thấy có người trả lời lại bình luận của anti fan.

Ninh Thuận: Dung Huyền là một đối thủ mạnh, thừa nhận chuyện cô ấy ưu tú cũng không phải là việc khó khăn gì. Cảm ơn.

Dung Huyền nhìn thấy bình luận này thì cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Tài khoản của Ninh Thuận có một dấu tích V, chứng thực cô là người đoạt giải nhất trong cuộc thi Olympic Toán học cấp quốc gia.

Đây hẳn là Ninh Thuận chính tay bình luận.

Sau khi Ninh Thuận bình luận xong, Lý Ấu cũng vào nói tiếp.

Lý Ấu : Hôm nay tôi may mắn, trả lời đúng một câu hỏi. Tôi cũng ở hiện trường cho nên đối với biểu hiện của Dung Huyền, cảm nhận của tôi càng thêm trực quan. Cô ấy thật sự rất bình tĩnh, rất thông dong, rất tự tin cũng rất ưu tú.

Dung Huyền không ngờ tới hai người bọn họ đều nói giúp cho cô.

Hai người đều ra mặt nói giúp cô, hưởng gió dưới khu bình luận lập tức liền thay đổi.

Antifan ngày một yếu thế.

Dung Huyền vốn định rời khỏi weibo, nhưng hiện tại cô dừng lại, suy tư gì đó.

Trong truyện <> , tác giả miêu tả về nữ chủ rất phiến diện. Trong cốt chuyện, đa số đều miêu tả nữ chủ nỗ lực , cố gắng chạm đến nội tâm nam chủ, làm thế nào chiếm được vị trí bạn gái của nam chủ, không cho những người con gái khác cướp đi anh, cho nên ấn tượng ban đầu của Dung Huyền về nữ chủ chính là 'cả đầu chỉ chứa chuyện yêu đương' , chính là kiểu chỉ số thông minh cao nhưng chỉ cần gặp nam chủ liền trượt dài về phía âm vô cực.

Lúc ăn xong bữa cơm tối, chuẩn bị quay tiếp vòng hai của chương trình, Dung Huyền cố ý đi đến trước mặt Ninh Thuận cùng Lý Ấu, nói với hai người một tiếng cảm ơn.

Lý Ấu rất thương thức khuôn mặt xinh đẹp của Dung Huyền, nghe cô nói vậy liền vội xua tay, nhiệt tình nói "Không cần đâu. Máy người trên mạng đó bình luận cũng thật quá đáng, tôi nhìn họ không vừa mắt cho nên mới nói vài câu thôi"

Dung Huyền nhìn Lý Ấu cười một cái.

Còn Ninh Thuần, cô nhìn Dung Huyền, giọng nói bình đạm "Tôi chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, hy vọng bình luận trên mạng sẽ không ảnh hưởng đến việc cậu phát huy ở vòng thi thứ hai"

Ninh Thuần xoay người đi về phía sân khấu, để lại một câu "Vòng tiếp theo tôi sẽ dùng toàn lực chiến đấu, chúng ta, nghiêm túc thi đấu một trận cho tận hứng đi"

Lý Ấu giơ tay, ở một bên lớn tiếng phụng họa, nói "Đúng vậy, thi đấu cho tận hứng đi!"

.....

Nếu buổi chiều toàn là câu hỏi về vật lý thì buổi tối chính là câu hỏi về chuyên đề toán học.

Ngày đầu tiên thi đấu toàn bộ đều là trả lời câu hỏi, trả lời câu hỏi, trả lời câu hỏi.

Nếu nói cái này là chương trình thực tế thì không bằng nói đây chính là một cuộc thi đấu so tài giữa các học bá.

Học bá tự nhiên sẽ có sự kiêu ngạo của chính mình, đến đây tham gia chương trình đương nhiên là vì muốn chứng minh thực lực của bản thân nhưng sự nổi bật hôm nay của họ toàn bộ đã bị Dung Huyền đoạt mất.

Mấy thí sinh nam trong lòng tự nhiên là cảm thấy không phục, rất muốn ở buổi tối tìm lại mặt mũi.

Dung Huyền học tốt vật lý nhưng hẳn là đến toán học sẽ không còn được tốt như vậy nữa.

Lý Ấu tiến lại gần bên người Dung Huyền, hỏi "Dung Huyền, toán học của cậu thế nào?"

Dung Huyền nghiêng đầu, không biết Lý Ấu hỏi vậy là có ý gì.

Lý Ấu nhỏ giọng giải thích "Toán học là môn Ninh Thuận am hiểu nhất. Cậu ấy là người đứng đầu cuộc thi Olympic Toán cấp quốc gia đấy"

Lý Ấu cùng Ninh Thuận là quan hệ bạn cùng lớp plastic[3], ai cũng không phục ai.

[3] mối quan hệ plastic: Mối quan hệ chỉ duy trì ở ngoài mặt, còn bên trong thì không có gì.

Nếu như chút nữa trả lời câu hỏi chỉ có một người đoạt lấy nổi bật, vậy thì Lý Ấu mong rằng người đó là Dung Huyền chứ không phải là Ninh Thuận.

Nếu Ninh Thuận đoạt được nổi bật vậy về sau không phải là ở trong lớp cô ta sẽ thấp hơn Ninh Thuận một cái đầu sao?

Đây là chuyện mà Lý Ấu tuyệt đối không muốn thấy nhất cho nên cô ta nhìn không được mà lại gần Dung Huyền hỏi thăm tình hình một chút.

Dung Huyền nghĩ nghĩ, thành thật viết "Tớ học toán cũng không tồi"

Lý Ấu nhìn thấy hai chữ không tồi kia liền cảm thấy có chút thất vọng.

Chỉ là không tồi thôi sao?

Ninh Thuận học toán cực kỳ giỏi.

Có điều, cô ta vẫn hướng Dung Huyền quơ quơ năm tay, cố vũ nói "Dung Huyền, cố lên!"

Dung Huyền cúi đầu, nghiêm túc viết "Cậu cũng cố lên"

Ứng dụng của toán học bao la rộng lớn, chính vì vậy môn toán là môn tiêu phí nhiều thời gian học tập của Dung Huyền nhất.

Có thể nói, trong tất cả các môn học, môn mà cô am hiểu nhất, chính là toán học.

Cô thật ra cũng không định một hai phải ganh đua cao thấp với nữ chủ. Mọi người đều là học sinh cấp ba, làm như vậy quả thật là quá ấu trĩ.

Nhưng nếu vừa rồi Ninh Thuận đã nói phải nghiêm túc thi đấu cho tận hứng vậy lát nữa trả lời câu hỏi, cô cũng sẽ dùng toàn lực ứng phó.

===

Cải : Ôi lại vật lý, và sau đó đến toán học, toàn thuật ngữ thôi, cứu bé!!!!

$(\sim \nabla \sim) \sim (\sim \nabla \sim) \sim (\sim \nabla \sim) \sim$

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 26 🌿

Chương 26:

Biên tập: Cải

Toán học không giống như vật lý, thuận miệng liền có thể đọc ra đáp án. Câu hỏi về toán học phức tạp, yêu cầu nhiều bước tính toán mới có thể cho ra kết quả cuối cùng.

Tổ tiết mục chuẩn bị cho mỗi người một cái bảng lớn màu trắng, cùng với một chiếc bút đen.

Bọn họ có thể dùng bút đen viết các bước tính lên trên bảng.

Giai đoạn đối kháng buổi tối chia làm hai phân đoạn. Một phân đoạn là kiểu cướp đoạt quyền trả lời câu hỏi như buổi chiều. Cách thức này có thể khảo nghiệm trình độ tư duy, tố chất tâm lý, kho kiến thức dự trữ của một người. Còn một phân đoạn khác chính là làm bài bình thường.

Phân đoạn giành quyền trả lời câu hỏi ở buổi tối không có giống với buổi sáng lắm. Câu hỏi ở buổi chiều thiên về ứng dụng thực tế còn buổi tối thiên về tính toán nhiều hơn.

Câu hỏi không tính là quá khó nhưng nếu muốn tính nhẩm ra đáp án trong một khoảng thời gian ngắn thì không phải là một việc dễ dàng.

Buổi tối vẫn có tổng cộng 20 câu hỏi, trả lời đúng được cộng năm điểm, còn trả lời sai bị trừ ba điểm.

Câu hỏi toán học khá dài cho nên sẽ được chiếu trên màn hình lớn sau đó MC sẽ dùng tốc độ vừa chậm rãi đọc lên.

Bởi vì buổi chiều phát sóng trực tiếp quá thành công cho nên buổi tối vốn là định không phát sóng trực tiếp nhưng tổ tiết mục lại không muốn bỏ qua cơ hội tốt như thế này, bọn họ có cảm giác nếu phát sóng trực tiếp cả buổi tối sẽ có thể hút thêm lượng fan hâm mộ.

Vừa mới bắt đầu phát sóng được một phút đồng hồ đã thu hút được không ít người xem.

[Tôi tới xem Dung Huyền đại thần phát thần uy]

[666666]

[Tôi tới xem Ninh Thuần]

[Buổi tối là toán học sao? Thật là mong chờ]

[Chương trình mau mở dự đoán kết quả, tôi chờ không nổi nữa]

[Nếu như mở dự đoán, tôi cược 20 cá viên Dung Huyền thắng, không giải thích]

[Chỉ cần cho Dung Huyền thêm cảnh là được]

Khu bình luận của phát sóng trực tiếp cực kỳ náo nhiệt, mà vòng thi buổi tối cũng bắt đầu.

"Câu hỏi đầu tiên, hai cây nến có chất liệu khác nhau.... Xin hỏi , hai cây nến có thể thắp sáng bao lâu?"

A. 10 phút

B. 20 phút

C. 30 phút.

Dung Huyền chậm chân, câu hỏi này liền bị Ninh Thuận cướp được,

Ninh Thuận tự tin trả lời "C" Sau khi nói xong đáp án còn giải thích lý do.

MC nhìn thoáng qua đáp án trong tay, mỉm cười "Chúc mừng bạn học Ninh Thuận đã trả lời đúng câu hỏi thứ nhất và thành công giành được 5 điểm, không hổ là quán quân toán Olympic cấp quốc gia"

Lý Âu nặng nề thở dài.

Xong rồi, xong rồi, tối nay phỏng chừng sẽ trở thành sân khấu của Ninh Thuận.

Toán học của Ninh Thuận thật sự không còn gì để nói.

Lý Âu lên tinh thần, cô cũng không thể biểu hiện quá kém được, mặc kệ thế nào cô cũng nên nỗ lực một phen.

Còn Dung Huyền, cô không còn ôm hy vọng

Mỗi người đều có một có lĩnh vực mà bản thân am hiểu nhất.

Trong mắt Lý Âu, vật lý là môn mà Dung Huyền am hiểu nhất, còn toán học chỉ là không tồi mà thôi.

Ai, với cái trình độ không tồi kia, so không lại với Ninh Thuận.

Sau khi câu hỏi đầu tiên kết thúc, MC bắt đầu đọc câu hỏi thứ hai.

Lần này, Dung Huyền thành công trả lời đúng, được thưởng năm điểm.

[Ha ha ha, Dung Huyền bắt đầu nghiêm túc rồi!]

[Chị gái nhỏ cố lên!]

[Mau và mặt mấy người kia đi!]

"Câu hỏi thứ ba là một câu tính toán khá phức tạp...."

Dung Huyền thành công giành được quyền trả lời câu hỏi này, hơn nữa lại một lần nữa giành được 5 điểm.

"Câu hỏi thứ tư là một câu hỏi khá là khó, mọi người nên suy nghĩ kỹ xem có nên giành quyền trả lời hay không. Nếu như đoán bừa thì sẽ coi như là trả lời sai và bị trừ điểm. Tôi nhắc mọi người một chút, chút nữa nhớ phải đọc đề cẩn thận đừng để bị lừa bởi vì trong câu hỏi chứa rất nhiều thông tin đánh lạc hướng ..."

MC vừa dứt lời, nhân lúc những người khác còn đang do dự xem có nên giành quyền trả lời hay không, Ninh Thuận còn đang cúi đầu nhanh tay tính toán, Dung Huyền nhanh chóng ấn nút giành quyền trả lời, hơn nữa còn đưa ra được đáp án đúng.

Nhìn thấy Dung Huyền trả lời đúng, ngay cả ánh mắt MC nhìn cô cũng bắt đầu khác.

Người xưa có câu, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, quả nhiên có lý.

MC vốn cho rằng Ninh Thuận đã rất giỏi rồi nhưng anh ta trăm triệu lần không nghĩ tới còn có một người còn lợi hại hơn cả Ninh Thuận.

Còn ở trên mạng, đã là một mảnh sôi trào.

[Chị gái này chắc chắn là học bá toàn năng]

[Vật lý giỏi thì cũng thôi đi, ngay đến toán học cũng trâu bò như vậy?]

[Loại học tra như chúng ta biết làm sao đây?]

[Lầu trên, đừng nói là học tra, cho dù mấy học bá bình thường cũng không còn đường sống nữa rồi!]

[Ha ha ha, chính xác, mau nhìn mấy nam sinh kia đi, sắc mặt thật là thối]

[Cho nên, rốt cuộc mấy nam sinh kia tham gia chương trình này để làm gì?]

[Chị gái nhỏ Dung Huyền nhà chúng tôi một mình cân cả chương trình]

Ngay cả Lý Ấu cũng cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, cô mở to mắt, bên trong đều là không thể tin tưởng.

Dung Huyền không phải đã nói toán học của cậu ấy chỉ đến mức không tồi thôi sao?

Câu hỏi khó như vậy mà cũng có thể nhanh chóng làm ra, loại trình độ này, sao có thể chỉ là không tồi được!

Thật là quá sung sướng!

Cô ngằm hướng Dung Huyền giơ ngón tay cái.

Nếu như có thể nói chuyện, cô ta tuyệt đối sẽ hét lớn một câu "Trâu bò!"

Dung Huyền không có nhìn thấy hành động giơ ngón tay cái của Lý Ấu, cô lúc này còn đang nhẹ xoa bóp tay, chuẩn bị cho câu hỏi tiếp theo,

Giải được một câu hỏi khó sẽ đem lại cho người ta cảm giác thỏa mãn cùng thành tựu đặc biệt là hiện tại còn đang trong cuộc thi, hơn nữa thí sinh còn là những người đồng trang lứa.

"Câu hỏi thứ sáu...."

"Câu hỏi thứ bảy....."

Kết thúc vòng thi, Dung Huyền trả lời đúng 18 câu, đạt được 90 điểm, bỏ xa những thí sinh khác.

Tổng cộng 35 câu hỏi, Dung Huyền trả lời đúng 18 câu, nói cách khác một mình cô đã chiếm được hơn nửa tổng số điểm.

Ninh Thuận đứng thứ hai, trả lời đúng 9 câu, bằng nửa số điểm mà Dung Huyền đạt được.

Vừa nhìn đã thấy sự chênh lệch.

Sau khi kết thúc phát sóng trực tiếp, , Lý Ấu hưng phấn chạy lại gần Dung Huyền "Oa, Dung Huyền, cậu học toán giỏi như vậy sau lại nói là không tòi chứ!"

Dung Huyền nghiêng nghiêng đầu, cô vừa mới đem bảng trắng lau khô sau đó cúi đầu viết chữ.

"Là không tòi thật mà"

Dung Huyền từ trước đến nay đều không phải là người thích khoe khoang, nếu là người quen thuộc với cô sẽ biết cô có thể tự mình nói ra hai chữ 'không tòi' này đã là cực kỳ khó có được.

Lý Ấu rốt cuộc cũng phản ứng lại câu hỏi vừa rồi của mình ngu xuẩn như thế nào.

Dung Huyền cho dù thật sự học giỏi toán nhưng cũng không thể nào tự nhận bản thân học toán rất giỏi có đúng không? Nói như vậy cũng quá tự luyện. Bản thân tự đánh giá mình khẳng định sẽ luôn lưu lại một con đường sống. Nếu Dung Huyền nói mình học toán rất giỏi có khi cô còn không tin , hơn nữa còn cảm thấy Dung Huyền quá tự phụ.

Hơn nữa vừa rồi cũng phải nhìn tận mắt mới cảm nhận được.

Lý Ấu meo meo nói "Dung Huyền, về sau cậu chính là thần tượng của tớ"

Không nghĩ tới về phương diện toán học, Dung Huyền thế mà lại có thể đem Ninh Thuận đạp xuống mặt đất.

Quá là thần kỳ.

Tuy rằng chỉ là một chương trình truyền hình, câu hỏi cũng không nhiều lắm, kiến thức cũng không được bao phủ quá toàn diện, không thể hoàn toàn nói lên năng lực của một người, nhưng Dung Huyền thắng, điều này ít nhất cũng chứng minh được rằng cô giỏi hơn Ninh Thuận.

Ấn tượng của Lý Ấu dành cho Dung Huyền không tồi, Ninh Thuận quá kiêu ngạo còn Dung Huyền thì rất bình thản cho nên cô càng thích Dung Huyền hơn.

Dung Huyền nhẹ mím cười.

Ngày đầu tiên quay chương trình kết thúc, mọi người rời cuộc cũng có thể trở về phòng nghỉ ngơi.

Dung Huyền vừa mới về phòng chưa được bao lâu đã được nhân viên công tác thông báo nói cô được lên hotsearch.

Hơn nữa còn tận hai cái.

Dung Huyền thám tử trung học#

Dung Huyền toán học#

Đời trước Dung Huyền tuy rằng cũng là học bá nhưng cô từ trước đến nay đều chưa từng tham gia chương trình truyền hình nào cả.

Đây là lần đầu tiên cô lên hotsearch.

Cảm thấy có chút mới lạ,

Cô không nghĩ tới bản thân cũng có một ngày được lên hotsearch, được nhiều người biết đến.

Dung Huyền click mở từ khóa tìm kiếm đầu tiên, là một video ngắn quay lại cảnh cô trả lời câu hỏi.

Bên dưới có hơn mười nghìn lượt bình luận.

[Xin phương pháp học tập, quá lợi hại!]

[Trước kia không cố gắng học hành cho nên giây phút này ngoại trừ nói mẹ nói, không biết nên nói gì hơn]

[Hy vọng con tôi mai sau cũng có thể ưu tú như cô gái nhỏ này vậy]

Dung Huyền nhìn mấy cái bình luận này, mím môi suy nghĩ.

Sau đó, cô đăng nhập weibo, dùng hơn hai mươi phút viết nên kinh nghiệm cùng phương pháp học tập của mình.

Nhân viên công tác vẫn luôn đứng ở một bên đợi, vốn cho rằng Dung Huyền sau khi nhìn thấy bản thân được lên hotsearch sẽ rất hưng phấn nhưng không ngờ cô chỉ hơi kinh ngạc một chút sau đó liền bắt đầu ngồi viết thứ gì đó.

Nhìn nội dung bài viết Dung Huyền định đăng lên weibo, là kinh nghiệm học tập của bản thân cô, nhân viên công tác cảm thấy thế giới này sao lại có thể có một tiểu tiên nữ hiền lành tốt bụng đến như vậy.

Nhân viên công tác đọc lướt qua bài viết của Dung Huyền, sau khi nhìn xong cảm thấy trong lòng xuất hiện một ý tưởng.

Cái bài viết này thật sự rất hữu dụng.

Lời văn của Dung Huyền một chút cũng không hoa hòe lòe loẹt, cô không hề làm bộ làm tịch, chỉ dụng tâm mà chia sẻ kinh nghiệm của bản thân.

Nhân viên trộm nhìn Dung Huyền, sau khi phát hiện cô không có chú ý qua bên này liền nhanh chóng đăng nhập nick đại V hơn năm triệu fan của mình, viết một bài khen ngợi Dung Huyền.

Cái nick đại V này chỉ có mình cô biết, ngay đến đồng nghiệp thân cận nhất cũng không biết,

Cô chưa từng dùng nick đại V này pr cho ai bao giờ nhưng hiện tại, cô thật sự là nhịn không được mà muốn giúp Dung Huyền một phen.

Dung Huyền không nổi tiếng, trời đất không dung!

....

Ở căn cứ câu lạc bộ SIU, Tả Tả, thành viên chiến đội một tranh thủ thời gian rảnh rồi ngồi lướt weibo.

Đột nhiên, anh ta lướt thấy hotsearch # Dung Huyền thám tử trung học#

Thám tử trung học? Cái mẹ gì vậy?

Chẳng lẽ là chương trình truyền hình mới nổi?

Mang theo tâm lý tò mò, Tả Tả nhịn không được mà click vào từ khóa tìm kiếm này.

Sau đó ..... mắt anh ta liền không rời đi nổi.

Em gái nhỏ trong video đẹp quá trời quá đất, đẹp đến mức phát ra cả ánh hào quang!

Trên thế giới này thì ra còn có người con gái đẹp đến vậy sao?

Anh ta nhìn không được mà thấp giọng chửi một câu "Tiểu tiên nữ thì ra còn là một học bá!"

Bàn Bàn, một thành viên khác của chiến đội một vừa nghe thấy ba chữ 'tiểu tiên nữ' nội tâm liền bắt đầu xao động.

Bàn Bàn di chuyển cả thân thịch mở, dò hỏi nói "Tả Tả, cậu đang xem cái gì vậy?"

Tả Tả không ngẩng đầu lên, nói "Đang xem tiểu tiên nữ"

Bàn Bàn nhìn không được mà dịch dịch thân thể mập mạp lại gần cùng Tả Tả xem điện thoại.

Tả Tả có chút ghét bỏ mà đẩy đẩy Bàn Bàn dịch ra xa, có điều Bàn Bàn quá nặng, mặc anh ta dùng sức thế nào cũng không đẩy được.

Anh ta không còn cách nào khác, chỉ có thể để mặc Bàn Bàn ghé sát vào cùng anh ta nhìn điện thoại.

Vì thế, vốn là một mình Tả Tả luôn miệng mẹ nó liền biến thành hai người cùng nhau lớn tiếng chửi thề.

Lúc hai người bọn họ đang xem đến vui sướng, luôn miệng chửi thề, Tả Tả đột nhiên phát hiện điện thoại trong tay đã bị đoạt đi.

Anh ta lập tức khó chịu quay đầu, bất mãn nói "Làm cái gì vậy .... Đứa nào đoạt điện thoại ....."

Vốn Tả Tả định hỏi xem ai đoạt điện thoại di động của mình nhưng vừa quay đầu nhìn thấy người đó là ai, anh ta theo bản năng liền ngậm chặt miệng.

Người đoạt lấy điện thoại của anh ta là thành viên mới của chiến đội một, Wild, tên tiếng Trung là Cố Dĩ.

Nghe nói là một công tử hào môn, trong nhà cực kỳ có tiền cho nên mới có thể dễ dàng nhảy vào được chiến đội một.

Trước khi Cố Dĩ vào đội, giám đốc đã nhắc nhở qua bọn họ, nói bọn họ đừng có đắc tội với Cố Dĩ.

Tả Tả đương nhiên là không muốn tự nhiên lại đi gây sự với Cố Dĩ nhưng Cố Dĩ đột nhiên cướp lấy điện thoại của anh ta, nếu anh ta một câu cũng không hỏi thì cũng không quá đáng mặt đàn ông.

Đều là mấy chàng trai mười tám mười chín tuổi, đang trong giai đoạn dễ dàng xúc động nhất.

Tả Tả đứng lên, nhú mày, cứng rắn hỏi "Cậu làm gì vậy?"

Cố Dĩ thưởng thức điện thoại trong tay, giọng điệu đầy lười biếng "Chẳng làm gì cả"

Giọng nói của Tả Tả càng thêm cứng rắn "Không làm gì cả? Cậu đang làm phiền tôi xem tiểu tiên nữ đấy!"

Cố Dĩ rũ mắt, nói "Đó là tiểu tiên nữ của tôi"

Tả Tả ban đầu còn tưởng mình nghe nhầm, có chút nghi hoặc hỏi lại "Cậu nói cái gì cơ?"

Cố Dĩ nheo mắt, chậm rãi nói từng câu từng chữ "Tôi, nói, người, đó, là, tiểu, tiên, nữ, của, tôi"

===

Cải: Hết thuật ngữ rồi, mộ phật

(~ ∇ ~) ~ (~ ∇ ~) ~ (~ ∇ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 27 🌿

Chương 27

Biên tập: Cải

Tả Tả về mặt mộng bức.

Cái gì cơ?

Tiểu tiên nữ của cậu ta?

Hiện tại phú nhị đại đều là như vậy sao? Chỉ mới nhìn thoáng qua một cái, cảm thấy vừa ý, người ta liền lập tức biến thành của cậu ta?

Cậu ta cuồng như vậy có hỏi qua ý kiến của tiểu tiên nữ người ta không?

Tả Tả so với Cố Dĩ lớn hơn mấy tháng, hơn nữa còn đang trong độ tuổi dễ xúc động, cậu ta hiện tại đã sớm quên những lời giám đốc dặn dò, về mặt không phục nói "Của cậu? Tôi còn chưa nói cô ấy là của tôi đâu!"

Ánh mắt Cố Dĩ lạnh xuống, giọng nói đầy lạnh lùng "Có gan cậu lặp lại lần nữa?"

Tả Tả ngẩng cao đầu, lớn tiếng nói "Lặp lại thì lặp lại, ai sợ ai? Tôi nói, cô ấy là của tôi!"

Hai tên đàn ông nhìn chằm chằm vợ sắp cưới của mình không chớp mắt đã sớm khiến Cố Dĩ trong lòng cảm thấy bức bối, hơn nữa tên này miếng chó không mọc được ngà voi, còn dám bình luận Dung Huyền.

Vợ chưa cưới của anh nào đến lượt bọn họ được bàn luận? Bọn họ xứng sao?

Hiện tại Tả Tả lại dám cố ý khiêu khích anh, Cố Dã lười nói nhiều, trực tiếp đấm một quyền, đánh cho Tả Tả ngã xuống đất.

Anh ra tay không chút lưu tình, quyền này xuất ra toàn lực, trực tiếp đánh Tả Tả hôn mê.

Bàn Bàn nhìn thấy Cố Dã động thủ liền nhanh chóng đứng dậy, dùng sức ôm lấy Cố Dã để anh không tiếp tục đánh người nữa. Cậu ta vội vàng khuyên nhủ "Đều là anh em cùng một chiến đội, động tay động chân làm cái gì?"

Thành viên dự bị của đội một vội vàng ôm lấy Tả Tả đang chuẩn bị bạo nộ "Bình tĩnh một chút, mọi người bình tĩnh một chút"

Tả Tả dùng sức giãy giụa. Sức lực của cậu ta quá lớn khiến thành viên dự bị thiếu chút nữa giữ không nổi.

Nếu không có ai đứng ra hòa giải hai người này nhất định sẽ xông lên đánh nhau.

Đội trưởng Pistol vừa đi WC một lúc trở về liền thấy thành viên trong đội đang loạn thành một đoàn.

Anh trầm mặt , nói "Làm cái gì vậy? Huấn luyện xong rồi?"

Cố Dã cùng Tả Tả không mở miệng.

Pistol cũng biết một chút về bối cảnh của gia đình Cố Dã , biết anh lai lịch không nhỏ, người bình thường đắc tội không nổi nhưng những gì nên nói anh vẫn phải nói .

"Tiểu đánh tiểu nháo thì được nhưng đừng làm ảnh hưởng đến tình anh em. Mọi người sau này còn phải cùng nhau thi đấu nếu như nội bộ còn không đoàn kết thì khi đi thi đấu làm sao có thể thắng được người khác?"

Bàn Bàn gật đầu giống như gà mổ thóc, phụ họa nói "Đội trưởng nói rất đúng, làm gì cũng không được làm rạn nứt tình anh em"

Vốn là đội trưởng đều đã nói đến thế rồi, Cố Dã thân là thành viên mới mặc kệ như thế nào thì cũng nên cho đội trưởng chút mặt mũi.

Nhưng hiện tại chuyện này có liên quan đến Dung Huyền cho nên Cố Dã vẫn lạnh mặt không có xuống nước.

Đội trưởng nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Cố Dã, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ.

Cố Dã thật sự rất có thực lực, tiềm lực của anh rất lớn, lớn như bối cảnh ở phía sau anh vậy.

Đội trưởng tuổi đã lớn, tháng sáu năm nay là chuẩn bị phải nhập ngũ. Cố Dã là một hạt giống tốt, nói không chừng có thể thay anh dẫn dắt chiến đội. Nhưng phú nhị đại hơn nữa còn là phú nhị đại có thực lực như Cố Dã tính tình thật sự quá cuồng dã.

Đội trưởng biết chuyện này hôm nay nhất định phải xử lý thật tốt, nếu không sẽ để lại tai họa ngầm.

Nếu thành viên trong cùng một đội xuất hiện mâu thuẫn sẽ tạo nên ảnh hưởng rất lớn với cả đội.

Đội trưởng bày ra tư thế khuyên răn "Như vậy đi, ai đó nói cho tôi biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Chúng ta hôm nay sẽ đem chuyện này giải quyết thật tốt"

Tả Tả hừ lạnh một tiếng "Cậu ta động thủ trước" Câu lạc bộ có quy định, không được động thủ với đồng đội nếu như vi phạm vậy nhất định sẽ phải chịu xử phạt.

Bàn Bàn nhìn thoáng qua Cố Dĩ, giải thích "Vừa rồi em cùng Tả Tả cùng nhau chơi trò chơi, chơi xong một trận thì cậu ấy lướt weibo. Sau đó bọn em đang cùng nhau xem weibo thì Wild đột nhiên giật lấy điện thoại của Tả Tả"

Đội trưởng nhìn thoáng qua Cố Dĩ, nói với Bàn Bàn "Cậu nói tiếp đi"

Bàn Bàn tỉ mỉ kể lại chuyện vừa mới phát sinh "Em cùng Tả Tả xem một video quay một cô gái. Điện thoại bị cướp nên Tả Tả rất tức giận, cảm thấy Wild ảnh hưởng đến việc cậu ấy xem tiểu tiên nữ, sau đó Wild liền nói cô gái đó là tiểu tiên nữ của cậu ấy. Sau đó, bởi vì tiểu tiên nữ này mà hai người bọn họ liền đánh nhau"

Đội trưởng có chút ngoài ý muốn, anh còn tưởng rằng là chuyện gì lớn, thì ra hai người bọn họ chỉ vì một người con gái mà đánh nhau?

Quả nhiên vẫn là mấy đứa trẻ trâu, hormone dồi dào, tinh lực thừa thãi không có chỗ để phát tiết, chỉ vì một cái video cũng có thể đánh nhau.

Đội trưởng nhẹ nhéo nhéo ấn đường "Tôi thấy mấy người các cậu chính là nhàn đến hoảng"

Nếu như thời thời khắc khắc đều tập trung huấn luyện thì làm gì còn có thời gian rảnh để xem video?

Không có thời gian xem cái video kia, cái mâu thuẫn này cũng sẽ không xảy ra.

Đội trưởng có chút bất đắc dĩ, khuyên giải "Vậy mỗi người lùi một bước? Đừng vì người ngoài là làm ảnh hưởng đến tình an hem"

Cố Dĩ vốn không có phản ứng gì nhưng vừa nghe thấy câu này liền lạnh giọng nói "Không phải là người ngoài"

Nghe được giọng điệu đầy lạnh lùng của Cố Dĩ lửa giận của Tả Tả lại bốc lên. Câu ta châm chọc mỉa mai nói "Không phải là người ngoài? Ha ha, cậu thật sự cho rằng người ta là người của cậu?"

Cố Dĩ lạnh lùng nhìn Tả Tả sau đó quay đầu lại nhìn đội trưởng, từng câu từng chữ nói "Cô ấy vốn dĩ là người của tôi"

Giọng điệu này đủ kiêu ngạo.

Có điều đội trưởng lúc này cũng nghe ra chút trọng điểm.

Đội trưởng tò mò hỏi "Cô ấy là gì của cậu?"

Cố Dĩ từng câu từng chữ nói "Vợ sắp cưới của tôi"

"Ồ, thì ra cô ấy là vợ sắp cưới của cậu ...." Đội trưởng lặp lại một lần, một vài giây sau anh mới phản ứng lại Cố Dĩ vừa mới nói cái gì.

"Cậu nói gì cơ? Cô ấy là vợ sắp cưới của cậu? Cậu có vợ sắp cưới?"

Cố Dĩ 'ừ' một tiếng.

Bàn Bàn "wow" một tiếng "Thật hay giả vậy?"

Cố Dĩ năm nay mới có bao nhiêu tuổi chứ, vậy mà đã có vợ sắp cưới?

Nói đùa à?

Cố Dĩ giơ tay lên để lộ ra chiếc nhẫn đính hôn sáng lấp lánh "Đã đính hôn rồi"

Mẹ nó! Vậy mà là sự thật! Cậu ta thật sự đã có vợ sắp cưới!

Bàn Bàn nhin không được mà hồi tưởng một chút.

Cho nên vừa rồi cậu ta cùng Tả Tả đã ngồi đánh giá, nói mấy lời thô tục với vợ sắp cưới của Cố Dã?

Trách không được Cố Dã lại tức giận như vậy!

Nếu đổi lại là cậu ta, vợ sắp cưới của mình bị người ta nói như vậy cậu ta nhất định cũng không bình tĩnh nổi! Không phải nói là thằng đàn ông nào cũng bình tĩnh không nổi!

Bàn Bàn là người co được dẫn được, việc xem video, bình luận vừa rồi cậu ta cũng tham dự cho nên cậu ta lập tức xin lỗi "Wild, thật xin lỗi"

Tả Tả còn có chút không bỏ được sĩ diện, vừa rồi một quyền kia của Cố Dã đánh thẳng vào mặt cậu ta, hiện tại mặt cậu ta vẫn còn đau.

Cuối cùng vẫn là đội trưởng đứng ra hòa giải "Chuyện này, cả hai người đều có chỗ sai, đều phải nói lời xin lỗi với đối phương. Xử lý như vậy, mọi người có phục hay không?"

Phương pháp xử lý này của đội trưởng cực kỳ công chính, không hề thiên vị ai.

Tả Tả quay đầu đi, nói "Thực xin lỗi"

Cố Dã lần này cũng ngoan ngoãn xuống nước "Thực xin lỗi"

"Được, hai người đều đã xin lỗi nhau rồi, chuyện này coi như xong. Có nghe thấy không?"

Mọi người cùng nói "Nghe thấy!"

Tả Tả là người thoải mái, nhanh giận cũng nhanh hết giận.

Nếu đã cùng Cố Dĩ bắt tay giảng hòa, cậu ta tự nhiên sẽ không còn đem chuyện vừa rồi để ở trong lòng.

Cậu ta nhin không được nói với Cố Dĩ "Vợ sắp cưới của cậu thật sự rất đỉnh"

Sau khi biết Dung Huyền là vợ sắp cưới của Cố Dĩ, Bàn Bàn cũng nhin không được mà giơ ngón tay cái "Lão huynh, cậu thật sự chính là người chiến thắng trong nhân sinh nha"

Có vợ sắp cưới vừa thông minh vừa xinh đẹp.

Cố Dĩ mà không phải là người chiến thắng thì còn ai vào đây nữa?

Cố Dĩ nỗ lực kìm nén nhưng khóe môi vẫn không nghe lời là gương cao.

Anh giơ tay che khóe môi, ho khẽ "Cảm ơn".

....

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc chương trình còn chưa bắt đầu quay, mấy người chơi ghé vào nhau nói chuyện.

Lúc Dung Huyền đến nơi thấy Lý Ấu hai mắt phát sáng đang nói cái gì đó với Ninh Thuần.

Cô nhìn xung quanh một vòng phát hiện năm người chơi nam cũng đang tập trung ở một chỗ , mặt đầu hưng phấn đến cả nhân viên công tác trên mặt cũng đầy vẻ vui mừng.

Dung Huyền trong lòng có chút nguy hoặc, rốt cuộc hôm nay đã có chuyện tốt gì xảy ra vậy?

Lý Ấu nhìn thấy Dung Huyền liền vội vẫy tay với cô "Dung Huyền, ở nơi này!"

Lý Ấu hiện tại đã đem Dung Huyền trở thành thần tượng của mình, đối với Dung Huyền cực kỳ nhiệt tình.

Lý Ấu biết Dung Huyền không tiện cho nên trước khi Dung Huyền cúi đầu viết chữ liền nói thẳng "Dung Huyền, cậu có biết bọn tớ đang bàn luận chuyện gì không?"

Dung Huyền rất phối hợp mà nghiêng nghiêng đầu. Cô chớp chớp mắt như không tiếng động hỏi Lý Ấu 'đang đàm luận cái gì?' vậy.

Lý Ấu bị biểu tình đáng yêu này của Dung Huyền hạ gục, nói thẳng "Hôm nay có khách mời đến trường quay! Nghe nói là diễn viên rất nổi tiếng đạo gần đây, Kiều Viên"

Kiều Viên cái tên này Dung Huyền cũng đã từng nghe nói qua, là một nữ nghệ sĩ rất nổi tiếng đạo gần đây.

Khuôn mặt xinh xắn, đi theo hướng ngọc bạch ngọc, đóng qua rất nhiều phim hot, rất được nhiều người hoan nghênh.

Dung Huyền không ngờ tới tổ tiết mục vậy mà lại mời Kiều Viên tới.

Lý Ấu nói tiếp "Anh trai tớ rất thích cô ấy, cảm thấy cô ấy vừa thuần vừa khờ, không biết ở ngoài đời có đẹp như trên TV không?"

Ninh Thuần nhún vai, không chút lưu tình nói "Giả thiết nhân vật của nữ minh tinh cũng chỉ có thể lừa mấy chàng trai ngây thơ như anh trai cậu thôi. Kiều Viên ấy hả, tớ cảm thấy dã tâm của cô viết lù lù ở trên mặt á, ở đâu ra mà vừa thuần vừa khờ?"

Lý Ấu không phục nói "Nhưng mà tớ cảm thấy cô ấy rất tốt"

Ninh Thuận hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

"Không tin thì chúng ta chờ xem!"

Kiều Viên rất cuộc là người như thế nào, rất mau các cô liền sẽ biết.

Hôm nay chương trình vừa mới bắt đầu phát sóng trực tiếp Kiều Viên liền lên sân khấu.

Cô ta đẹp hơn trên TV rất nhiều, người thật cũng mảnh dẻ hơn, đôi chân nhỏ cực kỳ thẳng, trên mặt, trên cánh tay không có bao nhiêu thịt.

Nữ minh tinh đều là kiểu này, gầy như cây trúc vậy.

Tuy rằng hơi gầy nhưng không thể không nói khuôn mặt kia thật sự rất đẹp.

Có điều hiện tại ở trên trường quay còn có hai cô gái dung mạo thượng đẳng, xinh đẹp hơn cô ta rất nhiều.

Một người là Ninh Thuận còn người còn lại chính là Dung Huyền.

Kiều Viên vốn không định nhận lời mời đến tham gia chương trình này, cô ta học hành không có giỏi, ngày thường cũng không có xây dựng hình tượng học sinh giỏi cho nên không cần thiết phải tham gia kiểu chương trình như này.

Nhưng người đại diện lại nói việc tham gia chương trình này sẽ có lợi với sự nghiệp của cô ta, có thể giúp cô ta hút thêm fan hâm mộ. Hơn nữa, kim chủ hiện tại của cô ta cũng ghét bỏ bằng cấp của cô ta quá thấp, cảm thấy cô ta chỉ có khuôn mặt đẹp, không có nội hàm cho nên Kiều Viên hiện tại mới xuất hiện ở đây.

Nữ minh tinh nào cũng không chê bản thân trên người có quá nhiều ưu điểm, có thể đứng cùng một sân khấu với học bá, sau này cô ta cũng có thể

có nhiều đề tài bàn luận.

Kiều Viên vốn cho rằng mấy nữ học bá nhất định sẽ là đeo một đôi mắt kính dày như đít chai, không trang điểm, trên mặt đầy mụn do thức đêm nhiều, quầng mắt thâm như gấu trúc nhưng không ngờ đến đây lại gặp được hai nữ sinh dung mạo thượng đẳng.

Ninh Thuần còn được tuy rằng lớn lên xinh đẹp nhưng không khiến cô ta có cảm giác uy hiếp quá nhiều.

Nhưng còn Dung Huyền ....

Không biết vì sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy Dung Huyền, Kiều Viên đã cảm nhận được sự uy hiếp cực lớn.

Khuôn mặt này của Dung Huyền, quá mức mê người hơn nữa kiểu người như cô nếu nguyện ý thì sẽ có rất nhiều đại gia nguyện ý bao nuôi

Kiều Viên nheo nheo mắt, trong lòng xuất hiện một cái chủ ý.

Cô ta tuyệt đối không thể để cho Dung Huyền được nổi tiếng.

Nếu không trong tương lai cô ta sẽ có thêm một đối thủ nặng kí.

(~ ▾ ▾) ~ (~ ▾ ▾) ~ (~ ▾ ▾) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 28 🌿

Chương 28

Biên tập: Cải

Bởi vì có khách mời tham dự cho nên buổi ghi hình hôm sau hơi thiên về hướng giải trí.

Sau khi Kiều Viên xuất hiện, mọi người đơn giản làm quen lẫn nhau một chút sau đó liền bắt đầu xuất phát đi đến công viên giải trí.

Đi công viên giải trí làm gì? Đương nhiên vẫn là đến để trả lời câu hỏi.

Chẳng qua là thay đổi địa điểm, thay đổi hình thức làm bài.

Trên mỗi chiếc xe đều có một camera man đi cùng.

Kiều Viên cùng Dung Huyền, Ninh Thuận, còn có Lý Ấu ngồi chung một xe. Năm người chơi nam còn lại một xe.

Trước camera, biểu hiện của Kiều Viên cực kỳ bình dị, gần gũi, trên mặt luôn giữ vững nụ cười tươi.

Cả quãng đường Lý Ấu đều rất hưng phấn, Kiều Viên không chỉ là nữ thần trong lòng anh trai cô mà còn là thần tượng của cô. Tuy rằng người cô thần tượng mười ngón tay cũng không đếm hết nhưng sự sùng bái của cô dành cho Kiều Viên tuyệt đối không phải là giả.

Kiều Viên ngồi trên xe cùng mọi người nói chuyện phiếm "Lịch học của mọi người có nặng lắm không?"

Lý Ấu nhanh chóng trả lời "Cũng bình thường như chờ đến sáu tháng cuối năm lớp 12 chương trình học hẳn là sẽ nặng hơn một chút"

Kiều Viên cuối cùng cũng phát hiện ra "Mọi người đều là học sinh lớp 11?"

Lý Ấu nặng nề ừ một tiếng.

Thì ra còn trẻ như vậy.

Cảm giác nguy cơ của Kiều Viên ngày càng mãnh liệt. Cô ta rũ mắt , giả bộ vô tình nói "Mọi người đã nghĩ sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì chưa? Hoặc là nói, đã có dự định đăng kí vào trường đại học nào chưa?"

Lý Ấu cười hì hì, vẻ mặt tràn đầy hy vọng "Mục tiêu của tôi đương nhiên là một trong ba trường đại học đứng đầu nước ta rồi. Có điều, tôi sợ kỳ vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.... nói chung còn phải đợi xem thành tích năm lớp 12 như thế nào rồi mới tính tiếp"

Kiều Viên giống như chị Thanh Tâm[1] vậy, ôn nhu cổ vũ Lý Ấu, nói "Làm người thì phải có ước mơ, tôi tin cô nhất định có thể làm được!"

[1] Tổng đại tâm sự của chị Thanh Tâm (search gg nha)

Lý Ấu nắm chặt tay nhỏ "Cảm ơn sự cổ vũ của cô! Tôi nhất định sẽ nỗ lực cố gắng!"

Kiều Viên hỏi xong Lý Ấu liền hỏi đến Dung Huyền , còn có Ninh Thuần.

"Vậy còn hai người? Có nghĩ đến việc đăng kí thi trường Bắc Ảnh[2] hoặc là Trung Hí[3]?"

[2] Bắc Ảnh (北影) :Học viên điện ảnh Bắc Kinh. Học viện Điện ảnh Bắc Kinh là một trường đại học quốc lập hàng đầu của Trung Quốc trong lĩnh vực điện ảnh và được đánh giá là một trong những đại học lớn nhất và có tiếng nhất ở châu Á về điện ảnh với nhiều cựu học viên thành danh ở tầm quốc tế. (Nguồn: Wikipedia)

[3] Trung Hí (中戏) : Học viện Hý kịch Trung ương. Học viện Hý kịch Trung ương tiền thân là Học viện nghệ thuật Lỗ Tấn, Học viện văn nghệ Hoa Bắc, Trường chuyên khoa hý kịch Nam Kinh. Địa chỉ tại số 39, ngõ Đông Miên Hoa, khu Đông Thành, Bắc Kinh. Học viện Hý kịch Trung ương đã đào tạo nên nhiều thế hệ nghệ sĩ nổi danh (Nguồn: Wikipedia)

Ninh Thuần dường như đang suy nghĩ cái gì đó, nhìn thoáng qua Kiều Viên. Cô đương nhiên là không có ý định tiến vào giới giải trí , cũng không hề đam mê với nghề diễn viên.

Là một học bá, việc mà cô có thể làm có quá nhiều. Có điều, Ninh Thuần biết rõ là người thì không nên khẳng định chắc chắn một điều gì đó quá sớm, khi nói chuyện cô luôn lưu lại cho bản thân một con đường sống.

"Lại chờ một thời gian nữa rồi tính"

Kiều Viên mỉm cười nhìn Dung Huyền "Vậy còn cô? Cũng giống như cô ấy, chờ một thời gian nữa mới tính?"

Thật ra Dung Huyền có cùng chung ý nghĩ với Ninh Thuần.

Trước ống kính máy quay cô cảm thấy không nên nói quá nhiều, cũng không nên tiết lộ quá nhiều về kế hoạch tương lai của bản thân.

Không phải là không thể, chẳng qua là cảm thấy không cần thiết.

Cho nên Dung Huyền gật gật đầu.

Kiều Viên nghe vậy liền chuyển đề tài về việc phát sóng trực tiếp ngày hôm nay. Cô ta vừa nói chuyện với mấy người Dung Huyền, vừa mở điện thoại nhắn tin cho người đại diện "Anh có biết chút thông tin gì về người chơi tên là Dung Huyền không?"

Sau khi gửi xong tin nhắn, cô ta làm bộ như không có việc gì xảy ra mà cất điện thoại đi.

Người đại diện rất nhanh liền nhắn lại.

"Tôi chưa từng nghe nói có ai địa vị cao tham gia vào chương trình này"

Vậy sao?

Ý cười trên mặt Kiều Viên càng thêm sâu, cô ta đã biết bản thân nên làm cái gì.

....

Đến công viên giải trí có rất nhiều trò để chơi, tổ tiết mục hôm nay cũng chuẩn bị không ít trò.

Ví dụ như ngòi tàu siêu tốc đọc đề, sau đó lại ngòi tàu siêu tốc nói ra đáp án.

Lại ví như khảo nghiệm trí nhớ cùng sức quan sát của một người bằng cách trong khoảng thời gian một vòng quay của ngựa gỗ xoay tròn, người chơi phải nói ra tất cả những màu sắc, đặc điểm của ngựa gỗ mà mình nhớ được.

Thật rõ ràng, buổi ghi hình hôm nay thiên về giải trí nhiều hơn là kiến thức.

Không biết vì sao, Dung Huyền có cảm giác Kiều Viên có địch ý với cô.

Rõ ràng cách đối nhân xử thế của Kiều Viên cực kỳ thỏa đáng, nhìn qua thì không cảm thấy có gì khác thường nhưng Dung Huyền vẫn cảm giác được Kiều Viên rất không ưa cô.

Tuy rằng nhiều khi trực giác sẽ không được chuẩn lắm nhưng Dung Huyền cảm thấy thà tin là có còn hơn là không, cho nên cô vẫn là nên cẩn thận một chút.

Vòng đầu tiên , ngồi tàu siêu tốc trả lời câu hỏi, Dung Huyền cũng chỉ phát huy bình thường.

Cô trước kia rất ít khi chơi mấy trò chơi mạo hiểm kích thích như thế này. Cô còn nhớ rõ lượt chơi đầu tiên, cả đầu cô lúc nào cũng trong tình trạng quay cuồng, miễn cưỡng mới có thể nhìn thấy tấm thẻ mà tổ tiết mục chuẩn bị.

Tổ tiết mục chuẩn bị tổng cộng ba tấm thẻ, trên mỗi tấm thẻ lại ghi một câu hỏi.

Cô ngồi một vòng tàu lượn siêu tốc, ba câu hỏi chỉ đáp đúng câu hỏi đơn giản nhất về vật lý. Không còn cách nào khác, hai đề kia cô vừa xuống khỏi xe liền quên mất chúng nó viết cái gì ,nói gì đến việc trả lời nó.

Cũng may người giống cô không ít, thậm chí còn có người ngất xỉu.

Thậm chí ban đầu còn có một chàng trai sống chết không chịu ngồi lên tàu lượn siêu tốc, cuối cùng khi mọi người đều lên, cậu ta không còn cách nào khác cũng phải run chân ngồi theo.

Bởi vì quá sợ hãi cho nên cả quãng đường chàng trai này chỉ biết nhắm chặt mắt, thét chói tai, không nhìn rõ bất cứ câu hỏi nào, cuối cùng tự nhiên là một câu cũng không trả lời được.

Cho nên kết quả đương nhiên là chàng trai kia xếp hạng chót.

Vòng chơi này người phát huy tốt nhất là Lý Ấu. Cô không sợ tàu siêu tốc , thậm chí còn khá thích mấy trò chơi kích thích như thế này.

Câu hỏi không khó, thân là học bá, bọn họ chỉ cần nhìn thoáng qua liền có thể trả lời được.

Sau một lượt chơi, Lý Ấu hưng thú bừng bừng mà tham gia vào lượt thứ hai, nếu không phải là do tổ tiết mục không cho phép, cô còn muốn chơi lượt thứ ba.

Khách mời là Kiều Viên cũng cùng ngồi tàu siêu tốc với người chơi.

Thân là khách mời , cô ta hôm nay đương nhiên không phải chỉ là đơn thuần đến chơi cho nên hoạt động nào cô ta cũng phải tham gia.

Sau khi hết một lượt đi, đầu tóc cô ta có chút tán loạn, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Nhìn qua có vẻ không được ổn lắm.

Lý Ấu đứng một bên thấy vậy thì cực kỳ đau lòng "Nghe nói Dư Viên có bệnh sợ độ cao. Cô ấy sợ như vậy mà còn dám đi tàu lượn siêu tốc, thật dũng cảm. Haiz, mấy nghệ sĩ như cô ấy cũng thật không dễ dàng gì"

Kiều Viên sau khi đi xuống khỏi tàu lượn siêu tốc liền vội vàng xoa xoa tay với ống kính, ngượng ngùng mỉm cười "Tôi .... vừa nãy ở trên cao đầu óc choáng váng cho nên không có nhìn rõ câu hỏi nào cả. Mấy học bá thật là lợi hại, tôi đây hổ thẹn không bằng.

Sắc mặt Kiều Viên có chút tiều tụy. Thấy nhân viên công tác còn đang bận thống kê số câu trả lời đúng của mọi người, cô ta đi đến trước mặt Dung Huyền , nói "Hi, cô có thể đi lấy giúp tôi một ly nước ấm lại đây có được không? Người tôi có chút không được thoải mái"

Lý Ấu đứng bên cạnh Dung Huyền nghe thấy vậy liền vội vàng xung phong nhận việc, muốn giúp Kiều Viên làm chút gì đó.

"Để tôi, để tôi đi lấy cho"

Kiều Viên vội vàng kéo lấy tay Lý Ấu, vẻ mặt suy yếu nói "Cô ở chỗ này nói chuyện với tôi đi, việc đi lấy nước cứ để Dung Huyền làm"

Những lời này nghe qua thì cũng không cảm thấy gì nhưng nếu như ngẫm kĩ thì như thế nào cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

Lời này giống như ám chỉ rằng Lý Ấu có thể nói chuyện cho nên phải ở lại nói chuyện phiếm với cô ta còn Dung Huyền không nói được thì chỉ có thể đi lấy nước cho cô ta mà thôi.

Tuy rằng giọng điệu của cô ta rất ôn hòa nhưng lời trong lời ngoài đều toát lên vẻ ngạo mạn.

Lý Ấu còn chưa có nhận ra nhưng Dung Huyền vừa nghe đã hiểu ý ngầm trong lời nói của Kiều Viên.

Chuyện sai xử người mới bưng trà rót nước này không còn quá xa lạ trong giới giải trí thậm chí chuyện này ở các công ty, văn phòng cũng rất thường gặp nhưng cô không hề nghĩ tới một ngày bản thân mình cũng sẽ gặp phải chuyện này.

Dung Huyền tính tình tốt, ngày thường cũng rất dễ nói chuyện nhưng điều này không đồng nghĩa với việc ai cũng có thể dễ dàng bắt nạt được cô.

Cô mím môi, dưới chân không hề nhúc nhích.

Kiều Viên liếc mắt nhìn Dung Huyền , giọng nói lạnh đi hai độ "Sao vậy? Bên kia có nước ấm, cô chỉ cần qua đó rót cho tôi một cốc là được rồi"

Lúc này, Ninh Thuận đang chơi điện thoại đầu không ngừng lên, nói "Nơi này đâu phải chỉ có mỗi cô có chứng sợ độ cao, Dung Huyền cậu ấy cũng sợ. Vừa nãy lúc mới đi xuống chân cậu ấy còn run đến mức không đứng vững được"

Nếu cẩn thận nghe còn có thể nhận ra giọng điệu trào phúng của Ninh Thuận.

Cũng không phải chỉ có mỗi cô ta là công chúa, cũng chỉ là ngòi tàu lượn siêu tốc mà thôi, bày ra cái vẻ mặt suy yếu, bắt người ta bưng trà rót nước là cái kiểu gì vậy?

Kiều Viên sững sốt, không thể ngờ Ninh Thuận lại nói trắng ra như vậy.

Cô ta cười gượng nói "Xin lỗi, tôi vừa rồi không có chú ý ...."

Cô ta còn chưa nói xong, Ninh Thuận đã ngừng đầu lên nói "Vậy lần sau cô nhớ nên chú ý nhiều một chút"

Từ sau khi nổi tiếng, đây là lần đầu tiên Kiều Viên bị người ta nói thẳng mặt như vậy.

Sắc mặt cô ta cực kỳ khó coi có điều còn đang trong thời gian quay chương trình nên cô ta cũng không thể nói cái gì.

Chương trình quay được một nửa, Dung Huyền đi WC

Kiều Viên đợi một lát sau đó cũng đi vào trong WC.

Lúc Dung Huyền đi đến cửa WC thì trùng hợp đụng phải Kiều Viên.

Kiều Viên tươi cười niềm nở khiến trong lòng Dung Huyền dâng lên vài phần cảnh giác.

Giọng điệu của Kiều Viên cực kỳ ôn hòa "Cô có muốn gia nhập vào phòng làm việc của tôi không?"

Dung Huyền mím môi, dùng khẩu ngữ nói "Không cần"

Kiều Viên 'a' một tiếng, trên mặt vẫn như cũ hiện lên tươi cười ấm áp nhưng lời nói thốt ra lại ác độc đến cực điểm "Ôi chao, là lỗi của tôi, tôi đã quên mất cô là người câm không thể nói chuyện. Nếu như tôi ký hợp đồng với cô vậy không phải là tôi tự mang thiệt vào thân sao"

Dung Huyền im lặng nhìn Kiều Viên.

Kiều Viên cong môi cười càng thêm ấm áp, cô ta vươn tay ra như muốn cùng Dung Huyền bắt tay "Tiểu Câm Điếc, bắt tay một cái?"

Dung Huyền sợ Kiều Viên chơi xấu, 'bang' một cái hất tay cô ta đi.

Kiều Viên không ngờ Dung Huyền sẽ làm ra hành động như vậy, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Dung Huyền không rảnh để ý đến tâm trạng của Kiều Viên, cô quay người đi ra khỏi WC.

Đến buổi chiều, trên weibo lại xuất hiện hotsearch #Kiều Viên Dung Huyền#

Ấn tượng của người qua đường là một thứ rất kỳ quái.

Nếu ngay từ khi bắt đầu, người qua đường có ấn tượng không tốt với bạn vậy trong tương lai nếu bạn muốn ở giới giải trí xoay người là chuyện rất khó khăn. Nghệ sĩ mà để lại cho mọi người có ấn tượng xấu thì thường rất khó có thể lật lại thế cờ.

Cho nên muốn đánh bại đối thủ tiềm tàng, cách tốt nhất chính là làm hỏng hình tượng của người đó trong mắt mọi người xung quanh.

Mà cái hotsearch này đã khiến hình tượng của Dung Huyền trong lòng những người qua đường xấu đến cực điểm.

Trong video, vẻ mặt Kiều Viên đầy ôn hòa nói chuyện cùng Dung Huyền nhưng trên mặt Dung Huyền từ đầu đến cuối đều rất lạnh nhạt.

Kiều Viên vươn tay muốn cùng Dung Huyền bắt tay nhưng Dung Huyền lại không biết tốt xấu, hất bàn tay vươn ra của Kiều Viên.

Kiều Viên là tiểu hoa đán có hơn năm triệu fan hâm mộ, hotsearch này vừa xuất hiện, fan của cô ta liền không thèm phân rõ trắng đen mà mắng chửi Dung Huyền.

[Học bá chính là như thế này?]

[Dám đánh nữ thần của tao, chán sống rồi sao?]

[Người mới nha, thật là khó lường, tính tình khó chịu như vậy...]

[Các chị em, tôi tra được tư liệu về con bé này rồi, nó là một đứa câm, còn hay giả bộ làm học sinh ngoan ngoãn]

[Có weibo không?]

[Có, hôm qua nó vừa đăng weibo xong!]

Vì thế chưa đầy một giờ sau, weibo của Dung Huyền bị oanh tạc.

Bên dưới tất cả đều là những lời mắng chửi thậm tệ của fan hâm mộ của Kiều Viên.

.....

Căn cứ câu lạc bộ SIU PUBG, Cố Dĩ đang cùng đội trưởng solo đột nhiên Tả Tả hô to "Dĩ đại thần, không xong rồi, vợ sắp cưới của cậu ở trên

mạng bị người ta mắng đến thảm!"

Cố Dã tháo tai nghe ra, cũng chưa kịp hỏi vì sao Tả Tả lại follow weibo vợ sắp cưới của mình mà nhú mày hỏi "Chuyện gì xảy ra?"

Tả Tả nhìn chăm chăm điện thoại, kịp thời báo cáo tình huống "Vợ sắp cưới của cậu cùng Kiều Viên xảy ra mâu thuẫn!"

Cố Dã không mấy quan tâm đến giới giải trí cho nên đương nhiên là không biết Dư Viên là ai.

Tả Tả căn môi "Vợ sắp cưới của cậu ...."

Cố Dã đứng lên nói với đội trưởng "Đội trưởng, tôi muốn xin nghỉ buổi tối"

Đội trưởng hỏi "Xin nghỉ? Cậu muốn làm gì?"

"Vợ sắp cưới của tôi bị người ta bắt nạt, tôi phải đi giúp cô ấy đòi lại công bằng"

Tả Tả "???"

Tả Tả vừa rồi đã xem hết cả đoạn video vội nói "Không phải, vợ sắp cưới của cậu không hề bị bắt nạt. Hình như là cô ấy đánh Kiều Viên, là cô ấy bắt nạt tiểu hoa đán Kiều Viên"

Cố Dã mặc kệ cái gì mà tiểu hoa đán , đại hoa đán, anh chỉ biết cái người tên Kiều Viên kia bắt nạt vợ nhỏ của anh.

Anh không chút nghĩ ngợi nói "VẬY NHẤT ĐỊNH LÀ CÁI CÔ KIỀU VIÊN KIA GÂY SỰ TRƯỚC"

Ai, không phải chứ, người anh em, sao cậu lại như thế này?

Không thèm tìm hiểu tình hình một chút đã vội vàng kết luận?

Lòng thiên vị của cậu cũng rõ ràng quá rồi đó!

Bàn Bàn gãi gãi đầu, nói "Wild, cậu bình tĩnh một chút, hiện tại chúng ta còn chưa rõ sự việc thật ra là như thế nào mà"

Cố Dĩ cười đồng phục của đội ra, lấy áo khoác của mình mặc vào "Vợ của tôi hiền lành, hiểu chuyện như vậy, việc này nhất định là Kiều Viên sai"

Tả Tả "..."

Bàn Bàn "..."

Đội trưởng "....."

Bệnh người của mình đến mức này ngoại trừ Cố Dĩ chắc chẳng còn người thứ hai.

~ Spoil chương sau~

<

Dung Huyền cẩn thận suy nghĩ, gật gật đầu.

Cô muốn.

Cô sẽ không vô duyên vô cớ đi trêu chọc người khác nhưng nếu người khác bắt nạt cô vậy cô cũng sẽ không để yên cho họ được toại nguyện>>

===

Cải: Các cô mà thấy lỗi đánh máy hay có câu nào edit không được thuận tai thì cmt góp ý ở dưới nhé, cảm ơn rất nhiều!

(~ ▯ ▯) ~ (~ ▯ ▯) ~ (~ ▯ ▯) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 29 🌿

Chương 29

Biên tập: Cải

Tả Tả nhìn điện thoại di động ở trong tay, do dự một hồi rồi nói "Wild, hay là cậu xem thử qua video?"

Cố Dĩ vừa mặc áo khoác vừa lạnh mặt nói "Không cần, đợi chút nữa có thời gian rảnh tôi sẽ xem"

Bàn Bàn đứng lên, bày ra tư thế quyết sánh vai cùng người an hem, nói "Wild, cậu có cần chúng tôi đi cùng không? Dù sao người nhiều sức lớn mà!"

Đội trưởng nhìn không nổi, anh vươn tay chỉ vào Tả Tả lại chỉ Bàn Bàn "Cũng đâu phải là đi đánh nhau, các cậu chạy tới góp vui làm gì? Ngoan ngoan ở lại tập luyện cho tôi!"

Tả Tả vô tội giơ tay "Đội trưởng, em cũng chưa nói cái gì mà"

Bàn Bàn cười hì hì "Đội trưởng, bọn em là đồng đội của Wild, dù sao thì cũng nên đi theo để tăng thêm sĩ khí cho cậu ấy chứ, anh nói có đúng không? Dù sao form người em cũng to lớn, đứng yên một chỗ cũng có thể hù người"

Tả Tả cũng vội tiếp lời "Cậu ấy còn chưa có bằng lái, bọn em có, bọn em đưa cậu ấy đi"

Đội trưởng biết thừa đám này hiện tại tích cực như vậy chẳng qua là muốn trốn ra ngoài hít thở không khí, thoải mái một chút.

Cũng đúng, bọn họ ngày thường bù đầu tập luyện ngày đêm, mỗi người ngồi trước máy tính không dưới mười tiếng đồng hồ. Ngày nào cũng chịu đựng tần suất huấn luyện cao như vậy thì cũng không được tốt lắm. Đội trưởng do dự một hồi cuối cùng vẫn đồng ý cho bọn họ đi.

Có điều, trước đó vẫn phải làm rõ "Chỉ có duy nhất lần này thôi, không có lần sau. Sau khi trở về liền nghiêm túc tập luyện cho tôi!"

"Vâng, đội trưởng!"

....

Đầu năm nay, chẳng có chuyện gì là bí mật cả.

Chuyện Dung Huyền lên hotsearch, không bao lâu sau tổ tiết mục đều biết.

Vốn dĩ sau khi hoàn thành lịch trình ghi hình, mọi người sẽ có thể đi ăn cơm chiều nhưng hiện tại xảy ra chuyện như vậy cho nên bầu không khí ở trường quay có chút biến đổi.

Lý Ấu xem xong video, không biết nên nói gì mới tốt.

Kiều Viên tươi cười, thân thiện bắt chuyện là sự thật, Dung Huyền mặt lạnh hất tay cô ta ra cũng là sự thật.

Một bên là Kiều Viên, thần tượng của mình, một bên là người mà mình ngưỡng mộ, Dung Huyền.

Lý Ấu không biết phải làm thế nào cho đúng.

Cô cảm giác được Dung Huyền không phải là loại người như mấy người trên mạng nói. Mấy ngày nay ở chung, cô có thể cảm nhận được Dung Huyền là một cô gái tốt nhưng cái video kia lù lù ở đó, cô cũng không thể không tin.

Lý Ấu nhìn đồng bình luận ở bên dưới, trong lòng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Sức chiến đấu của fan hâm mộ của Kiều Viên quá mạnh, lần này việc Dung Huyền có thái độ không mấy thân thiện đối với cô ta có thể nói là đã đưa nhược điểm của mình vào tay đám fan hâm mộ đó. Hiện tại không riêng gì weibo của Dung Huyền mà ngay cả weibo của chương trình cũng bị oanh tạc.

[Chương trình các người làm ăn kiểu gì vậy? Sao lại cho cái loại người không có tố chất này tham gia vậy?]

[Ha ha ha, học bá cái mẹ gì, loại hàng này sớm muộn cũng không xong]

[Vốn dĩ tôi còn rất mong chờ chương trình của các người nhưng bởi vì có viên cứt chuột Dung Huyền xuất hiện cho nên thôi bye bye]

[Không không không, tôi vẫn sẽ xem chương trình dù sao cũng có nữ thần tham gia chỉ cần khi nào máy quay chuyển đến Dung Huyền thì skip là được]

[Tổ tiết mục dứt khoát đuổi Dung Huyền đi!]

Tiếng oán hận ở dưới khu bình luận vang đầy trời, thậm chí còn có người trực tiếp yêu cầu tổ tiết mục đổi người.

Tóm lại là nhìn Dung Huyền không vừa mắt.

Cho dù có một vài người đứng ra nói chuyện thay Dung Huyền nhưng cũng rất nhanh liền bị nhấn chìm dưới nước miếng của người qua đường cùng thủy quân.

Dung Huyền yên lặng nhìn khu bình luận.

Đây là lần đầu tiên cô gặp phải tình huống như vậy, nói tâm trạng không bị ảnh hưởng thì chính là nói điêu.

Cô không có ở trong giới giải trí, đời trước cô cũng chỉ là một học sinh bình thường sống một cuộc sống đơn giản lại đơn thuần.

Thân là một người bình thường, những bình luận kia ở trên mạng thật sự như đánh một cái tát thật đau vào mặt cô.

Nói thật, không có chút không thể thừa nhận, trong lòng cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lúc Dung Huyền nhìn điện thoại, Ninh Thuận cầm theo một chai nước khoáng lại gần.

Ninh Thuận ngồi xuống bên cạnh Dung Huyền "Mấy cái bình luận đó đa số đều là thủy quân[1], đừng quá bận tâm"

[1] Thủy quân (水军) : Chỉ những acc được thuê để đăng những bình luận với nội dung cụ thể (Theo Baike.baidu)

Dung Huyền im lặng, gật gật đầu.

Ninh Thuận nhìn Dung Huyền, có chút tò mò "Cậu có muốn phản kích không?"

Dung Huyền chớp chớp mắt, gõ chữ trên điện thoại "Phản kích kiểu gì?"

Ninh Thuần không nói, chỉ hỏi "Tôi hỏi cậu, cậu có muốn phản kích không?"

Dung Huyền cẩn thận suy nghĩ, gật gật đầu.

Cô muốn.

Cô sẽ không vô duyên cô có đi trêu chọc người khác nhưng nếu người khác đã bắt nạt cô vậy cô nhất định sẽ không để họ được toại nguyện.

Ninh Thuần nói "Được, vậy trước tiên chúng ta add Wechat"

Dung Huyền không biết Ninh Thuần định làm gì nhưng cô vẫn im lặng không hỏi, add Wechat của Ninh Thuần.

Sau đó Ninh Thuần gửi cho cô hai đoạn video.

Dung Huyền nghi hoặc chớp chớp mắt.

Chờ sau khi click mở, cô mới biết hai đoạn video này là cái gì.

Cô trừng lớn mắt nhìn Ninh Thuần.

Ninh Thuần nhún vai "Có phải cảm thấy tôi rất tâm cơ?"

Dung Huyền lắc đầu, gõ chữ "Không hề"

Một lát sau, lại gõ chữ "Cảm ơn cậu"

Ninh Thuần đứng lên "Quyền lựa chọn ở trong tay cậu, đăng hay không đăng thì còn phải xem cậu muốn như thế nào"

Tuy rằng đưa cho Dung Huyền video nhưng Ninh Thuần biết, không phải ai cũng có dũng khí phản kháng.

Đặc biệt là khi đối phương còn có số lượng fan hâm mộ khổng lồ.

Loại người có thể bò lên cao như vậy căn bản không thể nào là kẻ ngốc được. Sở dĩ lần này Kiều Viên lại sử dụng thủ đoạn vụng về này có thể là do cô ta cho rằng Dung Huyền trẻ người non dạ, chưa trải đời.

Một kẻ lờ đời đối phó với một người ngây thơ thì không cần phí quá nhiều tâm tư, dù sao kẻ chưa trải sự đời cũng không có sức lực cùng kinh nghiệm để đánh trả.

Ấn tượng đầu tiên của Ninh Thuận về Dung Huyền là một con mọt sách chỉ biết chú ý đầu vào học.

Là đã là mọt sách thì thường dễ mềm lòng.

Sau hai ngày tiếp xúc, Ninh Thuận cảm thấy tính tình Dung Huyền rất tốt, nhìn qua rất dễ bắt nạt.

Cho nên Ninh Thuận mới muốn giúp cô một phen.

Dù sao cô cũng nhìn Kiều Viên, kỳ nữ tâm cơ này không vừa mắt.

Chờ sau khi Ninh Thuận rời đi, Dung Huyền lại xem qua hai đoạn video kia một lần nữa.

Một cái là quay cảnh Kiều Viên sai cô đi lấy nước cho cô ta.

Còn một đoạn là quay ở WC.

Mỗi một câu nói của Kiều Viên đều bị Ninh Thuận quay lại.

Bao gồm cả cách gọi Dung Huyền là 'Tiểu Cẩm Điếc'

Video thứ hai hơi mờ, nhìn ra được là do quay lén.

Tuy rằng mờ nhưng vẫn có thể nhìn thấy mặt của Kiều Viên.

Dung Huyền không nghĩ tới Ninh Thuận vậy mà đã sớm có sự chuẩn bị, từ khi Kiều Viên sai cô đi lấy nước đã bắt đầu quay video.

Lần này, cô thiếu nữ chủ một ân tình.

Có điều hai đoạn video này không vội đăng lên.

Chờ chuyện này lên men sau đó mới phát video thì sẽ đạt được hiệu quả tốt hơn.

....

Đội trưởng Pistol làm tài xế, Cố Dã ngồi ở ghế phụ , ở phía sau là Bàn Bàn cùng Tả Tả.

Cố Dã bực bội gõ gõ ngón tay "Có thể lái xe nhanh hơn một chút được không?"

Đội trưởng ho nhẹ một tiếng "Hiện tại không ở trên đường cao tốc, không thể đi quá nhanh được"

Tả Tả ở phía sau nói chen vào "Đừng nóng vội, Wild, chúng ta rất nhanh sẽ đến nơi"

Cố Dã bực bội quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Bàn Bàn cảm nhận bầu không khí có chút đè nén, nói "Chị dâu nhỏ đừng sợ, viện quân của chị năm phút nữa sẽ đến nơi"

Cố Dã cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ.

18: 02

Vợ, chờ anh, anh sắp đến nơi rồi.

~Spoil chương sau~

<

Nói xong, Kiều Viên còn định vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ mềm mại của Dung Huyền nhưng bị Dung Huyền nhanh tay lẹ mắt hất tay ra

'Bang' một tiếng đầy thanh thúy vang lên.

Đáy mắt Kiều Viên hiện lên tia tàn khốc>>

(~ ▯ ▯) ~ (~ ▯ ▯) ~ (~ ▯ ▯) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 30 🌿

Chương 30:

Biên tập: Cải

Lúc ăn cơm chiều, Dung Huyền chỉ uống vài ngụm canh rồi thôi, không ăn tiếp nữa.

Rõ ràng trước khi tham gia chương trình này đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi thực sự đối mặt với sự chửi bới của cư dân mạng, cô vẫn không có cách nào làm nger.

Cô cảm thấy bản thân vẫn chưa đủ thoải mái đến mức đó.

Buổi tối món ăn khá phong phú rau thịt đầy đủ.

Hiện tại người thành phố bắt đầu bắt chước cuộc sống ở nông thôn, ăn ít thịt, ăn nhiều rau và hoa màu.

Ninh Thuận cầm một củ khoai lang to bằng nắm tay đưa đến trước mặt Dung Huyền, nói "Ăn đi, không cần vì loại chuyện này mà bỏ đói bản thân. Ăn no mới có sức lực phản kháng, không phải sao?"

Dung Huyền nhìn củ khoai lang trước mắt, trong lòng có chút ngoài ý muốn. Cô cảm thấy nữ chủ không hề giống như những gì trong sách miêu tả.

Cô vừa lòng cắn một miếng khoai lang, thật lòng ở trên bàn cơm viết hai chữ 'cảm ơn'.

Ninh Thuận cũng tự lấy cho mình một củ khoai lang, vừa lột vỏ, vừa nói "Cậu có nói chuyện này cho người trong nhà biết không?"

Tuy rằng lúc tham gia chương trình tất cả người chơi đều phải giao nộp điện thoại nhưng trong tình huống đặc thù như thế này, nếu Dung Huyền muốn lấy lại điện thoại thì cũng không phải là không có khả năng.

Dung Huyền sửng sốt một chút sau đó lắc đầu.

Tình huống nhà cô như vậy, thật sự không thích hợp để nói loại chuyện này.

Mẹ con Kỷ Ngưng hẳn là đã nhìn thấy hotsearch? Bọn họ hiện tại hẳn là đang vui mừng đến mặt mày nở hoa rồi?

Còn Dung Diệu ..... Dung Huyền cũng không biết Dung Diệu sẽ có phản ứng như thế nào.

Có lẽ là không quan tâm, có lẽ để ý nhưng sự để ý của ông ta , thật sự quá rẻ mạt.

Còn ông ngoại cô .... Cô không hy vọng ông ngoại sẽ nhìn thấy cái hotsearch kia. Ông tuổi đã cao, chịu không được kích thích quá lớn.

Ninh Thuận cắn một miếng khoai lang, hiện tại đã một giờ kể từ sau khi việc đó xảy ra, Dung Huyền lại không hề nói cho người nhà biết, vậy chỉ có một nguyên nhân, đó chính là cô không muốn nói.

Còn vì sao cô lại không muốn nói , thì lại có quá nhiều lý do.

Có lẽ là cảm thấy có nói cũng vô dụng, có lẽ là không muốn làm cho người nhà lo lắng, có lẽ là quan hệ của cô ấy và người nhà không được tốt.

Ninh Thuận đoán phần lớn là do nguyên nhân cuối cùng.

Dung Huyền rõ ràng chưa từng gặp phải loại chuyện như thế này, hiện tại đầu óc đã rối thành một mớ bòng bong.

Nếu như quan hệ giữa cô ấy cùng người nhà tốt vậy nhất định sẽ tìm kiếm sự an ủi, chở che từ người thân trong gia đình...nhưng cô ấy lại không có làm như vậy.

Ninh Thuận miệng nhai khoai lang, mơ hồ nói "Cậu không nói chuyện này với người nhà, vậy bạn trai của cậu thì sao? Người hôm qua đưa cậu tới đây hẳn là bạn trai của cậu có đúng không?" Người trong nhà Dung Huyền còn chưa biết chuyện này có điều bạn trai của cô nhìn qua bộ dáng rất tài giỏi, đi hẳn chiếc xe hạng sang giá hơn mười triệu tệ. Chẳng lẽ cô ấy không hề nói cho bạn trai mình biết?

Dung Huyền nghe thấy nữ chủ nhắc đến Cố Dĩ, nhất thời không biết nên nói gì cho đúng.

Là một nữ phụ, cô cảm thấy dường như đang cướp đi thứ mà đáng lẽ ra nên là của nữ chủ. Bởi vì trong truyện, cuối cùng nam chủ đều cùng nữ chủ ở bên nhau.

Dưới tình huống biết rõ nam nữ chủ ở bên nhau, cô hiện tại lại còn mặt dày chiếm lấy vị trí vợ sắp cưới của nam chủ.

Dung Huyền nghĩ lại cốt truyện, nếu như dựa theo cốt truyện ban đầu thì hiện tại cô với Cố Dĩ hẳn là đã giải trừ hôn ước rồi?

Nhưng hiện tại là chuyện gì vậy? Vì sao Cố gia còn chưa đưa ra yêu cầu giải trừ hôn ước?

Dung Huyền không tiếp tục viết chữ lên trên bàn mà rũ mắt yên lặng gặm gặm khoai lang.

Cô ăn được một nửa thì Kiều Viên cầm chén rượu đi từ bàn khác lại gần.

Kiều Viên hơi khom lưng, trên người mang theo mùi rượu nồng nặc. Cô ta tươi cười, vẻ mặt đầy dịu dàng "Tôi không cần thận mang cô cùng lên hotsearch, có phải hiện tại cô rất vui vẻ có đúng hay không?"

Nói rồi, Kiều Viên còn định vỗ vỗ khuôn mặt mềm mại của Dung Huyền nhưng lại bị Dung Huyền nhanh tay gạt phắt ra.

'Bang' một tiếng đầy thanh thúy.

Đáy mắt Kiều Viên xẹt quá một tia tàn nhẫn.

Cô ta trào phúng mỉm cười "Muốn tồn tại ở trong cái vòng này, quá có cá tính cũng không phải là một chuyện tốt"

Dung Huyền mím môi.

Kiều Viên thích giới giải trí phù hoa , rục rờ, toàn bộ dã tâm của cô ta đều viết hết lên trên mặt nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô cũng thích giới giải trí.

Không phải tất cả mọi người ai cũng muốn tiến vào cái vòng này.

Ít nhất cô và Ninh Thuần đều không có ý định này.

Kiều Viên xoa xoa bàn tay hơi đỏ lên do bị Dung Huyền đánh, đáy mắt mang theo vẻ tàn nhẫn, ý vị thâm trường nói "Xem ra, cô vẫn rút ra được bài học"

Trong mắt Kiều Viên, Dung Huyền chính là một quả hồng mềm mại người nắn bóp. Nếu như ngoan ngoãn một chút, cô ta bảo cái gì , Dung Huyền làm cái đó thì nói không chừng cô ta sẽ để lại cho Dung Huyền vài phần mặt mũi.

Đáng tiếc, Dung Huyền rất có chủ kiến, đã hai lần hất tay cô ta ra.

Vậy hôm nay cô ta cũng phải tận tâm chỉ dạy cho Dung Huyền cách làm người.

Kiều Viên hừ lạnh một chút, khẽ lắc ly rượu trong tay.

Trong ly còn hơn phân nửa rượu vang đỏ, tỏa ra mùi hương đầy quyến rũ.

Nếu, cô ta 'không cần thận' đổ rượu vang đỏ lên trên đầu Dung Huyền .....

Chậc, loại chuyện bất cần này thật ra cô ta cũng không muốn làm lắm.

Bất ngờ mà, chuyện kiểu này bất cứ khi nào cũng có thể xảy ra, không phải sao? Nếu sự 'vô ý' này xảy ra, tình cảnh nhất định sẽ rất đẹp mắt.

Nghĩ như vậy, Kiều Viên vừa định ra tay thì ở ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng nói trung khí mùi phần của thiếu niên vang lên.

"Cô kia, cô dám thử run tay một chút xem?"

Tổ tiết mục hôm nay ăn cơm ở một quán ăn nhỏ gần khu vui chơi. Ở bên ngoài ghi hình, điều kiện luôn không được tốt lắm, có thể ngồi trong quán ăn đã là rất tốt rồi.

Quán ăn này tổ tiết mục cũng không có bao trọn cho nên ai cũng có thể đi vào.

Nghe thấy giọng nói kia, tay Kiều Viên hơi run lên, rượu vang đỏ sánh ra khỏi ly, rơi xuống quần áo của Dung Huyền.

Kiều Viên kinh ngạc dừng lại động tác trên tay, theo bản năng nhìn về phía cửa ra vào.

Cô ta đầu tiên nhìn thấy một chàng trai nhìn qua hơi chút thừa cân.

Thân hình cao lớn , trên mặt một đống thịt, nhìn quá ước chừng cũng phải gần hai trăm cân (1 cân TQ = ½ kg). Người vừa rồi lên tiếng chính là cậu ta.

Chàng trai đứng bên cạnh tên béo kia dáng người mảnh khảnh, làn da tái nhợt, cả người gầy yếu suy dinh dưỡng, nhìn qua có chút bất lương.

Kiều Viên căn bản không thèm để hai người này vào mắt. Hai tên này trông rất lạ mặt, đoán chừng cũng không phải là người có địa vị gì, cô ta không cần thiết phải để ý đến họ.

Đang lúc cô ta định quay đầu lại thì tên béo và tên gầy nhòm đồng thời tránh ra hai bên.

Một chàng trai bước ra từ phía sau hai người bọn họ.

Hai mắt Kiều Viên không khỏi sáng lên.

Chàng trai này .....

Đẹp trai đến mức khiến người ta chỉ nhìn một lần đã khó có thể quên.

Cố Dĩ bước nhanh đi đến trước mặt Dung Huyền.

Nhìn thấy trên người cô dính vài giọt rượu vang đỏ, đôi mắt anh trầm xuống.

Nhưng giọng nói rất nhẹ, cực kỳ dịu dàng "Vợ, anh tới rồi"

Dung Huyền kinh ngạc ngẩng đầu.

Cố Dĩ không phải là đang ở căn cứ huấn luyện sao? Sao đột nhiên anh lại đến đây? Bởi vì không cầm điện thoại cho nên cô cũng không biết Cố Dĩ trước đó có gọi điện cho cô hay không.

Nhưng nhìn thấy anh xuất hiện ở đây, trong lòng Dung Huyền cực kỳ kinh ngạc.

Anh ... hẳn là cũng đã nhìn thấy hotsearch rồi?

Nhìn quần áo của Dung Huyền đã bị rượu vang làm bẩn, Cố Dĩ nhanh chóng cởi áo khoác của mình ra , khoác lên người cô.

Tả Tả dùng ánh mắt ra hiệu cho Cố Dĩ. Cố Dĩ không thèm phản ứng lại, Tả Tả đã hiểu.

Trước khi đến đây bọn họ đã bàn bạc tốt.

Tuy rằng toàn bộ quãng đường đều là anh cùng Bàn Bàn nói chuyện nhưng Cố Dĩ cũng không hề phản đối.

Anh hiểu! Vai xấu này, cứ để anh diễn!

Là người xấu, anh không sợ.

Động tác của Tả Tả đầy thô lộ, đoạt lấy ly rượu vang trên tay Kiều Viên sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đổ lên trên đầu Kiều Viên.

Kiều Viên chưa kịp phản ứng lại đã bị đổ rượu đầy đầu.

Đống rượu vang cô ta vốn định đổ lên đầu Dung Huyền giờ đây tất cả đều bị hắt lên trên đầu cô ta.

Chất lỏng màu đỏ lạnh lẽo dọc theo tóc cô ta tí tách chảy xuống, thấm vào quần áo, chảy xuống mặt đất khiến cả người cô ta nhìn qua vừa chật vật vừa buồn cười.

Kiều Viên thét lên một tiếng đầy chói tai.

"A a a a!!!!"

Thế diện của cô ta!

Tự ton của cô ta!

Tất cả đều không còn!

Cô ta vậy mà lại bị người khác tạt rượu vang đỏ trước mặt nhiều người như vậy!

Lúc này, đám người của tổ tiết mục không thể giả làm người chết được nữa.

Ngay từ đầu khi Kiều Viên bắt nạt Dung Huyền, bọn họ còn có thể giả bộ như chuyện gì cũng không có xảy ra, coi như chính mình không nhìn thấy gì hết, chỉ lo cúi đầu ăn cơm.

Đạo diễn cũng biết một chút về gia thế của Dung Huyền, là cháu ngoại của ông Lục, nhưng hơi thông minh một chút liền biết ông Lục hiện tại đã tuổi cao sức yếu. Cái thân thể già cỗi ấy đến chăm sóc chính mình còn không nổi, nói chi đến việc chăm sóc Dung Huyền?

Cho nên giữa Kiều Viên cùng Dung Huyền, ông ta không chút do dự mà chọn Kiều Viên.

Dù sao việc này Kiều Viên cũng không làm lớn, chỉ là tiểu đánh tiểu nháo mà thôi. Kiều Viên nếu như thật sự làm ra chuyện quá đáng, ông ta nhất định sẽ không để yên.

Nhưng hiện tại Kiều Viên ở trước mặt mọi người bị người ta hắt rượu, bọn họ không thể làm như không thấy.

Đạo diễn vội đi tới, vẻ mặt nghiêm túc nói "Cậu làm cái gì vậy? Cậu có biết cô ấy là ai không?"

Cố Dã chưa bao giờ lấy gia thế đi lòe người ta, dù sao những người mà anh gặp được, chưa có một ai có gia thế lớn hơn anh.

Nhưng hiện tại nghe thấy câu 'có biết cô ấy là ai không?' , anh lần đầu tiên cảm thấy việc mình mang họ Cố, cũng không phải là không có chỗ tốt.

Anh trước nay không thích lấy quyền thế đè người nhưng hôm nay anh có khi phải phá lệ,

Cố Dã nheo nheo mắt, lạnh lùng cười một tiếng "Vậy ông có biết tôi là ai không?"

Đạo diễn theo bản năng hỏi lại "Cậu là ai?"

Cố Dã lạnh lùng nói "Tôi tên là Cố Dã. Cố Vũ là ba tôi"

Đạo diễn vẻ mặt mông bốc "Vũ nào? Không phải là ...."

Câu hỏi này Tả Tả sẽ giúp trả lời.

Cậu ta nhanh chóng trả lời "Chính là chữ Vũ mà ông đang nghĩ. Baidu không tính phí"

Mãi đến khi Cố Dã mang Dung Huyền rời khỏi, đạo diễn vẫn chưa thể hoàn hồn.

Con trai của Cố Vũ? Thật hay giả vậy?

Nói đùa sao?

Đạo diễn vội lấy điện thoại, mở Baidu ra, ngón tay run run mà tìm kiếm tư liệu về Cố Dã.

....

Lúc Dung Huyền cùng Cố Dã rời đi, Ninh Thuận cùng Lý Ấu cũng đi ra theo.

Miệng của Lý Ấu mãi vẫn không thể khép lại,

Hôm nay thật sự quá kích thích, quá nhiều tình thế lật ngược ván cờ cùng vả mặt, quả thật so với phim truyền hình chiếu trên khung giờ vàng còn muốn đặc sắc hơn.

Chuyện ngày hôm nay đủ để cho cô nhấm nháp non nửa năm.

Chủ yếu là, cô phát hiện ra bạn trai của Dung Huyền rất khó lường. Cố Vũ, là Cố Vũ của tập đoàn tài chính Cố thị?

Cốt truyện của phim thần tượng lại chân thật xuất hiện ở trước mắt cô, Lý Ấu hiện tại hưng phấn đến không thể kiềm chế được.

Cho dù không được là nữ chính, chỉ có thể làm quần chúng ăn dưa bên cạnh nữ chính cô cũng cảm thấy vừa lòng.

Sau khi ra khỏi quán cơm, Cố Dã không vui nhìn Ninh Thuận cùng Lý Ấu.

Hai cái cô này làm sao vậy? Không có mắt sao?

Đã đi ra ngoài rồi sao vẫn còn bám theo sau bọn họ vậy?

Chẳng lẽ bọn họ không nhận ra hiện tại anh cùng Dung Huyền đang cần không gian riêng sao?

Ninh Thuận vừa rời nghĩ đến Dung Huyền thà một mình chịu đựng chứ nhất quyết không kể chuyện này cho người nhà liền muốn đứng ra giúp cô một chút.

Nếu như Cố Dã biết chuyện này mà lại không có phản ứng gì, vậy chỉ có thể nói Cố Dã không có đủ tư cách trở thành Mr.Right của Dung Huyền.

Nghĩ như vậy, Ninh Thuần ho nhẹ một tiếng, nói "Người nhà Dung Huyền không hề quan tâm đến cô ấy"

Cả buổi chiều, nếu người nhà Dung Huyền gọi điện thoại đến, tổ tiết mục nhất định sẽ chuyển máy cho cô.

Nhưng không có.

Tuy rằng Cố Dã không gọi điện, nhưng lại trực tiếp đi đến đây,

Cố Dã nghe thấy vậy liền lập tức nghĩ đến tình cảnh của Dung Huyền ở trong nhà.

Mẹ kế cùng chị kế ác độc, người cha ruột không đáng tin cậy cùng ông ngoại thân yêu sắp gần đất xa trời.

Cố Dã nheo mắt, không chút nghĩ ngợi nói với Dung Huyền "Không sao, một mình anh cũng đủ đem lại cho em cảm giác an toàn, cho nên, em không cần cảm thấy lo lắng, cũng không cần cảm thấy sợ hãi"

~Spoil chương sau~

<< Rõ ràng ban ngày Dung Huyền đều phải ở ngoài quay chương trình, không ở trong phòng nhưng trong phòng dường như vẫn lưu lại mùi hương của cô. Cố Dã dùng sức hít một hơi, cảm nhận hương thơm thoang thoảng trong không khí, mùi hương giống y như mùi trên người Dung Huyền.

Rất thơm.

Cố Dã nhìn Dung Huyền đang đứng ở cạnh cửa giống như một cô vợ nhỏ, mỉm cười.

Cô không phải chính là cô vợ nhỏ nhà anh sao?>>

===

Cải: Ủm, nhìn số chương giật mình phát hiện chỉ còn 18 chương nữa là hoàn.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 31 🌿

Chương 31:

Biên tập: Cải

Sau khi Dung Huyền cùng Cố Dĩ rời đi, Lý Ấu ôm mặt, hậm mộ nói "A, thật đáng ghét, tình yêu của họ thật sự khiến người ta hậm mộ mà"

Lý Ấu nhớ lại lời nói vừa rồi của Cố Dĩ, nhịn không được nói "Anh ấy thật là chộc người ngứa ngứa mà"

Trên cây chanh có quả chanh, dưới tán lá cây có tôi và bạn[1]

[1] chanh = chua = ăn dấm = ghen.

Hôm nay cô thật sự là ăn đủ thức ăn cho chó rồi.

Sau khi hotsearch xuất hiện không lâu, Dung Huyền cũng không hề gọi điện kể khổ vậy mà bạn trai cô ấy lại có thể trực tiếp chạy đến, cho cô ấy cảm giác an toàn.

Hơn nữa thấy quần áo Dung Huyền bị bẩn còn cởi áo khoác ra khoác lên người Dung Huyền.

Anh ấy có thể săn sóc hơn nữa được không!

Chắc là không!

Cho dù có thể sẵn sóc hơn được nữa thì thân là cấu độc thân cô cũng chẳng thể nào tưởng tượng ra.

Ninh Thuần mím môi nhìn bóng lưng cao lớn của Cố Dĩ, sau đó im lặng quay người rời đi.

Lý Ấu 'a' một tiếng, nhin không được hỏi "Chẳng lẽ cậu không hâm mộ sao? Người như Cố Dĩ hẳn là hình mẫu bạn trai lý tưởng của cậu?" Vừa rời khi nhìn thấy Ninh Thuần đứng ra nói hộ Dung Huyền, Lý Ấu thực sự rất kinh ngạc.

Ninh Thuần ngày thường vẫn luôn kiêu ngạo vậy mà lại ra mặt giúp đỡ người khác? Không phải là cô đang nằm mơ đó chứ? Hay là mặt trời hôm nay mọc ở hướng Tây?

Bước chân Ninh Thuần hơi dừng lại nhưng không có trả lời câu hỏi của Lý Ấu mà trực tiếp rời đi.

Không hâm mộ? Sao có thể? Rất nhiều cô gái đều đã từng ảo tưởng qua bản thân sẽ có được một tình yêu như vậy. Bạn trai vừa đẹp trai lại sẵn sóc, hơn nữa, mỗi khi cô cần, người ấy liền nhanh chóng xuất hiện, giúp cô che mưa chắn gió.

Nhưng hâm mộ thì đã sao?

Có đôi khi nhân vật mà một người sắm vai trong cuộc đời của người khác phụ thuộc rất nhiều vào thời gian. Nếu như bạn lên sân khấu quá muộn, vậy thì suất diễn của bạn thật sự chẳng còn lại bao nhiêu.

Cố Dĩ không chỉ khuôn mặt, dáng người mà thật chí cả tính cách quá thật đều là hình mẫu bạn trai lý tưởng trong lòng cô.

Đáng tiếc, cô cùng Cố Dĩ gặp nhau quá muộn. Cô , Ninh Thuần, tự có sự kiêu ngạo của chính mình. Chuyện cướp bạn trai của người khác , cố gắng

xem vào giữa hai người bọn họ, cố gắng dành thêm đất diễn cho bản thân, cô không làm được. Cho dù cô có dùng kế để đoạt lấy Cố Dĩ đi chẳng nữa thì người đàn ông có thể dễ dàng đoạt được như vậy thì sau này cũng sẽ dễ dàng bị người khác cướp đi.

Cho nên, sao phải làm vậy?

Chỉ có thể nói, duyên phận còn chưa tới, nhưng không sao, cô tin tưởng người tiếp theo sẽ càng tốt hơn.

Cô ưu tú như vậy, nhất định sẽ tìm được một nửa kia phù hợp với mình.

....

Dung Huyền nhìn Cố Dĩ không chút khách khí chen vào trong phòng mình, căn môi đứng ở cạnh cửa chậm chạp không chịu di chuyển.

Rõ ràng đây là phòng của cô nhưng hiện tại cô lại giống như kẻ xâm nhập vào nhà dân bất hợp pháp, cả người đều cảm thấy không được tự nhiên.

Cố Dĩ lại có vẻ rất quen thuộc.

Phòng ở mà tổ tiết mục chuẩn bị không nhỏ, tuy rằng phòng của Dung Huyền là phòng đơn nhưng giường ngủ lại rất lớn, cho dù hai người cũng nằm thì vẫn còn thừa.

Diện tích phòng cũng rất lớn cho dù có thêm Cố Dĩ cũng không hề có vẻ chật chội.

Trên tủ đầu giường có bày đồng mỹ phẩm dưỡng da của Dung Huyền, Cố Dĩ tò mò lại gần nhìn thoáng qua.

Mấy cái này thật sự rất xa lạ đối với trai thẳng như anh , có điều anh cố gắng ghi nhớ tên nhãn hiệu mỹ phẩm mà Dung Huyền dùng, dù sao sau này

cũng có chỗ dùng.

Rõ ràng cả ngày Dung Huyền đa số đều ở bên ngoài quay chương trình , không có ở trong phòng nhưng dường như ở đây vẫn lưu lại hương thơm của cô.

Rất dễ người.

Cố Dã nhìn Dung Huyền đứng ở cửa giống như cô vợ nhỏ, mỉm cười.

Cô không phải là cô vợ nhỏ của anh sao?

Cố Dã đi đến bên người Dung Huyền, nắm tay cô đi đến mép giường ngồi xuống.

Vì là phòng đơn cho nên không có thừa ghế ngồi, muốn ngồi cũng chỉ có thể ngồi ở trên giường.

Cố Dã cũng không nói mấy lời đạo đầu vớ vẩn, trực tiếp đi vào chủ đề chính "Vợ, anh khiến cô ta rời khỏi giới giải trí nhé? Em thấy có được không?"

Giọng điệu của Cố Dã rất bình tĩnh nhưng không hiểu sao Dung Huyền lại cảm thấy trên người anh mang theo hơi thở của tổng tài bá đạo.

Cô lấy giấy bút ở trong ngăn kéo tủ đầu giường ra, viết "Tự tôi có thể giải quyết chuyện này"

Ninh Thuần đã xuất hiện, Dung Huyền thật sự không muốn cùng Cố Dã có quá nhiều liên quan.

Cố Dã nhìn thấy mấy chữ này, nhướn mày nói "Em định làm như thế nào?"

Dung Huyền cúi đầu viết "Tôi có video quay lại chân tướng sự việc"

Nhìn thấy mấy chữ này, Cố Dĩ nheo mắt, chơi xấu nói "Vậy em cho anh xem qua được không?"

Anh biết với cái tính tình này của Dung Huyền, cô sẽ không vô duyên vô cớ mà đi gây sự với người khác, chắc chắn là Kiều Viên đã làm gì đó mới có thể khiến cho Dung Huyền cảnh giác, phản cảm như vậy.

Nếu không phải là chuyện gì quá quá đáng, Dung Huyền cũng sẽ không trực tiếp lấy tay gạt tay cô ta ra, nói cách khác, chuyện mà Kiều Viên làm, thật sự khiến người khác giận sôi.

Cũng chỉ là một đoạn video mà thôi, Dung Huyền cũng không định giấu diếm, dù sao sớm muộn gì đoạn video này cũng sẽ được đưa ra ánh sáng.

Cho nên nghe thấy yêu cầu này của Cố Dĩ, cô liền lấy điện thoại ra, tìm hai đoạn video mà Ninh Thuần gửi cho mình, chuyển tiếp cho Cố Dĩ.

Có đôi khi, những gì mà mắt nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật, ví dụ nhưng Kiều Viên ở trong video. Khuôn mặt cô ta tươi cười vô hại nhưng thực tế thì sao? Miệng cô ta toàn phun ra những lời nói đầy cay nghiệt, độc ác.

Chờ sau khi xem xong hai đoạn video, vẻ mặt Cố Dĩ đầy âm trầm.

Anh sớm biết chuyện mà Kiều Viên làm không hay ho gì nhưng không ngờ lại quá đáng đến mức độ này.

Vợ của anh đâu phải là phục vụ đâu? Lấy nước cho cô ta? Cô ta cũng không nhìn xem bản thân là ai? Cô ta xứng sao?

Kiều Viên chính mà ví dụ điển hình của mẫu phụ nữ ác độc.

Cố Dĩ nhíu mày "Vợ, em định khi nào thì sẽ đăng video này lên?"

Dung Huyền nhìn hotsearch weibo một lượt, trên mạng dư luận đa phần đều nghiêng về một phía, tất cả mọi người đều đang mắng cô, người đứng ra bênh vực cho cô không có bao nhiêu.

Có điều, cũng đúng, cô không quyền không thể sao có thể so với tiêu hoa đán có hàng triệu người hâm mộ trong tay?

Hơn nữa, nếu chỉ xem video thì đúng là cô không thể thắng về ký, cho nên người qua đường cũng không thể tùy tiện nói đỡ cho cô.

Cô không nghĩ tới Kiều Viên vậy mà sẽ ra tay đối phó với kiểu người không có gì nổi bật như cô. Rõ ràng cô không tính là người trong giới giải trí, chỉ là một học sinh cấp ba tham gia chương trình truyền hình mà thôi. Cô nên nói là Kiều Viên quá coi trọng cô hay là nên nói Kiều Viên lòng dạ quá hẹp hòi?

Cô cũng không biết vì sao Kiều Viên lại nhắm vào mình , phần địch ý này, quả thật là không thể hiểu được.

Cố Dĩ cũng nhìn thấy mấy bình luận mắng chửi Dung Huyền ở trên mạng, mẹ nó, không hung hăng đánh họ một trận, lửa giận trong lòng anh thật sự rất khó có thể dập tắt.

Cố Dĩ lấy điện thoại ra, nhanh chóng gửi tin nhắn.

Anh nói "Vợ, đăng lên đi. Dù sao .... Cái giới này, cô ta cũng xác định là không thể tồn tại được nữa"

Dung Huyền cũng cảm thấy hiện tại cũng khá thích hợp để đăng hai đoạn video này lên.

Thật ra tin tức này mới đăng lên chưa được bao lâu nhưng bên cạnh hotsearch có gắn một chữ 'Shock'. Hiện tại càng ngày càng có nhiều người chú ý đến việc này.

Thừa dịp việc này còn đang hot, nhanh chóng đăng video lên, kể rõ chân tướng sự việc, hẳn là sẽ đem lại hiệu quả cực cao.

Nghĩ như vậy, Dung Huyền cắn môi, mở weibo, đăng nhập vào tài khoản của mình, đem hai đoạn video kia đăng lên.

Tài khoản này của cô trong mấy ngày nay đã tăng thêm không ít lượt follow, đa số đều là fan hâm mộ của Kiều Viên tới để mắng cô. Nick weibo của cô cũng không phải là cái gì bí mật bởi vì trước đó cô có follow fanpage, hơn nữa còn chia sẻ phương pháp học tập của mình lên, chuyện này có rất nhiều người đều biết.

Hai đoạn video này vừa đăng lên lập tức tạo nên một cơn cuồng phong ở trên mạng.

Video được vô số người chia sẻ.

Bởi vì sự việc hiện tại đang rất hot, có rất nhiều người chú ý cho nên động thái này của Dung Huyền, không ít người đều biết.

Ba phút sau ...

[Fuck? Chân tướng chính là như vậy?]

[Không phải chứ, Kiều Viên không phải là một ngọc bích sao? Thì ra cô ta lại là một người ác độc như vậy, thật đáng sợ]

[Chậc, đàn bà a~]

[Tôi nói, Kiều Viên không hề là diễn viên, trên mặt tươi cười thân thiện như vậy nhưng những lời thốt ra khiến người khác thật sự không dám khen tặng]

[Kiều Viên ngay từ đầu còn bắt Dung Huyền bưng trà rót nước cho cô ta! Người ta là học bá chứ không phải là người hầu của cô ta, hơn nữa ở xung

quanh có nhiều nhân viên công tác như vậy, tùy tiện tóm một người lại cũng có thể giúp cô ta đi lấy nước, sao cứ phải một hai nhằm vào Dung Huyền?]

[Đúng đúng đúng, tôi cũng muốn nói vậy. Tôi cảm thấy Kiều Viên cô ta chính là cố ý nhằm vào Dung Huyền, lại còn gọi người ta là Tiểu Cam Điếc nữa chứ, nếu đổi lại là tôi, tôi không xé cô ta ra thành từng mảnh mới là lạ!]

[Ai mà chịu được chứ? Hai người bọn họ có thù oán gì sao? Nếu không sao Kiều Viên cứ nhất quyết phải động vào nỗi đau tiểu học bá cơ chứ?]

[Ai biết được, có lẽ là do sự ghen ghét đố kỵ ? Cô ta ghen tỵ với nhan sắc của tiểu học bá?]

[Có khi nào Kiều Viên có chứng vọng tưởng bị hại không? Hai người bọn họ căn bản không phải là người cùng một thế giới a]

[Không thể trông mặt mà bắt hình dong. Đầu năm nay, những gì mắt thấy cũng chưa chắc đã là sự thật]

Sau khi chân tướng được công bố, weibo thiếu chút nữa bị sự điên cuồng của dân cư mạng làm tê liệt.

Suốt một phút đồng hồ, không thể nào mở ra weibo, cái vòng tròn nhỏ ở giữa màn hình cứ xoay đều, xoay tròn như vòng xoay.

Cái hotsearch #Kiều Viên Dung Huyền# ban đầu chính là học bá Dung Huyền tố chất kém cỏi, khi tiểu hoa đán Kiều Viên thân thiết bắt chuyện cùng cô lại bị cô hất tay ra. Nhưng sau khi hai đoạn video kia được đăng lên, chuyện này liền biến thành học bá Dung Huyền vô tội chịu oan, Kiều Viên miệng nam mô bụng một bồ dao găm, cố tình nhằm vào tiểu học bá.

Fan hâm mộ của Kiều Viên vò đầu bứt tóc nghĩ cách tẩy trắng cho cô ta.

Ví dụ như nói cái video này đã qua chỉnh sửa, Kiều Viên thật ra không hề nói ra những lời đó.

Lại ví dụ như, chuyện này nhất định là có hiểu lầm.

Nhưng người qua đường đều không phải là kẻ ngu,

Video này rất cuộc là video gốc hay là đã trải qua chỉnh sửa chẳng lẽ mấy cư dân mạng thần thông quảng đại, ham thích sân si lại có thể không phân biệt được? Phải biết rằng, trên mạng không thiếu nhất chính là người tài.

Video mà Dung Huyền đăng lên là video gốc, điểm này, không thể nghi ngờ.

.....

Đạo diễn sau khi tìm kiếm tư liệu về Cố Dĩ trên Baidu xong, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Trên mạng có ảnh chụp của Cố Dĩ, tuy rằng không phải là ảnh chụp full HD nhưng cũng có thể nhìn ra người trong ảnh chính là chàng trai vừa rồi.

Cho nên, chàng trai vừa rồi thật sự chính là con trai của Cố Vũ! Xem dáng vẻ kia, quan hệ giữa cậu ta cùng Dung Huyền không hề tầm thường!

Quan trọng nhất là , Cố Dĩ một hai phải ra mặt chống lưng cho Dung Huyền.

Cho nên ....

Đạo diễn nhìn về phía Kiều Viên đầy chật vật ở một bên, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Ông ta cất điện thoại, đi tới vỗ vỗ bả vai Kiều Viên, trầm mặc hồi lâu cuối cùng thở dài một tiếng, nói "Cô .... Tự cầu phúc đi. Nên xin lỗi thì hãy mau chóng xin lỗi, đừng cậy mạnh"

Hai mắt Kiều Viên ửng đỏ, ngẩng đầu lên nhìn đạo diễn, giọng nói đầy lạnh lùng "Xin lỗi? Ha, chuyện này không có khả năng!"

Sau khi trở lại phòng nghỉ mà tổ tiết mục chuẩn bị, Kiều Viên trước tiên đi tắm rửa thay quần áo. Cô ta phải tắm rất nhiều lần mới có thể rửa đi mùi rượu vang trên người.

Dung Huyền! Cô ta nhớ kỹ!

Kiều Viên vừa mới sấy được nửa đầu liền nhận được điện thoại của trợ lý gọi tới.

Cô ta vừa ấn nút nghe máy liền nghe thấy giọng nói lo lắng của trợ lý truyền đến từ đầu dây bên kia "Kiều tỷ, không xong rồi, dư luận trên mạng đã chuyển hướng ngược lại rồi!"

Kiều Viên chậm rì rì nói "Chuyển hướng ngược lại cái gì?"

Trợ lý vội vàng nói "Trên mạng! Chuyện của chị cùng Dung Huyền!"

~Spoil chương sau~

<

Dung Huyền chớp chớp mắt

"Em nhìn anh này" Cố Dĩ để sát mặt lại gần, giúp Dung Huyền có thể nhìn rõ gương mặt tuần tú của mình "Em chẳng thèm nhìn anh gì cả, chẳng nhẽ là do anh xấu trai sao?"

Dung Huyền nhìn gương mặt đẹp trai tràn đầy sức sống ở trước mắt, nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt. Cũng may chuông điện thoại của Cố Dĩ đột nhiên vang lên.>>

= = =

Cải: Đọc đoạn này thấy thương Ninh Thuận ghê TT^TT.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 32 🌿

Chương 32:

Biên tập: Cải

Kiều Viên ban đầu còn không thèm để ý, chậm rì rì hỏi "Làm sao?"

Trợ lý vội gằn chết "Có người quay lại cảnh chị nói chuyện với Dung Huyền ở trước WC. Cho nên ..... hiện tại mọi người đều đã biết được chân tướng sự việc"

Kiều Viên giật mình, vốn đang ngồi trên giường sấy tóc nghe thấy vậy liền lập tức đứng lên "Cái gì cơ?"

Trợ lý gian nan nói "Mọi người đều biết rõ lúc đó chị đã nói những gì"

Kiều Viên theo bản năng hỏi lại "Sao có thể?"

Trợ lý ấp úng nói "Chị ... tự mình lên mạng xem đi"

Kiều Viên lập tức cúp điện thoại, mở weibo ra.

Dưới weibo cô ta là một mảnh trứng khí mù mịt, mới chưa được bao lâu là dưới khu bình luận đã bắt đầu thay đổi hướng gió?

Trước đó tất cả đều là fan của cô ta an ủi cô ta nhưng hiện tại bên dưới toàn là bình luận mắng chửi cô ta.

Có của người qua đường, có của antifan .... Trong tình huống như này người đại diện của cô ta không thể nào không ra tay giải quyết được!

Tại sao lại có thể như vậy! Đoạn video này rất cuộc là do ai đăng lên? Trong đầu Kiều Viên có vô số nghi vấn nhưng không hề có ai đến giải đáp cho cô ta. Chuyện quan trọng nhất hiện tại không phải là tìm ra người quay đoạn video này.

Điểm chết người nhất là, không bao lâu sau cô ta liền nhận được điện thoại của người đại diện.

"Kiều Viên, bên trên nói có người muốn phong sát[1] cô, cô .... Tự thu xếp đi"

[1] phong sát (封杀) hành động ngăn chặn, cấm một nhân vật (ngôi sao, nghệ sĩ ,...) trong một lĩnh vực nhất định (Theo: Baike.baidu)

Kiều Viên lúc này đột nhiên nhớ đến đạo diễn từng nói với cô ta "Tự cầu phúc cho bản thân". Lúc ấy, cô ta còn không đem những lời này để ở trong lòng nhưng hiện tại kết hợp với câu nói này của người đại diện, cô ta đã hiểu bản thân đã chọc phải vào người không nên chọc.

"Chị, em gọi chị một tiếng chị, em xin lỗi bọn họ, có được không?" Kiều Viên hoàn toàn đã quên bản thân vừa rồi còn thề son sắt nói với đạo diễn "Xin lỗi? Không có khả năng".

Cô ta vội nói "Em có thể xin lỗi, mặc kệ là trực tiếp hay là đăng bài lên weibo, em đều có thể xin lỗi! Chuyện xin lỗi không thành vấn đề. Chị, chị đừng bỏ rơi em, nhé?"

Tốt xấu gì cũng đã làm việc với nhau nhiều năm, người đại diện thấy Kiều Viên như vậy cũng có chút không đành lòng. Kiều Viên kiêu ngạo như vậy, ngoại trừ lúc mới debut, cô ta đã rất lâu không có quần bách như vậy, nhưng ai bảo phía bên trên quyết tâm muốn phong sát Kiều Viên chứ?

Người đại diện thở dài "Không còn cách nào khác đâu, Kiều Viên, lần này thật sự không thể cứu vãn được nữa đâu. Cô ..... chấp nhận sự thật đi" Nói xong, người đại diện liền quyết đoán cúp máy.

Kiều Viên ngậy ngốc mình màn hình điện thoại.

Loa điện thoại truyền đến tiếng 'tút tut' báo hiệu người ở đầu dây bên kia đã cúp máy.

Cô ta nhanh chóng gọi lại nhưng cô ta phát hiện mình đã bị kéo vào trong danh sách đen.

Kiều Viên nắm chặt điện thoại, đầu tóc bù xù, khuôn mặt đầy vẻ mờ mịt, cô ta, bị vứt bỏ rồi?

Cô ta .... Không thể tiếp tục làm minh tinh nữa?

Cô ta .... Không thể tiếp tục đóng phim nữa?

Đã quen với sự phồn hoa của giới giải trí , quen với việc được vạn người hâm mộ theo đuổi, quen với việc được nhiều người ủng hộ, quen với việc mỗi ngày đều xuất hiện trước ánh đèn flash với bộ dạng xinh đẹp nhất của mình, hiện tại cô ta làm sao còn có thể cam tâm làm một người bình thường?

Cô ta sao có thể cam tâm lại một lần nữa trở lại làm người bình thường được chứ? Cô ta không muốn!

Cô ta là nữ minh tinh có hơn năm triệu fan hâm mộ! Cô ta là con gà đẻ trứng vàng của công ty, sao bọn họ có thể nói phong sát liền phong sát cô ta được cơ chứ?

Kiều Viên không từ bỏ mà tiếp tục gọi điện thoại cho người đại diện, còn gọi cho cả tổng giám đốc của công ty nữa. Nhưng mặc kệ như thế nào,

không có một ai nghe điện thoại. Giờ khắc này cô ta đã ý thức được, cô ta đã bị tất cả bọn họ kéo vào danh sách đen.

Cô ta đã thật sự bị vứt bỏ.

Lúc này , tiếng điện thoại di động đột nhiên vang lên, hai mắt Kiều Viên sáng lên, giống như người chết đuối bắt được cọc vậ.

Nhưng người gọi điện đến không phải là người mà cô ta đang chờ, là trợ lý của cô ta.

Sau khi nghe máy, trợ lý ở đầu dây bên kia cẩn thận dò hỏi "Chị, em nhìn thấy chị đăng bài weibo xin lỗi, còn nói muốn tạm thời lui khỏi giới giải trí, làm sao vậy chị? Sao đột nhiên lại đưa ra quyết định như vậy?"

Vẻ mặt Kiều Viên đầy kinh ngạc, vài giây sau cô ta mới hiểu được trợ lý đang nói cái gì.

Cô ta lập tức cúp máy muốn đăng nhập weibo của mình.

Nhưng mặc kệ cô ta đăng nhập bao nhiêu lần, weibo cũng chỉ nhắc nhở cô ta nhập mật khẩu không đúng. Weibo của cô ta từ trước đến nay vẫn luôn là cô ta tự mình quản lý, người đại diện chưa từng nhúng tay vào nhưng hiện tại cô ta lại không thể đăng nhập được vào weibo!

Kiều Viên run rẩy đăng nhập tài khoản khác vào xem weibo của mình.

Kiều Viên V:

Gửi những người đã yêu quý và ủng hộ tôi từ trước đến nay:

Thật sự xin lỗi, tôi đã khiến mọi người thất vọng rồi. Tôi rất tự trách, tôi cũng cảm thấy rất thất vọng về bản thân mình, tôi thật sự muốn gửi lời xin lỗi chân thành đến Dung Huyền, thật sự xin lỗi.

Xin lỗi vì đã tạo ra tổn thương lớn đến vậy đến cô. Lời xin lỗi cũng không đủ để biểu đạt sự ăn năn của tôi cho nên tôi muốn tuyên bố một chuyện, Kiều Viên tôi định tạm lui khỏi giới giải trí. Tôi cảm thấy bản thân không quá phù hợp với giới giải trí, tôi muốn nhân dịp này mà tĩnh tâm lại, tự vấn lại chính bản thân mình.

Cảm ơn mọi người đã thích tôi nhiều năm như vậy, tạm biệt mọi người.

Kiều Viên nhìn thấy bài đăng này, hai mắt trừng sắp rơi cả ra ngoài.

Cái weibo này không phải là do cô ta đăng lên! Cô ta không hề muốn rút khỏi giới giải trí! Nhưng hiện tại, có người đăng nhập vào weibo của cô ta, không chờ cô ta kịp phản ứng đã trực tiếp tuyên bố việc cô ta muốn rút lui khỏi giới giải trí. Tuy rằng bài đăng nói là tạm thời rút lui nhưng lần rút lui này kéo dài bao lâu, ai mà biết được!

Kiều Viên định dùng nick phụ của mình bình luận xuống bên dưới, cô ta nhất định phải để cho mọi người biết, bài đăng này không phải là do chính cô ta đăng lên, cô ta không muốn rút lui khỏi giới giải trí, là có người ép cô ta. Nhưng mà, cô ta phát hiện nick chính của cô ta đã chặn tin nhắn gửi đến, còn nick phụ này, cho dù cô ta có nhắn lại thì sẽ có người tin sao?

Sẽ không có ai tin cả.

Xong rồi .... Tất cả đều xong rồi.

....

Sau khi Dung Huyền đăng weibo không được bao lâu liền nhìn thấy Kiều Viên đăng bài xin lỗi cùng với tuyên bố muốn lui khỏi giới giải trí.

Nhìn thấy tin tức cô ta tuyên bố muốn rút khỏi giới giải trí, nếu nói Dung Huyền không cảm thấy kinh ngạc thì đó là nói điêu.

Dung Huyền không nghĩ tới Kiều Viên lại dễ dàng rút lui khỏi giới giải trí như vậy.

Sự nghiệp của cô ta đang như mặt trời ban trưa, hơn nữa cô ta vừa mới nhận mấy cái hợp đồng đại ngôn, sự nghiệp đang một đường thẳng tắp đi lên vậy mà trong thời gian này lại quyết định rút khỏi giới giải trí? Hơn nữa, công ty quản lý của cô ta đồng ý sao? Cứ như vậy mà buông tha cho con gà đẻ trứng vàng của mình?

Chẳng lẽ hợp đồng của cô ta cùng công ty đã hết hạn? Kiều Viên đã sớm quen với sự phù hoa của giới giải trí vậy mà lại có thể buông tha tất cả, một lần nữa trở về làm người bình thường?

Tuy rằng cô cảm thấy rất kinh ngạc, trực giác cũng cho rằng chuyện này không đơn giản như vậy nhưng Dung Huyền không có quá tò mò với chuyện này, cô cũng không hiểu rõ lắm về giới giải trí, nếu Kiều Viên đã quyết định lui khỏi giới giải trí, hơn nữa cũng đã đăng bài xin lỗi vậy chuyện này cứ kết thúc tại đây đi.

Cố Dĩ tự nhiên cũng nhìn thấy bài đăng của Kiều Viên. Anh biết rõ vì sao Kiều Viên lại rút lui khỏi giới giải trí. Trên thực tế không phải là Kiều Viên chính mình đưa ra quyết định này mà là cô ta không thể không rút lui, có điều mấy chuyện này Dung Huyền không cần phải biết.

Anh cười nhạt một tiếng, đoạt lấy điện thoại của Dung Huyền "Vợ, đừng nhìn cô ta nữa"

Dung Huyền chớp chớp mắt.

"Em nhìn anh đây này" Cố Dĩ sán mặt lại gần, để Dung Huyền có thể nhìn rõ khuôn mặt đẹp trai của mình. "Em mãi vẫn không thèm nhìn vào mặt anh, chẳng nhẽ là so anh lớn lên xấu trai?"

Dung Huyền nhìn gương mặt trẻ tuổi đẹp trai ở trước mặt, nhất thời không biết nên nói cái gì mới tốt. Cũng may trong giai đoạn nguy cấp này, chuông điện thoại của Cố Dã vang lên.

Tiếng chuông điện thoại vang lên rất to, cứ như thế nếu như chủ nhân không nghe máy nó sẽ vẫn tiếp tục vang vậy.

Cố Dã bực bội cầm lấy điện thoại nhìn thoáng qua. Mẹ nó ai lại gọi điện tới vào lúc này vậy?

Lần đầu tiên, anh không thèm nhìn kỹ tên người gọi đến mà đã trực tiếp cúp máy nhưng còn chưa đến vài giây, điện thoại lại một lần nữa vang lên.

Cố Dã thiếu chút nữa muốn tắt nguồn.

Nhưng đối phương đã gọi điện thoại đến hai lần thì hẳn là có chuyện gì quan trọng. Nếu như không có chính sự, anh sẽ trực tiếp cúp máy.

Đường dây vừa được kết nối, giọng nói ồn ào của Tả Tả liền truyền tới "Wild, cậu đang ở đâu?"

Cố Dã lười biếng nói "Tôi đang ở trong phòng của vợ tôi" Cho nên, cuộc điện thoại này của cậu đã phá hỏng chuyện tốt gì trong lòng cậu hẳn đã đoán được phần nào?

"Trong phòng!" Tả Tả vừa nói xong hai chữ này, Bàn Bàn ở bên cạnh lập tức nói "Wild đang ở trong phòng của vợ cậu ấy? Này .... Này ... Tả Tả chúng ta có phải đã quấy rầy đến chuyện tốt của cậu ấy hay không?"

Cố Dã rõ ràng cũng nghe thấy lời này của Bàn Bàn, anh cười lạnh nói "Các cậu nói xem?"

Tả Tả nhỏ giọng nói "Wild, cậu kiềm chế một chút, đội trưởng còn đang chờ chúng ta quay trở về huấn luyện đó"

Nghĩ đến đội trưởng đầy nghiêm khắc với đội viên, Cố Dã nhin không được mà xoa xoa chân mày.

"Wild, chuyện giải quyết thế nào rồi?"

Cố Dã mặt không đổi sắc mà nói dối "Còn chưa có giải quyết xong, tôi còn phải ở lại với vợ của tôi, hai người đi về trước đi"

Sau khi nói xong, Cố Dã vừa định cúp máy nhưng không nghĩ đầu dây bên kia lập tức đổi thành người khác.

Có thể là Tả Tả mở loa ngoài cho nên những lời anh nói đều bị mấy người khác nghe được.

"Wild, cậu vừa mới gia nhập đội , hôm nay tôi cho phép cậu đi ra ngoài giải quyết chuyện riêng đã là một ngoại lệ. Cậu đã quên những lời cậu nói trước khi gia nhập đội rồi hay sao?"

Trước lúc gia nhập đội đã nói những gì Cố Dã đương nhiên là không quên.

Thật ra anh không có quá nhiều thời gian có thể lãng phí.

Đội trưởng biết Cố Dã vẫn nhớ rõ.

Anh trực tiếp nói "Tôi cùng mấy người Tả Tả đợi cậu ở tiệm cơm, cậu mai đến đây đi" Nói xong, đội trưởng quyết đoán cúp máy.

Cố Dã trầm mặc hai giây, sau đó bất đắc dĩ nói "Vợ, anh phải quay trở lại chỗ huấn luyện rồi"

Nghe thấy vậy, Dung Huyền theo bản năng thở phào nhẹ nhõm, cô thiếu chút nữa cho rằng Cố Dã thật sự muốn ở lại đây.

Phòng tuy rằng rất lớn, giường cũng đủ to, đủ cho hai người nằm nhưng sao cô có thể ngủ cùng giường với Cố Dã cơ chứ?

Phải biết rằng bọn họ chỉ là vợ chồng sắp cưới có tiếng mà không có miếng! Tùy thời điểm liền có thể giải trừ hôn ước.

Còn may anh sẽ lập tức phải đi.

Cố Dã nhìn thấy Dung Huyền thở phào nhẹ nhõm, cười "Em muốn anh rời đi đến vậy sao?"

Dung Huyền không nói gì. Cô rũ mắt, sườn mặt đầy an tĩnh, tuy rằng hình ảnh này rất đẹp nhưng cô không nói gì đồng nghĩa với việc cam chịu.

Cố Dã 'chật' một tiếng. Anh đứng lên, Dung Huyền cũng đứng lên chuẩn bị tiễn anh.

Phải nhìn thấy anh rời đi, đóng cửa lại cô mới có thể yên lòng, nếu không cô thật sự rất sợ Cố Dã sẽ đổi ý, đòi ở lại. Nếu như vậy, cô chỉ có thể đi thuê thêm một căn phòng khác.

Sau khi mở cửa, trước lúc rời đi, Cố Dã đột nhiên quay đầu lại, lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tay hôn một cái lên mặt cô.

"chụt" một tiếng, cực kỳ vang

Sau khi thành công thơm vợ nhỏ nhà mình, Cố Dã cười tươi nói "Nụ hôn tạm biệt, vợ, anh đi đây"

Dung Huyền lùi về sau hai bước, chờ đến sau khi Cố Dã đi ra khỏi cửa liền nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

Sau khi trong phòng chỉ còn lại mình cô, Dung Huyền nhịn không được mà vươn tay sờ sờ chỗ vừa bị Cố Dã hôn lên.

Nơi đó dường như còn lưu lại độ ấm của Cố Dĩ.

Có chút ấm.

Cô bất đắc dĩ khẽ thở dài, nam chủ vậy mà lại chơi trò hôn trộm, thật là ấu trĩ. Nếu nữ chủ đã xuất hiện rồi vậy thì việc giải trừ hôn ước cũng sẽ sớm xảy ra thôi.

~Spoil~

<< Dung Di ngược ngược nói "Mẹ, nếu Cố Dĩ cùng Dung Huyền giải trừ hôn ước vậy con ...."

Kỷ Ngưng đặt cốc xuống "Yên tâm đi, mẹ nhất định sẽ bảo ba con giúp con tranh thủ">>

===

Cải: Có một tin đó chính là tôi đang trong giai đoạn ôn thi cuối kỳ, sẽ vẫn ra chương nhưng sẽ không nhiều như trước thôi

(~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 33 🌿

Chương 33:

Biên tập: Cải

Biệt thự Dung gia.

Kỷ Ngưng cố ý khui một chai rượu vang đỏ đắt tiền để ăn mừng chuyện Dung Huyền ở trên mạng bị người ta mắng thương tích đầy mình. Bà ta nhẹ lắc ly rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm "Ha ha, con gái của kẻ thua cuộc chung quy lại cuối cùng cũng chỉ có thể làm kẻ thua cuộc mà thôi"

Dung Di nhìn thấy mấy bình luận mắng Dung Huyền ở trên mạng, vui đến mức miệng không khép lại được. Dung Di đương nhiên hiểu được những lời này của Kỷ Ngưng là có ý gì. Mẹ của Dung Huyền là kẻ thất bại, con gái của bà ta, cũng như bà ta, là một kẻ thất bại.

Người trên mạng mắng Dung Huyền càng hung hăng, cô ta càng vui vẻ.

Cô thử thăm dò nói "Mẹ, Dung Huyền lần này ..... coi như tiêu rồi?"

Khóe mắt đuôi mày của Kỷ Ngưng đều mang theo ý cười "Trăm phần trăm, dù sao thì việc này cũng đối với nó có ảnh hưởng không nhỏ"

Dung Di ngồi xuống bên cạnh Kỷ Ngưng "Mẹ, thanh danh của Dung Huyền đã tệ đến vậy rồi, Cố gia hẳn là sẽ không cần người con dâu này đâu nhỉ?"

Kỷ Ngưng lại nhấp một ngụm rượu vang , nói "Đương nhiên, nhà họ như vậy đương nhiên là cực kỳ quan trọng mặt mũi"

Ý cười của Dung Di càng thêm sâu, xem ra ước mơ của cô ta sẽ sớm trở thành sự thật.

Mẹ con hai người bắt đầu mơ màng tưởng tượng về một tương lai tươi sáng.

Dung Di ngượng ngùng nói "Mẹ, nếu Cố Dĩ cùng Dung Huyền giải trừ hôn ước, vậy con ...."

Kỷ Ngưng đặt ly rượu xuống "Yên tâm đi, mẹ nhất định sẽ bảo ba con giúp con tranh thủ."

Dung Di ôm lấy cánh tay của Kỷ Ngưng, ngọt ngào nói "Cảm ơn mẹ, mẹ là tốt nhất"

"Con đấy, ai bảo con là con gái của mẹ chứ!"

Hai mẹ con Kỷ Ngưng hàn huyên một hồi, cửa lớn đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, hai người lập tức dừng lời.

Dung Diệu vẻ mặt đầy đắc ý đi vào.

Kỷ Ngưng thấy vậy vội đứng lên nghênh đón, nhận lấy áo khoác trên tay Dung Diệu, vẻ mặt đầy quan tâm "Ông xã, công việc có thuận lợi không?"

Dung Diệu 'ừ' một tiếng.

Chờ đến khi Dung Diệu ngồi xuống sofa, Kỷ Ngưng mới bày ra vẻ mặt khó xử, nói "Ông xã, Dung Huyền nó, có chuyện rồi"

Dung Diệu lập tức phản ứng lại "Ồ, bà đang nói đến vị việc huyền nào trên mạng đúng không?"

Kỷ Ngưng gật đầu, giả bộ quan tâm hỏi "Ông xã, chuyện này giải quyết làm sao đây?"

Dung Diệu uống một ngụm trà nóng người giúp việc vừa mang lên. Ông ta im lặng cảm nhận hương trà lắng lại trong miệng, sau đó mới kinh ngạc hỏi "Hai người không chú ý đến chuyện xảy ra sau đó sao?"

Kỷ Ngưng lấp bắp kinh hãi "Chuyện gì? Còn có chuyện gì kế tiếp nữa sao?"

Dung Di cũng theo bản năng mà ngồi thẳng người.

Trên mặt Dung Diệu mang theo vẻ vừa lòng "Chuyện này đã được Cố Dã ra tay giải quyết rồi"

Kỷ Ngưng nhất thời không thể khống chế được biểu cảm trên khuôn mặt, kinh ngạc hỏi lại "Sao cơ? Giải quyết xong rồi?"

Dung Diệu nhàn nhạt nhìn thoáng qua Kỷ Ngưng "Bà đây là làm sao vậy?" Chẳng nhẽ bà không muốn chuyện này được giải quyết?

Kỷ Ngưng lúc này mới nhận ra bản thân vừa rồi đã cư xử không phù hợp. Bà ta miễn cưỡng mỉm cười, xấu hổ nói "Giải quyết được đương nhiên là rất tốt. Ông xã, vừa rồi tôi chỉ là .... Quá kinh ngạc mà thôi, cảm thấy vui vẻ thay tiểu Huyền cho nên nhất thời lỡ lời"

Dung Diệu hừ lạnh một tiếng, không tỏ ý kiến.

Móng tay của Dung Di hung hăng néo một cái lên lòng bàn tay nhưng cô ta lại không cảm nhận được chút đau đớn nào.

Cô ta vẫn còn đang đắm chìm trong câu nói vừa rồi của Dung Diệu. Ông ta nói, chuyện này đã được Cố Dã ra mặt giải quyết.

Dựa vào cái gì chứ?

Dung Diệu mỉm cười uống một ngụm trà, cả người thư thái nói "Đứa nhỏ tiểu Cố này thật là tốt. Chuyện tiểu Huyền thiếu chút nữa đào hôn của bữa tiệc đính hôn, cũng may là nó không thành công, nếu không thì hiện tại tôi cũng không có được một chàng rể tốt như vậy"

Kỷ Ngưng nghe thấy vậy, hai mắt lóe lên "Ông xã, ông nói gì cơ? Tiểu Huyền lúc trước đào hôn?"

Dung Diệu lúc này mới nhận ra vừa nãy mình lỡ lời, lỡ đem những lời trong lòng nói ra.

Ông ta sợ Kỷ Ngưng sẽ đi rêu rao chuyện này liền không kể chuyện này một cách cụ thể cho bà ta "Không có gì, tôi phải lên phòng họp qua video rồi, bao giờ đến bữa cơm thì gọi tôi"

"Được"

Sau khi Dung Diệu đi lên thư phòng, Dung Di vội nói "Mẹ, ba vừa nói ngày trước Dung Huyền thiếu chút nữa đã đào hôn thành công, chuyện này là thật hay giả vậy?"

"Ba con buột miệng nói ra thì làm sao có thể là giả được? Ông ta cũng giấu thật là kĩ, nếu không phải trong lúc vô ý ông ta lỡ miệng, chúng ta cũng không biết đến khi nào mới biết được chuyện này"

Tim Dung Di đập nhanh, cô ta cố gắng bình tĩnh lại, phân tích sự việc "Nói cách khác, Dung Huyền thật ra không hề hài lòng với hôn ước nào?" nếu không sao con bé đó lại đào hôn chứ?

Kỷ Ngưng suy tư "Hẳn là vậy"

Dung Di nắm chặt tay "Vậy mẹ, chúng ta ....?"

Khóe môi Kỳ Ngưng hơi nhếch "Mẹ nghĩ Cố gia hẳn là sẽ không thích một cô con dâu vốn bất mãn với hôn ước này, thậm chí còn làm ra hành động trốn hôn ở buổi lễ đính hôn. Việc này, con cứ chờ mà xem"

....

Sau khi Dung Huyền quay xong chương trình thì đã gần đến đêm 30.

Đêm 30 ông ở nhà ông ngoại, Hôm đó, trong nhà chỉ có cô cùng ông ngoại, cùng với hộ sĩ cùng dì giúp việc.

Tuy rằng người không nhiều lắm nhưng nhìn qua cũng rất ấm áp, chỉ cần được ở bên cạnh người thân trong gia đình đã là một chuyện đáng vui vẻ.

Dì giúp việc gói một bàn đầy sủi cảo, trong số đó cũng có cái Dung Huyền tự mình gói. Chờ đến khi nấu chín liền có thể ăn.

TV trong phòng khách vẫn luôn mở khiến căn phòng khách vốn có chút hiu quạnh có thêm vài phần náo nhiệt.

Lúc này, Dung Huyền đột nhiên nhận được điện thoại của một người tên 'Trương Nhụy Nhụy'

Nếu tên người này đã xuất hiện trong danh bạ điện thoại thì hẳn đây là người quen của nguyên chủ. Dung Huyền cho rằng người này hẳn là gọi điện đến để chúc tết cho nên liền không chút do dự mà bắt máy.

Giọng nói của Trương Nhụy Nhụy nghe qua rất ngọt "Dung Huyền?"

Dung Huyền gần đây đã có thể nói tuy rằng có chút cố hết sức nhưng mấy từ đơn giản, câu ngắn vẫn có thể nói được.

Nghe vậy, cô khẽ 'ừ' một tiếng.

Trương Nhụy Nhụy kinh ngạc hô "Dung Huyền, cậu có thể nói rồi sao?"

Dung Huyền chậm chạp trả lời "Nói, được, một, chút"

Bởi vì nhiều năm không nói gì cho nên giọng Dung Huyền có chút khàn khàn nhưng tuyệt đối không hề khó nghe.

Trương Nhụy Nhụy oa một tiếng "Thật tốt quá! Cậu cuối cùng cũng có thể nói trở lại rồi! Tớ biết mà, cậu chỉ là có khúc mắc trong lòng thôi, nhất định có thể sớm khỏi bệnh."

Dung Huyền không thân lắm với Trương Nhụy Nhụy cho nên cô cũng chỉ trả lời một từ 'ừ' mà thôi.

Lúc này, Trương Nhụy Nhụy mới nhớ đến mục đích chính của cuộc điện thoại này.

Cô nghiêm túc nói "Dung Huyền, không biết từ ai truyền ra gần đây luôn có người nói về chuyện cậu ở buổi lễ đính hôn đào hôn không thành công, còn nói cậu vốn dĩ không muốn cùng Cố Dĩ đính hôn. Chuyện này còn có người phục vụ ở buổi lễ hôm đó làm chứng, cậu ...."

Trương Nhụy Nhụy vốn định hỏi chuyện này có phải là thật hay không, trong lòng cô đương nhiên là rất tò mò, muốn tìm hiểu thêm chi tiết từ miệng của đương sự nhưng cô cảm thấy bản thân cùng Dung Huyền còn chưa có thân thiết đến vậy, còn chưa thân đến mức cô có thể hỏi lời này ra khỏi miệng, cho nên cô nhịn xuống, không hỏi thành lời.

"Dung Huyền, tớ cảm thấy chuyện này nhất định là có người cố ý muốn chình cậu. Cậu mau nghĩ cách đi ngăn chặn chuyện này đi nếu không người nhà họ Cố sẽ vì chuyện này mà nảy sinh khoảng cách với cậu" Người nhà họ Cố trọng thể diện, nếu biết Dung Huyền không tình nguyện đính hôn với Cố Dĩ, đoán chừng ngày hôm sau nhất định sẽ khiến hai người bọn họ giải trừ hôn ước.

Dung Huyền nghe thấy vậy trong lòng có một loại cảm giác cuối cùng cũng tới.

Cố ý chinh cô ? Hẳn là hai mẹ con Kỷ Ngưng.

Cô cảm ơn Trương Nhụy Nhụy, nói "Cảm, ơn, cậu, tớ biết, rồi"

~ Spoil chương sau~

<

Cố Dĩ cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, giọng nói của vợ anh thật là dễ nghe. Cô có thể lại một lần nữa mở miệng nói chuyện, thật là tốt.

Cố Dĩ chụm tay che trước môi, nói "Năm mới vui vẻ"

Nói xong, anh lấy ra bao lì xì đã chuẩn bị từ trước đưa cho Dung Huyền >>

===

Cải: Thôi thì đọc tạm một chương cho đỡ thèm chứ tôi mới thi xong 1 môn thôi 😁😁😁

(~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~ (~ ▾ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 34 🌿

Chương 34:

Biên tập: Cải

Phòng khách vẫn rất náo nhiệt, trên TV đang phát một bài hát đầy vui vẻ.

Ông Lục ngồi trên xe lăn, trên mặt mang theo ý cười, nghiêm túc xem TV.

Dung Huyền đi đến cửa phòng bếp. Dì giúp việc đang luộc sủi cảo, từng chiếc sủi cảo trắng nõn mềm mại rơi vào trong nước, gợi lên chút bọt nước lăn tăn.

Mỗi người đều có việc cần làm, không ai quấy rầy ai nhưng bầu không khí lại cực kỳ ấm áp.

Lúc này, điện thoại của Dung Huyền rung lên, cô lấy điện thoại ra nhìn.

Là Cố Dĩ gửi tin nhắn đến.

"Vợ, năm mới vui vẻ" Kèm theo lời chúc còn có một tấm ảnh chụp. Bức ảnh này hẳn là chụp nhà của Cố Dĩ, sàn nhà lát đá cẩm thạch bóng loáng, mơ hồ lộ ra nửa bàn tay của anh. Trên tay anh cầm một bao lì xì màu đỏ, bên trên viết ba chữ 'tiền lì xì' cực to.

"Em đang ở đâu để anh đến cho tiền mừng tuổi?"

Tiền mừng tuổi mang theo mong ước phù hộ người nhận được bình an, khỏe mạnh của người đưa. Trước đây, tiền mừng tuổi đa số đều là do các bậc bề trên đưa cho con cháu, hy vọng họ năm mới bình bình an an. Có điều mấy năm gần đây, việc người cùng thế hệ tặng tiền lì xì cho nhau cũng không còn là chuyện quá xa lạ. Trong phong bao không quan trọng nhiều hay ít tiền, cái quan trọng nhất chính là ý nghĩa của phong bao lì xì đó.

Dung Huyền nhìn những lời này, mím môi.

Cố Dĩ hần là đã nghe thấy tin đồn dạo gần đây rồi? Đến người khác cũng biết, anh thân là người trong cuộc không thể nào không biết được. Dù sao thì mẹ con Kỷ Ngưng cố ý lan truyền chuyện này chủ yếu là muốn để anh biết.

Dung Huyền cảm thấy, có một vài chuyện vẫn nên mặt đối mặt giải quyết mới tốt.

Cô trả lời tin nhắn của Cố Dĩ, nói mình đang ở nhà ông ngoại, sau đó trở về phòng chuẩn bị bao lì xì cho Cố Dĩ. Tiền không nhiều lắm, quan trọng là tấm lòng.

Lúc Dung Huyền đi ra khỏi phòng, ông Lục nhìn bao lì xì trong tay cháu gái, hỏi "Chuẩn bị cho ai vậy?"

Dung Huyền cười nói "Cho, Cố Dĩ, chút nữa anh ấy sẽ đến đây" Tốc độ nói của Dung Huyền chậm rì rì, một câu ngắn mà phải ngắt vài lần, nhưng phát âm rất tròn vành rõ chữ, rất dễ nghe hiểu.

Ông Lục nghe cháu gái mở miệng nói chuyện, kích động đến mức đôi mắt đỏ lên, suýt chút nữa cho rằng bản thân đang gặp ảo giác.

Giọng ông run run, nói "Bé ngoan, cháu .....nói lại được rồi?"

Dung Huyền đi đến trước người ông Lục, ngồi xổm xuống, ngẩng đầu nhìn thẳng vào hai mắt ông "Đúng vậy, ông ngoại"

Hai tay ông Lục vì kích động mà run nhè nhẹ "Cháu nói lại được từ khi nào?"

"Chỉ, mới hai ngày nay"

"Tốt, tốt, tốt" Ông Lục nói liền mấy chữ tốt, xúc động đến mức không còn khả năng sắp xếp ngôn từ "Đây là chuyện tốt, là chuyện tốt, cháu gái ông cuối cùng cũng có thể nói lại được rồi"

Dung Huyền 'vâng' một tiếng.

Không lâu sau, dì giúp việc cũng biết chuyện này.

Bà 'ai da' một tiếng "Đây đúng là chuyện tốt, xem ra năm nay là năm tốt. Ông Lục, ông cuối cùng cũng có thể yên tâm rồi"

Ông Lục chỉ lo cười, chuyện Dung Huyền có thể nói chuyện là chuyện vui lớn, dì giúp việc cố ý khui một chai rượu vang đỏ để chúc mừng. Ông Lục nói "Đúng lúc chút nữa tiểu Cố sẽ đến đây, buổi tối mấy người chúng ta cùng nhau uống chút rượu"

Cố Dã đến rất nhanh, TV chỉ mới phát xong ba bài hát anh đã đến nơi.

Cố Dã vừa đến, vẻ mặt ông Lục càng thêm vui vẻ. Cố Dã nhìn chai rượu vang đỏ trên bàn, cười "Ông ngoại muốn uống rượu?"

Bởi vì ông Lục là ông ngoại của Dung Huyền cho nên Cố Dã cũng không biết xấu hổ mà gọi theo cô.

Ông Lục gật đầu "Đúng vậy, đứa nhỏ Huyền Huyền này cuối cùng cũng có thể nói chuyện lại được rồi cho nên bọn ta định uống chút rượu để ăn mừng"

Cố Dã nghe thấy vậy thì cực kỳ kinh ngạc, vui mừng nói "Cô ấy có thể nói chuyện lại được rồi?"

"Đúng vậy, Huyền Huyền, mau nói mấy câu với tiểu Cố?"

Ông Lục hiện tại hận không thể để tất cả mọi người đều biết Dung Huyền nhà mình lại một lần nữa có thể nói chuyện lại. Ông hiện tại giống như một đứa trẻ luôn kéo tay mọi người muốn khoe khoang món đồ chơi mới của mình vậy.

Dung Huyền thật ra cũng không biết nên nói gì với Cố Dã. Cô ngập ngừng vài giây, nói "Năm mới vui vẻ"

Câu nói này cô nói rất trôi chảy, giọng có chút khàn khàn nghe như là lời thì thầm bên tai, mặc dù âm lượng không lớn nhưng Cố Dã vẫn có thể nghe ra âm sắc chỉ thuộc về riêng thiếu nữ.

Dễ nghe, thanh thúy, nhẹ nhàng.

Cố Dã cảm thấy lỗ tai có chút ngứa ngáy. Giọng nói của vợ anh thật là dễ nghe. Cô có thể lại một lần nữa mở miệng nói chuyện, thật là tốt.

Cố Dã lấy tay che trước miệng, nói "Chúc mừng năm mới"

Nói xong, anh lấy ra bao lì xì đã chuẩn bị từ trước đưa cho Dung Huyền.

Dung Huyền nhận lấy bao lì xì sau đó cũng đưa bao lì xì mà mình đã chuẩn bị cho Cố Dã.

Nhận được tiền mừng tuổi của Dung Huyền, Cố Dã kinh ngạc mở to mắt. Số tiền ở bên trong không quan trọng, quan trọng là sự vui sướng khi nhận được bao lì xì từ cô.

Cố Dã cười, cực kỳ vui vẻ "Cảm ơn, vợ"

Dung Huyền nhỏ giọng 'ừ' một tiếng, sau đó liền đi vào phòng bếp giúp bảo mẫu nấu sủi cảo.

Cố Dĩ hôm nay cực kỳ nịnh nọt "Anh muốn ăn nhân thịt"

"Được, để tôi giúp cậu lấy nhân thịt ra, muốn ăn bao nhiêu cái?"

"Trước tiên cứ lấy ba mươi cái đi ạ"

30 cái sủi cảo chất đầy cả một cái lồng hấp, ông Lục rót một bát dấm cho Cố Dĩ, để anh chấm ăn cùng sủi cảo.

Cố Dĩ vội gắp một cái ăn thử. Ông Lục ở bên cạnh thấy vậy thì bật cười nói "Ăn chậm một chút, cẩn thận bỏng" Có thể là bởi vì có chuyện vui nên tâm trạng thoải mái, Dung Huyền cảm thấy khí sắc của ông ngoại hôm nay rất tốt, không còn có vẻ gầy yếu như mấy ngày trước đây, giống như ngay lập tức liền có thể lên thiên đàng vậy.

Ông ngoại rõ ràng rất thích Cố Dĩ.

Dung Huyền vốn định sẽ nói rõ với Cố Dĩ trong hôm nay, tốt nhất là đem hôn ước của bọn họ nhanh chóng giải trừ, nhưng nhìn thấy bộ dáng này của ông ngoại, cô lại do dự.

Nếu như giải trừ hôn ước rồi, người thất vọng nhất, khổ sở nhất chính là ông ngoại.

Cố Dĩ ăn xong một cái sủi cảo, vui vẻ nói "Ngon lắm ạ"

"Vậy ăn nhiều một chút"

"Vâng, ông ngoại"

Dung Huyền ngồi xuống bên cạnh ông ngoại, dì giúp việc mang cho cô mười cái sủi cảo nhân rau cải trộn thịt băm.

Gì giúp việc lại mang cho ông Lục năm cái sủi cỏ, nói "Còn rất nhiều sủi cỏ, hôm nay mọi người ăn nhiều một chút"

Dung Huyền ăn một cái sủi cỏ, ngẩng đầu lên hỏi Cố Dĩ "Anh, không cần phải, ăn cơm tất niên, sao?"

Cố Dĩ lại gắp một cái sủi cỏ nữa "Không phải là anh đang ăn rồi đây sao?"

Hôm nay là đêm giao thừa, bữa sủi cỏ này cũng coi như là bữa cơm tất niên.

"Anh, không ở nhà ăn, không sao chứ?"

Dung Huyền biết ba mẹ Cố yêu thương Cố Dĩ đến nhường nào. Ngày đặc biệt như hôm nay là để mọi người trong gia đình cùng nhau đoàn tụ, Cố Dĩ không ở nhà ăn cơm tất niên, sao ba mẹ Cố có thể không có ý kiến chứ?

Cố Dĩ không quan tâm nói "Không sao" Lời này vừa nói xong, điện thoại trong túi anh liền đún lúc mà vang lên.

Người gọi đến là mẹ Cố.

Anh cầm điện thoại đứng dậy, đi ra ngoài ban công nghe.

"Mẹ, con đang ăn cơm tất niên ..... chị cả với anh hai đều đã về rồi mà? Sao lại không có ai ở bên mẹ chứ ? Không phải .... Con ..... mẹ, mẹ nghe con nói, con ..... không phải, không có, làm gì đã đến trình độ có vợ liền quên mẹ ..... con chỉ ở đây một lát, con đảm bảo, nhất định sẽ về nhà với mẹ mà. Được, con biết rồi"

Cố Dĩ cúp điện thoại, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Dung Huyền ở phía sau.

Dung Huyền không có cố ý nghe lén Cố Dã gọi điện thoại, cô chỉ là muốn cùng anh nói vài lời.

Cố Dã nhìn thấy cô liền đi đến cầm lấy tay cô "Ăn xong sủi cảo rồi?"

Dung Huyền theo bản năng mà để tay về phía sau, lắc đầu.

Cố Dã thấy cô không nguyện ý cho mình cầm tay cũng không để ý "Mẹ gọi điện thoại tới, anh nói bà đợi một chút, lát nữa anh sẽ về nhà. Em có muốn đến nhà anh chơi không?"

Dung Huyền lắc đầu, nói "Anh .... Đã nghe thấy rồi đúng không?"

"Sao cơ?"

Dung Huyền cúi đầu "Nghe thấy, tin đồn, tôi đào hôn"

Cố Dã 'à' một tiếng, hoàn toàn không đem chuyện này để ở trong lòng "Khi đó hai ta còn chưa từng gặp mặt bao giờ, đến đối phương lớn lên nhìn như thế nào cũng không biết. Thật ra khi đó anh cũng không muốn đính hôn, cho nên chuyện em muốn đào hôn, anh có thể hiểu được"

Dung Huyền có chút ngoài ý muốn "Anh, không tức giận?"

Cố Dã cong môi cười "Chuyện này có gì đâu mà phải tức giận, khi đó chúng ta chưa quen biết nhau, hơn nữa hiện tại là thời đại nào rồi mà còn có chuyện ba mẹ đặt đâu con ngồi đấy, có suy nghĩ muốn đào hôn là chuyện bình thường"

Đầu năm nay, ai còn không có chủ ý riêng của chính mình? Nếu như đến suy nghĩ riêng còn không có, cam tâm tình nguyện trở thành con rối gỗ mặc cho bực bề trên giật dây vậy mới là không được bình thường.

"Vậy còn, ba mẹ anh?"

"Anh không để ý thì đương nhiên là bọn họ cũng không"

Cố Dĩ cực kỳ chắc chắn nói.

Là đứa con được yêu thương nhất trong nhà, cũng chỉ có mình anh mới có đủ tự tin nói ra những lời này. Anh chính là tất cả của cha mẹ Cố.

Nói xong, Cố Dĩ cảm thấy chuyện này hẳn là đã giải quyết xong.

Đào hôn không thành công, thật ra cũng không quá quan trọng.

Mặc kệ quá trình ra sao thì kết quả cũng chính là anh đã cùng Dung Huyền đính hôn.

Tiệc đính hôn của bọn họ thuận lợi mà hoàn thành, hai người hiện tại cũng đã trở nên thân thuộc hơn rất nhiều. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chờ đến khi đủ tuổi, bọn họ liền có thể nắm tay nhau bước vào năm mốt hôn nhân.

Cố Dĩ vừa chuẩn bị đi vào trong nhà, Dung Huyền liền chủ động cầm lấy cổ tay anh.

Cô nghe thấy mình chậm rãi nói "Em trước kia, năm mơ, mơ thấy anh, trong tương lai sẽ cùng Ninh Thuần ở bên nhau"

Cố Dĩ nhíu mày, nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra người Ninh Thuần mà Dung Huyền nhắc đến là ai.

Cho nên, Ninh Thuần rốt cuộc là ai vậy?

Anh không quan tâm, cười nói "Những gì trong mơ đều không phải là sự thật"

Dung Huyền khó có khi lại kiên trì đến vậy "Nhưng, nếu chuyện này trở thành sự thật thì sao?"

Cố Dã hỏi lại "Sao giấc mộng lại trở thành hiện thực được?"

"Nếu thật thì sao? Nếu, có một ngày, anh , rất thích, cô ấy. Anh có thể, nói thẳng với em. Em không, sao đâu" Câu này có chút dài, Dung Huyền vừa mới khôi phục năng lực giao tiếp không bao lâu cho nên để nói hết cả câu có chút quá sức, nhưng cho dù vậy cô cũng rảnh mạch bày tỏ thái độ của bản thân.

Sau khi nữ chủ lên sân, cô cứ có cảm giác bản thân đang đoạt người yêu của cô ấy. Dưới tiền đề bản thân biết rõ nam chủ sẽ ở bên nữ chủ mà cô vẫn còn cùng nam chủ dây dưa, chiếm lấy vị trí hôn thê của anh.

Cho nên, chuyện giải trừ hôn ước là cần thiết. Có điều chuyện này cần phải gạt ông ngoại, cô sợ thân thể hiện tại của ông không thể chịu đựng được cú shock này.

Nghe cô nói thế, Cố Dã thu lại ý cười trên mặt.

"Dung Huyền"

Đây là lần đầu tiên Cố Dã gọi Dung Huyền bằng cả họ cả tên.

~Spoil chương sau~

<

Dung Huyền thành thật lắc đầu "Không có"

Cố Dã nghe vậy thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô còn định nói thêm gì đó nhưng Cố Dã đã trực tiếp vòng tay ôm lấy vai cô "Hôm nay em nói nhiều như vậy là bởi vì giấc mơ kia?"

Dung Huyền 'ừ' một tiếng.

"Anh lặp lại lần nữa, anh không hề dễ dàng thích một người đến vậy. Dù sao hiện tại em cũng không thích ai, không bằng cứ thích anh?"

Dung Huyền bị câu nói không biết xấu hổ này của Cố Dĩ dọa sợ đến ngây người.>>

= = =

Cải : Nhờ việc chuẩn bị cho bản thân một tâm hồn đẹp, tu tâm tích đức tôi cuối cùng cũng qua môn :> Mô phật, cho nên để chia sẻ niềm vui này tôi quyết định đăng chương mới cho mọi người đỡ thèm (chứ thật ra tôi vẫn trong thời gian ôn thi)

Mọi người nếu thấy có lỗi chính tả, ngữ pháp hay cách sắp xếp ngôn từ không đúng thì cmt ở dưới để tôi sửa nhé <3

(~ ▾ ▾) ~ (~ ▾ ▾) ~ (~ ▾ ▾) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 35 🌿

Chương 35:

Biên tập: Cải

"Trái tim của con người có giới hạn, đã có người chiếm rồi thì không gian còn lại cho những người khác sẽ ít đi. Thật ra thế giới này làm gì có chuyện công bằng, người xuất hiện đầu tiên luôn là người chiếm được nhiều ưu thế. Anh không có dễ dàng cho phép một người ở trong tim mình đến vậy đâu"

Cố Dã nói xong, liếm môi, nói tiếp "Mấy cô gái nhỏ bọn em đều hay nghĩ miên man như vậy sao?"

Dung Huyền nghe thấy lời này của Cố Dã thì cảm thấy rất bất ngờ, cái từ 'có người chiếm' này cảm giác như có thâm ý, nhưng mà cô không muốn đào sâu tìm tòi.

Cô lắc đầu "Không có"

Cố Dã dường như đã nhận ra điều gì đó, nụ cười hơi cứng lại "Đó là cái gì?"

Dung Huyền mím môi "Hôn ước của chúng ta ...."

Cố Dã vội hỏi "Em thích người khác?"

Dung Huyền thành thật lắc đầu "Không có"

Cố Dã nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cô còn định nói gì đó nhưng Cố Dã đã trực tiếp lại gần ôm lấy bả vai cô "Em hôm nay nói nhiều như vậy là bởi vì cái giấc mơ kia?"

Dung Huyền 'ừ' một tiếng.

"Anh nói lại lần nữa, anh không hề dễ thích một người đến đến như vậy. Dù sao em hiện tại cũng không thích ai, chỉ bằng thích anh đây này?"

Dung Huyền bị câu nói không biết xấu hổ này của Cố Dã dọa cho ngây người.

Cố Dã cười. Anh thật ra đã sớm phát hiện ra Dung Huyền cũng không có thích anh như anh nghĩ, có điều chuyện này không sao cả, bọn họ còn có rất nhiều thời gian để bồi dưỡng tình cảm.

Dù sao anh cũng không vội.

Sau khi ăn sủi cỏ xong, Cố Dã vốn là phải đi về rồi nhưng anh vẫn cố lưu lại ngồi xem TV. Nói hoa mỹ rằng muốn ở lại chơi với ông Lục nhưng ông cụ biết thừa Cố Dã ở lại là bởi vì Dung Huyền bằng không một ông già như ông có cái gì mà ngồi chơi?

Loại chuyện này tuy rằng trong lòng biết rõ nhưng cũng không nên nói toạc ra. Ông cụ rất vui khi nhìn thấy cảnh này cho nên cũng nói thẳng ra, chỉ bảo dì giúp việc chuẩn bị trái cây để tráng miệng. Sau đó mẹ Cố lại gọi điện đến thúc giục, Cố Dã không còn cách nào khác đành phải chào tạm biệt ông Lục.

Dung Huyền không cùng Cố Dã đi về nhà họ Cố, hôm nay là đêm 30, cô muốn ở bên ông ngoại.

Nhà ông Lục có một căn phòng dành riêng cho cô, nửa tiếng trước khi chiếu Xuân Vãn, cô đi về phòng mình một lát. Đây là lần đầu tiên Dung Huyền đi vào căn phòng này. Phòng rất lớn, giường cũng rất mềm, chăn gối còn thơm mùi nắng, hẳn là vừa mới được phơi qua.

Cô nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, thuận tiện quan sát bốn phía. Đột nhiên, cô phát hiện ngăn tủ ở đầu giường bị khóa.

Dung Huyền thử kéo một cái nhưng không được. Ở trong phòng lại có ngăn tủ bị khóa, nhìn thế nào cũng cảm thấy kì quái.

Không biết vì sao, Dung Huyền rất để ý đến ngăn tủ này.

Dung Huyền nghĩ một hồi, từ trên giường đứng dậy đi đến phòng khách. Ông Lục lúc này có chút mệt mỏi, không xem TV mà nhắm mắt nghỉ ngơi. Dung Huyền cố tình thả nhẹ bước chân nhưng vẫn đánh thức ông cụ.

"Huyền Huyền, Xuân Vãn bắt đầu rồi?"

Xem Xuân Vãn là thói quen hơn mấy mươi năm của ông Lục tuy rằng tình trạng sức khỏe hiện tại của ông không được tốt nhưng vẫn rất kiên trì duy trì thói quen này.

Dung Huyền lắc đầu "Vãn chưa ạ"

Ông cụ 'à' một tiếng.

"Ông ngoại, sao ngăn tủ trong phòng con, lại khóa vậy?"

Ông cụ buồn cười nói "Ngăn tủ đó không phải là do chính tay con khóa sao? Con khi đó còn cố ý nói với ông, nói ông không được mở ra. Sao vậy? Ông già này còn nhớ rõ nhưng người trẻ tuổi là con lại đã quên rồi?"

Dung Huyền cắn môi "Con thật sự đã quên mất rồi, ông ngoại, trong ngăn tủ đó có gì vậy?"

Ông ngoại phất phất tay "Chuyện này thì con không có nói với ông, cho nên bên trong có cái gì ông thật sự không biết"

"Vâng, ông ngoại"

Dung Huyền không quay về phòng nữa mà ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

Xuân Văn chuẩn bị bắt đầu. Ông Lục kiên trì ở lại xem hơn nửa tiếng nhưng sau đó thật sự không cố được nữa đành phải quay trở về phòng nghỉ ngơi. Sau khi ông Lục trở về phòng, Dung Huyền cũng đi về phòng của mình. Sau 8 giờ, điện thoại Dung Huyền bắt đầu rung liên tục, đủ loại tin nhắn chúc mừng cuồn cuộn gửi đến.

Mỗi một cái tin nhắn đều được cô nghiêm túc nhắn lại.

.....

Bữa cơm tất niên của nhà họ Cố năm nào cũng cực kỳ náo nhiệt.

Con gái cả nhà họ Cố định cư ở nước ngoài. Chị đã kết hôn nhiều năm, có một trai một gái. Con trai lớn đã được sáu tuổi còn con gái nhỏ thì ba tuổi. Con gái cả nhà họ Cố mỗi năm chỉ trở về một lần, lần này trở về không chỉ mang theo ông xã mà còn mang theo cả hai đứa nhỏ. Lúc Cố Dĩ trở về liền nghe thấy trong nhà tràn ngập tiếng cười giòn tan của trẻ nhỏ.

Hiện tại đã hơn 8 giờ, bữa cơm tất niên cũng ăn được hơn nửa. Cố Dĩ vừa rời ở chỗ ông cụ Lục ăn ơn 30 cái sủi cảo thật ra cũng không còn cảm thấy đói bụng nhưng ngày đoàn viên như hôm nay cho dù đã ăn rồi thì anh cũng phải trở về,

Cố Nghiêu Chi không có mặt ở bàn ăn, trong phòng bên cạnh truyền đến tiếng nói chuyện của anh, hẳn là đang nói chuyện điện thoại.

"Em trai cuối cùng cũng trở về rồi, người có hôn ước quả nhiên khác người bình thường" Chị gái đứng ở một bên trêu ghẹo.

Cố Dĩ cùng chị gái cách nhau mười mấy tuổi. Hồi anh còn nhỏ chị gái đã đi du học ở bên Mỹ, sau khi học xong lại định cư ở bên đó, cưới một người chồng nước ngoài. Chị em hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, quan hệ cũng chỉ bình bình.

Anh rể của anh không biết tiếng Trung, nghe thấy chị gái nói vậy cũng chỉ mỉm cười. Cố Dĩ cười một cái, quay đầu trêu hai đứa cháu. Hai đứa nhỏ là con lai, lớn lên trắng trắng mềm mềm, cực kỳ đáng yêu.

Thật vất vả chống đỡ đến hết bữa cơm, Cố Dĩ đang muốn đi ra ngoài đã bị mẹ Cố nhanh tay lẹ mắt ngăn cản.

"Ngày bình thường cũng thôi đi nhưng hôm nay là đêm 30, con nhất định phải ở trong nhà"

Cố Dĩ nhún vai, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi im ở trong phòng khách.

Hai đứa cháu của anh đang ngồi ở một bên chơi xếp gỗ, Khốc Tử phe phẩy cái đuôi đi vòng vòng xung quanh hai đứa.

Nhìn Khốc Tử Cố Dĩ lại nhớ đến Dung Huyền.

Anh nhìn thoáng qua đồng hồ, 9 giờ, còn sớm.

Cố Dĩ mở Wechat lên gọi video cho Dung Huyền.

Không bao lâu sau đầu dây bên kia liền bắt máy.

Đầu dây bên kia cực kỳ yên tĩnh.

Cháu trai cùng cháu gái của Cố Dĩ bị tiếng chuông phát ra khi gọi điện hấp dẫn, sôi nổi thò đầu qua nhìn. Khốc Tử ở bên cạnh cũng hứng thú bưng

bừng thè lưỡi xem náo nhiệt.

Cố Dã trơ mắt nhìn bản thân bị đờn xuống phía sau.

Rõ ràng người gọi video là anh nhưng trong màn hình lại không có vị trí dành cho anh. Anh buồn cười mà 'alo' một tiếng nhưng đầu bên kia không có chút phản ứng, toàn nhìn chăm chăm màn hình điện thoại.

Hai đứa bé cúi đầu về phía trước, hai cặp mắt tròn xoe nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Cháu trai ngồi đầu sau đó đến cháu gái cùng Khốc Tử.

Hai đứa bé xinh như thiên thần xuất hiện trên màn hình, còn có nửa cái đầu chó của Khốc Tử.

Còn Cố Dã, cô không hề nhìn thấy mặt, chỉ nhìn thấy được một góc quần áo.

Kevin năm nay năm tuổi, sức giám định cái đẹp cơ bản đã được hình thành. Hình chị gái nhỏ xinh đẹp xuất hiện trên màn hình, nó hưng phấn 'hi' một tiếng.

Dung Huyền ở bên kia cũng nói 'hi' với nó "Chúc mừng năm mới"

Uke ba tuổi nghe vậy nhìn Dung Huyền cười khanh khách.

Khốc Tử ngẩng đầu hưng phấn sủa gâu gâu.

Cố Dã nhìn hai nhỏ một chó ở trước mặt, bất lực.

~ Spoil chương sau~

<< Cố Dã đặt Uke lên trên giường, nói với Dung Huyền "Ngồi lên trên giường ấy"

Dung Huyền ngồi xuống bên cạnh Uke.

Còn Kevin bị Cố Dĩ nhấn tâm nhốt ở bên ngoài cửa. Mặc kệ nó khóc kêu thảm thiết như thế nào anh cũng không mủi lòng. Cuối cùng, Kevin bị mẹ mình ôm đi.>>

= = =

Cải: Các cô mà thấy lỗi chính tả hoặc câu cú chưa được hay thì cmt ở dưới để tôi sửa nhé. Yêu mọi người <3

(~ ~ ~) ~ (~ ~ ~) ~ (~ ~ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 36 🌿

Chương 36:

Biên tập: Cải

Hai đứa bé tuổi còn quá nhỏ, Cố Dĩ sợ sẽ làm bọn nó bị thương cho nên cố gắng hết sức nhẹ tay nhẹ chân, không dám trực tiếp nhắc hai đứa ra chỗ khác.

Anh hướng chị gái nói "Chị không thể lại đây đem con của chị đi sao?"

Chị gái cười tủm tủm nhìn anh, dưới chân không hề nhúc nhích, chỉ đứng một chỗ khoanh tay xem trò hay "Để bọn trẻ chào hỏi với vợ sắp cưới của em một chút"

Cháu gái nhỏ của Cố Dĩ cắn ngón tay, tò mò nhìn Dung Huyền qua màn hình điện thoại.

Người trên màn hình giống như tiên nữ trên trời vậy, ánh mắt đầy dịu dàng, trên người dường như mang theo ánh sáng.

Uke rất thích chị gái này, nhìn một hồi liền nói ra hai chữ, tuy rằng phát âm không được tròn vành rõ chữ nhưng vẫn có thể nhận ra bé đang nói "Moa , moa" (tiếng hôn ả)

Ở phía bên kia màn hình, Dung Huyền nghe thấy vậy liền mỉm cười, nói lại "Moa, moa"

Cố Dĩ nghe hai tiếng này, cảm thấy trong lòng có chút ngứa ngáy.

Tuy rằng Dung Huyền đang nói chuyện với cháu gái nhỏ của anh nhưng trẻ nhỏ mà, làm sao hiểu được hai tiếng ấy có nghĩa là gì, vậy nên chỉ bằng cứ để anh đứng ra thay cháu gái nhận lấy vậy.

Coi như là Dung Huyền đang nói 'moa moa' với anh.

Tưởng tượng như vậy, trong lòng đột nhiên có chút ngọt ngào.

Cháu trai cùng cháu gái nhỏ còn có một con Samoyed thi nhau chứng tỏ cảm giác tồn tại của bản thân, không hề có chỗ dành cho anh.

Cố Dĩ không còn cách nào khác, chỉ có thể để điện thoại đứng cố định ở trên giá để TV, sau đó tay trái ôm Kevin, tay phải ôm Uke.

Uke cảm thấy tư thế này khá vui, cho rằng Cố Dĩ đang chơi với bé, liên tục cười khanh khách.

Không có ba cái bóng đèn che ở trước mặt, tầm nhìn lập tức trở nên thoáng đãng hơn không ít. Khốc Tử đi xung quanh Cố Dĩ vài vòng, sau đó ngoan ngoãn nằm sấp xuống dưới chân anh.

Dung Huyền cuối cùng cũng nhìn thấy được mặt của Cố Dĩ,

Có thể là do gần đây huấn luyện vất vả, mặt anh lại gầy đi một ít, ngũ quan cũng bởi vậy mà càng thêm rõ ràng.

Dường như đẹp trai hơn.

Cố Dĩ chủ động giới thiệu "Đây là cháu trai, cháu gái anh, ngày thường đều ở nước ngoài, ăn tết mới trở về"

Dung Huyền nghiêng đầu nhìn, thật lòng nói "Hai bé rất đáng yêu"

Cố Dĩ ho khẽ một tiếng "Em cũng rất đáng yêu"

Kevin ở bên cạnh dùng tiếng Trung không được thuần thục lắm của mình nói "Chị cũng rất đáng yêu"

Chị gái Cố Dĩ ở bên cạnh nhìn thấy vậy cảm thấy cực kỳ buồn cười, nhin không được mà bật cười thành tiếng.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy bộ dáng ấu trĩ của em trai mình.

Trước kia thì tung hoành ngang dọc, không ai có thể cản nổi nó, hiện tại thì khắc tinh xuất hiện rồi, nó còn có thể làm càn được nữa sao? Cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn chịu trói thôi.

Chị gái chủ động nói "Ngày mai là mừng một tết, hay là em đón vợ sắp cưới đến nhà chơi? Mọi người cùng nhau gặp mặt, hơn nữa lần trước tiệc đính hôn của em chị không kịp trở về tham dự cho nên chưa được nhìn thấy mặt của cô gái nhỏ đâu"

Chị gái đứng cách Cố Dĩ không xa, giọng nói cũng không nhỏ cho nên Dung Huyền ở đầu dây bên kia có thể nghe thấy rõ ràng.

Cố Dĩ hỏi cô "Ngày mai em có rảnh không? Chị của anh còn chưa được nhìn thấy em bao giờ"

Chị gái Cố Dĩ tiến lại gần, giọng nói càng thêm rõ ràng mà truyền đến đầu dây bên kia "Đến đây đi, mừng ba chị lại phải về nước rồi"

Cố Dĩ đem cháu trai cùng cháu gái sát lại gần màn hình điện thoại. Anh biết Dung Huyền thích hai đứa cháu của mình, ánh mắt của cô nói với anh như vậy.

Tuy rằng ban đầu anh ghét bỏ hai đứa cháu làm vướng chân nhưng hiện tại lại cảm thấy có hai đứa ở bên cạnh cũng không tồi, ít nhất còn có chỗ hữu dụng.

Cố Dã trực tiếp lợi dụng cháu ruột của mình "Em không muốn đến thăm bọn nhỏ sao?"

Hai đứa trẻ nghe không hiểu Cố Dã đang nói gì nhưng cực kỳ ăn ý mà nhìn Dung Huyền cười hở răng.

Dung Huyền nhìn nụ cười thuần khiết của hai đứa, không kịp phản ứng lại đã đáp ứng lời mời của Cố Dã.

....

Ngày hôm sau, Cố Dã từ sáng sớm đã đi đón Dung Huyền.

Lúc Dung Huyền đi đến nhà họ Cố, đồng hồ mới điểm 9 giờ.

Cô chúc năm mới ba mẹ Cố sau đó nhận được hai phong bao lì xì, ngay cả chị gái cùng anh rể của Cố Dã cũng lì xì cho cô.

Cô cũng nhanh chóng đem hai bao lì xì đã chuẩn bị từ trước đưa cho cháu trai cùng cháu gái của Cố Dã.

Hai đứa nhỏ cũng rất thích Dung Huyền, vừa thấy cô đến là bám dính lấy cô, mỗi người một bên đùi, không để chừa chút vị trí nào cho Cố Dã.

Cố Dã trong lòng vừa bất lực lại vừa vui sướng.

Bất lực là bởi anh muốn đến gần Dung Huyền nhưng lại bị hai đứa trẻ ranh này ngăn cản. Vui sướng là bởi vì người nhà của anh thích Dung Huyền, sau khi biết cô có thể lại một lần nữa mở miệng nói chuyện, ba mẹ anh đều tỏ vẻ cực kỳ vui mừng.

Tuy rằng bọn họ thông cảm với tình cảnh của Dung Huyền nhưng con dâu tương lai có thể mở miệng nói chuyện đương nhiên là không gì có thể tốt hơn, đây là một chuyện vui lớn.

Mẹ Cố nói trưa nay sẽ làm thêm vài món nữa để ăn mừng chuyện này.

Cố Dã khom lưng, bế Uke lên, sau đó tự nhiên mà cầm lấy tay Dung Huyền "Đi lên phòng anh đi"

Phòng của Cố Dã rất đơn giản, có giường, máy tính bàn, ghế chuyên dùng để chơi game, tủ quần áo. Cả căn phòng được trang trí theo hai màu chủ đạo là đen và trắng, nhìn qua sạch sẽ, gọn gàng.

Cố Dã đặt Uke lên trên giường, sau đó nói với Dung Huyền "Em ngồi lên giường đi"

Còn Kevin thì bị Cố Dã nhả tâm nhốt ở bên ngoài cửa. Mặc kệ nó ở bên ngoài khóc lóc đập cửa như thế nào đi chẳng nữa thì anh cũng không chút mủi lòng. Cuối cùng Kevin bị chị gái Cố Dã bế đi.

Uke ở trên giường bò tới bò lui, Dung Huyền sợ bé bị ngã bèn ôm Uke vào lòng. Sau khi được Dung Huyền ôm, Uke ngoan ngoãn ngồi im, mở to đôi mắt đen lóng lánh nhìn xung quanh.

Cố Dã nhìn hai tiên nữ một lớn một nhỏ đều đang nhìn chăm chăm mình, hiếm khi cảm thấy không được tự nhiên.

Đương nhiên là Uke nhìn chăm chăm không khiến anh có cảm giác gì, chủ yếu là do Dung Huyền mới có thể khiến cả người anh mất tự nhiên.

Anh mở máy tính ra, chuẩn bị livestream một chút.

Là thành viên của chiến đội, anh đương nhiên có nhiệm vụ phải livestream.

Tuy rằng anh không thích livestream lắm, cũng không thích đọc mấy comment cổ vũ cùng hò hét của fan hâm mộ, cũng không thích mở camera

nhưng không còn cách nào khác, mọi người đều như vậy, anh cũng không thể khiến mình trở thành ngoại lệ được.

Máy tính của Cố Dĩ là loại cấu hình cao cho nên khởi động máy rất nhanh.

Anh thuận thực mở phòng livestream ra, chuẩn bị camera cùng game.

Anh chỉ mới mở phòng được có một hai phút mà đã có không ít người vào xem.

Đa số đều là fan nữ bị gương mặt điển trai của Cố Dĩ hấp dẫn.

Thật ra Dung Huyền cùng Uke đều không có bị camera quay đến. Cố Dĩ cũng không muốn bọn họ bị mọi người phát hiện nhưng fan nữ trong phòng phát sóng mắt sáng như sao, chỉ một chút chi tiết nhỏ cũng có thể bị bọn họ phát hiện ra.

"Chồng ơi, sao phía sau anh lại có góc áo của ai thế?"

"Lại còn là màu hồng nhạt, mạnh dạn đoán là nữ"

"Dĩ Thần, trong phòng anh có con gái?!!!!"

"Chồng ơi, hãy nói đó là họ hàng thân thích nhà anh đến chơi trong đợt tết đi mà"

Cố Dĩ ngày thường rất ít khi giao lưu với người xem nhưng không hiểu sao mấy người đó đều thích bộ dáng lạnh lùng, cool ngầu này của anh.

Bởi vì hôm nay có Dung Huyền ở bên cạnh, tâm trạng của Cố Dĩ rất tốt cho nên liền tốt tính mà trả lời người xem.

"Đừng có mà gọi tôi là chồng nữa, tôi có vợ sắp cưới rồi"

"Phía sau tôi chính là vợ sắp cưới của tôi, cô ấy hiện tại đang ngồi xem tôi chơi game"

Lời này của Cố Dã vừa dứt, dưới khu bình luận liền bùng nổ.

"Cậu không phải mới có 18 tuổi thôi sao? Sao đã có vợ sắp cưới rồi?"

"Tôi vẫn luôn tưởng cái nhẫn mà cậu đeo trên tay là đeo chơi"

"Fuck, mười tám tuổi đã có vợ sắp cưới, cậu đùa tôi à?"

"Không, em không tin, em không tin!"

"Các chị em, thật ra trước kia Dã Thần từng nói cậu ấy có vợ sắp cưới, nhưng mà mọi người đều coi như đó là lời nói đùa, không ai tin là thật"

"Không nghĩ tới Dã Thần còn nhỏ như vậy đã là hoa đã có chủ"

Cố Dã vừa chơi game, vừa chọn một vài câu hỏi dưới khu bình luận để trả lời.

"Muốn gặp cô ấy? Hiện tại thì không được, sẽ làm ảnh hưởng đến đời tư của cô"

"Cô ấy có đẹp không? Trong lòng tôi cô ấy là người con gái xinh đẹp nhất"

"Bên nhau bao lâu rồi? Bọn tôi ở bên nhau được hai tháng"

"Muốn nghe giọng cô ấy? Không được, giọng cô ấy chỉ có tôi được nghe"

"Được rồi, tạm thời như vậy đi, tôi ăn gà^[1] xong rồi nói tiếp"

[1] Ăn gà: Khi trở thành người sống sót cuối cùng trong một trận chiến của PUBG (Player Unknown's Battle grounds) người chơi sẽ nhận được

dòng chữ "Winner winner chicken dinner" như một sự công nhận cho chiến thắng của bản thân. (theo: PUBG360.vn)

Uke lúc này nhin không được mà cười rộ lên.

Vừa nghe thấy tiếng trẻ con, dưới khu bình luận lại tiếp tục bùng nổ.

"Hình như tôi nghe thấy giọng trẻ con, theo phán đoán sơ bộ thì tuổi đứa bé này còn khá nhỏ"

"Dã Thần, đừng nói với chúng tôi rằng anh đã có con rồi đấy nhé!"

"Là con của anh cùng vợ sắp cưới ư?"

"Đừng! Tôi không tin"

Cố Dã đương nhiên là nhìn thấy được đồng bình luận này, anh tặc lưỡi một tiếng, không nói gì.

Anh tạm thời ẩn khu bình luận đi, chuyên tâm đánh game.

Dùng súng kar98k[2] bắn chết một đứa , anh đột nhiên cảm thấy nếu anh và Dung Huyền thật sự có một đứa con, dường như cũng không tồi nhỉ? Nghĩ đến đây, tim anh ngứa đến lợi hại. Muốn sinh con thì phải như vậy, như vậy ..... ngừng, ngừng! Anh còn đang livestream, không thể suy nghĩ linh tinh được, nếu còn nghĩ tiếp thì sẽ xảy ra chuyện mất.

[2] Súng Kar98k : Súng trường Karabiner 98 kurz, thường được gọi tắt là K98, K98k hay Kar98, Kar98k là một loại súng trường không tự động, lên đạn từng viên được sản xuất bởi nhà máy Mauser. K98 đồng thời cũng là một cây súng trường hot trong game PUBG (theo : Wikipedia + google)

~Spoil chương sau~

<< Cô lấy ra từ trong túi một đồng kẹo sau đó chọn ra viên kẹo hình con thỏ trắng mà mình thích nhất. Dung Huyền bóc vỏ kẹo, đưa tới bên miệng Cố Dã "Kẹo"

Cố Dã ngậy người một lúc sau đó khước miệng cong lên, thuận theo má há miệng cắn lấy viên kẹo mà cô đưa tới>>

= = =

Cải: Mấy cái thuật ngữ về game ở trên ấy, ai thấy có chỗ nào không đúng thì cmt ở dưới nhé chứ thật lòng tôi không có chơi mấy cái game sinh tồn với đối kháng nên tôi không hiểu lắm.

(~ ▯ ▽ ▯) ~ (~ ▯ ▽ ▯) ~ (~ ▯ ▽ ▯) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 37 🌿

Chương 37:

Biên tập: Cải

Lúc Cố Dã chơi game, Dung Huyền ngồi chơi với Uke.

Uke mở to đôi mắt nhỏ, nhếch miệng nói 'moa moa' với cô.

Trẻ con không biết nói nhiều từ lắm, hơn nữa Uke ở nước ngoài nhiều năm nên càng biết ít tiếng Trung, nói đi lại nói cũng chỉ biết nói hai tiếng 'moa moa'.

Dung Huyền cố ý trêu bé, bế Uke lại gần, hôn một cái thật kêu lên mặt bé.

Nghe thấy tiếng 'moa moa' vang lên, tay Cố Dã run một cái, bắn một phát súng. Sau đó bởi vì phát súng này mà vị trí của anh bị đối thủ phát hiện, ngay lập tức bị giết chết.

Tuy rằng khu bình luận bị ẩn nhưng camera còn chưa tắt, mọi người trong phòng livestream vẫn có thể nghe thấy tiếng vang phát ra từ chỗ Cố Dã.

"Hình như tôi nghe thấy tiếng con gái nói 'moa moa', là đang 'moa moa' với Dã Thần sao?"

"Chắc là vậy, nếu không thì làm sao Dã Thần có thể làm ra hành động sai lầm như vậy?"

"Lỗi sai vừa rồi hình như là do tay run?"

"Chắc chắn là tay run nhưng không biết là chân có run không?"

"Có tên biến thái ở trong phòng livestream, tôi muốn report!"

"Thật ghen tỵ! Vì sao cứ phải cùng bạn gái rải thức ăn cho chó chứ! Thật sự là chịu hết nổi mà!"

"Tôi cũng cảm thấy chua lòm[1], giống như ăn hết cả quả chanh vậy"

[1] Ghen tỵ = ăn dấm= chua

Bởi vì nhân vật chết cho nên Cố Dĩ lúc này không có rảnh xem khu bình luận.

Fan hâm mộ điên cuồng bình luận nhưng Cố Dĩ vẫn tinh mắt đọc kịp vài cái.

Nhìn thấy cái bình luận kia, anh có chút ghen tỵ, nói "Mấy người ghen tỵ cái gì mà ghen tỵ? Người ghen tỵ là tôi mới đúng , tôi còn chưa được 'moa moa' đâu"

"Ha ha ha ha cười chết tôi rồi[2], không biết vì sao đột nhiên rất muốn cười"

[2] Nguyên văn là 'Xswl' (viết tắt của 笑死我了/ Xiào sǐ wǒle) nghĩa là cười chết tôi rồi.

"Đừng đừng đừng, con trai, con đừng như vậy, mẹ thật sự không quen"

"Wild , hình tượng từ trước đến nay của cậu không phải là một chàng công tử đẹp trai nhà giàu đầy lạnh lùng sao? Tình huống hiện tại là sao vậy? Sao đột nhiên lại biến thành một đứa trẻ đáng thương, đang tủi thân vì không được ăn kẹo vậy?"

"Wild, cậu OOC rồi[3]! Cậu không cần hình tượng nữa sao?"

[3] OOC: Out of Character.

"A a a a, thì ra Dã Thần khi ở bên cạnh vợ sắp cưới lại đáng yêu đến vậy. Tôi trước nay vẫn cho rằng cậu lạnh lùng lắm, tôi xin lỗi, thì ra từ trước đến nay tôi đã hiểu nhầm cậu rồi!"

"Ha ha ha, nếu không phải đang 'moa moa' với Dã Thần, vậy hẳn là đang 'moa moa' với đứa bé kia rồi?"

"Cho nên hiện tại Wild đang ghen tỵ với đứa bé kia sao?"

"Đáng vẻ lúc ghen của cậu thật là đáng yêu"

Dung Huyền ôm Uke, trên mặt có chút mờ mịt không hiểu. Câu nói vừa rồi của Cố Dã cô đương nhiên cũng nghe thấy, cho nên anh vừa rồi là đang muốn cô 'moa moa' anh sao?

Cố Dã ho khẽ một tiếng, không tiếp tục để ý đến đồng bình luận nữa, trực tiếp bắt đầu ván chơi mới.

Bởi vì Dung Huyền đang ở đây cho nên lần này livestream cực kỳ đông vui, đột phá mốc hai triệu lượt xem.

Càng ngày càng có nhiều người tham gia vào trong phòng livestream.

"Nghe nói nơi này có kẹo để ăn?"

"Kẹo đâu? Sao còn chưa phát vậy?"

"Tôi tới để ăn đường, nhanh lên, tôi chờ không nổi nữa rồi"

"Tôi ra lệnh cho mấy người, nhanh chóng phát đường đi"

Cố Dã vốn định nghiêm túc chơi game nhưng dưới tình huống hiện tại, anh thật sự không có cách nào tập trung được cho nên dứt khoát liền ngồi trả lời bình luận.

Sau đó, anh lại lựa chỗ camera không quay đến bắt đầu làm bậy.

Cố Dã quay người lại, vẻ mặt vô tội xòe tay về phía Dung Huyền "Bọn họ nói muốn ăn kẹo"

Dung Huyền chớp chớp mắt, kẹo?

Trong mấy ngày tết, trong túi Dung Huyền lúc nào cũng có bao lì xì và kẹo. Hôm qua ông ngoại còn đút một đồng kẹo vào trong túi cô. Sáng nay cô mặc quần áo mới ông ngoại lại nhét thêm một đồng nữa, cho nên trong túi cô hiện tại có rất nhiều kẹo.

Nhưng mà, bọn họ ăn kiểu gì?

Cố Dã tặc lưỡi một cái "Anh cũng muốn ăn kẹo" Bọn họ đến đòi ăn kẹo nhưng vấn đề là đến chính anh còn chưa được ăn, sao lại phải phát cho bọn họ chứ?

Dung Huyền suy nghĩ một hồi, mấy người xem livestream khẳng định là không có cách nào để ăn nhưng nếu Cố Dã muốn ăn .....

Cô lấy ra từ trong túi một đồng kẹo sau đó chọn lấy viên kẹo hình con thỏ trắng mà mình thích nhất. Dung Huyền bóc lớp vỏ giấy ra sau đó đưa đến bên miệng Cố Dã "Kẹo"

Cố Dã ngậy ra một lúc sau đó cong môi, há miệng dùng răng cắn lấy viên kẹo hình con thỏ trắng vào miệng.

"A a a a, tôi nhìn thấy tay của con gái!!! Thật là trắng, thật là nhỏ! Đoán chừng là một chị gái xinh đẹp!"

"Ha ha, quả nhiên là có kẹo!"

"Kẹo này thật là ngọt"

"Mùng một phát đường, quả là một người có lương tâm"

"Về sau tôi sẽ ăn vạ ở cái phòng phát sóng này để hưởng ké chút ngọt ngào"

Cố Dã được Dung Huyền đút kẹo ở trước mặt mọi người, tâm trạng rất tốt, quay đầu lại vừa nhai kẹo vừa đọc bình luận.

Trong miệng anh tràn đầy vị sữa thơm ngọt.

Anh cười một cái, nói "Như vậy đi, hôm nay tôi vui cho nên sẽ tung 8 bao lì xì trị giá 188 tệ"

Thông thường, người tham gia tranh giải chỉ cần chú ý cộng thêm bình luận là được nhưng phòng livestream của Cố Dã lại đi theo hướng khác.

Mấy người khác khi livestream trước khi công bố luật chơi sẽ nói mấy câu "Coi như phát lộc đầu năm" , "Chỉ cần chú ý là có thể rút thăm trúng thưởng" nhưng còn Cố Dã chỉ đơn giản mà đánh ba kí tự "G&R"

Ba cái ký tự này mang ý nghĩa gì không cần nói cũng biết,

Nháy mắt, dưới khu bình luận tất cả đều là 'G&R'

Thình thoảng lại xuất hiện một vài comment nghi ngờ.

"Họ của vợ sắp cưới của Dã Thần bắt đầu bằng chữ r?"

"Họ nào mà có mở đầu bằng chữ R? Dung? Nhậm?"

"Quan tâm nhiều làm gì, ăn đường là được rồi"

Dung Huyền cúi đầu bón chocolate cho Uke. Cô không dám cho bé ăn quá nhiều chocolate , chỉ dám cho ăn một chút xíu coi như là nếm thử.

Sau khi bón xong cho Uke, cô lách điện thoại nhìn thoáng qua chỗ tin nhắn.

Tết đến, cô nhận được rất nhiều tin nhắn cho nên cô định tập trung trả lời một mạch tất cả.

Có rất nhiều tin nhắn chúc mừng năm mới của các bạn trong lớp cùng với người thân.

Trong đám tin nhắn chúc mừng năm mới có một cái tin nhắn có vẻ cực kỳ không hài hòa.

"Dung Huyền đúng không? Tôi là con trai ngoài giá thú của ba chị. Tôi tên là Dung Trần, năm nay 17 tuổi. Nếu như chị rảnh thì chúng ta tìm một nơi nào đó ngồi nói chuyện?"

Sau khi Dung Huyền đọc được tin nhắn này, phản ứng đầu tiên không phải là cảm thấy tin nhắn này là tin lừa đảo. Trên thực tế, cô tin chuyện này là sự thật.

Đối phương nói cậu ta hiện tại 17, nhỏ hơn cô một tuổi.

Nói cách khác, Kỷ Ngưng cũng chỉ là một trong số đông mấy bà nhân tình của Dung Diệu mà thôi. Chẳng qua Kỷ Ngưng khá thông minh cho nên thành công trở thành bà Dung, còn những người khác hẳn là đã bị Dung Diệu đuổi đi.

Con ngoài giá thú chỉ có được tên họ, còn thân phận thì lại không được thừa nhận.

Trách không được Kỷ Ngưng nhiều năm như vậy dưới gối chỉ có một mình Dung Di mà Dung Diệu chưa từng mở miệng trách cứ bà ta.

Thật lâu trước kia, Kỷ Ngưng còn ở trước mặt cô khoe khoang, nói mấy năm nay bà ta rất muốn sinh cho Dung Diệu thêm một đứa con trai nhưng Dung Diệu nói con cái là cái duyên cái phận, không cần vội vàng, bảo bà ta hiện tại sức khỏe của bà ta mới là điều quan trọng nhất.

Thật đúng là con mẹ nó không vội.

Thì ra ba cô sớm đã có được một thằng con trai ở bên ngoài cho nên việc Kỷ Ngưng có sinh được con trai hay không ông ta không thèm quan tâm. Thật ra Kỷ Ngưng vẫn luôn mong đợi có thể có được một đứa con trai để củng cố địa vị của bà ta nhưng bà ta lúc không danh không phận ở bên Dung Diệu đã phá thai quá nhiều lần, việc sinh Dung Di đã cực kỳ khó khăn chứ đừng nói đến việc sinh thêm đứa nữa.

Dung Huyền suy nghĩ một lát , nhả lại "Tôi với cậu thì có cái gì mà nói?"

"Nghe nói quan hệ giữa chị cùng với mẹ kế và chị kế không mấy hòa hợp, chúng ta có thể hợp tác với nhau. Sự xuất hiện của tôi tuyệt đối sẽ trở thành một sự đả kích mạnh mẽ đối với mẹ con Kỷ Ngưng"

Lời này của Dung Trần quá mức già dặn, lời đời. Trên thực tế, những đứa trẻ như cậu ta thường thì sẽ trưởng thành hơn những người đồng trang lứa.

Dung Huyền trả lời "Cho nên?"

"Chị có muốn hợp tác với tôi không? Chuyện này tuyệt đối sẽ không có hại đối với chị"

Dung Huyền thực sự không muốn bị cuốn vào trong cuộc chiến của bọn họ.

Không muốn cũng không cần thiết.

Bọn họ muốn đấu thì cứ tự mình đấu đi.

Dung Huyền nhả lại "Không muốn, mặc kệ cậu muốn làm gì, tôi cũng sẽ không tham dự"

Sau khi tỏ rõ thái độ của bản thân, Dung Huyền đem số điện thoại của Dung Trần cho vào sổ đen.

Trong truyện không hề đề cập đến người con ngoài giá thú này của Dung Diệu. Nếu hôm nay Dung Trần không chủ động liên lạc với cô thì Dung Huyền thật sự sẽ không biết thì ra Dung Diệu ở bên ngoài lại có một đứa con trai lớn như vậy.

Dung Huyền có dự cảm, nhà họ Dung chuẩn bị loạn rồi.

.....

Dung Huyền ở nhà họ Cố ăn bữa cơm trưa đầu năm mới.

Món ăn rất phong phú. Hôm nay, cô lần đầu tiên nhìn thấy con trai thứ hai nhà họ Cố, học bá Cố Nghiêu Chi.

Anh nhìn qua lịch sự lại tuấn tú, mắt đeo một cái mắt kính, có chút khiêm lời, đại đa số thời gian đều cực kỳ yên lặng.

Anh với Cố Dĩ giống nhau đến năm phần, nhưng Cố Nghiêu Chi nhiều hơn hai phần nhả nhặn, thiếu đi hai phần ngang tàng, cũng coi như là một anh chàng đẹp trai.

Bữa tối đầu năm , dựa theo lệ thường thì họ hàng thân thích nhà họ Dung sẽ cùng nhau ăn một bữa cơm. Năm nay cũng không ngoại lệ cho nên đến bữa cơm tối Dung Huyền phải về nhà.

Cô cảm thấy bữa tối nay hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cố Dĩ sau khi đưa Dung Huyền về nhà , mặt dày nói muốn ở lại ăn cơm tối.

Dung Diệu tất nhiên là vui vẻ mời Cố Dĩ ở lại cùng nhau ăn bữa cơm. Dung Huyền trầm mặc hai giây, hy vọng chút nữa dùng bữa Dung Diệu vẫn có thể duy trì được nụ cười này.

Dung Huyền cũng không định làm cái gì. Mẹ con Kỷ Ngưng ác độc, khắc nghiệt, đối xử với nguyên thân không tốt, nếu như có thêm một người đối đầu với bọn họ thì đối với cô là một chuyện tốt. Có điều, sự bình yên của nhà họ Dung chỉ sợ sẽ một đi không trở lại.

Họ hàng hôm nay đến đều là thân thích bên nhà Dung Diệu. Ông bà nội của Dung Huyền đã sớm qua đời nhưng vẫn còn bác cả, cô hai và cô ba.

Cho nên hôm nay mấy cô dì chú bác đến cực kỳ nhiều, trong nhà bày ba bàn tiệc mới ngồi đủ.

Lúc ăn cơm tối, người giúp việc vừa mới bưng món đầu tiên lên, bên ngoài đã truyền đến tiếng chuông cửa. Ngày thường trong biệt thự nhà họ Dung chỉ có một người giúp việc nhưng ngày tết việc nhiều cho nên thuê thêm vài người nữa đến giúp đỡ.

Một dì giúp việc lau tạm tay, chạy đi mở cửa.

Một lát sau, người giúp việc mặt đầy vẻ mất tự nhiên đi vào. Dung Diệu thấy vậy bèn hỏi "Ai tới vậy?"

Dì giúp việc do dự hồi lâu không nói.

Dung Huyền nhìn thấy vẻ mặt này của dì giúp việc liền đoán được người tới là ai.

Việc Dung Trần liên lạc, ngỏ lời muốn hợp tác với cô cho thấy cậu ta không vô dụng chút nào cho nên việc hôm nay cậu ta trực tiếp đến tận biệt thự nhà họ Dung, Dung Huyền không hề cảm thấy bất ngờ.

Người tới hôm nay đều là họ hàng thân thích nhà họ Dung, nếu cậu ta muốn nói rõ thân phận của bản thân thì hôm nay không thể nghi ngờ chính là một cơ hội tốt.

Dì giúp việc bất an xoa xoa tay "Cậu ta ....."

Dung Diệu không kiên nhẫn mà nhíu mày "Ai? Rốt cuộc là ai?"

Dì giúp việc do dự một hồi, không biết có nên nói thẳng ra trước mặt mọi người hay không. Mấy người trong nhà sau khi phát hiện tình huống có chỗ không đúng liền buông ly rượu trong tay uống, sôi nổi lên tiếng.

"Ai tới vậy?"

"Có phải là con trai của cậu ba không?"

"Có thể lắm, hẳn là định mang đến cho chúng ta một cái kinh hỉ!"

"Tốt nhất là con trai cậu ba mang theo bạn gái đến, điều đó mới thật sự là kinh hỉ"

"Ha ha ha"

Một đám người nói nói cười cười, bầu không khí cực kỳ hòa hợp.

Đúng lúc này, Dung Trần chậm rãi bước ra từ phía sau dì giúp việc.

Trên người cậu ta đều là hàng via hè giá rẻ. Đôi giày trên chân đoán chừng chỉ tầm mấy chục tệ mua ở hàng bán sỉ ven đường.

Bộ dạng của cậu ta cực kỳ không phù hợp với hoàn cảnh hiện tại. Mấy người đang ngồi ăn đều khoác lên mình tây trang, váy áo lộng lẫy, không có mấy ai ăn mặc khó coi như cậu ta.

Có điều bộ dáng của Dung Trần không tệ, cậu ta đứng thẳng người, khuôn mặt không tự ti cũng không kiêu ngạo, dường như hoàn toàn không nhận thấy sự khác biệt giữa bản thân và những người xung quanh.

Cậu ta không nói nhiều lời vô nghĩa mà vào thẳng chủ đề chính "Ba, con là Dung Trần, ba còn nhớ con không?"

Lời này của Dung Trần vừa nói ra giống như là sấm sét xuất hiện đột ngột vậy, ngoại trừ Dung Huyền cùng Cố Dĩ, tất cả mọi người còn lại đều lâm vào trạng thái khiếp sợ không thôi.

Ba?

Cậu ta gọi ai là ba vậy?

Dung Diệu không thể tin nổi, hỏi "Cậu nói cái gì vậy? Cậu gọi ai là ba?"

Khuôn mặt cực kỳ giống Dung Diệu của Dung Trần hiện lên ý cười "Con gọi ba là ba. Ba, mẹ con là Trương Mỹ Lệ, con năm nay mười bảy tuổi. Cái tên Dung Trần này là chính tay ba đặt cho con đấy, ba, ba có còn nhớ không?"

Dung Diệu còn chưa kịp phản ứng lại, Kỷ Ngưng đã cuồn loạn hét lên "Không thể nào! Dung Diệu, ông mau nói chuyện này không phải là sự thật đi! Cậu ta đang nói dối, có đúng hay không?"

Dung Di choáng váng, không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể ngây ngốc đứng yên tại chỗ nhìn mẹ mình nổi điên.

Mẹ cô ta ngày thường là một người ưu nhã, luôn cố gắng duy trì hình tượng phu nhân nhà giàu của bản thân nhưng hiện tại lại giống như bà điên mà điên cuồng hò hét.

Dung Trần không hổ là người có dũng khí một mình đi đến biệt thự nhà họ Dung. Nghe thấy Kỷ Ngưng nói vậy, cậu ta bình tĩnh nói thẳng "Nếu còn nghi ngờ về thân phận của tôi, vậy thì chỉ cần các người muốn, tôi có thể cùng các người đi đến bệnh viện kiểm tra DNA"

Trong trường hợp này mà dám nói những lời như vậy thì hoặc là đùa ngốc, hoặc là chuyện này chính là sự thật.

Thật rõ ràng, Dung Trần không phải là một thằng ngốc.

Cậu ta có bản lĩnh một mình đi tới biệt thự nhà họ Dung, điều này chứng minh cậu ta là người có đầu óc.

Dung Diệu xoa xoa chỗ giữa hai chân mày, trong đầu loạn thành một đống. Nếu như hiện tại chỉ có một mình ông ta ở đây thì còn được nhưng cố tình hiện tại ở trong nhà lại đang có rất nhiều người, cho dù ông ta có muốn dìm chuyện này xuống cũng không được.

"Cậu cứ từ từ, hay là đợi chút nữa chúng ta lại nói tiếp?"

Dung Trần lắc đầu, cúi đầu nói "Ba, mẹ con vừa qua đời tháng trước. Trước khi chết mẹ mới nói cho con biết ba ruột của con là ai. Con ..... thật sự là không còn cách nào khác"

Huyệt thái dương của Dung Diệu giật liên tục. Bản thân có con riêng bên ngoài hay không ông ta đương nhiên biết rõ, thậm chí mỗi tháng ông ta đều gửi cho bọn chúng một khoản tiền để tiêu xài. Ông ta vốn là người có tư

tưởng truyền thống, tài sản của ông ta nhất định phải do con trai ông ta kế thừa nhưng trong đám con trai đó không hề có Dung Trần.

Dung Trần xuất hiện là chuyện mà ông ta không hề ngờ tới. Có điều, sau khi Dung Trần nhắc đến cái tên Trương Mỹ Lệ, ông ta đột nhiên nghĩ tới rất nhiều năm trước, trong một chuyến công tác, ông ta đã từng quan hệ với một nữ tiếp viên hàng không. Ông ta cùng nữ tiếp viên kia ở bên nhau nửa năm, trong lúc tình nồng ý mật, cũng có lúc bọn họ nói đùa về chuyện tương lai.

Nếu tương lai bọn họ có con, con trai sẽ đặt tên là Dung Trần. Nhưng có trời làm chứng, những lời nói khi đó của ông ta đều là mấy lời đường mật, trêu đùa lúc tình nồng, ai mà ngờ được Trương Mỹ Lệ kia lại thật sự sinh ra một đứa con trai?

"Cậu ...."

Dung Diệu vừa mới nói một chữ, Dung Trần liền bày ra vẻ mặt mất mát, hỏi "Ba, con về sau ....nên làm sao đây?"

Giọng nói của Kỷ Ngưng vang lên đầy bén nhọn "Cậu cút cho tôi! Nơi này không chào đón cậu! Cậu có ra sao thì liên quan gì đến chúng tôi?"

Đáy mắt Dung Trần hiện qua một tia trào phúng nhưng sau khi ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy vẻ mờ mịt, luống cuống "Nhưng mà, ông ấy là ba tôi mà, sao lại có thể mặc kệ tôi được?"

"Không phải! Ông ấy không phải là ba của cậu! Cậu nói bậy!"

Hình tượng ngày thường của Kỷ Ngưng hoàn toàn biến mất, ánh mắt nhìn Dung Trần đầy vẻ oán hận.

Dung Huyền thật ra có thể hiểu được tâm trạng hiện tại của Kỷ Ngưng. Lời nói trước giờ của bà ta luôn cố ý, vô tình mà nhắm vào Lục Nguyệt,

cũng chính là mẹ ruột của nguyên thân.

Kỷ Ngưng vẫn luôn cho rằng bản thân chính là người chiến thắng, thắng Lục Nguyệt, thành công gả cho Dung Diệu, trở thành bà Dung.

Nhưng hôm nay Dung Trần xuất hiện khiến bà ta hiểu được, thật ra bà ta không phải là kẻ thắng cuộc như bà ta vẫn nghĩ, bà ta vẫn luôn bị Dung Diệu lừa gạt.

Bà ta thật ra không hề khác gì Lục Nguyệt cả. Sau khi nhận thức được điều này, trái tim bà ta không đóng băng mới là lạ.

Dung Di đứng một bên đã sợ đến mức rụt cả cổ.

Cô ta nhìn Dung Trần, rồi lại nhìn Dung Diệu cùng Kỷ Ngưng.

Đêm nay không phải là đêm họ hàng thân thích cùng nhau tụ hội sao?

Thời gian này hàng năm là ngày mà cô ta cảm thấy vui vẻ nhất.

Cô ta sẽ khoác lên mình áo quần xúng xính, khoe khoang sự giàu sang của bản thân với đám chị em họ, tận hưởng ánh mắt đầy hâm mộ của bọn họ.

Nhưng vì sao tình huống hiện tại lại biến thành cái dạng này?

Cuối cùng, Dung Diệu gọi Dung Trần cùng ông ta đi lên thư phòng. Sau khi nam chủ nhân rời đi, bữa cơm tất niên cứ như vậy mà kết thúc.

Về mặt Kỷ Ngưng đầy âm trầm, căn bản không còn tâm trạng quan tâm đến những người khác.

Còn những người khác lại cảm thấy sự việc xảy ra tối nay rất thú vị, xem náo nhiệt không chê chuyện lớn mà đứng ở một bên nhỏ giọng nghị luận.

"Đứa nhỏ này đã mười bảy tuổi rồi"

"Mẹ nó vừa chết tháng trước, hiện tại cũng chỉ có thể tìm đến nương tựa ba"

"Dung Diệu trước kia chỉ có hai đứa con gái, tôi còn cảm thấy cuộc sống của ông ta còn chưa đủ viên mãn, lần này lại xuất hiện ra một đứa con trai, ông ta cuối cùng cũng coi như là có nếp có tẻ"

"Hơn nữa, tôi cảm thấy đứa nhỏ kia lớn lên rất giống Dung Diệu, không hồ là ba con. Tuy rằng không đến mức giống như cùng một khuôn đúc ra nhưng lúc hai người bọn họ đứng chung một chỗ, ai cũng có thể nhìn ra bọn họ là ba con"

"Nhưng mà cả ba đứa con đều không cùng một mẹ"

Kỷ Ngưng nghe đến đây thì thực sự không thể nghe nổi nữa. Bà ta mặt lạnh, nói "Nói đủ chưa? Nói đủ rồi thì các người có thể trở về nhà của mình được rồi!"

"Hôm nay là tối mừng một, dựa theo lệ thường thì chúng tôi có thể ở đây chơi suốt đêm"

Kỷ Ngưng không còn tâm tư để quan tâm đến đám thân thích bên này, bà ta hiện tại buồn bực đến muốn chết "Đó là dĩ vãng, năm nay khác, hiểu chưa? Các người muốn chơi thì đi tìm chỗ khác mà chơi"

Dung Diệu đang ở trong thư phòng, Kỷ Ngưng lại bày ra bộ dáng không chào đón bọn họ, đám thân thích đêm nay đã hóng hớt đủ, trong lòng cảm thấy cực kỳ thỏa mãn cho nên sau khi Kỷ Ngưng buông lời đuổi khách, bọn họ cũng liền thuận theo mà đứng lên, chuẩn bị rời đi.

"Tiểu Kỷ à, cô cũng đừng để ý quá, mẹ của đứa nhỏ kia đã mất rồi, sẽ không uy hiếp đến vị trí của cô. Dù sao cô cũng là bà Dung, vị trí này

không ai đoạt đi được đâu"

"Đúng vậy, đừng quá lo lắng"

Kỷ Ngưng bị đám người này chọc giận không chịu nổi. Đám người này mặt ngoài thì an ủi bà ta nhưng trong lòng sao lại không có ý nghĩ muốn xem kịch vui chứ?

Bà ta miễn cưỡng mỉm cười nói "Tôi biết rồi, mọi người đi đường cẩn thận, tôi không tiễn nữa"

"Được, cô tiễn chúng tôi đến đây là được rồi"

"Mấy ngày sau gặp lại"

Chờ sau khi đám họ hàng rời đi, trong phòng khách ngoại trừ Dung Huyền thì chỉ còn lại mẹ con Kỷ Ngưng cùng Cố Dĩ.

Cố Dĩ không có ý muốn rời đi.

Nhà họ Dung hiện tại rất loạn, không biết từ đâu lòi ra một đứa con riêng là Dung Trần. Trong tình cảnh như thế này, anh thật sự không yên lòng để Dung Huyền một mình ở lại nhà họ Dung.

Tuy rằng Dung Trần nhìn qua có vẻ hiền lành, vô hại nhưng Cố Dĩ biết cậu ta không hề giống như những gì cậu ta thể hiện ra bên ngoài.

Nếu không phải là một nhân vật lợi hại thì căn bản tối nay cậu ta sẽ không xuất hiện ở đây.

Kỷ Ngưng hít sâu một hơi, cố gắng đè nén sự tức giận từ sâu trong nội tâm, nói với Cố Dĩ "VẬY CẬU ...."

Cố Dĩ đứng lên, thuận tiện cũng nắm tay Dung Huyền đứng lên "Cháu đưa cô ấy đi đến nhà ông ngoại"

Kỷ Ngưng ngoài cười nhưng trong không cười nói "Sao lại đi đến nhà ông cụ Lục chứ? Hôm nay là mừng một năm mới, Dung Huyền vẫn là nên ở nhà thì hơn"

Cố Dĩ nhàn nhạt nói "Không cần đâu dù sao mọi người cũng đang có việc bận"

Nhìn thấy Cố Dĩ cùng Dung Huyền phải rời đi, Dung Di vội tiến lên vài bước.

Cô ta hiện tại cực kỳ hoảng loạn, nếu như Dung Huyền đồng ý, cô ta cũng muốn rời đi cùng bọn họ.

Nhưng rất rõ ràng, Cố Dĩ không muốn đưa cô ta đi cùng.

....

Sau khi đi ra khỏi nhà họ Dung, Dung Huyền chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Dung Trần không phải là một người đơn giản, Kỷ Ngưng nhất định sẽ không cam lòng khi có một đứa con ngoài giá thú đột nhiên xuất hiện đoạt lấy gia sản của bà ta cùng Dung Di.

Hiện tại khó có thể dự đoán kết quả sẽ như thế nào.

Vừa rồi nếu như Cố Dĩ không đề cập tới thì Dung Huyền cũng không có ý định ở lại nhà họ Dung.

Bọn họ hai phe đấu nhau là được, cô là bên thứ ba vẫn là không nên tham gia vào.

Cố Dĩ vội vã đưa ra quyết định cho nên vẫn chưa có báo trước cho tài xế.

Dung Huyền yên lặng cùng Cố Dã đứng chờ tài xế tới.

Đột nhiên Cố Dã nói "Hay là chúng ta ngồi phương tiện công cộng?"

Ngồi phương tiện công cộng? Cũng được.

Dung Huyền gật gật đầu.

Vì thế cô cùng Cố Dã hai người lần đầu ngồi lên phương tiện giao thông công cộng.

Bởi vì hôm nay là mừng một tết cho nên trên xe bus có rất ít người, chỉ thưa thớt có vài người.

Cô cùng Cố Dã ngồi xuống hàng ghế ở phía cuối xe. Nếu như bọn họ đi vào ngày bình thường khẳng định là không có chỗ mà ngồi

Dung Huyền ngoảnh đầu nhìn ánh đèn điện phát ra từ nhà dân dọc hai bên đường, bàn tay đột nhiên bị Cố Dã nắm lấy.

Cố Dã suy nghĩ một lát, nói "Hay là mấy hôm nay em cứ ở nhà ông ngoại đi, hoặc là ở nhà anh cũng được?"

Dung Huyền giật giật tay, không rút ra. Sau khi nhận ra động tác của Dung Huyền, Cố Dã càng thêm dùng sức nắm lấy tay cô.

Lòng bàn tay không ngừng truyền đến nhiệt độ ấm áp, Dung Huyền cảm thấy sững sốt, cô dường như càng ngày càng quen với sự tồn tại của Cố Dã.

Cô mím môi , nói "Tôi ở nhà ông ngoại là được rồi"

Sau khi tới nhà ông Lục, vì bản khoản đến vấn đề sức khỏe của ông Lục nên cả hai đều không chủ động đề cập đến sự tồn tại của Dung Trần.

Ông ngoại biết Dung Huyền sẽ ở nhà mình một thời gian dài liền vui sướng không thôi.

Dung Huyền cũng mỉm cười nhìn ông cụ Lục.

.....

Năm nay, nhà họ Dung cực kỳ náo nhiệt.

Bởi vì sự xuất hiện của Dung Trần, tình trạng của nhà họ Dung có thể dùng cụm từ gà bay chó sủa để hình dung. Toàn bộ giới nhà giàu xung quanh đều biết được chuyện xấu nhà họ Dung.

Mấy ngày sau Dung Huyền thậm chí còn nhận được điện thoại của Dung Di gọi đến.

Cô ta ở đầu dây bên kia khóc lóc thảm thiết.

"Dung Huyền, em trở về đi, có được không? Một mình chị thật sự chịu không nổi nữa rồi! Chị sẽ không nhắm vào em, cũng không hãm hại em nữa. Lẽ dĩ nhiên hôm đó là chị cố ý đẩy em ngã, chị biết là chị sai rồi, chị xin lỗi em, em trở về nhà có được không?"

Giọng nói của Dung Di mang theo tiếng khóc nức nở, nói chưa được mấy câu lại phải dừng lại để xì mũi.

Dung Huyền không ngờ chỉ mới có mấy ngày mà tinh thần của Dung Di đã suy sụp đến mức này.

Nhưng cô không hề cảm thấy Dung Di đáng thương.

Lúc trước khi cô ta bắt nạt nguyên thân sao lại không cảm thấy nguyên thân đáng thương?

Cho nên hiện tại cô sẽ không cảm thấy Dung Di đáng thương.

Dung Huyền rũ mắt, giọng nói cực kỳ lãnh đạm "Tôi về làm gì?"

Nói xong, Dung Huyền dứt khoát cúp máy.

Sau khi cúp điện thoại, vẻ mặt cô như có điều suy tư.

Xem ra Dung Trần này thật sự rất lợi hại, mới chỉ có hơn mười mấy ngày đã có thể khiến nhà họ Dung gà chó không yên.

Có điều bọn họ cứ tiếp tục đấu đi.

Dù sao ai cũng không phải là người tốt, Dung Huyền không hề cảm thấy thương cảm cho họ.

....

Hết tết là đến ngày khai giảng năm học mới.

Dung Huyền vừa đi vào lớp đã có rất nhiều người tiến lại gần cô.

"A a a a, Dung Huyền, cậu tham gia chương trình truyền hình à?"

"Dung Huyền, không ngờ cậu học vật lý lại giỏi đến vậy! Sau này cậu định làm nhà vật lý học sao?"

"Dung Huyền, cậu lúc trả lời câu hỏi nhìn thật là ngầu!"

"Nghe nói khi ấy còn phát sóng trực tiếp, đáng tiếc là tớ không biết! Cậu cũng khiêm tốn quá rồi, vậy mà không nói cho mọi người ở trong lớp biết"

"Cậu sau này còn tham gia chương trình truyền hình nữa không? Tớ nhất định sẽ ủng hộ cậu"

"Tớ có cảm giác, cậu nhất định sẽ nổi tiếng trên cả nước"

Bạn học xung quanh ríu rít nói không ngừng. Dung Huyền lúc này đây mới nhớ ra tập đầu tiên của chương trình đã công chiếu được vài ngày.

Tuy rằng trong khi quay tổ đạo diễn có cho phát sóng trực tiếp nhưng lượng người xem không nhiều.

Chờ đến khi chương trình được phát sóng trên TV mới càng ngày càng được nhiều người biết đến.

Dung Huyền cười "Sau này mới biết được"

Hiện tại, cô đã có thể nói chuyện một cách trôi chảy, không hề giống như mấy ngày trước, nói một câu ngắn mà phải dừng lại vài lần.

Ban đầu giọng nói của cô có phần khàn khàn, không dễ nghe nhưng cũng không quá chói tai.

Nhưng hiện tại giọng nói của cô đã trở lại bình thường.

Nghe giọng nói của Dung Huyền hiện tại tuyệt đối là một phúc lợi to lớn cho thanh khổng[4], vừa trong trẻo lại ngọt ngào.

[4] Thanh khổng: Người yêu thích âm thanh, giọng nói hay.

Nghe thấy cô mở miệng nói chuyện, ngoại trừ Mộc Tiêu cùng Đồng Nguyệt, trên gương mặt của tất cả các bạn học còn lại đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đồng Nguyệt và Mộc Tiêu là bạn tốt của Dung Huyền đương nhiên là đã sớm biết chuyện cô đã khôi phục lại giọng nói.

Mấy người còn lại trầm mặc nửa phút sau đó liên tục phát ra tiếng reo hò cực lớn.

"Cậu nói lại được rồi? Từ khi nào vậy?"

"Mẹ ơi! Giọng nói của cậu thật là êm tai"

"A a a, tớ muốn ghi lại âm thanh này để cài làm chuông báo điện thoại! Dung Huyền, giọng nói của cậu êm tai như vậy, mai sau cho dù không làm nhà vật lý học thì cũng có thể làm phát thanh viên nha"

"Thật tốt quá, cậu cuối cùng cũng có thể nói lại được rồi! Xem đám người đáng ghét kia còn có thể nói xấu cậu được nữa hay không!"

Dung Huyền không ngờ bạn học trong lớp sẽ phản ứng lớn đến vậy. Cô mỉm cười, phụ họa nói "Ừm, lại một lần nữa có thể nói chuyện, cảm giác khá tốt"

Nghe thấy Dung Huyền đáp lời mấy bạn học xung quanh đều kích động đến đỏ cả mặt.

Thật ra Dung Huyền còn chưa nghĩ kỹ xem rốt cuộc sau này bản thân sẽ làm nghề gì.

Nhưng cô nghĩ, mỗi một ngành nghề đều sẽ trải nghiệm một chút. Đời người ngắn ngủi, cô muốn trải nghiệm nhiều thứ, ví dụ như nghiên cứu học thuật, lại ví như tham gia chương trình truyền hình,... Chỉ cần là việc mà bản thân cảm thấy hứng thú và có ý nghĩa thì cô đều muốn thử một chút.

Nửa giờ sau ngay đến chủ nhiệm lớp cũng biết chuyện Dung Huyền đã có thể lại một lần nữa nói chuyện.

Cô cố ý gọi Dung Huyền lên văn phòng nói chuyện một lát.

Sau khi nói chuyện một hồi, chủ nhiệm lớp trực tiếp đi vào vấn đề chính "Cô nghe nói dạo gần đây em có tham gia một chương trình truyền hình. Cô giáo biết em ở trong chương trình này đã biểu hiện cực kỳ xuất sắc. Em có muốn đại diện cho học sinh toàn trường lên phát biểu trong lễ khai giảng năm mới, chia sẻ một chút về kinh nghiệm học vật lý của mình không?"

Dung Huyền kinh ngạc tròn mắt. Mấy học sinh được chọn để lên phát biểu vẫn luôn là mấy anh chị lớp 12, nhưng cô hiện tại mới chỉ học lớp 11 thôi, chuyện này có thể nói là một đặc cách chưa từng có.

Bởi vì chỉ có học sinh cực kỳ ưu tú mới có khả năng chưa lên lớp 12 đã được đứng trước toàn trường phát biểu.

"Ngày mai là lễ khai giảng, em còn cả ngày hôm nay để chuẩn bị bản thảo cho bài diễn thuyết. Tuy rằng thời gian có phần gấp gáp nhưng đây là một cơ hội tốt để em thể hiện bản thân, em cảm thấy thế nào?"

Dung Huyền nghe, chậm rãi gật gật đầu.

Hiện tại đã là học kỳ hai của lớp 11 rồi, việc lên phát biểu này cũng coi như là một hồi ức đẹp khi bản thân nhớ về năm tháng học cấp ba.

Nghĩ vậy, Dung Huyền liền đáp ứng lời đề nghị này của cô giáo.

Buổi gặp nhau đầu tiên của năm học mới kết thúc, Dung Huyền sau khi về đến nhà liền tập trung ngồi viết bản thảo cho bài diễn thuyết.

Bởi vì trước kia đã từng viết bài chia sẻ kinh nghiệm học tập đăng lên weibo cho nên hiện tại viết bài diễn thuyết cô không gặp phải quá nhiều khó khăn. Ba tiếng sau, Dung Huyền đã hoàn thành xong bản thảo cho phần diễn thuyết ngày mai.

Sau khi viết xong cô gửi cho cô giáo chủ nhiệm lớp một bản, để cô ấy nhìn giúp xem có chỗ nào không tốt hay không.

Nếu như không có vấn đề gì thì bản thảo này có thể dùng.

Sau khi viết xong bản thảo, Dung Huyền không mở sách giáo khoa ôn bài như thường lệ mà lấy điện thoại, mở app phát sóng trực tiếp.

Nhìn thời gian, hiện tại hẳn là lúc Cố Dã đang phát sóng trực tiếp.

Cô đăng ký tài khoản, sau đó tham gia vào phòng phát sóng trực tiếp của Cố Dĩ.

Đúng như cô dự đoán, Cố Dĩ đang ở trong phòng phát sóng trực tiếp.

Khuôn mặt đẹp trai đầy vẻ lạnh nhạt, không hề có ý cười.

Sau khi nhìn một hồi, Dung Huyền mới phát hiện ra thì ra Cố Dĩ không hề hay cười như cô nghĩ.

Nhưng mỗi lần ở trước mặt cô, trên mặt anh lúc nào cũng xuất hiện ý cười.

Dung Huyền mím môi, lướt nhìn khu bình luận.

"Khi không có vợ sắp cưới ở bên cạnh, Dĩ Thần lại trở về bộ dáng lạnh lùng, kiêu ngạo"

"Dĩ Thần, cầu xin cậu, nói chút gì đó với chúng tôi có được không? Đã lâu như vậy rồi mà cậu chẳng nói câu nào"

"Cho nên cậu định cứ như vậy mà kết thúc lượt phát sóng trực tiếp ngày hôm nay sao? Không định tương tác, trả lời câu hỏi của bọn tôi một chút sao?"

"Làm sao đây, tôi thật sự thích bộ dạng này của cậu. Cậu càng không để ý đến tôi, tôi liền càng muốn ở lại trong phòng phát sóng trực tiếp cho đến khi nào cậu nhìn thấy tôi thì thôi"

"Ha ha ha, Dĩ Thần tuyệt đối là một dòng nước trong trong giới phát sóng trực tiếp. Máy người khác mặc kệ là hot girl, người nổi tiếng hay là tuyển thủ esports chuyên nghiệp thì đều không bao giờ ngó lơ người xem. Còn Dĩ Thần lại thật sự coi người không tồn tại, chỉ lo chơi trò chơi"

"Tôi cũng phục đến sát đất, toàn bộ thời gian phát sóng trực tiếp đều không hề tương tác với người xem, vậy mà cũng được hơn ba triệu người theo dõi?"

"Không tương tác thì làm sao? Kỹ thuật của cậu ấy tốt như vậy cơ mà! Cho dù kỹ thuật của cậu ấy có không ra gì thì vẫn còn có khuôn mặt đẹp trai kia cứu vớt lại. Tôi cảm thấy cho dù có ở trong phòng phát sóng này cả ngày trời tôi cũng không chán!"

Khu bình luận của phòng phát sóng trực tiếp cực kỳ náo nhiệt, có bình luận chê bai, có ca ngợi.

Dung Huyền chưa từng phát sóng trực tiếp bao giờ. Trước kia bởi vì bận học cho nên cô chưa từng xem người ta phát sóng trực tiếp, nhưng hôm nay, cô hiếm khi lãng phí thời gian học tập quý báu để coi Cố Dã phát sóng trực tiếp.

Cố Dã lúc lên ảnh cùng ngoài đời có chút khác nhau. Anh không mấy ăn ảnh cho nên, tuy rằng lên ảnh cũng rất tuần tú nhưng không đẹp trai bằng ở ngoài.

Anh hiện tại hẳn là đang ở trong khu tập luyện chung bởi vì cô nghe loáng thoáng thấy tiếng của mấy người con trai ở xung quanh anh.

Có người khuyên anh "Wild, cậu cùng người xem nói mấy câu đi? Mấy người đó lôi nhau sang phòng phát sóng của tôi, kêu gào bắt tôi khuyên cậu tương tác với bọn họ"

"Đúng đó, cậu tương tác đi để bọn họ tặng quà"

Đồng đội đều đã nói đến vậy, Cố Dã cũng đành có lệ mà nói một câu "Tương tác. Tặng quà"

Tả Tả "...."

Bàn Bàn "..."

Có lệ quá rồi đó!

Nhưng Cố Dã nói có lệ như vậy lại đúng ý người xem. Họ điên cuồng nhấn tặng quà cho anh.

"Wild, nhìn em nè!"

"Mọi người mau tặng quà!"

"Có nhiều tặng nhiều, có ít tặng ít. Tóm lại, mọi người đi ngang qua hãy lưu lại một chút dấu vết"

"Mọi người bình luận đi"

"Mau tặng quà!"

Tả Tả nhìn màn hình điên cuồng hiện thông báo người xem tặng quà, bắt đầu lâm vào trạng thái hoài nghi cuộc sống,

Ngày thường cậu ta bày đủ trò đả kích người xem đại gia thỉnh thoảng mới tốt bụng mà bố thí cho cậu ta chút quà tặng. Tuy rằng cậu ta không dựa vào đám quà đó để sống qua ngày nhưng nếu như nhận được nhiều quà thì không phải sẽ rất có mặt mũi sao?

Thái độ của Cố Dã có lệ như vậy, vậy mà lại có nhiều em gái chết mê chết mệt cái bộ dạng này của cậu ta.

Quà tặng cứ như không cần tiền mà điên cuồng tung ra.

Đột nhiên , Tả Tả khiếp sợ kêu lên "Wild, có người tặng cho cậu sáu cái tên lửa!"

Trong nền tảng phát sóng trực tiếp này, một chiếc tên lửa có giá là hai nghìn đồng tiền vàng. Người này tặng một lúc sáu chiếc, vậy là bao nhiêu tiền? 12 000 NDT! (~40 800 000 VNĐ)

Tặng 12 000 NDT.

Người xem còn lại bắt đầu ăn ý mà bình luận "Ông chủ thật là rộng rãi"

Vẻ mặt của Cố Dã không chút thay đổi nhưng Tả Tả ở bên cạnh nhìn lại kích động không thôi.

Cậu ta nhìn chăm chăm màn hình, hưng phấn nói "Wild, không phải là có phú bà nào đó muốn bao dưỡng cậu chứ?"

Số tiền này không phải là nhỏ, người bình thường tuyệt đối không thể chi nhiều đến vậy.

Càng đừng nói là tiêu đồng tiền đó cho tên chủ phòng Cố Dã không xứng chức này.

Thông báo tặng sáu chiếc tên lửa vẫn còn xuất hiện ở trên màn hình máy tính để người xem đều có thể nhìn thấy được.

Người tặng quà là 'Xuanxuan'.

~Spoil chương sau~

<

Dung Huyền "???"

Không chỉ Dung Huyền không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà cả mấy người đang xem phát sóng trực tiếp cũng không thể hiểu nổi diễn biến hiện tại của câu chuyện>>

= = =

Cải: Chương này dài lắm, đủ để thỏa mãn cơn thèm của các cô. Nếu thấy có lỗi về ngữ pháp hay chính tả thì mọi người bình luận ở bên dưới để tôi sửa lại nha. Yêu mọi người > < !!!

(~ ~ ~) ~ (~ ~ ~) ~ (~ ~ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 38 🌿

Chương 38:

Biên tập: Cái

"Xuanxuan?" Cái tên này chỉ là trùng hợp hay là đúng như những gì anh đang nghĩ?

Cố Dĩ cho camera quay sang góc khác, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Dung Huyền "Vợ, em đang xem anh phát sóng trực tiếp à?"

"Ừ"

Nhìn thấy một chữ 'ừ' này, khóe môi của Cố Dĩ vui sướng cong lên.

"Người tặng anh quà là em?"

Cố Dĩ đối với việc này đã chắc chắn phân nửa. Tuy rằng phòng phát sóng trực tiếp của anh có rất nhiều fan nữ, hơn nữa fan nữ ra tay hào phóng cũng không ít. Có điều, bình thường các cô phần lớn chỉ tặng một, hai đồng xu (đơn vị tiền tệ trên nền tảng phát sóng trực tiếp), tặng sáu đồng xu cũng coi như là nhiều rồi. Một hơi tặng hẳn sáu cái tên lửa là chuyện trước nay chưa từng có. Còn fan nam, cho đến nay còn chưa có fan nam nào yêu anh đến mức nguyện cúng nhiều tiền đến vậy cho anh cả.

Cho nên, từ lúc anh bắt đầu phát sóng đến nay, người tặng anh nhiều tiền nhất, hẳn là xuanxuan.

Ba giây sau, Dung Huyền lại nhắn lại cho anh một chữ 'ừ'.

Dung Huyền không hiểu lắm quy tắc trò chơi nhưng cô nhìn thấy Cố Dã liên tục có thể bắn trúng đối thủ, cảm thấy anh rất ngẫu. Cô không biết con trai luôn có hứng thú với game nhưng cô cảm thấy, để có thể chơi tốt, hơn nữa còn trở thành tuyển thủ thì đó không phải là một việc dễ dàng.

Cô tặng quà cho Cố Dã không phải là vì muốn khoe giàu, cũng không phải là muốn tăng độ hot cho anh. Trước kia, lúc Kiều Viên cố ý nhắm vào cô, cố ý bôi nhọ cô, lúc cô ở đoàn phim chịu thiệt, Cố Dã không rên một tiếng, nhanh chóng chạy đến bên cô. Có đôi khi, hành động so với lời nói càng có thể đả động nhân tâm. Chuyện đó tuy không nói ra nhưng cô vẫn luôn ghi tạc trong lòng cho nên hôm nay nhân lúc đến xem anh phát sóng trực tiếp, Dung Huyền liền tặng chút quà, coi như biểu đạt sự biết ơn của mình.

Sau khi Dung Huyền tặng quà xong cũng không rời khỏi phòng phát sóng trực tiếp mà ở lại xem Cố Dã đánh thêm trận nữa.

Lúc này, cô thấy mình được thăng cấp, hơn nữa còn được lên ngựa vàng, nói cách khác, cô đã trở thành quản lý của kênh này.

Có điều, nếu người xem tặng nhiều quà như vậy, được lên quản lý viên cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng nếu chuyện này xảy ra ở phòng phát sóng trực tiếp của Cố Dã thì lại trở thành một chuyện kỳ lạ.

Chỉ nghe Cố Dã giả bộ đứng đắn nói "Cảm ơn fan hâm mộ có id 'Xuanxuan'. Như vậy đi, bạn tặng cho tôi nhiều quà như vậy, bạn có muốn tôi làm điều gì đó cho bạn không?"

Dung Huyền "?????"

Không chỉ Dung Huyền không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà mặt của tất cả người xem trong phòng phát sóng trực tiếp cũng liên tục hiện lên dấu

hỏi chấm.

[??? Giao dịch py[1]?]

[1] Giao dịch py hay còn gọi là giao dịch Butthole (nghĩa là giao dịch lỗ đ*t) được hiểu nôm na là giao dịch thể xác.

[Mẹ ơi, sao chủ phòng đột nhiên trở nên cọc nả vậy?]

[Dã Thần, mấy ngày này hình tượng của anh có phần không ổn định, con người lạnh lùng ít nào, chỉ một lòng chơi game đâu rồi?!!!]

[Mẹ ơi, từ sau khi vợ sắp cưới của Dã Thần xuất hiện, Dã Thần liên tục OOC. Các chị em, cứ làm quen dần là được]

[Vừa nãy Dã Thần dịch camera ra chỗ khác để làm gì vậy?]

[Đúng vậy, sau khi dịch camera ra chỗ khác, Dã Thần bắt đầu trở nên không bình thường!]

[Anh định làm gì? Anh không phải là luôn khinh thường tiền tài sao?]

[Tôi có chút hoảng, cứ có cảm giác Dã Thần sẽ làm gì đó với chị gái nhỏ tặng quà]

Dung Huyền không biết Cố Dã định làm gì. Ngón tay cô đặt ở trên bàn phím nhưng cũng không biết nên trả lời thế nào.

Không biết trả lời như thế nào thì dứt khoát khỏi trả lời, mọi chuyện cứ để Cố Dã lo.

Cố Dã cong môi cười đầy lười biếng khiến một đám fan nữ chết mê chết mệt. Anh cố ý đè thấp giọng, cực kỳ mê người "Tùy bạn. Bạn tặng tôi nhiều quà như vậy, đêm nay, tôi hoàn toàn thuộc về bạn"

Cố Dĩ không nói lời này còn được, vừa nói xong khu bình luận của phòng phát sóng trực tiếp lập tức bùng nổ.

Không chỉ phòng phát sóng trực tiếp mà Tả Tả cùng Bàn Bàn đứng ở một bên cực lập tức xù lông.

Tả Tả một lời khó nói hết "Wild, cậu nói như vậy ..... đêm nay thật sự để cô ấy quyết sao?"

Cố Dĩ nghiêm túc gật đầu "Đương nhiên"

Tả Tả cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Cố Dĩ vốn không thiếu tiền, cậu ta không phải là thiếu gia nhà giàu sao? Sao lại có thể bị sáu cái tên lửa thu mua được?

Nhìn thế nào cũng thấy không thật.

Tả Tả không hiểu nổi suy nghĩ của Cố Dĩ, thử dò hỏi "Nhỡ người tên Xuanxuan này là một ông chú bụng phệ thì sao?"

Mấy người trong phòng phát sóng trực tiếp nghe thấy lời này của Tả Tả thì điên cuồng phụ họa.

Trên thực tế, Tả Tả bản khoản vấn đề này là đúng. Ở trên mạng có trăm kiểu người, có lẽ tên thì đáng yêu, dễ nghe nhưng thật chất người đời lại là một ông chú trung niên bụng phệ, chân hôi.

Rất nhiều lúc, hình tượng của một người ở trên mạng khác xa so với bộ dạng thật của họ ở ngoài đời.

Tả Tả cảm thấy Cố Dĩ hôm nay điên rồi.

Cố Dĩ cười "Không đâu. Tôi đoán cô ấy nhất định là một cô gái nhỏ đáng yêu lại mê người, khiến tim tôi rung động không thôi"

Mấy lời nhỉnh nọt này của Cố Dĩ nói đến là thuận miệng khiến khu bình luận liên tục hiện lên dòng chữ 666[2]

[2] 666: giỏi, đỉnh, siêu,....

[Dĩ Thần hôm nay có chút là lạ]

[Chỉ cần sáu cái tên lửa là sẽ nhận được đãi ngộ như thế này?]

[Tôi động tâm rồi, làm sao đây?]

[Lúc Dĩ Thần bày ra bộ dáng nghiêm túc nói lời nhỉnh nọt thật sự là quá mê người, ha ha ha ha]

[Hận bản thân không phải là phú bà, không có đủ tiền mua sáu cái tên lửa]

[Nếu tôi có tiền mua quà, có khi nào tôi cũng sẽ nhận được đãi ngộ như xuanxuan không?]

Dung Huyền mím môi nhìn màn hình, hiện tại khu bình luận trở nên rất kỳ quái.

Cô dường như đã biết Cố Dĩ muốn làm gì.

Anh định nhân cơ hội này mà trêu đùa cô?

Quả nhiên, giây tiếp theo, Cố Dĩ nói tiếp "Tôi giới thiệu về bản thân một chút. Tôi tên Cố Dĩ, năm nay 18, có cơ bụng sáu múi, chiều dài .... Khụ khụ khụ, dù sao mặc kệ xét đến khía cạnh nào, tôi đủ đạt tiêu chuẩn"

[Sao chủ phòng đột nhiên quay xe vậy?]

[Cái quái gì vậy?]

[Cầu xin anh, bình thường lại đi, đừng chọc ghẹo nữa, tôi chịu không nổi]

[Dài bao nhiêu xin anh khai rõ]

[Dã Thần, mong anh kiềm chế lại, cẩn thận phòng phát sóng trực tiếp sẽ bị báo cáo]

[Phòng phát sóng trực tiếp tràn ngập nguy cơ, mọi người hãy quý trọng thời gian hiện tại. Đường đi trên mạng đầy quanh co, hãy quý trọng lần gặp gỡ này]

Dung Huyền trầm mặc , tiếp tục tặng thêm sáu cái tên lửa. Cô không nói gì, chỉ yên lặng tặng quà.

Chờ đến khi màn hình hiện lên thông báo tài khoản xuanxuan tặng sáu cái tên lửa, khu bình luận lại một lần nữa sôi trào.

[Đây là cách hút quà mới của chủ phòng?]

[Phương pháp này thật hữu dụng, ha ha ha, xin bí kíp nịnh người khác của chủ phòng]

[ha ha ha, hôm nay thật sự gặp được phú bà]

[Phú bà cái rắm, nếu xuanxuan này thật sự là một em gái nhỏ, tôi sẽ phát sóng trực tiếp ăn shit]

[Nếu như Xuanxuan là em gái nhỏ, tôi sẽ biểu diễn một màn dùng ngực đập đá]

[Có bản lĩnh thì khiến cô ấy mở miệng nói chuyện đi]

[Trăm phần trăm là một ông chú thôi chân! Cá gì cũng cá!]

[Dã Thần cẩn thận, cẩn thận ông chú giả dạng loli đến lừa anh chơi gay]

Fan hâm mộ điên cuồng bình luận không ngừng, Tả Tả cùng Bàn Bàn đứng bên cạnh nhìn không sót cái nào.

Chẳng lẽ Cố Dĩ làm vậy thật sự là vì đồng quà tặng kia? Hay là vì muốn phòng phát sóng trực tiếp được càng nhiều người biết đến?

Dù sao thì người tên xuanxuan này cũng một hơi tặng tận sáu cái tên lửa, tặng quà lớn như vậy kiểu gì cũng được nêu tên trên bảng vàng.

Không ít người sau khi nhìn thấy sẽ nảy sinh lòng hiếu kỳ mà ghé qua phòng phát sóng trực tiếp.

Nhưng cậu ta lại cảm thấy không giống, chuyện này không giống như chuyện mà Cố Dĩ có thể làm. Anh không thể nào chỉ vì chút tiền mà nịnh nọt người khác được.

Vậy thì vì sao?

Đến hiện tại cậu ta vẫn chưa thể nghĩ ra.

Lúc này, Cố Dĩ lại bắt đầu màn chọc ghẹo mới.

"Huyền Huyền[3] tiểu khả ái lại tặng cho tôi sáu cái tên lửa nữa, món quà lớn như vậy tôi thật sự không biết nên báo đáp như thế nào mới được. Như vậy đi, không chỉ đêm nay mà cả đời này tôi đều sẽ là người của bạn, bạn thấy như vậy có được không?"

[3] Tên của Dung Huyền đọc là (Róng xuân). ID xuanxuan cũng có thể hiểu là Huyền Huyền.

Tả Tả "Fuck!"

Bàn Bàn "Fuck!"

Đội trưởng Pistol đến gần xem náo nhiệt "Fuck!"

Bàn Bàn gãi đầu, nhỏ giọng nhắc nhở "Anh, tôi gọi cậu một tiếng anh, cậu mau tét tét lại"

Cậu đừng quên bản thân là người đã có vợ sắp cưới! Cậu hiện tại đang làm cái gì vậy? Trước mặt mấy trăm người chọc gheo con gái nhà người ta? Không sợ sẽ bị bại lộ sao?

Chỉ với mười hai cái tên lửa đã tự nguyện bán thân? Không phải chứ? Không tính đến gia tài nhà họ Cố, chỉ nói đến việc Cố Dĩ thân là tuyển thủ chuyên nghiệp cũng có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Bàn Bàn thật sự không hiểu sao Cố Dĩ lại phải làm như vậy.

Cố Dĩ lạnh lùng đẩy đầu Bàn Bàn sang chỗ khác, không thèm để ý tới cậu ta, tiếp tục bày ra bộ dáng cợt nhả với Xuanxuan "Huyền Huyền, bạn nói xem, có được không?"

Dung Huyền bị hành động này của Cố Dĩ làm cho ngây người.

Cô còn chưa kịp nói gì, trong phòng phát sóng trực tiếp đã có người tặng một lúc mười hai cái tên lửa.

Id này cấp hoàng đế, tên id chỉ là một chuỗi các con số nhìn qua rất bình thường nhưng dòng chữ hoàng đế lấp lánh kia thật sự nhìn qua cực kỳ phong cách.

Ở trong phòng phát sóng trực tiếp, để có thể được lên cấp hoàng đế, người dùng phải tiêu phí hơn mười hai vạn tệ (~432 tr VND), mỗi tháng phải tiêu hơn mười vạn tệ. Cho nên, chỉ có mấy người ngu ngốc lắm tiền hoặc nhà giàu mới nổi mới có hứng thú muốn lên cấp hoàng đế,

Người bình thường quả thật là không có cách nào lên cấp hoàng đế, cho dù lên được thì đại bộ phận đều không muốn lên.

15863452: Anh trai nhỏ, chậm đã, tôi tặng anh 12 cái tên lửa, tôi có thể tham gia cạnh tranh không?

Cố Dĩ nhượng mày, người qua đường này từ đâu xuất hiện vậy?

Anh đang trêu vợ sắp cưới của mình, cái người này tự nhiên xông đến làm gì.

Lại còn "Tôi có thể tham gia cạnh tranh không?" , làm gì có chỗ dành cho cô ta ở đây?

Vẻ mặt của Cố Dĩ lập tức lạnh xuống, nói "Không thể"

[??? Không thể? Hình như anh nói thừa một chữ?]

[Tình huống hiện tại là như thế nào vậy?]

[Chủ phòng tiêu chuẩn kếp sao?]

[Đều tặng 12 cái tên lửa, sau người cấp hoàng đế kia lại không được?]

Một dòng chữ sáng lấp lánh lại một lần nữa xuất hiện trên khu bình luận khiến mọi người không có cách nào bỏ qua.

Là bình luận của hoàng đế.

15863452: Đúng vậy, sao tôi lại không được? Chủ phòng bên nặng bên nhẹ sao?

Mặt Cố Dĩ lạnh tanh di chuyển chuột. Bởi vì trong lúc đang tán tỉnh Dung Huyền bị người khác quấy rầy khiến cho tâm trạng hiện tại của anh cực kỳ không tốt.

Giọng điệu của anh cực kỳ lạnh nhạt "Tôi sẽ trả lại cho bạn mười hai cái tên lửa"

[Chủ phòng thật là ngẫu, nếu trả lại quà tặng cho cấp cao thì sẽ phải nhân đôi số tiền, vậy mà cậu vẫn trả lại người ta? Vậy chẳng phải là cậu sẽ không còn đồng nào sao?]

[Fuck, nhìn 24 cái tên lửa, cảm thấy thật là nhiều tiền nhưng hiện tại lại trực tiếp biến thành con số không? Hôm nay cậu định làm không công?]

[Chủ phòng thật là kiên cường, vậy mà lại muốn hoàn tiền cho người ta? Vậy sao cậu không hoàn tiền cho cả id xuanxuan nữa?]

Cố Dĩ sau khi hoàn trả lại tiền cho id cấp hoàng đế xong liền lập tức đá người này ra khỏi phòng phát sóng trực tiếp.

Giọng nói của Cố Dĩ đầy lạnh lùng "Tôi đã trả lại cho id kia mười hai cái tên lửa rồi cho nên mọi người không cần nhắc đến người đó nữa"

[Cảm giác chuyện này có chút không bình thường]

[Tôi cũng cảm thấy vậy]

[Đúng rồi, chẳng nhẽ các người không nhớ tới Dĩ Thần là người đã có vợ sắp cưới sao?]

[Đúng vậy, cậu ấy có vợ sắp cưới. Vậy quan hệ giữa cậu ấy cùng id xuanxuan kia là chuyện gì vậy?]

[Nam cận bã? Không không không, tôi cảm thấy cậu ấy không phải là người như vậy]

[Ha ha ha, cái id cấp hoàng đế kia bị đá rồi, chỉ vì tặng chủ phòng mười hai cái tên lửa. Ha ha ha, tặng quà cũng bị người ta ghét, đây hẳn là trường hợp đầu tiên]

[Tuy không rõ lắm tính huống của Dã Thần cùng vợ sắp cưới nhưng tôi cảm thấy Dã Thần thật sự siêu cấp dã (ngang tàng, hoang dã, nông,...)]

[+1]

[Nếu là chủ phòng khác, nhìn thấy người xem chịu chi như vậy đã sớm ngoan ngoãn chiều lòng người ta rồi. Dã Thần không chỉ trả lại quà mà còn đá người ta ra khỏi phòng. Ha ha ha]

[Đoán chừng vị kia đang cực kỳ khó hiểu. Nhà giàu mới nổi: Tôi là ai? Đây là đâu? Sao tôi lại bị đá?]

[Tặng quà cũng là sai ư? Ha ha ha]

[Nhìn hành động này của Dã Thần, chỉ muốn nói, quá ngầu]

[Tuy rằng cảm thấy có chút đau lòng thay vị nhà giàu mới nổi kia nhưng thật sự quá buồn cười, ha ha ha]

Dung Huyền vẫn luôn ở trong phòng phát sóng trực tiếp cho nên chuyện vừa xảy ra cô tự nhiên là biết.

Cô cảm thấy có chút buồn cười, trong lòng dường như còn dâng lên một thứ cảm xúc không tên.

Lúc này, Dung Huyền lại nhận được tin nhắn của Cố Dĩ gửi đến.

"Vợ, bọn họ mắng anh là nam cận bã"

Giọng điệu này hình như có phần tủi thân?

~Spoil chương sau~

<< "Chúng ta cùng nhau chơi một ván? Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em"

"Được">>

= = =

Cải: Nếu thấy có lỗi chính tả hay ngữ pháp thì mọi người hãy bình luận ở dưới để mình sửa lại nha.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 39 🌿

Chương 39:

Biên tập: Cải

Dung Huyền nhìn tin nhắn gửi đến, lâm vào trầm tư.

Cải bình luận nói Cố Dã là nam cận bã kia Dung Huyền cũng nhìn thấy. Mấy cái bình luận ghen ăn tức ở, mắng chửi kiểu này luôn có thể bắt gặp ở trong khu bình luận.

Trên thực tế, số người mắng Cố Dã là nam cận bã thật sự rất ít.

Phòng phát sóng trực tiếp của Cố Dã rất nổi tiếng, rất được người xem hoan nghênh. Tuy rằng thời lượng phát sóng không lâu lắm nhưng anh tuyệt đối là một trong ba người đứng đầu sever trong PUBG.

Có không ít người ghen tỵ với anh. Vừa rồi, đoán chừng có người cố ý bôi nhọ cho nên ở dưới có mấy bình luận ăn theo nói Cố Dã là nam cận bã. Nhìn bình luận thì hình như là mấy thủy quân thuê mất 5 đồng tiền.

Số còn lại thì hẳn là mấy người mới vào xem chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra cho nên bình luận ăn theo.

Trước tết, Cố Dã từng nhắc đến cô trong một lần phát sóng trực tiếp cho nên đa số người xem đều đã biết đến sự tồn tại của cô. Nếu việc hôm nay không được xử lý tốt có thể sẽ dẫn đến ảnh hưởng tiêu cực đối với hình tượng của Cố Dã.

Tuy rằng có thể ẩn bình luận hoặc là ngó lơ chuyện này nhưng nhìn thấy bình luận không tốt, ít nhiều cũng ảnh hưởng đến tâm trạng khi phát sóng trực tiếp. Huống chi, toàn bộ việc này đều là do hiểu lầm. Người xem không biết rõ chân tướng, nhưng thân là đương sự, Dung Huyền biết Cố Dã chưa từng đối xử với cô không tốt.

Dung Huyền im lặng một hồi, nhả lại "Vậy bây giờ phải làm sao?"

Tốc độ trả lời tin nhắn của Cố Dã cực kỳ nhanh "Vợ, em hiện tại đang là quản lý viên, em mở mic đi"

Phòng phát sóng trực tiếp, Cố Dã tiếp tục vừa chơi trò chơi, vừa nghiêm túc trả lời câu hỏi của người xem.

"Vừa rồi ai nói, nếu Huyền Huyền không phải là con gái thì sẽ biểu diễn ăn cái gì đó tại chỗ? Còn có người nói sẽ biểu diễn dùng ngực đập đá?"

[Tôi nói, dù sao nếu người này không phải là fan cuồng thì tuyệt đối chính là ông chú chân hôi muốn chơi gay với cậu]

[Ha ha ha ha, hóng]

[Dã Thần cẩn thận, có lẽ có người muốn chơi gay với anh]

[Dã Thần, vì sao mỗi lần anh phát sóng trực tiếp lại có nhiều chuyện để hóng như vậy? Mong anh nghĩ lại]

[Dù sao xem diễn là được rồi]

[Fan mấy người có chuẩn mực đạo đức hay không vậy? Chủ phòng đều như vậy, đã có vợ sắp cưới rồi vẫn có thể tùy tiện tán tỉnh người khác vậy mà các người vẫn có thể đội anh ta lên đầu? Các người là chó sao?]

[Một đám không có não, mất hứng]

[Giới hạn đạo đức đều bị mấy người làm đảo lộn]

[Loại chủ phòng như thế này mà các người cũng tung hô cho được? Chắc điên rồi]

[Chủ phòng XXX rất tốt, lớn lên đẹp trai, thường xuyên được 'ăn gà', số phòng là 1234567]

[Chủ phòng xinh gái giọng ngọt, tam quan đoan chính, hoan nghênh mọi người đi xem]

Trong phòng phát sóng có rất nhiều anti fan, thậm chí còn có người bắt đầu quảng cáo cho các chủ phòng khác.

Phòng phát sóng trực tiếp của Cố Dã lập tức đột phá hơn bốn triệu fan. Tuy rằng số lượng này không thể so sánh với những đại thần trong giới phát sóng trực tiếp nhưng cũng vượt trội hơn hẳn so với những người phát sóng trực tiếp bình thường.

Khu bình luận của phòng phát sóng trực tiếp nhất thời chướng khí mù mịt, đủ các loại bình luận.

Thật ra rất nhiều người xem chân chính đều không bình luận gì cả cho nên hiện tại khu bình luận đang bị đám thủy quân chiếm giữ.

Chuyện này lập tức kinh động đến quản lý trực tiếp của phòng phát sóng trực tiếp.

Quản lý phòng chủ động hỏi Cố Dã có muốn đóng lại tính năng bình luận không.

Cố Dã nói không cần, mặc kệ đám antifan là được.

Anh không thèm để ý đến đám người antifan, cười nói "Được rồi, vậy tôi sẽ bảo tiểu khả ái Xuanxuan nói chuyện để cho mọi người xem xem rất

cuộc cô ấy có phải là một cô gái nhỏ đáng yêu hay không?"

[Chủ phòng, sao anh lại cợt nhả như vậy, tôi report đó!]

[Mở miệng ngậm miệng đều là tiểu khả ái, cảnh cáo lần một!]

[Vì sao nghe Dã Thần trái tiểu khả ái, phải tiểu khả ái, tim tôi cũng theo vậy mà thành thích đập loạn?]

[Fuck, buồn nôn vậy? Không phải là chủ phòng chuyên phát sóng trực tiếp chơi game sao, sao hiện tại lại biến thành loại hình trêu ghẹo, cợt nhả rồi?]

[Quá mê người]

[Mùa xuân đến rồi, mọi người thông cảm một chút]

[Ha ha ha, mùa gieo giống đến rồi, hiểu hiểu hiểu]

Cố Dã sờ cằm như có điều suy nghĩ

[Mùa gieo giống]???

Người xem quả thật quá mức ưu tú anh thật sự hồ thẹn không bằng, so với bọn họ, anh quả nhiên vẫn quá ngây thơ.

Cố Dã ho nhẹ một tiếng "Nào, Huyền Huyền nói một tiếng"

[Cậu định làm gì? Sao một hai cứ bắt người ta nói chuyện?]

[Cậu trước đó đã làm người ta trong suy nghĩ, hiện tại lại muốn chính diện làm người ta ư?]

[Fuck, cứ có cảm giác phòng phát sóng trực tiếp xuất hiện một đồng bóng bóng màu hồng nhạt]

[Là ảo giác? Hay là thứ khác? Cứ cảm thấy chủ bá đang rất mong chờ]

[Nếu như vừa mở miệng lại phát ra giọng nói của một ông chú trung niên vậy thì sẽ xấu hổ chết mất]

[Có chút không dám nghe giọng nói của xuanxuan]

[Sao anh cứ bắt người ta phải bật mic vậy?]

[Có một vấn đề, chủ phòng rớt cuộc có biết xuanxuan là ai không?]

Cố Dã nhìn khu bình luận, cảm thấy bản thân không để cho quản lý viên tắt tính năng bình luận quả là sáng suốt.

Nếu không, sao anh có thể nhìn thấy nhiều tin nhắn thú vị như vậy chứ?

Cái người bình luận [Chính diện làm người ta] thật là thú vị, sao lại có thể nghĩ ra cái này chứ?

Tuy rằng có một vài bình luận không hay nhưng chút nữa bọn họ sẽ biết hai chữ 'vả mặt' viết như thế nào.

Cố Dã chọn mấy cái bình luận, trả lời "Tôi không biết xuanxuan là ai"

Đương nhiên, chỉ là ban đầu không biết nhưng rất nhanh anh đã đoán được.

"Tôi không định làm gì cả, mọi người nghĩ tôi định làm gì ư?"

[Tôi cảm thấy cậu muốn đưa cô ấy đi ăn gà [Buồn cười]][1]

[1] Ăn gà: (theo mình nghĩ) có thể hiểu theo ba nghĩa. Một là đi ăn gà (đúng nghĩa đen). Hai là ý muốn nói Cố Dã sẽ cùng Dung Huyền chơi PUBG sau đó Cố Dã giúp cô ấy giành chiến thắng. Ba là, gà hay còn gọi là kê còn được dùng để ám chỉ chỗ ấy ấy của con trai.

[Cùng nhau ăn ** [buồn cười]]

[Nói gà thôi cho nó văn minh]

[Tôi nghĩ hai người hẳn là sẽ làm một vài chuyện gì đó không bình thường]

[Cùng nhau chơi đấu địa chủ?]

Cố Dĩ nhìn bình luận, cười nói "Được rồi, mọi người đừng trêu cô ấy nữa. Có điều, tôi cảm thấy ý kiến dẫn cô ấy đi ăn gà này rất hay"

Nói rồi, Cố Dĩ nói với Dung Huyền "Huyền Huyền, em thấy sao?"

Người xem điên cuồng bình luận, Dung Huyền mím môi, nhỏ giọng nói "Được"

Tuy rằng chỉ có một từ nhưng người xem trong phòng phát sóng trực tiếp vẫn có thể nghe thấy rõ ràng giọng nói vang lên là giọng nữ.

Thật sự rất êm tai!

Giọng nói của cô ngọt ngào lại mềm mại, chỉ cần nghe thôi cũng đủ để tưởng tượng ra dáng vẻ người con gái này mềm mại, hiền lành đến mức nào.

[Đã chứng thực, là một em gái nhỏ đáng yêu!]

[Hình như là một cô gái hiền dịu, mềm mại?]

[Hay là giọng nói này đã qua máy biến âm?]

[Nếu dùng máy biến âm, giọng nói phát ra nghe bị gượng và hơi lạ, còn giọng nói này nghe rất thanh mát, tự nhiên]

[Ha ha ha, chỉ nói có một chữ mà mấy người lại có thể phân tích ra nhiều thứ như vậy?]

[Một chữ 'được' mà các người cũng có thể phân tích ra được nhiều thứ như vậy? Một đám người ý dâm đến điên rồi]

Ở dưới khu bình luận vẫn còn rất nhiều antifan.

Cố Dã bình tĩnh tiếp tục diễn kịch "Tiểu... Huyền Huyền, máy em có trò này không?"

Suýt chút nữa lỡ mồm gọi 'vợ', còn may, cuối cùng cũng phanh kịp.

Có điều người xem không hề biết Cố Dã vốn định gọi 'vợ' cho nên nghe xong chỉ cảm thấy cực kỳ ngọt ngào.

[Cảnh cáo, đầu tiên là tiểu khả ái, bây giờ lại là tiểu Huyền Huyền, chủ phòng, cậu còn có thể lấy cho cô ấy thêm mấy cái nickname nữa?]

[Chặc chặc, Dã Thần, cậu đúng thật là đã thả bay bản thân]

[Tôi vẫn còn đang hoài niệm cậu ở một giờ trước, lời nói chưa bao giờ vượt quá mười câu]

[Cứ có cảm giác bị đút đường, thật kỳ quái]

Dung Huyền cũng ở trong phòng phát sóng trực tiếp.

Có vài bình luận thật sự là càng ngày càng ái muội, cô nhìn thoáng qua một lần mà không dám nhìn lại.

Cô nhìn màn hình máy tính, không ngờ máy mình thật sự có trò chơi này.

Cô nhẹ giọng trả lời "Có"

"Vậy chúng ta cùng nhau chơi một ván? Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em"

"Được"

Trước khi máy bay cất cánh, tất cả người chơi đều phải đứng chờ ở quảng trường tầm một phút.

Một phút này tuy không dài nhưng cũng đủ khiến người chờ cảm thấy nhàm chán.

Bình thường, Cố Dã đều sẽ yên lặng chờ một phút đồng hồ trôi qua, người xem ở phòng phát sóng cũng đã quen với chuyện này nhưng hôm nay có Dung Huyền chơi cùng, anh không thể để lần đầu tiên chơi game của cô diễn ra quá nhàm chán được.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô chơi PUBG.

Anh nhất định sẽ giúp cô có được những hồi ức khó quên.

Cố Dã biết bản thân từ trước đến nay không phải là một chủ phòng tốt.

Anh không giả bộ gặp khó khăn cũng không thường xuyên tương tác với người xem.

Có đôi khi, anh chỉ chăm chú chơi game, không thèm để ý đến khu bình luận.

Nói đến cũng kỳ quái, có thể là do người xem thích chủ phòng ít nói, tuy rằng anh rất ít khi tương tác nhưng người xem anh phát sóng trực tiếp thật sự không hề ít.

Dù sao anh cũng không chuyên về mảng phát sóng trực tiếp, đây chỉ là một nhiệm vụ mà đội trưởng giao cho anh mà thôi.

Nhưng mà anh có thể có lệ với người xem nhưng có lệ với vợ sắp cưới của mình, anh làm không được.

Rất không được.

Vậy một phút này nên làm gì đây?

Cố Dĩ cẩn thận suy nghĩ sau đó mở danh sách bài hát, tìm bài hát sau đó ấn nút phát nhạc.

Anh thanh thanh cổ họng sau đó bắt đầu ngâm nga theo giai điệu bài hát.

Cố Dĩ vừa hát, phòng phát sóng đầu tiên yên lặng vài giây sau đó khu bình luận bắt đầu tiên điên cuồng.

[A a a a, phúc lợi thế kỷ, Dĩ Thần hát cho tôi nghe!]

[A a a a, giọng hát của nam thần thật là êm tai]

[Các chị em, hãy chú ý ca từ và giai điệu, nếu tôi nhớ không nhầm thì bài hát này tên là ?]

[Cho nên, Dĩ Thần đột nhiên hát bài này là có dụng ý cả?]

[Bài hát này thật sự rất hay, hơn nữa ca từ cũng mang đậm cảm xúc]

[Cho nên, Dĩ Thần đối với em gái này .....]

[Tôi có chút không hiểu]

[Không hiểu +1]

[Đây là phúc lợi của việc tặng sáu cái tên lửa sao? Thật là hạnh phúc]

[Nếu nam thần làm vậy với tôi, tôi có cạp đất cũng phải tặng anh ấy sáu cái tên lửa]

[Đây là phúc lợi của việc tặng sáu cái tên lửa? Rõ ràng là không phải]

[Đúng vậy, cái nick cấp hoàng đế kia cũng tặng sáu cái tên lửa nhưng kết quả thì sao? Không chỉ bị chủ phòng trả lại quà mà còn bị đá ra khỏi phòng phát sóng trực tiếp]

[Cho dù là hoàng đế thì cũng không có đặc quyền, nên đá thì vẫn đá]

[Cảm giác chỉ có một người tên xuanxuan này là ngoại lệ]

[Có lẽ, quà cáp không phải nguyên nhân?]

Người xem sôi nổi suy đoán nguyên nhân khiến Cố Dã đối xử đặc biệt với Dung Huyền.

Nhưng đại đa số mọi người đều không có cách nào đoán ra.

Dung Huyền không chú ý đến khu bình luận. Đây là lần đầu tiên cô chơi trò chơi đối kháng như thế này.

Trò chơi bắn súng như thế này thật sự là một thử thách với kẻ gà mờ như Dung Huyền bởi vì nó yêu cầu cần phải có kỹ năng, thao tác thành thạo.

Ở đầu bên kia, Cố Dã từng chút từng chút hướng dẫn Dung Huyền, dạy cô nhảy dù, dạy cô dùng súng.

Vì mang theo Dung Huyền, Cố Dã cố ý chọn một nơi vắng vẻ để nhảy dù.

[Chủ phòng nói chuyện dẹt dẹt quá, tôi cảm nắng rồi]

[A a a a a, từ khi nào mà Dã Thần lại kiên nhẫn đến như vậy?]

[Tay cầm tay dạy chơi trò chơi, huhu, người con gái nào có thể cưỡng lại sự dẹt dẹt này?]

[Không ai cưỡng lại được!]

[Dã Thần thật sự siêu cấp kiên nhẫn, tôi thích nhất đàn ông con trai như vậy]

[Tỉnh táo lại đi các chị em, hãy nghĩ đến hành động vô tình của Cố Dã đối với nick cấp hoàng đế]

[Lâu trên vừa nhắc đến vụ này tôi liền tỉnh táo lại!]

[Mẹ nó đây là chỉ dụ dàng với một người?]

[Ha ha ha, có thể lắm]

Tả Tả ngồi bên cạnh Cố Dã trầm mặc hồi lâu. Cậu ta cũng mặc kệ phòng phát sóng của mình, yên lặng ngồi một bên hóng hớt.

Cậu ta phát hiện bản thân thật sự không hiểu nổi hành động của Cố Dã. Nếu đã xem không hiểu vậy thì ngồi im quan sát là được rồi.

Cậu ta ngậm chặt miệng, trong lòng thật sự là một lời khó nói hết.

Vừa rồi cậu ta đã xem qua cái nick tên xuanxuan này. Nick này chỉ là một cái nick mới, lịch sử tặng quà gần như trống không, người đầu tiên mà nick này tặng quà chính là Cố Dã.

Hơn nữa cái nick này rất ít khi đăng nhập, nhìn thế nào cũng thấy không đáng tin.

Cho nên, vì sao Cố Dã lại đối xử đặc biệt với cái nick này như vậy?

Nào là hát tình ca, nào là trêu ghẹo, hơn nữa còn hướng dẫn chơi trò chơi.

Loại đái ngộ như thế này đoán chừng chỉ có bạn gái mới có được.

Nhưng, bạn gái?

Vợ sắp cưới!

Lúc này Tả Tả chợt nghĩ ra, nhớ đến tên vợ sắp cưới của Cố Dã!

Nếu cậu ta nhớ không nhầm thì vợ sắp cưới của Cố Dã hình như tên là Dung Huyền?

= = =

Cải: Nếu phát hiện lỗi ngữ pháp, lỗi diễn đạt hay lỗi chính tả thì mọi người bình luận ở dưới để mình sửa lại nhé.

(~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~ (~ ▽ ~) ~

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 40 🌿

Chương 40:

Biên tập: Cải

Nghĩ đến đây, Tả Tả cảm thấy trí thông minh của mình cuối cùng cũng online rồi.

Chuyện rõ ràng đến vậy mà hiện tại mình mới phát hiện ra!

Kể từ đó, mọi sự kỳ lạ của Cố Dĩ đều đã có lời giải thích! Cậu ta nhìn không được mà kêu lên "Fuck, Wild, Xuanxuan này là vợ sắp cưới của cậu?"

Cố Dĩ vốn đang chuẩn bị ném lựu đạn, Tả Tả đột nhiên kêu lên như vậy khiến tay anh run lên, lựu đạn không ném được ra, trực tiếp nổ chết Cố Dĩ cùng Dung Huyền.

Rầm một tiếng, màn hình trò chơi hiện lên hai màu đen trắng.

Vật phẩm trong trò chơi của hai người bị đóng hộp, tiện nghi cho những người khác.

Ván thứ nhất lấy tốc độ ánh sáng mà kết thúc, Cố Dĩ còn chưa có mang Dung Huyền đi ăn gà đã bị game over.

Chuyện tốt bị phá hư, Cố Dĩ thật sự cảm thấy tức giận.

Anh liếc mắt nhìn Tả Tả, mặt không biểu tình hơi mỉm cười.

Tả Tả nhìn thấy vẻ mặt này của Cố Dĩ, theo bản năng rụt cổ, không hiểu bản thân đã làm sai chuyện gì. Cậu ta cũng chưa làm gì mà, sao Cố Dĩ lại dùng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống này nhìn cậu ta?

Cuối cùng, Pistol nhìn không nổi đành phải lôi Tả Tả rời đi.

Cố Dĩ người ta đang cùng vợ sắp cưới giả bộ không quan biết, chơi tình thú, Tả Tả cái người không mảnh tình vắt vai cứ vậy mà nói hết ra.

Chẳng lẽ anh cùng Bàn Bàn không biết Dung Huyền chính là xuanxuan? Bàn Bàn có lẽ không biết nhưng anh đã sớm đoán được.

Có điều có một số chuyện không tiện nói thẳng ra, chỉ là chuyện có vài antifan mắng Cố Dĩ là nam cận bã thật sự có chút phiền toái.

Nhưng cũng không sao, chờ Cố Dĩ cùng vợ sắp cưới chơi đủ rồi, cậu ta tự nhiên sẽ làm sáng tỏ chân tướng sự thật.

Thật ra bởi vì đối phương là Dung Huyền cho nên Cố Dĩ mới có thể không kiêng nể gì như vậy. Nếu như thật sự muốn ngoại tình, cậu ta sẽ không dám làm trò trước mặt nhiều người chơi như vậy. Loại chuyện này, người bình thường dùng đầu ngón chân cũng có thể biết.

Chính là bởi vì không sợ bị bôi nhọ, bị vạch trần cho nên mới có thể phách lối đến vậy.

Cố Dĩ đâu phải là người dễ dàng lộ điểm yếu của mình cho người khác?

Có điều, không biết người xem của phòng phát sóng trực tiếp EQ thấp hay là bị vai diễn nam cận bã của Cố Dĩ thành công lừa bịp, số người đoán ra xuanxuan là Dung Huyền thật sự không nhiều lắm, đại đa số đều cho rằng Cố Dĩ chính là một tên đàn ông thối, đã có vợ sắp cưới rồi lại còn đi tán gái.

Cố Dã không kiên nhẫn mà vò vò tóc, thật sự rất muốn hút thuốc.

Anh mới trêu vợ mình chưa được bao lâu đã bị cái tên đầu gỗ Tả Tả này phá hỏng hết.

Nói sao đây, Pistol quả thật đoán không sai.

Anh cố ý giả bộ không quen Dung Huyền, đây chính là một kiểu tình thú giữa mấy đôi tình nhân.

Đương nhiên, việc này còn kèm theo cảm giác khá phấn khích khi ở trước mặt 4 triệu người xem 'yêu đương vụng trộm'.

Tất cả mọi người đều không biết xuanxuan chính là vợ sắp cưới của anh, vậy là anh có thể thỏa sức trêu chọc vợ của mình.

Nhưng mới chơi được có mười phút đã bị cái tên Tả Tả kia phá hủy, thử hỏi xem anh có nên tức giận hay không!

Cố Dã nhỏ giọng chửi thề một tiếng.

Dung Huyền mím môi cười, nhẹ giọng nói "Tư thế ném lựu đạn vừa rồi của anh thật sự rất ngẫu"

Cố Dã kinh ngạc nhướn mày "Em thật sự cảm thấy vậy?"

Dung Huyền 'ừ' một tiếng.

Sau khi được khen ngợi, mọi sự bất mãn đều biến mất, Cố Dã cảm thấy cả người đều cực kỳ thoải mái.

Lúc này, người xem ở phòng phát sóng mới phản ứng lại những lời Tả Tả vừa nói.

[Cho nên, xuanxuan chính là vợ sắp cưới của chủ phòng?]

[Miệng lưỡi đàn ông, gạt người gạt quý! Tôi suýt chút nữa đã tin là thật, cho rằng Cố Dĩ thật sự chính là một tên đàn ông đều cáng]

[Tên đàn ông xấu xa, tôi lần sau có quý mới tin anh]

[Bảo sao đột nhiên Dĩ Thần lại trở nên cợt nhả như vậy. Tôi nói trước đó tôi còn cảm thấy không ổn nhưng kể từ sau khi biết thân phận của xuanxuan tôi cảm thấy chuyện này khá được]

[cho nên, Dĩ Thần chỉ cợt nhả khi ở trước mặt vợ sắp cưới? Nghĩ đến đây, chợt cảm thấy thật là ngọt ngào]

[Cũng đúng, nào có ai ngoại tình mà lại phách lối như vậy, hận không thể khiến tất cả mọi người đều biết? Cũng đâu phải kẻ ngốc]

[Vốn dĩ thiếu chút nữa đã mất niềm tin vào tình yêu, đột nhiên hiện tại lại có niềm tin rồi]

[Đây là cái cốt truyện gì vậy?! Cảm giác cứ như đang xem phim thần tượng vậy, ha ha ha]

[Cho nên lại được bón một miệng đường, có chút ngọt]

[Ha ha ha, antifan có thể nghỉ một chút, bọn họ đoán chừng đều cho rằng chủ phòng thật sự có việc xấu? Thật ra chủ phòng đang trêu mấy người á! Thôi kết thúc công việc anti được rồi]

Cố Dĩ ho nhẹ một tiếng, cố ý giải thích "Ban đầu tôi cũng không biết cái nick này là vợ mình, có điều tôi đoán được, sau khi chứng thực xong bèn cố ý trêu cô ấy một chút, không ngờ lại khiến mọi người hiểu nhầm"

[Vợ!!! Cái xưng hô này thật sự ngọt quá đi, so với tiểu khả ái, tiểu Huyền Huyền thì ngọt hơn không biết bao nhiêu lần!]

[Thì ra anh còn đặt cho vợ mình nhiều nickname như vậy]

[Bọn tôi hiểu nhầm? Chẳng lẽ không phải là cậu cố ý khiến bọn tôi hiểu nhầm ư?]

[Dã Thần, tôi thấy cậu vừa rồi chơi rất vui vẻ đấy]

[Cẩn thận nghĩ lại, Dã Thần nào là hát tình ca, nào là hướng dẫn chơi game, chẹp chẹp, quá mê người]

Cố Dã cười, chọn trả lời mấy bình luận.

Sau đó anh nói "Hôm nay vợ tôi tặng tôi quà, lại cùng tôi chơi trò chơi, cùng nhau phát sóng trực tiếp, tôi thật sự rất vui vẻ. .... Vợ ơi, em có vui không?"

Đột nhiên bị Cố Dã điểm danh, Dung Huyền có phần lắp bắp kinh hãi.

Nhưng sau khi nghe hết câu hỏi, trong lòng cô đột nhiên nổi lên không ít gợn sóng.

Thật là là anh dẫn cô chơi trò chơi, vậy mà lại nói là cô cùng anh chơi trò chơi.

Cô mím môi cười, nghe thấy giọng mình vang lên "Vui vẻ"

Cô hôm nay, thật sự rất vui.

Bởi vì tiếp theo Cố Dã còn có lịch huấn luyện cho nên không thể tiếp tục phát sóng trực tiếp.

Anh hẹn cô lần sau nhất định sẽ dẫn cô ăn gà (chiến thắng trò chơi)

Dung Huyền nhìn tin nhắn wechat mà Cố Dã gửi tới, trả lời một chữ 'ừ'.

Sau khi chơi xong trò chơi thì đã là 10 giờ, cô chuẩn bị đi vào nhà tắm rửa mặt sau đó sẽ lên giường ngủ.

Nhưng mà cô phát hiện kem đánh răng của mình hết rồi, cô cũng không biết ông ngoại để kem đánh răng ở đâu.

Giờ này ông ngoại khẳng định là đã ngủ, dì giúp việc tối sẽ về nhà, chỉ có một hộ sĩ ở lại chăm sóc ông ngoại.

Hộ sĩ ngủ cùng phòng với ông ngoại, nếu giờ cô đi tìm hộ sĩ thì sẽ làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của ông ngoại.

Nghĩ như vậy, Dung Huyền chuẩn bị tự thân vận động đi tìm kem đánh răng.

Cô lục tung nhà tắm nhưng cuối cùng không tìm được kem đánh răng mà tìm được một chuỗi chìa khóa.

$(\sim \overline{\nabla \overline{\quad}}) \sim (\sim \overline{\nabla \overline{\quad}}) \sim (\sim \overline{\nabla \overline{\quad}}) \sim$

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 41 🌿

Chương 41:

Biên tập: Cải

Dung Huyền nhìn chuỗi chìa khóa trong tay,

Nhiều chìa khóa như vậy, có khi nào trong chuỗi chìa khóa này có chiếc chìa khóa để mở ngăn khóa bị khóa ở trong phòng?

Cô có dự cảm hần là như vậy. Dung Huyền cầm chuỗi chìa khóa trở về phòng, chuẩn bị thử một phen.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng vang thanh thúy phát ra từ chuỗi chìa khóa. Tiếng chìa khóa tra vào ổ dường như được phóng đại lên chui vào tai Dung Huyền, khiến trong lòng cô vừa chờ mong lại vừa bất an.

Cô thử chiếc chìa khóa thứ nhất, thật đáng tiếc, nó không thể mở được khóa ngăn tủ. Sau đó cô thử chiếc thứ hai, thứ ba ....

Tất cả đều không mở được,

Chỉ còn một chiếc chìa khóa cuối cùng chưa thử.

Có thể mở được ngăn khóa hay không thì còn phải xem lần này.

Dung Huyền nghĩ kỹ rồi, nếu cả chuỗi chìa khóa này không có chiếc nào có thể mở được khóa ngăn kéo thì cô sẽ sử dụng cách khác để mở ngăn tủ

Tóm lại, cô nhất định phải nhìn xem trong ngăn kéo này có thứ gì.

Cô đem chiếc chìa khóa cuối cùng tra vào ổ, xoay tròn. Một tiếng 'cạch' vang lên, ổ khóa đã được mở.

Dung Huyền kinh ngạc. Cô tạm dừng một chút sau đó chậm rãi kéo ngăn kéo ra.

Ngoài dự đoán của cô, đồ vật trong ngăn kéo thật sự rất bình thường.

Chỉ có một quyển sổ nhật ký đã ố vàng.

Dung Huyền ở trong lòng nói xin lỗi nguyên chủ, sau đó cẩn thận mở cuốn sổ nhật ký ra.

Bên trong đều là chữ viết của nguyên chủ. Nội dung rất bình thường, thể chữ cũng rất non nớt nhưng từ câu chữ, Dung Huyền có thể nhận ra sự hoạt bát cùng rộng rãi của nguyên chủ ở lúc đó.

Ngày 6 tháng 3 năm 2XX2

Hôm nay mẹ mua cho mình một chiếc vương miện, ở mặt trên có đính rất nhiều viên kim cương, lấp la lấp lánh, cực kỳ xinh đẹp. Mẹ nói công chúa nhỏ nên đội vương miện

Ngày 8 tháng 4 năm 2XX2

Hôm nay mình với mẹ cùng với nhau ngồi máy bay đi xem biển lớn. Biển lớn thật là đẹp, bầu trời cũng rất đẹp. Đương nhiên, mẹ cũng rất đẹp, mình cũng rất xinh, hihi.

Ngày 1 tháng 6 năm 2XX2

Hôm nay là Tết thiếu nhi, ba và mẹ mua cho mình một chiếc bánh kem rất lớn, ở mặt trên còn vẽ hình heo Peppa. Vì là Tết thiếu nhi, trong nhà còn

mời rất nhiều bạn nhỏ đến chơi với mình. Bọn họ nhìn thấy chiếc bánh kem lớn như vậy, đều cảm thấy cực kỳ hâm mộ mình.

Mình hỏi mẹ có thể biến mỗi ngày đều là Tết thiếu nhi được không? Mẹ hôn mình nói tất nhiên là có thể, cho dù có một ngày mình lớn lên hoặc là kết hôn sinh con, mẹ vẫn sẽ tổ chức Tết thiếu nhi cho mình.

Mình cảm thấy mẹ là người tốt nhất trên đời này, mấy bạn mình rất hâm mộ vì mình có một người mẹ tốt như vậy, mình cũng cảm thấy vậy.

....

Năm 2XX2, giọng văn của nguyên chủ đầy vẻ chất phác, ngây thơ, lúc ấy hẳn là khi nguyên chủ mới 10 tuổi, vẫn còn vô ưu vô lo. Cuộc sống của cô ấy hạnh phúc mỹ mãn, có một người mẹ hết lòng yêu thương cô ấy, chất lượng sống cao, là cô công chúa nhỏ trong mắt mọi người.

Nhưng bắt đầu từ năm 2XX4, phong cách trong nhật ký bắt đầu thay đổi.

Ngày 1 tháng 2 năm 2XX4

Ba mẹ dạo này toàn đóng cửa cãi nhau. Bọn họ cho rằng mình không biết nhưng thật ra mình đều nghe thấy được. Bọn họ không biết có một lần bọn họ cãi nhau, dì giúp việc cũng nghe thấy, vẻ mặt dì ấy lúc đó rất là xấu hổ.

Mình rất đau lòng.

Vì sao người lớn lại phải cãi nhau chứ? Hòa hảo không tốt sao?

Ngày 1 tháng 3 năm 2XX4

Đã hơn một tháng ba không về nhà, trước kia ba chưa từng rời nhà lâu như vậy kể cả khi đi công tác.

Mình thấy mẹ thường ngồi khóc một mình. Mình gọi điện thoại cho ba, muốn gọi ba về an ủi mẹ nhưng ba không nghe máy.

Mình hỏi mẹ bao giờ ba về nhà, mẹ suy nghĩ hồi lâu mới nói với mình ba sẽ sớm về nhà thôi.

Ngày 5 tháng 3 năm 2XX4

Ba quả nhiên về nhà rồi! Nhưng mà, ba không mang quà cho mình, cũng không ôm mình.

Ba trước kia chưa từng quên mua quà cho mình. Mỗi lần ba về đều sẽ ôm mình xoay vòng vòng.

Nhưng lần này ba quên rồi, có điều không sao, ba về nhà là tốt rồi.

Dung Huyền đọc đến đây, mím môi.

Sau đó lại lật trang tiếp theo.

Mặt sau trang giấy rất loang lổ hình như là do dính nước, rất nhiều chữ đã bị nhòe.

Có điều Dung Huyền đoán mặt giấy không phải bị dính nước mà là bị dính nước mắt.

Nước mắt rơi xuống trang giấy mới khiến trang giấy trở thành như vậy.

Tuy rằng nhiều chữ bị nhòe nhưng Dung Huyền cẩn thận đọc vẫn có thể hiểu nguyên chủ viết cái gì.

Ngày 1 tháng 6 năm 2XX5

Hôm nay là Tết thiếu nhi nhưng lại không có ai tổ chức Tết thiếu nhi cho mình.

Mẹ mất rồi ..... mẹ đã vĩnh viễn rời khỏi mình.

Mẹ thậm chí còn không kịp nói câu cuối cùng với mình ..... mà mình, đến lần cuối cùng nhìn thấy mẹ cũng không có. Lúc mình chạy đến bệnh viện hai mắt mẹ đã nhắm lại.

Sao lại thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Mình khó chịu quá, mình khóc cả một ngày nhưng hiện tại mặc kệ mình khóc nhiều đến thế nào thì đều không có người an ủi mình.

Ngày 2 tháng 6 năm 2XX5

Ba mang một người phụ nữ lạ về nhà, người phụ nữ kia còn có một đứa con gái lớn hơn mình một tuổi.

Người phụ nữ kia nói con gái bà ta cũng là con của ba.

Không, mình không tin!

Chuyện này không thể nào là sự thật! Nhưng khi mình đi hỏi ba , ba lại không hề phủ nhận! Mình cảm thấy như bầu trời đang sụp xuống vậy.

Ngày 3 tháng 6 năm 2XX5

Người phụ nữ này rất xấu, mình không thích bà ta.

Nhưng ba nói ba sẽ kết hôn với bà ta.

Người phụ nữ đó muốn ở phòng của mẹ, dùng đồ trang điểm của mẹ, mình ghét chuyện này!

Nhưng mình có thể làm gì đây? Mình đã thử khóc lóc, nháo loạn nhưng chẳng có tác dụng gì....

Ngày 4 tháng 6 năm 2XX5

Ba ngày càng lạnh lùng với mình, ba thích đứa con gái của người phụ nữ kia hơn.

Mình đã làm gì sai?

Mẹ không còn nữa, mình chỉ còn có ba.

Sau đó rất lâu nguyên chủ không có viết nhật ký nữa, có thể là cô ấy đã quên hoặc cũng có thể là cô ấy cố tình quên đi.

Đoạn thời gian đó đối với cô ấy hẳn là rất khó khăn, mãi đến .... 4 tháng sau, nguyên chủ lại một lần nữa viết nhật lý.

Ngày 4 tháng 10 năm 2XX5

Khi mình viết nhật ký, tay vẫn không thể ngừng run.

Mình không kiềm chế được .....

Hôm nay mình về nhà sớm nhưng bọn họ không biết. Sau đó, mình nghe thấy cuộc nói chuyện giữa ba cùng người phụ nữ kia.

Thì ra việc mẹ qua đời không phải là chuyện ngoài ý muốn!

Mẹ bị bọn họ giết!

Ba cũng tham dự vào chuyện này!

Mình nên làm gì đây?

Mình có nên nói chuyện này ra ngoài không?

Nhưng nếu nói ra, mình sẽ không còn nhà nữa.

Mình đã không còn mẹ nếu giờ lại không có cả ba vậy thì mình sẽ trở thành đứa trẻ đáng thương không có chỗ để về.

Nhưng nếu mình không nói thì mẹ phải làm sao đây? Mẹ cứ im lặng mà chết hay sao?

Vì sao bọn họ lại tàn nhẫn đến vậy! Người phụ nữ kia hẳn là phải xuống địa ngục!

Mình khó chịu quá!

Mình ghét sự bất lực của bản thân, cũng ghét sự do dự lúc này.

Mình thật sự không biết nên làm gì bây giờ.

Đây chính là dòng nhật ký cuối cùng của nguyên chủ, sau đó cô ấy không hề viết nhật ký nữa.

Mà cuốn nhật ký này bị nguyên chủ nhét sâu vào trong ngăn kéo.

Dung Huyền chậm rãi khép cuốn sổ nhật ký lại.

Đọc xong cuốn nhật ký, tâm trạng của Dung Huyền có phần xuống dốc.

Một cô công chúa nhỏ vốn nên được hưởng thụ sự yêu chiều của mọi người nhưng có một ngày lại phải chịu đựng việc mẹ ruột đột ngột qua đời, sau đó lại bị ba ruột không quan tâm. Loại đả kích này, đối với một đứa trẻ mới mười ba tuổi mà nói thật sự là quá lớn.

Dung Huyền biết lựa chọn sau đó của nguyên chủ.

Cô ấy không nói chuyện đó ra nhưng cô ấy cảm thấy có lỗi với mẹ của mình, cho nên cô ấy chọn cách phong bế bản thân.

Cô ấy mất đi giọng nói, đem bí mật này, vĩnh viễn chôn dấu trong lòng.

Có lẽ, cô ấy cũng không định che dấu bí mật này mãi mãi nếu không thì cô ấy đã không giữ lại cuốn sổ nhật ký này, hơn nữa lại còn cố ý cất cuốn

sổ ở nhà ông ngoại mình.

Bởi vì chỉ có để ở nhà ông ngoại, cuốn sổ này mới không có khả năng bị phát hiện bởi Dung Diệu hay mẹ con Kỷ Ngưng.

Dung Huyền cảm thấy, nguyên chủ chưa bao giờ quên mối hận này, chỉ là tuổi của cô ấy còn quá nhỏ, không có đủ năng lực để làm gì mà thôi. Chuyện mà cô ấy có thể làm khi ấy chính là phong bế bản thân, tra tấn chính mình.

Dung Huyền nắm chặt lấy cuốn sổ nhật ký.

Nếu mẹ ruột của nguyên chủ thật sự bị Kỷ Ngưng cùng Dung Diệu hại chết .....

Dung Huyền để cuốn sổ lại chỗ cũ, lại một lần nữa khóa ngăn kéo lại.

Như vậy, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, cô nhất định khiến bọn họ phải chịu hình phạt thích đáng.

...

Ngày hôm sau là lễ khai giảng học kỳ mới.

Biết chuyện Dung Huyền sẽ đại diện toàn thể học sinh trong trường lên đài phát biểu, biểu hiện Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu so với đương sự là Dung Huyền sung sướng hơn không biết bao nhiêu lần.

Đồng Nguyệt hưng phấn đỏ cả mặt "Huyền Huyền, có rất nhiều người còn chưa biết chuyện cậu có thể lại một lần nữa nói chuyện, lần này cậu lên đài nhất định sẽ khiến không ít người ngạc nhiên đến rơi cằm"

Mộc Tiêu đứng một bên phụ họa "Đúng vậy!"

Đồng Nguyệt đảo mắt "Huyền Huyền, chị gái cậu có biết chuyện cậu có thể nói lại được chưa?"

Dung Huyền lắc đầu.

Mùng một cô có về nhà ăn một bữa cơm nhưng bản thân cô không có chuyện gì muốn nói với bọn họ, Cố Dã có khi cũng biết quan hệ giữa cô cùng người nhà không tốt cho nên thấy cô không nói gì anh cũng không nói theo. Có việc cần phải nói chuyện, chúc rượu thì đều là Cố Dã cùng Dung Diệu ra mặt cho nên cả bữa ăn cô không cần nói câu nào.

Tuy rằng chuyện cả một bữa cơm không hề nói lời nào có chút khó có thể tin nhưng trên thực tế chính là như vậy. Từ khi cô xuyên sách đã có một đoạn thời gian dài không hề mở miệng nói chuyện, tuy rằng hiện tại có thể nói nhưng cô cảm thấy duy trì sự yên lặng không phải là một việc khó khăn. Còn những người khác, bọn họ không hề biết chuyện cô có thể nói chuyện cho nên thấy cô im lặng bọn họ sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Thấy Dung Huyền lắc đầu, hai tay Đồng Nguyệt nâng mặt, hai mắt sáng lên "Đến lúc đó, vẻ mặt của cô ta nhất định sẽ rất xuất sắc"

Mộc Tiêu ở bên cạnh điên cuồng gật đầu "Thật là chờ mong"

Nói xong, Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu nhìn nhau cười.

Trước đó khi bạn học trong lớp biết Dung Huyền có thể nói chuyện, bọn họ còn cố ý nói lớp trưởng nói với những người khác, bảo bọn họ đừng có nói chuyện này cho những học sinh lớp khác biết. Trước kia khi Dung Huyền không nói được có không ít bạn học lớp khác ở sau lưng nói xấu cô.

Lớp bọn họ cùng lớp Dung Di có thể nói là không có bí mật. Có điều sau khi lớp trưởng nhắc nhở, bạn học trong lớp đều thương Dung Huyền cho nên không ai chủ động nhắc đến chuyện này.

Cho nên hiện tại ngoại trừ bạn học trong lớp, những người khác không hề biết chuyện Dung Huyền đã có thể nói.

Lễ khai giảng chuẩn bị bắt đầu.

Đầu tiên là hiệu trưởng, phó hiệu trưởng, các ban lãnh đạo lên nói chuyện. Chờ sau khi các lãnh đạo nói xong mới đến đại biểu học sinh là Dung Huyền lên phát biểu.

Sau khi thấy cô bước lên sân khấu, học sinh bên dưới bắt đầu xôn xao bàn tán.

"Dung Huyền này có phải là học sinh lớp hai khối 11 không?"

"Chính là cô ấy, người đẹp như vậy không nhiều. Gương mặt này của cô ấy độ nhận diện rất cao nhưng không phải là cô ấy không nói được sao?"

"Đúng vậy, lúc trước khi cô ấy tham gia chương trình chỉ có thể viết câu trả lời lên bản trắng, cả chương trình đều không nói một chữ"

"Bởi vì không thể nói mà khi ấy cô ấy ở trên mạng bị người ta mắng đến thảm"

"Mấy cái bình luận đó tớ cũng thấy, thật sự quá đáng thương. Không thể nói cũng đâu phải lỗi của cô ấy, sao bọn họ lại không thể thông cảm được cơ chứ? Có điều, bọn họ cũng chỉ có thể lôi chuyện này ra công kích chứ còn cô ấy cũng không có điểm đen nào khác. Đương nhiên, tớ cảm thấy không thể nói chuyện cũng không tính là điểm đen."

"Cho nên tớ hiện tại thật sự không hiểu lắm, cô ấy đi lên sân khấu làm gì? Diễn thuyết? Nhưng cô ấy không nói được thì diễn thuyết kiểu gì?"

Lúc này, bạn học của Dung Di cũng nhìn thấy Dung Huyền đang đứng trên sân khấu.

Cô ta dùng cánh tay huých Dung Di "Cậu nhìn kìa, người ở trên sân khấu hình như chính là em gái của cậu!"

Ban đầu lúc người dẫn chương trình nói câu "Mời bạn học Dung Huyền lên sân khấu" bọn họ còn tưởng rằng trùng tên trùng họ.

Dù sao tất cả bọn họ đều biết chuyện Dung Huyền không thể nói chuyện.

Cái tên Dung Huyền tuy rằng đặc biệt nhưng trên thế giới này không có khả năng chỉ có một người có tên Dung Huyền.

Trường hợp trùng tên trùng họ có rất nhiều.

Hơn nữa, trong trường học có lẽ còn có người tên là Dung Tuyên, Vinh Hiên[1] thì sao?

[1] Dung Huyền (容萱/ Róng xuān) ; Dung Tuyên (容宣/ Róng xuān) ; Vinh Tuyên (荣轩/ Róng xuān)

Cho nên ban đầu bọn họ quả thật không biết Dung Huyền trong miệng người dẫn chương trình chính là Dung Huyền mà bọn họ biết.

Nhìn thấy Dung Huyền bước lên sân khấu, không ít người cảm thấy kinh ngạc.

Mọi người đều chung suy nghĩ.

Dung Huyền không nói được, vậy cô ấy hiện tại đi lên sân khấu để làm gì?

Đây cũng là chuyện mà Dung Di muốn biết.

= = =

Cải: Nếu phát hiện có lỗi sai chính tả, ngữ pháp hay lỗi diễn đạt thì mọi người bình luận ở bên dưới để mình sửa nha.

P/s: Cảm ơn bạn meosuri23333 đã chỉ ra lỗi lầm to lớn này và cũng cảm ơn các reader đáng yêu đã ủng hộ và góp ý để giúp mình hoàn thiện truyện hơn. Chuyện là hồi đầu mình mới edit bộ này vẫn còn bỡ ngỡ, lậm QT và cực kỳ bất cẩn cho nên đã dịch sai cmn tên truyện TT^TT. Trên truyện nguyên gốc là "我把男主拐跑了" dịch nôm na là Tôi dụ dỗ nam chính chạy/ Tôi bắt cóc nam chính. Có điều, mình đã ngu si dịch thành "Tôi bỏ nam chính chạy" =.,=

Mình đã sửa lại tên, xin lỗi các bạn về cái lỗi lầm to lớn không đáng có này.

Mình cực kỳ biết ơn và hoan nghênh các bạn góp ý (chỉ ra lỗi sai chính tả, ngữ pháp, lỗi diễn đạt, lậm QT,...) để giúp mình hoàn thiện bộ truyện hơn. Yêu mọi người

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 42 🌿

Chương 42:

Biên tập: Cải

Nhìn Dung Huyền bước lên sân khấu, Dung Di cảm thấy bản thân dường như không thể thở nổi.

Cô ta luôn biết đứa em gái này của mình rất xinh đẹp, đây cũng là điểm mà cô ta ghen ghét với Dung Huyền nhất nhưng cô ta không ngờ Dung Huyền đứng ở trên sân khấu lại lóa mắt đến vậy.

Mọi người xung quanh không ngừng hỏi cô ta

"Dung Di, đây là em gái của cậu?"

"Sao hai người lại không giống nhau chút nào vậy?"

"Cậu ấ thật là xinh đẹp, mấy cái cô hoa hậu giáng đường gì đó cũng chỉ có thể xách dép theo sau"

Những lời tiếp theo Dung Di nghe không nổi nữa. Cô ta hốt hoảng xoay người định rời đi, không thềm để ý đến những ánh mắt kỳ lạ bên cạnh.

Bạn học gọi cô ta cô ta cũng không thềm quan tâm, hiện tại trong đầu cô ta chỉ có một suy nghĩ đó chính là vì sao Dung Huyền lại có thể nói lại được?

Dựa vào cái gì ? Rốt cuộc là dựa vào cái gì? Dung Huyền lại trở thành người nổi bật nhất còn người chị gái là cô ta đây chỉ có thể sống ở dưới ánh hào quang của nó?

Không ai có thể nhìn thấy ưu điểm của cô ta bởi vì sự tồn tại của Dung Huyền.

Ngay cả Cố Dĩ cũng thích Dung Huyền.

Dựa vào cái gì? Nhà họ Dung hiện tại gà bay chó sủa, mẹ cô ta ngày ngày nổi điên mà Dung Huyền lại có thể như một người ngoài cuộc, không hề chịu chút ảnh hưởng nào?

Đáy mắt Dung Di hiện lên một trận điên cuồng.

Cô ta không tốt thì Dung Huyền cũng đừng mong được yên.

Dung Huyền, mày đừng hòng đứng ngoài cuộc chuyện này.

.....

Lúc tan học, Dung Huyền bất ngờ nhận được điện thoại của Cố Dĩ.

Điện thoại truyền đến giọng nói lười biếng chỉ thuộc về riêng anh "Vợ, em đi ra đến cổng trường chưa?"

Dung Huyền nhìn thoáng qua cánh cổng chỉ cách mình có mấy trăm mét, vừa đi vừa nói "Sắp đến rồi"

Nói xong, cô nghĩ đến cái gì đó, hỏi "Anh đang đứng ở cổng trường?"

Cố Dĩ không trả lời mà chỉ cười "Đợi lát nữa em sẽ biết"

Cô cúp điện thoại. Đồng Nguyệt đứng ở bên cạnh lập tức sán lại gần hỏi "Huyền Huyền, sao vậy? Chồng sắp cưới của cậu đến đón cậu?"

Dung Huyền nghiêng nghiêng đầu "Hình như là vậy" Nghe giọng của Cố Dĩ thì hình như anh đã đứng ở trước cổng trường.

Nhưng mà đang huấn luyện mà anh lại rảnh rỗi như vậy sao? Sao cứ hai ba ngày lại chạy tới tìm cô? Anh có còn muốn giành giải quán quân nữa hay không vậy?

Có điều Dung Huyền cũng không dám xác định, có thể là cô nghĩ sai.

Đồng Nguyệt thở dài một hơi "Huyền Huyền, cậu không phải là quên hôm nay là ngày gì chứ?"

"Hả?" Hôm nay không phải là ngày khai giảng sao? Cô vừa nãy còn đứng ở trên sân khấu diễn thuyết nữa.

Ngoại trừ là ngày khai giảng thì còn có thể là ngày gì?

Nhìn thấy sự mơ hồ trên mặt Dung Huyền, vẻ mặt Đồng Nguyệt đầy đau đớn "Huyền Huyền, hôm nay là ngày 14 tháng 2, là Lễ tình nhân! Cậu đến cái ngày này cũng có thể quên, khẳng định là còn chưa có chuẩn bị quà cho chồng sắp cưới của cậu có đúng không?"

Lễ tình nhân!

Dung Huyền thật sự quên mất.

Cô từ trước đến nay chưa từng quan tâm đến ngày này cho nên không để nó ở trong lòng, càng đừng nói đến nhớ rõ.

"Hôm nay là Lễ tình nhân, Cố Dĩ người ta rõ ràng là cố ý đến đây muốn tạo bất ngờ cho cậu" Có thể là giọng điệu lên án của Đồng Nguyệt quá rõ ràng, trong lòng Dung Huyền bắt đầu cảm thấy áy náy.

Cô dường như đã quá vô tâm. Chỉ cần cô để ý một chút, cô sẽ không không nhớ ra hôm nay là ngày gì. Cô thậm chí còn không chuẩn bị quà.

Đồng Nguyệt vỗ vỗ vai Dung Huyền "Thôi được rồi, sau này bù lại cũng được"

Lúc đi đến cổng trường, Đồng Nguyệt làm mặt quỷ nói "Huyền Huyền, chúc cậu có một buổi tối tuyệt vời"

Cách đó không xa, Cố Dĩ lười biếng dựa vào thân xe McLaren màu đen, trong tay cầm một đóa hoa hồng đỏ rực.

Anh quả nhiên đã đến từ lâu, chỉ đang chờ cô đến.

Hoa hồng cùng xe thể thao thật sự là chiêu trò quen thuộc, kịch bản này đã sớm bị người ta dùng đến cũ mèm nhưng không có một người con gái nào có thể cưỡng lại loại lối mòn này.

Cố Dĩ ngẩng đầu lên nhìn thấy Dung Huyền, chậm rãi nở nụ cười với cô.

Đôi mắt anh khi cười như có pháo hoa đang lưu chuyển.

Dung Huyền theo bản năng tăng nhanh tốc độ, đi đến gần Cố Dĩ.

Lúc này, ở cách đó không xa có một nữ sinh cao giọng hét chói tai "Mọi người mau nhìn trên trời kia!"

"Oa! Thật là ngẫu"

"Kẻ có tiền yêu đương đều là như vậy sao?"

"Đây là cái gì vậy? Tớ lần đầu tiên nhìn thấy"

"Mở mang tầm mắt!"

Dung Huyền theo bản năng mà ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy đám mây trên bầu trời không hề không có hình dạng cụ thể như bình thường, hiện tại, chúng nó biến thành hàng chữ

GY&RX

Cũng chính là Cố Dã & Dung Huyền

Trời xanh, mây trắng.

Hàng chữ này ở trên bầu trời hiện lên đặc biệt rõ ràng.

Cố Dã đem tên của bọn họ viết lên trên bầu trời để tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy.

Dung Huyền theo bản năng dừng chân lại.

Vì sự bất ngờ ngày hôm nay hẳn Cố Dã đã chuẩn bị rất lâu?

Trước đó, anh không hề để lộ chút tiếng gió lẩm chỉ vì muốn cô cảm thấy bất ngờ cùng vui vẻ.

Không thể không nói, cô thật sự cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ.

Lúc này, tiếng nghị luận xung quanh ngày một lớn hơn.

"Một chữ mất sương sương 2 400 tệ, mặt trên còn có cả ký hiệu, vậy tính là năm chữ"

"Trời ạ, chỉ mấy chữ đơn giản như vậy mà tốn hơn mấy vạn tệ?"

"Chỉ có kẻ có tiền mới có thể chơi như vậy, người bình thường chơi không nổi"

"Thật sự là không đi theo cách thường! Ngày thường tôi không hề biết thì ra cũng có thể viết chữ lên trên bầu trời, người có tiền có khác, muốn làm gì thì làm"

"Thật là lãng mạn, cậu có cảm thấy thế không?"

"Cảm thấy nhưng cũng chỉ có thể hâm mộ mà thôi"

Dung Huyền loáng thoáng nghe thấy những lời này.

Đã từng, cô đã từng chỉ là một người bình thường trong số những nữ sinh này, mỗi lần nhìn thấy cảnh cầu hôn cô đều sẽ đứng ở một bên mà hâm mộ.

Cô cũng từng mong chờ có được một đoạn tình yêu ngọt ngào.

Sau đó, cô trở thành người được người khác hâm mộ.

Đây là chuyện mà trước kia đến nghĩ cô cũng không dám.

Dung Huyền ngẩng đầu nhìn về phía Cố Dĩ, cô cách anh ngày một gần.

Anh hôm nay mặc một chiếc áo khoác bóng chày của hãng D, khuôn mặt tuấn tú, bừng bừng sức sống.

Trong lúc cô còn chưa kịp hoàn hồn trong tay đã bị nhét một đóa hoa tươi.

Hương hoa ập vào mặt, toàn bộ tầm mắt đều bị sắc đỏ bao phủ.

Cùng tới còn có giọng nói của Cố Dĩ "Vợ, Lễ tình nhân vui vẻ"

Dung Huyền mím môi cười, nói "Lễ tình nhân vui vẻ"

Đây là Lễ tình nhân đầu tiên mà bọn họ cùng nhau vượt qua.

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong cảnh tượng trước mặt.

Nhân vật chính nam đẹp trai nữ xinh xắn, còn có hoa tươi cùng xe thể thao mà mấy thiếu nam thiếu nữ yêu thích nhất làm phong nền.

Như là cảnh trong phim thần tượng.

Không ai chú ý đến có điều bất thường.

Mãi đến khi....

"A a a a a , cẩn thận!"

"Mau tránh ra!"

"A a a a a a a a a"

"Mọi người mau tránh ra!"

"Xảy ra án mạng!"

"Mau gọi cảnh sát!"

Dung Huyền không biết chuyện gì đang diễn ra.

Cô ôm đóa hoa tươi trong ngực, toàn bộ tầm mắt đều là màu đỏ rực của hoa hồng.

Bên tay phải cách cô không xa chính là chồng sắp cưới của cô, hiện tại anh còn đang cúi đầu mỉm cười nhìn cô.

Cô không biết tiếng hét chói tai kia đến từ đâu, hình như là ở phía sau cô, mà hình như là ở hai bên trái phải của cô.

Không biết vì sao, trong lòng Dung Huyền dâng lên một trận hoảng loạn, cô cảm thấy dường như có chuyện gì đó đã thoát khỏi sự khống chế của mình.

Cô lo lắng gọi tên Cố Dĩ. Lúc cô xoay người, muốn nhìn xem chuyện gì đang xảy ra thì cô đột nhiên cảm giác được cả người mình bị Cố Dĩ hung hăng ôm lấy. Giây tiếp theo, hai người bọn họ ngã xuống mặt đất, lăn vài vòng,....

Không bao lâu sau, phía sau bọn họ phát ra tiếng phanh xe gấp gấp đầy chói tai.

Đám người xung quanh không ngừng hò hét, có tiếng gọi xe cấp cứu, có tiếng gọi điện cho cảnh sát...

Xung quanh loạn thành một đoàn.

Sau khi dừng lại, đầu của Dung Huyền vẫn được một bàn tay che chở.

Cô cảm thấy trên người rất đau, tay cũng đau bởi vì hoảng sợ mà cả người cô run lên.

Cô thở hỗn hển, cố gắng kìm nén trái tim đang đập nhanh của mình nhưng hiệu quả cực nhỏ.

Cô không có cách nào khiến cho bản thân ngừng run rẩy, đầu óc trong lúc nhất thời không thể suy nghĩ.

Giây tiếp theo, Cố Dĩ nắm lấy vai cô, vội hỏi "Em có sao không?"

Cả người Dung Huyền vì biến cố vừa rồi mà còn chưa kịp hồi thần lại, lúc này nghe thấy Cố Dĩ hỏi vậy liền lắc lắc đầu. Cảm giác nóng rát, đau đớn truyền đến từ lòng bàn tay khiến cô không nhin được mà "ssh" một tiếng.

"Em đau ở đâu?"

Dung Huyền phản ứng chậm ba giây giờ tay lên, lộ ra vết thương đang chảy máu đầm đìa.

Vết thương này hẳn là do vừa nãy bàn tay ma sát với mặt đất tạo thành. Đoạn đường này có rất nhiều hòn đá nhỏ, nếu tay ma sát với mặt đường thì sẽ rất dễ dàng bị thương.

Dung Huyền vừa định nói không sao nhưng Cố Dã lại đột nhiên sát lại gần, hôn nhẹ lên vết thương trên tay cô.

Xung quanh mọi người đi đi lại lại, cho dù vừa rồi xảy ra biến cố lớn nhưng giờ phút này vẫn có không ít người chú ý đến hai người bọn họ.

Dung Huyền ngại ngùng, cô dùng sức rút tay lại nhưng không rút được. Cô nhất thời có phần thẹn quá hóa giận "Cố Dã, anh có thể càng không biết xấu hổ hơn được không!"

Cố Dã ngược mắt nhìn cô, nhẹ nhàng mỉm cười.

Anh chậm rì rì nói từng chữ "Đương, nhiên, là, có, thể"

Nói xong, Cố Dã thản nhiên cúi đầu, dùng đầu lưỡi nhẹ lướt qua tay cô. Anh cố ý tránh vết thương, nhẹ nhàng liếm lòng bàn tay của Dung Huyền. Anh dùng hành động thực tế để chứng minh cho cô thấy, anh thật sự có thể càng không biết xấu hổ.

Cho nên giờ phút này, lòng bàn tay của Dung Huyền vừa đau vừa tê lại vừa ngứa.

Cố Dã sao có thể không biết xấu hổ đến vậy? Anh không xem xét xem hiện tại bọn họ đang ở trong trường hợp nào sao?

Xung quanh đều là người bị thương, sau anh lại có thể làm như vậy!

Sau khi đùa Dung Huyền xong, Cố Dã nắm lấy tay cô, thu lại vài phần không đứng đắn "Có còn sợ nữa không?"

Nghe thấy vậy, Dung Huyền mới hiểu được thật ra Cố Dã không phải là không biết nặng nhẹ, anh cũng không hề không để ý trường hợp mà làm trò đùa giỡn cô trước mặt mọi người.

Anh chẳng qua là biết cô quá sợ hãi cho nên muốn dùng cách này để giúp cô bình tĩnh lại.

Bị Cố Dĩ làm gián đoạn, Dung Huyền phát hiện bản thân không còn quá sợ hãi nữa. Cả người cô cũng đã ngừng run rẩy.

Cô cắn môi dưới, đôi môi bởi vì bị hàm răng cắn quá mức mà hiện lên màu trắng nhợt nhạt, nhìn qua vừa yếu đuối lại mảnh mai.

Đôi mắt Cố Dĩ thăm lại.

Dung Huyền mím môi nói "Không sợ, anh .... Không sao chứ?"

Vừa rồi cô được Cố Dĩ ôm vào trong lòng bảo vệ, trên người cô đều bị thương, Cố Dĩ không có khả năng không bị làm sao.

Cố Dĩ cử động cánh tay phải, không để ý nói "Không sao"

Tuy rằng cánh tay phải hình như bị thương, có thể là do vừa rồi bị va đập xuống mặt đất nhưng cũng không quá đáng lo.

Trên bầu trời, hàng chữ GY&RX còn chưa hoàn toàn biến mất nhưng đóa hoa hồng đỏ đã rơi xuống đất, bị người ta dẫm nát, nhìn qua cực kỳ chật vật.

Lúc này, Đồng Nguyệt vội vàng chạy đến. Cô vừa rồi đứng cách Dung Huyền không xa nhưng có điều may mà vận khí tốt, đứng ở nơi an toàn cho nên khi sự việc diễn ra, bản thân không hề chịu ảnh hưởng gì.

Vừa rồi không ít học sinh đều đang đắm chìm trong cảnh tượng lãng mạn.

Chờ đến lúc bọn họ phát hiện ra có một chiếc xe mất khống chế đang lao tới đám đông, đã quá muộn.

Nơi này có quá nhiều học sinh đứng tụ tập cho nên có không ít người đã bị ô tô tông trúng.

Không biết có phải ảo giác hay không, Đồng Nguyệt cảm thấy chiếc xe này hẳn là muốn đâm Dung Huyền cùng Cố Dĩ.

Đồng Nguyệt do dự một chút "Huyền Huyền! Chiếc xe kia có phải là xe nhà cậu không?"

Dung Huyền mờ mịt ngẩng đầu.

Đồng Nguyệt lại lặp lại một lần nữa, chỉ về phía bên kia, nói "Chính là chiếc xe kia!"

Chờ đến khi Dung Huyền nhìn thấy rõ, cô mới phát hiện Đồng Nguyệt nói không sai, chiếc xe kia quả thật chính là xe nhà cô!

Xe nhà cô gây ra chuyện này!

Nhưng mà.....

Cô nhìn thấy tài xế nhà mình vẽ mặt kính hoàng gỗ cửa kính, trong miệng đang lớn tiếng kêu gì đó.

Bên cạnh tài xế còn có không ít người vây quanh chiếc xe. Tất cả mọi người đều muốn nhìn xem rốt cuộc là ai gây chuyện, nhất quyết không để cho hung thủ chạy thoát.

Dung Huyền không biết lấy sức từ đâu, đột nhiên đứng dậy lao tới chỗ chiếc xe gây chuyện.

Tài xế nhìn thấy Dung Huyền, ấp úng nói "Cô hai, cô đã tới rồi...."

Lúc này, người ngồi ở vị trí lái bị mọi người xung quanh hung dữ lôi ra.

Tuy rằng trước đó trong lòng Dung Huyền đã lờ mờ đoán được nhưng đến lúc tận mắt nhìn thấy người ngồi trong xe là Dung Di, trong lòng vẫn không thể nhịn được là dâng lên lửa giận.

"Bốp!"

Một tiếng tát thanh thúy vang lên, Dung Huyền dùng toàn bộ sức lực của bản thân vào cái tát này.

Dung Di bị cô đánh đầu lệch về một bên, khóe miệng chảy ra tơ máu.

Nhưng Dung Huyền vẫn không định tha cho cô ta.

Cô khom lưng, nắm lấy cổ áo của Dung Di, liên tiếp tát vài cái.

Tài xế lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng phần nộ đến điên cuồng của Dung Huyền. Ở trong trí nhớ của ông ta, kể từ khi không thể nói chuyện, vẻ mặt cô hai lúc nào cũng duy trì vẻ bình tĩnh, đem tất cả người nhà họ Dung đều xem như người xa lạ, trước nay chưa từng xuất hiện vẻ mặt giận dữ như thế này.

Ông ta không biết nên khuyên như thế nào nhưng ông ta thật sự rất sợ Dung Huyền sẽ đánh chết Dung Di "Cô hai, cô bình tĩnh một chút"

Mấy người đứng xung quanh vốn cũng định tiến đến động thủ nhưng lại bị bộ dạng này của Dung Huyền dọa sợ, toàn bộ đồng loạt dừng chân.

Dung Huyền nghiêng răng nghiêng lợi nói "Dung Di! Chị có còn là con người hay không? Chị mau nhìn xem chị đã làm ra chuyện gì!"

Cách đó không xa có rất nhiều học sinh bị thương đang nằm ở dưới đất.

Có mấy học sinh, nhìn qua bị thương rất nặng. Bọn họ đều vô tội.

Nếu ngay từ đầu Dung Huyền còn cho rằng vụ tai nạn xe cộ này là chuyện ngoài ý muốn nhưng sau khi nhìn thấy người lái xe là Dung Di, cô đã biết, vụ tai nạn này không phải là chuyện ngoài ý muốn.

Dung Di vốn nhằm vào cô! Dung Di muốn cô chết!

Dung Huyền không biết nơi nào đã xảy ra sai lầm, rõ ràng ở trong truyện, Dung Di không hề điên cuồng đến mức này cho nên trước giờ cô không có lòng cảnh giác quá lớn với Dung Di.

Trước kia Dung Di chỉ tiểu đánh tiểu nháo, đẩy cô một cái hoặc là châm chọc, mỉa mai, dù sao mấy chuyện này cũng không hề gây ra ảnh hưởng gì lớn. Nhưng, cô không ngờ tới, Dung Di lần này lại phát rồ đến vậy, muốn lái xe đâm chết cô!

Nếu không phải Cố Dĩ nhanh tay ôm lấy cô tránh thoát, có lẽ hôm nay cô đã bỏ mạng tại đây!

Dung Di hiện tại sợ đến không biết nên làm thế nào. Nửa bên mặt của cô ta sưng phù lên, đầu tóc rối tung, sắc mặt tái nhợt nhìn qua có chút đáng thương nhưng ở đây không ai thương tiếc cô ta. Nếu như đau lòng cô ta vậy thì ai sẽ đau lòng cho những học sinh vô tội bị thương?

Vừa rồi đầu óc cô ta hoàn toàn trống rỗng!

Sau khi đụng phải người đầu tiên, cô ta định dừng lại nhưng cô ta thật sự quá hoảng sợ! Đây là lần đầu tiên cô ta làm ra loại chuyện này, cô ta không có kinh nghiệm hơn nữa hoảng sợ khiến cô ta thay vì đạp phanh thì lại đạp nhầm chân ga. Chiếc xe không hề dừng lại mà còn điên cuồng lao vào đám đông.

Cô ta cũng đâu có muốn hại chết những người khác, cô ta chỉ muốn Dung Huyền chết.

Chỉ cần Dung Huyền chết, vậy cô ta chính là đứa con gái duy nhất của ba.

Dung Huyền nhìn thấy bộ dáng này của Dung Di thì hận không thôi.

Không hổ là con gái của Dung Diệu và Kỷ Ngưng, xấu xa đến tận xương!

Người bình thường sao có thể làm ra loại chuyện này? Động một cái là muốn giết người?

Huống chi hiện tại Dung Di chỉ mới mười chín tuổi, chỉ mới mười chín tuổi vậy mà trái tim đã ác độc đến vậy.

Cô ta rốt cuộc có biết vì cái suy nghĩ ác độc này của cô ta mà biết bao nhiêu gia đình sẽ bị ảnh hưởng?

Dung Huyền giơ tay, hung hăng tát Dung Di một cái nữa. Dung Di lao đảo một cái, trực tiếp ngã xuống đất.

Dung Di huh u bật khóc "Đừng đánh tôi, huh u hu"

Dung Di khóc thật sự rất thảm nhưng không một ai tiến lên khuyên Dung Huyền dừng tay lại.

Tất cả mọi người đều hận không thể khiến Dung Di một mạng đền một mạng.

Bởi vì dùng quá sức, vết thương trong lòng bàn tay bắt đầu nhói lên, bắt đầu trào máu.

Nhưng cô giống như không hề nhận ra.

Dung Huyền thở hổn hển, sau đó, phía sau cô có một thân thể ấm áp dán sát.

Cố Dã gục đầu xuống vai Dung Huyền, ôm lấy cô từ phía sau, an ủi "Suýt ..... vợ, không sao, không có việc gì"

Dung Huyền nhắm chặt mắt lại, khóe mắt có một giọt lệ nóng chảy xuống.

Cuối cùng xe cảnh sát cùng xe cứu thương cũng tới.

Bác sĩ cùng y tá đem người bệnh đặt lên cáng cứu thương, đẩy vào trong xe. Còn cảnh sát ....

Sau khi xuống xe, cảnh sát chuẩn bị mang Dung Di về đồn để điều tra.

Nữ cảnh sát vừa mới vươn tay về phía Dung Di, Dung Di không biết lấy sức lực từ đâu tới, dùng sức trốn thoát, cuồng loạn hét lên "Đừng chạm vào tôi! Các người đừng động vào tôi!"

Nữ cảnh sát lạnh mặt "Mời cô theo chúng tôi về đồn cảnh sát để tiếp nhận điều tra"

"Không! Tôi không đi! Tôi muốn mẹ! Các người có biết ba tôi là ai không? Các người mau rút đi! Rút đi!"

"Mong cô phối hợp"

Dung Di biết lần này bản thân đã gây ra chuyện lớn. Cô ta không muốn đi lên xe cảnh sát, trong lúc hoảng loạn, cô ta thậm chí còn nhìn Dung Huyền đây về cầu xin.

Dung Huyền quay đầu, không muốn nhìn thấy cô ta thêm phút giây nào nữa.

"Dung Huyền, giúp chị đi, chị là chị của em mà, em cứu chị đi!"

Dung Huyền thần thờ nói "Tôi không có người chị gái như chị"

Cuối cùng, mặc kệ Dung Di cỡ nào không tình nguyện, cô ta vẫn bị cảnh sát cưỡng chế áp giải về đồn.

Chờ sau khi xe cảnh sát rời đi, Dung Huyền mới nhẹ giọng nói với Cố Dã "Rất xin lỗi"

Xin lỗi, bởi vì cô, mà Lễ tình nhân đầu tiên của bọn họ biến thành như vậy.

Cố Dã ôm lấy Dung Huyền, yên lặng thở dài "Không liên quan đến em, tất cả đều là do Dung Di sai"

Là Dung Di phát điên, coi mạng người như cỏ rác.

Cô có làm gì sai đâu? Cô cũng chỉ là người vô tội bị hại thôi.

Dung Huyền dùng sức cắn môi "Cô ta .... Lần này sẽ thế nào?"

Cô biết Dung Di cố ý nhưng nếu Dung Di dứt khoát không chịu thừa nhận, chỉ nói bản thân không cần thận nhằm phanh thành chân ga thì hình phạt mà cô ta phải nhận sẽ nhẹ hơn rất nhiều.

Vì sao mấy năm nay trong nước lại xuất hiện nhiều vụ say rượu lái xe đâm chết người như vậy?

Chính là bởi vì có rất ít tội bị phán tử hình. Tiền đền bù tổn thất quá thấp. Cố ý giết người cùng giẫm sai chân ga hoàn toàn là hai chuyện có tính chất khác nhau. Dung Di rất có khả năng sẽ khai rằng bản thân không hề cố ý.

Cố Dã cúi đầu, che khuất sự lạnh lẽo ở trong mắt

Vừa rồi nếu như không có anh, Dung Huyền rất có khả năng sẽ bị chiếc xe kia đâm trúng.

Giọng nói anh đầy lạnh lùng vang lên "Lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó thoát"

Sau khi đưa Dung Huyền về nhà ông ngoại cô, Cố Dĩ gọi điện cho ba Cố, kể lại chuyện vừa rồi.

Ba Cố có chút hoảng sợ, sau khi biết Cố Dĩ cùng Dung Huyền không bị làm sao, ông mới yên tâm.

"Ba, cô ta muốn mạng của Dung Huyền. Con muốn cô ta phải chịu hình phạt thích đáng"

Ba Cố trầm giọng nói "Ba biết rồi"

Cố Dĩ từ nhỏ đến lớn tuy rằng tính tình có phần hoang dã nhưng từ trước đến nay anh chưa từng chủ động mở miệng đòi hỏi ba mình cái gì.

Lần này Cố Dĩ mở miệng muốn Dung Di chịu trừng phạt thích đáng đã nói lên Dung Di lần này thật sự đã chạm đến điểm mấu chốt của anh.

Có điều, việc này đổi lại là ai cũng không thể bình tĩnh được.

Dung Di lần này không phải là tiểu đánh tiểu nháo, cô ta lần này đã thật sự đã có ý định giết người!

Còn may Cố Dĩ không có chuyện gì, nếu Cố Dĩ thật sự xảy ra chuyện, ông ta nhất định sẽ không để yên cho nhà họ Dung!

.....

Sau khi Cố Dĩ trở lại căn cứ, mấy người đồng đội của anh đều đã biết chuyện vừa xảy ra.

Một đám người đứng xung quanh tỉ mỉ quan sát Cố Dĩ, sau khi biết anh không xảy ra chuyện gì mới cảm thấy yên lòng.

Vẻ mặt Bàn Bàn đầy phần nộ "Người này bị ngu sao!"

Vẻ mặt của Tả Tả như gặp phải quỷ "Fuck, đúng là cánh rừng lớn, loại chim nào cũng có"

Cố ý lấy xe đâm người, cô ta thật sự không sợ sự trừng phạt của pháp luật cùng với miệng lưỡi quần chúng sao?

Hay là khi xúc động, cô ta không hề nghĩ đến hậu quả này?

Xúc động quá nhiên là ma quỷ.

Đội trưởng vỗ vỗ bả vai Cố Dã, nói "Ngau mai bắt đầu, cậu có muốn xin nghỉ mấy ngày để điều tiết cảm xúc không?"

Cố Dã biết nghe lời phải mà 'vâng' một tiếng "Vâng thì cảm ơn anh, đội trưởng"

Đội trưởng bất đắc dĩ thở dài.

Từ ngày vào đội bọn họ Cố Dã cứ ba ngày lại xin nghỉ hai hôm.

Nhưng xảy ra chuyện lớn như vậy nếu anh không cho Cố Dã nghỉ vài ngày thì cũng thật sự quá không có nhân tính.

"Mấy ngày này cậu cứ an tâm nghỉ ngơi, nhanh chóng điều chỉnh trạng thái"

Cố Dã còn đang suy nghĩ đến chuyện khác, nghe đội trưởng nói vậy bèn có lệ mà 'vâng' một tiếng.

Được mấy ngày nghỉ này, anh nhất định phải ở bên vợ sắp cưới của mình.

Việc hôm nay hẳn đã khiến cô vô cùng sợ hãi.

Chờ sau khi đội trưởng đi WC, Tả Tả tỏ vẻ thần bí sán lại gần nói "Dã Thần, biết hôm nay cậu thiếu chút nữa bị thương, nữ thần trái cây suýt chút nữa bật khóc"

Cố Dã vẻ mặt mờ mịt "Nữ thần trái cây? Ai vậy?"

Hơn nữa cái biệt danh này cũng quá tục khí rồi? Vừa nghe đã khiến người ta hết muốn ăn.

Bàn Bàn ở một bên tốt bụng phổ cập tri thức "Chính là một hotgirl livestream, rất xinh đẹp, có hơn hai triệu fan hâm mộ. Fan của cô ấy nói cô ấy là người xinh đẹp nhất, chỉ cần muốn là có thể ra mắt, tiến vào giới giải trí"

Cố Dã cười nhạt một tiếng.

Xinh đẹp nhất?

Đẹp hơn vợ anh sao? Cô ta lấy đâu ra dũng khí vậy?

Cô ta không biết tự lượng sức mình sao?

Tả Tả nói "Em gái nhỏ này kỹ thuật chơi game cũng không tệ lắm, cũng chơi PUBG. Người ta còn muốn kết bạn trên wechat với cậu"

Cố Dã cử động cánh tay một chút "Kết bạn wechat làm gì?"

"Ai biết? Có lẽ là có việc?"

Cố Dã nhàn nhạt hỏi lại "Có thể có chuyện gì được cơ chứ?"

Tả Tả thiếu điều muốn quỳ gối "Dã Thần, cậu đồng ý đi, hãy để mấy anh em được nhìn thấy trang cá nhân của cô ấy"

Khuôn mặt của Cố Dã hiện lên vẻ lười biếng, rõ ràng là không có hứng thú.

Anh từ chối nói "Không"

Bàn Bàn gấp muốn chết.

Trước kia Dung Huyền là nữ thần[1] trong lòng cậu ta nhưng hiện tại nữ thần trái cây chính là nữ thần mới của cậu ta.

[1] Nguyên raw là 墙头 (Cổ đầu tường) là từ lóng của giới trẻ TQ ý chỉ một người mà bản thân đang yêu thích, hâm mộ nhưng sự yêu thích này thường không kéo dài quá lâu.

Vì sao người này lại được gọi là nữ thần trái cây?

Bởi vì cô ấy giống như những quả ngon mọng nước, ngọt ngào, không, fan hâm mộ của cô ấy cảm thấy cô ấy còn ngọt hơn trái cây không biết bao nhiêu lần.

Bàn Bàn cũng cảm thấy cô ấy ngọt muốn mạng.

Cậu ta biết Cố Dã có vợ sắp cưới nhưng chỉ là kết bạn trên wechat mà thôi, chỉ là thêm một người bạn thôi mà, cũng đâu có vấn đề gì? Cũng đâu phải là bắt Cố Dã ngoại tình!

Hơn nữa nếu Cố Dã đồng ý, bọn họ cũng sẽ được hưởng sái!

Cậu ta thích nữ thần trái cây, nếu có thể cùng cô kết bạn, cậu ta dù có nằm mơ cũng sẽ mỉm cười tỉnh lại.

Trước đó cậu ta xui xẻo không được nữ thần trái cây chấp nhận lời mời kết bạn, mỗi ngày đều buồn đều thở ngắn than dài.

Nữ thần có sự kiêu ngạo của riêng mình, không dễ dàng làm bạn với người khác.

Bàn Bàn hiện tại chỉ biết trông mong vào Cố Dã sẽ giúp bọn họ, trở thành cầu nối để bọn họ có thể làm bạn với nữ thần.

Hiện tại nhìn vẻ mặt không mấy hứng thú của Cố Dã, Bàn Bàn vội đến sắp bật khóc,

Cậu ta đề con chuột của Cố Dã lại, mở danh sách phòng phát sóng trực tiếp, click mở phòng phát sóng trực tiếp của nữ thần trái cây.

Cố Dã vốn định chút nữa sẽ phát sóng trực tiếp, chuyện này vừa vặn tiện cho Bàn Bàn.

Hiện tại nữ thần trái cây đang phát sóng trực tiếp chơi trò chơi.

Phòng phát sóng của cô ấy có tên là "Quả Ngọt"

Ngũ quan của cô ấy nhỏ nhắn, tinh xảo thiên hướng Lolita, hơn nữa giọng nói cũng cực kỳ ngọt ngào.

Bàn Bàn sau khi vào phòng phát sóng của nữ thần trái cây liền bày ra vẻ mặt mê muội nói "Không chỉ khuôn mặt mà giọng nói của nữ thần cũng thật là ngọt"

Bởi vì Bàn Bàn dùng máy tính của Cố Dã, tài khoản của Cố Dã cho nên cậu ta vừa tiến vào phòng phát sóng trực tiếp liền có một hàng chữ vàng hiện lên.

"Công tước Cố Dã tiến vào phòng phát sóng trực tiếp"

Nữ thần trái cây nhìn thấy hàng chữ này, vui vẻ nói "Hoan nghênh Dã Thần tới phòng phát sóng trực tiếp của tôi! Hy vọng Dã Thần xem phát sóng trực tiếp vui vẻ"

Câu này nói rất rõ ràng, mọi người đều nghe được.

Cố Dĩ 'Fuck' một tiếng, đoạt lấy con chuột, nhanh chóng rời khỏi phòng phát sóng trực tiếp "Mẹ nó, cậu có bệnh à?"

Bàn Bàn bị mắng, rụt rụt cái cổ.

"Chỉ là vào phòng phát sóng trực tiếp thôi mà"

Cố Dĩ ngẩng đầu, như cười như không mà nhìn Bàn Bàn "Cậu dùng tài khoản của ông đây tiến vào phòng phát sóng trực tiếp của cô ta, kéo thêm sự chú ý, thêm fan hâm mộ cho cô ta, hiện tại cậu còn dám cùng ông đây nói không sao cả? Trong đầu cậu đựng toàn nước thối sao?"

Tâm trạng của Cố Dĩ hôm nay vốn không tốt, Bàn Bàn lần này coi như đã đập trúng phải bãi mìn.

Bàn Bàn lại tiếp tục rụt cổ "Dĩ Thần, wild, anh hai, em sai rồi, em vừa rồi đã quá nóng nảy"

Bàn Bàn ban đầu cũng không suy nghĩ quá nhiều. Cậu ta chỉ định cho Cố Dĩ nhìn thấy nữ thần trái cây, sau đó nhận lời giúp đỡ cậu ta.

Nhưng cậu ta đã quên cấp bậc tài khoản của Cố Dĩ là công tước, mỗi lần tiến vào phòng phát sóng trực tiếp của người khác sẽ hiện lên thông báo nhắc nhở.

Có điều, cho dù vậy thì Cố Dĩ cũng không cần tức giận như vậy chứ?

Điện thoại của Cố Dĩ rung lên.

Anh lấy điện thoại ra, trên màn hình hiện lên thông báo nick có tên Quả ngọt cùng với một vài người khác gửi lời mời kết bạn.

Cố Dĩ 'a' một tiếng, nhấn từ chối toàn bộ.

Bàn Bàn đứng bên cạnh nhìn đau lòng muốn chết.

Nếu như Quả ngọt chủ động gửi lời mời kết bạn cho cậu ta thì thật tốt biết bao!

Bàn Bàn định ngăn cản nhưng đã không còn kịp. Cậu ta bày ra vẻ mặt khó chịu, nói "Cậu đừng từ chối, sẽ làm tổn thương trái tim thiếu nữ của người ta đấy!"

Cố Dĩ lười để ý đến Bàn Bàn

Lúc này, Tả Tả nhận được tin nhắn của Quả Ngọt gửi đến.

Trước đó cậu ta cùng Quả ngọt từng nhắn tin với nhau trên nền tảng phát sóng trực tiếp.

Tả Tả đọc xong tin nhắn, nói với Cố Dĩ "Quả ngọt nói cô ấy muốn kết bạn với cậu"

Cố Dĩ bực bội 'hừ' một tiếng "Kết bạn với tôi? Cô ta cũng không nhìn lại xem bản thân mình là ai? Làm bạn với tôi? Ha, cô ta xứng sao?"

Thông qua đồng đội của anh muốn kết bạn wechat với anh, lại còn nhiều lần gửi lời mời kết bạn cho anh, nếu cô ta không có suy nghĩ không an phận với anh thì tên anh sẽ viết ngược lại!

Biết rõ anh có vợ sắp cưới, lại còn cố ý tới làm quen, trong lòng cô ta nghĩ gì chẳng nhẽ anh lại không đoán được?

Bàn Bàn rụt rụt cổ "Wild, hôm nay cậu thật là khó ở"

Tả Tả ho nhẹ một tiếng "Được rồi, cứ như vậy đi"

Cố Dĩ đêm nay lười không thèm phát sóng trực tiếp.

Anh đứng dậy, chuẩn bị trở về phòng của mình.

Anh vỗ vỗ bả vai Bàn Bàn, trầm giọng nói "Không có lần sau"

"Được....tớ biết rồi, Dã Thần"

Sau khi trở về phòng, Cố Dã gọi video cho Dung Huyền.

Tách ra đã một tiếng, anh có chút nhớ cô.

.....

Lúc Dung Huyền nhận được lời mời gọi video với Cố Dã, cô vừa mới tắm xong.

Chuyện xảy ra ngày hôm nay, cô không định nói cho ông ngoại biết.

Thân thể của ông ngoại không tốt, không chịu nổi đả kích, nếu như ông ngoại biết Dung Di định đâm chết cô, đoán chừng sẽ tức giận đến chết.

Cho nên Dung Huyền chỉ định nói với ông chuyện vui.

Ví dụ như hôm nay, Lễ tình nhân Cố Dã tặng cô một đóa hoa hồng lớn, thậm chí còn viết tên bọn họ lên bầu trời.

Ông ngoại sau khi nghe được chuyện này quả nhiên rất vui vẻ, nói cô phải ở chung với Cố Dã thật tốt.

Sau khi dỗ ông ngoại xong, Dung Huyền cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô đã đánh tiếng với người làm trong nhà, nói bọn họ đừng nói linh tinh trước mặt ông ngoại.

Bọn họ tỏ vẻ đã hiểu, tất cả đều đồng ý chuyện này.

Có điều, nghĩ đến đóa hoa hồng xinh đẹp mà Cố Dĩ tặng, Dung Huyền cảm thấy có chút đáng tiếc.

Hoa hồng sau khi rơi xuống đất, bị người ta dẫm đến nát bét.

Lúc Cố Dĩ gửi lời mời gọi video, cô còn tưởng Cố Dĩ có chuyện gì.

Nhưng không ngờ câu đầu tiên của Cố Dĩ chính là "Vợ, hôm nay anh từ chối một cô gái định dụ dỗ anh"

Nghe kĩ còn có chút đặc ý, muốn được khen ngợi.

Dung Huyền sửng sốt, nói "Đó không phải là chuyện nên làm sao?"

Cố Dĩ cũng sửng sốt "Cũng đúng"

Sau đó hai người bật cười.

Nghe thấy Dung Huyền cười, Cố Dĩ cuối cùng cũng yên tâm. Hôm nay sau khi xảy ra chuyện, anh thấy cả người Dung Huyền đều run đến không thể kiềm chế,

Anh thật sợ sợ chuyện ngày hôm nay sẽ để lại bóng ma trong lòng cô, có điều nhìn thấy cô hiện tại tâm trạng không tồi, vậy chuyện này hẳn là không vấn đề gì.

Hai người đều cố ý tránh đề cập đến chuyện xảy ra ngày hôm nay.

Chuyện của Dung Di chờ bọn họ ngủ dậy, ngày hôm sau tinh lực tràn đầy lại nói cũng không muộn.

Cố Dĩ lười biếng nằm ở trên giường, liếm môi "Vợ, ngày mai anh đến tìm em"

Dung Huyền rũ mắt "Anh không phải huấn luyện sao?"

"Đội trưởng cho anh nghỉ mấy ngày. Chúng ta cùng nhau đi ra ngoài thả lỏng một chút?"

Dung Huyền thở dài "Anh có thể nghiêm túc tham gia huấn luyện một chút có được không?"

Trong mắt Cố Dã hiện lên ý cười, từng câu từng chữ nói "Đương, nhiên, là, có, thể"

Dứt lời, cả người Dung Huyền đều có chút không được tự nhiên.

Bởi vì vừa nghe thấy bốn chữ này cô liền nghĩ đến Cố Dã buổi chiều hôm nay không biết xấu hổ. Lòng bàn tay cùng trái tim của cô dường như có chút ngứa.

= = =

Cải: Vốn dĩ bà tác giả định cho chương này làm chương kết. Bản chương 42 ban đầu là Cố Dã vì chần cho Dung Huyền mà bị Dung Di đâm trúng, đầu xuất hiện cục máu đông chèn vào dây thần kinh khiến cho lâm vào trạng thái ngủ say. Ba năm sau Cố Dã tỉnh lại, Dung Huyền đã trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ (?), hai người hạnh phúc ở bên nhau, HE.

Cuối cùng vì chương đấy sau khi đăng lên bị người độc giả oán giận cho nên bà viết lại, chính là chương 42 này và kéo dài chuyện thêm mấy chương nữa.

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 43 🌿

Chương 43:

Biên tập: Cải

Tay Dung Huyền run lên, trực tiếp nhấn vào nút kết thúc cuộc gọi.

Giây tiếp theo, Cố Dĩ gửi tin nhắn wechat tới.

"Vợ, ngày mai sau khi tan học gặp lại"

Dung Huyền trả lời bằng một icon vui sướng. Trên thực tế, sau khi cúp máy, tâm trạng của cô không hề vui vẻ chút nào.

Cô không định tìm hiểu tình huống hiện tại của Dung Di, nhưng chỉ cần đoán cũng biết, cô ta hiện tại hẳn không dễ chịu chút nào. Nhưng cứ nghĩ đến những người vô tội bị Dung Di làm hại, tâm trạng của Dung Huyền lại trở nên sa sút. Hy vọng trận tai nạn xe cộ ác tính này sẽ không có nhiều người chết cùng bị thương.

.....

Hôm sau là ngày đi học đầu tiên, vào học kỳ hai lớp 11, áp lực học tập của học sinh tăng lên không ít. Học sinh sẽ được dạy toàn bộ kiến thức cấp ba ở lớp 10, lớp 11, còn lớp 12 chỉ cần chuyên tâm ôn lại kiến thức.

Một năm ôn tập, thành tích của rất nhiều học sinh đều được cải thiện hơn rất nhiều.

Mấy ngày nay Dung Huyền suy nghĩ rất nhiều cho nên nghỉ ngơi không tốt lắm, trên khuôn mặt trắng nõn hiện rõ hai quầng thâm mắt. Cả người càng thêm mảnh mai, có một loại mỹ cảm không nói thành lời.

Đồng Nguyệt biết Dung Huyền vì sao lại như vậy, tai nạn xe cộ xảy ra hôm ấy thật sự quá thảm khốc, ngay cả cô cũng vẫn chưa thể hồi phục tinh thần lại huống chi là đương sự Dung Huyền? Lúc ấy, Dung Huyền thiếu chút nữa đã bị đâm, loại bóng ma tâm lý này, không hề dễ dàng thoát khỏi.

Cô cố ý làm bầu không khí thêm sinh động "Huyền Huyền, có một học sinh chuyển trường chuyển vào học ở lớp chúng ta đấy"

Thật ra Dung Huyền đối với chuyện này không có bao nhiêu hứng thú nhưng cô biết Đồng Nguyệt đây là đang có ý tốt, muốn dời đi lực chú ý của cô, để cô thả lỏng một chút. Cô mỉm cười, tỏ vẻ hứng thú hỏi "Là nam hay là nữ?"

Hai mắt Đồng Nguyệt sáng lên "Là nam! Hơn nữa trước khi chuyển đến đây, cậu ấy được phong là hotboy số một ở trường cũ"

Mộc Tiêu nghe thấy hai chữ 'hotboy' cũng hứng thú bưng bưng mà quay đầu lại "Thật sao? Hotboy rất tốt, tớ rất thích hotboy"

Đồng Nguyệt cùng Mộc Tiêu hứng thú bưng bưng bàn luận về học sinh mới chuyển trường, Dung Huyền ngồi bên cạnh tay chống cằm yên lặng lắng nghe, không gia nhập vào câu chuyện của hai người.

Cô thật sự không mấy để ý đến học sinh mới này. Bên cạnh cô đã có Cố Dã hơn nữa Cố Dã cũng là hotboy của trường.

Trước khi vào lớp, chủ nhiệm lớp tươi cười dẫn một nam sinh bước vào lớp.

Nam sinh vừa bước vào, cả lớp dấy lên một trận ồn ào, nam nữ sinh châu đầu ghé tai thảo luận.

Đồng Nguyệt hưng phấn nói với Dung Huyền "Mẹ nó, thật là đẹp trai!"

Mộc Tiêu cũng quay đầu lại, khuôn mặt đỏ bừng nói "Hàng cao cấp!"

Nam sinh đứng trên bục giảng khuôn mặt đầy vẻ lạnh nhạt, môi mỏng hơi mím, cả người thanh thanh lãnh lãnh, mang theo vài phần xa cách.

Trên thực tế, từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nam sinh này, rất nhiều người đều sẽ cảm thấy khí chất của cậu hoàn toàn áp đảo diện mạo của cậu.

Khí chất của cậu quá xuất chúng, giống như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời vậy.

Nếu Cố Dĩ có vẻ hoang dã, ngang tàn thì nam sinh này lại là kiểu hình lạnh lùng, cấm dục.

Cả hai không phải cùng một loại hình nhưng đều được rất nhiều nữ sinh yêu thích.

Chủ nhiệm lớp đã hơn ba mươi tuổi, bà dịu dàng nói với học sinh mới "Hay là em tự giới thiệu bản thân một chút?"

Bạc Thần gật đầu với cô giáo chủ nhiệm lớp, nói "Tớ tên là Bạc Thần, Bạc trong bạc hà, Thần trong thần phục"

Một câu giới thiệu cực kỳ đơn giản. Sau khi nghe Bạc Thần tự giới thiệu xong, ở bên dưới có nam sinh nói "Cậu đây là muốn thần phục ai vậy? Hay là cậu muốn ai thần phục cậu? Ha ha ha"

Bạc Thần nghe thấy nam sinh nói vậy, khuôn mặt không chút thay đổi, vẫn lạnh lùng, khó tiếp cận như cũ.

Đồng Nguyệt ghé sát bên tai Dung Huyền, nhỏ giọng nói "Thật muốn khiến cậu ấy thần phục dưới chân tớ"

Dung Huyền thật ra không có hứng thú với chuyện này nhưng nghe thấy Đồng Nguyệt nói vậy, cô vẫn nhin không được mà trợn tròn mắt.

"Cậu .... Cậu cũng quá. ...."

Đồng Nguyệt 'a' một tiếng, tò mò hỏi "Quá cái gì?"

Dung Huyền buồn cười lắc đầu. Nói cho cùng Đồng Nguyệt cũng chỉ là một cô gái nhỏ, có loại ý nghĩ như vậy cũng là chuyện bình thường.

Nam nữ sinh ở tuổi này thường rất hay ảo tưởng, suy nghĩ nhiều.

Đồng Nguyệt tiếp tục nhớ lại một vài tri thức mà bản thân học được từ truyện người lớn, nói với Dung Huyền "Kiểu người nhìn qua có vẻ lạnh lùng ấy mà, nói không chừng trong nội tâm lại cực kỳ mãnh liệt. Cậu nghĩ xem, khuôn mặt lạnh lùng ấy nếu như mờ hôi đầm đìa, hai mắt đỏ bừng, chứa đầy dục vọng, cơ bắp căng chặt ,..... chep, quá mê người!"

Dung Huyền im lặng, không dám nói thêm, cô sợ nếu mình nói tiếp Đồng Nguyệt sẽ phổ cập cho cô thêm càng nhiều kiến thức.

Đồng Nguyệt cười 'hi hi', không nói gì nữa.

Kết quả thi cuối kỳ 1 của Dung Huyền đứng thứ hai trong lớp cho nên cô giáo chủ nhiệm trực tiếp bổ nhiệm cô làm lớp trưởng, cùng lớp trưởng cũ quản lý lớp. Làm như vậy, lớp trưởng cũ cũng không cần bị hạ chức.

Bởi vì Bạc Thần quá cao cho nên bị chủ nhiệm lớp xếp cho ngồi ở phía cuối lớp.

Sau khi tan học, Dung Huyền cầm lịch phân công trực nhật đến nói qua với Bạc Thần.

Lúc Dung Huyền nói chuyện, cô phát hiện hình như Bạc Thần ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Cô không chú ý lắm, cho dù có chú ý thì cũng sẽ không để ý.

Nói xong, cô mím môi hỏi "Bảng tin phòng học cũng phải trang trí, cậu vừa mới chuyển tới đây, có muốn tham gia trang trí không?"

Giọng của Bạc Thần giống như khuôn mặt cậu, cực kỳ lạnh lùng, giống như khối ngọc thạch, lạnh nhưng cực kỳ dễ nghe.

"Được"

Sau khi nói xong, Dung Huyền quay về chỗ ngồi của mình.

Cô vừa ngồi xuống, Đồng Nguyệt đã sát lại gần.

"Giọng nói của cậu ấy thật là êm tai. Nếu cậu ấy mà dùng cái chất giọng lạnh lùng của mình nói ra mấy lời âu yếm thì .... Quá mê người. Thử tưởng tượng cậu ấy ghé sát bên tai cậu, gọi cậu một tiếng 'bảo bối' , a, chỉ mới nghĩ thôi mà cả người tớ đã run lên"

Dung Huyền há miệng, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Có thể là do mùa xuân tới rồi cho nên Đồng Nguyệt cũng bắt đầu chờ mong một mối tình ngọt ngào.

Bạc Thần quả thật rất ưu tú, Dung Huyền thân là lớp trưởng cho nên cô biết Bạc Thần nhìn vậy nhưng thật ra là một học bá.

Nhưng Dung Huyền cảm thấy Bạc Thần giống như một đóa hoa cao ngạo, không dễ dàng để người ta hái xuống. Cô cũng không cho rằng Đồng Nguyệt sẽ thành công 'hái' được Bạc Thần nhưng chuyện của bạn bè cô sẽ không nhúng tay. Suy cho cùng, mỗi người đều có quyết định của bản thân,

chẳng lẽ chỉ vì cô cảm thấy không thành, hai người bọn họ nghiêm nhiên sẽ không phù hợp sao? Chuyện này là không thể nào.

Hơn nữa, cô cũng không có tư cách nhúng tay vào chuyện của người khác cho nên Dung Huyền không nói gì cả.

Sau khi làm xong việc, Dung Huyền đeo cặp sách chuẩn bị đi về. Cô không quên mình cùng Cố Dĩ đã hẹn gặp mặt.

Thật ra cả ngày hôm nay cô vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Mỗi khi yên tĩnh cô lại không khỏi nhớ về vụ tai nạn xe cộ kia.

Máu tươi đầy đất, xung quanh đều là tiếng hò hét, tiếng khóc, tiếng la hét.

Tất cả là đều do Dung Di gây ra.

Lúc Dung Huyền đi ra, Đồng Nguyệt cũng đi theo cô.

Lúc đi dưới sân trường, Đồng Nguyệt không ngừng lảm nhảm chuyện về Bạc Thần.

"Cậu ấy thật là cao, tớ đoán cậu ấy ít nhất cũng cao đến 1m85. Cậu ấy cao như vậy chắc hẳn chơi bóng rổ rất giỏi, nếu như cậu ấy còn biết bơi lội nữa thì thật là quá xuất sắc"

Dung Huyền vẫn luôn yên lặng đến nghe, đến khi ra tới cổng trường rồi cũng không biết.

"Ai chơi bóng rổ rất giỏi?"

Một giọng nam trầm đột nhiên vang lên.

Dung Huyền lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào mình đã đi đến bên cạnh Cố Dĩ.

Cố Dĩ ăn mặc rất thoải mái, chiếc áo phông màu đen khiến khuôn mặt anh càng thêm anh tuấn.

Thấy cô không trả lời, Cố Dĩ lại hỏi tiếp "Hai người đang nói đến ai vậy?"

Đồng Nguyệt một năm một mười đem chuyện mà mình biết về học sinh mới nói hết.

"Lớp bọn tớ hôm nay có một học sinh mới chuyển đến, cực kỳ đẹp trai, cực kỳ cao. Nghe nói ở trường cũ cậu ấy là hotboy số một của trường, hơn nữa cậu ấy nhìn qua lạnh như băng, thật sự khiến người khác muốn nhìn thấy lúc cậu ấy nhiệt tình thì sẽ như thế nào" Nói đến Bạc Thần, Đồng Nguyệt liền bắt đầu bật chế độ loa phát thanh, lái nhà lái nhái đem toàn bộ chuyện về Bạc Thần mà mình biết nói ra.

Nói xong, Đồng Nguyệt thức thời mà rời đi. Cô không muốn làm bóng đèn điện ngăn giữa Dung Huyền cùng chồng sắp cưới của cậu ấy.

Gương mặt anh tuấn của Cố Dĩ hơi lạnh xuống.

Một học sinh mới chuyển đến lớp lớn lên rất cao, rất tuấn tú?

A....

Dung Huyền thấy Cố Dĩ mãi vẫn chưa đi, vươn tay quơ quơ trước mặt anh "Hoàn hồn"

"Ừ"

Dung Huyền không biết Cố Dĩ định đưa mình đi đâu, cô không hỏi, có điều cô đoán chắc là một nơi nào đó gần đây bởi vì Cố Dĩ không đưa cô

đến nhà ga hoặc là lên xe.

Cố Dã dường như đã suy nghĩ gì đó, Dung Huyền nghiêng nghiêng đầu, bầu không khí yên lặng đến quý dị này khiến cô có chút không quen.

Trước kia mỗi lần ở bên nhau Cố Dã luôn là người chủ động khơi gợi đề tài nói chuyện nhưng hôm nay không biết anh đang suy nghĩ cái gì, không thèm mở miệng nói một lời. Dung Huyền mím môi, phá lệ chủ động mở miệng tìm đề tài nói chuyện.

Cô đem lời Đồng Nguyệt nói với mình ở trên lớp nói cho Cố Dã nghe. Trí nhớ cô rất tốt, Đồng Nguyệt đã nói những gì cô đều nhớ được tám , chín phần.

Thật ra lúc mới mở miệng cô còn có chút thẹn thùng, cảm thấy có vài từ rất khó nói ra khỏi miệng nhưng sau khi nói xong cô lại nhin không được mà bật cười.

"Anh nói xem, sao Đồng Nguyệt lại nghĩ như vậy chứ? Cậu ấy ngày thường rất cuộc đã xem những thứ linh tinh rối loạn gì chứ"

Cái gì mà 'dưới thân' rồi 'thần phục' , còn có mấy lời âu yếm gì đó, chẳng nhẽ Đồng Nguyệt bình thường mỗi khi rảnh rỗi đều xem mấy cái này?

Dung Huyền đột nhiên cảm thấy tò mò.

Lúc này, Cố Dã ở bên cạnh lười biếng nói một câu.

Giọng nói của anh có điểm lười biếng, có chút không đứng đắn nhưng cần thận nghe lại lại nghe ra lời anh nói có vài phần nghiêm túc.

Dung Huyền nghe xong trực tiếp đơ người.

Mặt cô chậm rãi đỏ lên, đến lỗ tai cũng đỏ bừng.

Nhìn qua cực kỳ mê người.

Cố Dã nói "Vậy em định khi nào làm anh?"

= = =

Cải: Quyết tâm lập xong hố TT^TT Còn 6 chương nữa thôi! Cố lên!

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 44 🌿

Chương 44:

Biên tập: Cải

Mãi không nghe thấy Dung Huyền trả lời, Cố Dã không bỏ cuộc mà lại hỏi thêm lần nữa.

Dung Huyền giả bộ không hiểu, nháy mắt hỏi "Anh nói cái gì cơ?"

Cố Dã cười khẽ, tiếng cười rất quyến rũ khiến lỗ tai cô có chút ngứa.

Anh nói từng câu từng chữ "Anh nói, làm anh"[1]

[1] Nguyên văn nó là 'thao ta" nghĩa là XX rồi lại OO ấy.

Cố Dã cầm lấy tay Dung Huyền đặt lên ngực mình.

Dung Huyền có thể cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ ở dưới lòng bàn tay, thành thịch thành thịch, từng chút từng chút, giống như đang gõ vào lòng cô.

Tay cô dưới sự chỉ dẫn của Cố Dã, chậm rãi di chuyển đến phần bụng không chút thịch thừa của anh.

Quá trình này có vẻ diễn ra khá lâu nhưng thật ra cũng chỉ mất vài giây đồng hồ. Rõ ràng cách một lớp quần áo nhưng cô vẫn cảm giác như Cố Dã đang bị mình đùa bỡn, tuy việc này là Cố Dã chủ động nhưng Dung Huyền vẫn ngáy ngẩn cả người, mặt đỏ bừng.

Cô cắn môi dưới "Cố Dã! Anh...."

Cố Dã cong môi, không tiếp tục trêu Dung Huyền. Tay anh hơi dùng sức, kéo cô vào trong lòng.

Chóp mũi ngửi thấy hương bồ kết đầy sạch sẽ.

Trong khoảnh khắc nhào vào ngực anh, Dung Huyền chỉ cảm thấy trái tim bất an bao lâu nay đều yên tĩnh lại. Nếu nói trước đó cô còn vì vụ tai nạn xe cộ thảm khốc mà cảm thấy lo sợ, bất an thì hiện tại cô đã hoàn toàn an tâm. Dường như mọi biến cố, mưa gió bão bùng đều được cái ôm ấm áp này ngăn cản ở bên ngoài. Cái ôm này, chính là bến cảng của cô.

Thật sự rất kỳ quái.

Rõ ràng cô cùng Cố Dã quen biết chưa bao lâu, cũng chỉ mấy tháng nhưng anh lại có thể dễ dàng mang đến cho cô cảm giác an toàn. Anh yên lặng nói cho cô biết, cô có thể toàn tâm toàn ý mà dựa dẫm vào anh.

Hai người yên lặng ôm nhau trong chốc lát, Cố Dã nói "Mấy hôm nay Dung Di ở chỗ kia không được tốt lắm. Ba em đang nghĩ cách muốn cứu cô ta ra. Sau đó, ba anh lại gây áp lực cho nhà họ Dung."

Dung Huyền ngẩng đầu, nói "Bác trai có thể điều tra kỹ về nhà họ Dung không?"

Nếu như có thể vậy thì chuyện mà Dung Diệu cùng Kỷ Ngưng làm trước kia hẳn là cũng có thể điều tra ra?

Cố Dã trầm ngâm một hồi "Chắc là có thể nhưng em không để ý chuyện này sao?"

Dung Huyền lắc đầu, vẻ mặt kiên định "Em không sao. Em nghi ngờ chuyện mẹ em qua đời có liên quan đến ba em và Kỷ Ngưng. Em chỉ muốn

biết được chân tướng sự việc"

Cố Dã hơi nhíu mày, anh không nghĩ tới lại có chuyện như vậy. Nếu thật như Dung Huyền suy đoán vậy thì Dung Diệu cũng quá cặn bã rồi? Loại người này, thật sự không phải là người!

Cố Dã đồng ý "Anh biết rồi"

Hai người nói xong chính sự, Cố Dã lại bắt đầu không đứng đắn.

"Em hôn anh một cái đi"

Dung Huyền trừng mắt nhìn anh.

Cố Dã cúi đầu, nhìn chăm chăm Dung Huyền, mặt hai người dán sát như thể giây tiếp theo sẽ hôn nhau vậy.

Giọng nói của anh có chút tủi thân "Chẳng lẽ em không muốn hôn anh?" Mỗi lần anh cùng cô ở bên nhau, mỗi giây mỗi phút anh đều muốn gần gũi với cô, muốn ôm cô, hôn cô, từng động tác, biểu cảm trên khuôn mặt cô đều khiến tim anh xao xuyến. Có điều, Dung Huyền chưa từng chủ động làm gì anh.

Nếu Dung Huyền có thể chủ động một chút, anh sẽ nằm yên, tùy ý cô, tuyệt không hai lời.

Dung Huyền cắn môi, Cố Dã nhắm mắt chờ đợi.

Cô do dự một chút, sau đó nhanh chóng tiến lên hôn một cái.

Một cái hôn rất nhẹ, ở trên gò má của Cố Dã.

Cố Dã nhắm mắt, khóe môi hơi cong lên.

Cảm thấy thật mỹ mãn.

Anh mở mắt ra, bất ngờ hôn một cái lên mặt Dung Huyền.

Anh cười, vẻ mặt đầy đắc ý "Đây là quà đáp lễ"

Dung Huyền xoay người rời đi. Nam chủ đâu? Trước mắt cô chỉ có một tên con trai ấu trĩ muốn chết.

.....

Ba ngày sau.

Hôm nay lúc đi học, điện thoại của Dung Huyền không ngừng rung lên. Cô cúi đầu chuyển điện thoại sang chế độ im lặng sau đó cúi đầu nhìn thông báo trên màn hình.

Là ba của cô, Dung Diệu gọi đến.

Cô vừa nhấn nút từ chối không bao lâu Dung Diệu lại một lần nữa gọi điện thoại đến.

Dung Diệu không thèm để ý Dung Huyền còn đang đi học, liên tục gọi điện thoại đến.

Chờ đến khi chuông báo tan học vang lên, giáo viên chậm rì rì rời khỏi lớp học. Dung Huyền chờ đến khi giáo viên ra khỏi lớp mới đứng dậy, đi ra ngoài phòng học nghe điện thoại.

Vừa nhấn nút nghe, đầu dây bên kia nhanh chóng truyền đến tiếng Dung Diệu mắng chửi "Sao mà lại như vậy? Gọi điện thoại lâu như vậy giờ mới nghe máy?"

Giọng nói của Dung Huyền cực kỳ bình tĩnh "Con còn đang trong lớp"

"Ông đây là ba mà, ông đây gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy mà mà không biết đường nhắn lại một cái tin nhắn sao?"

Giọng nói của Dung Diệu đầy vẻ giận dữ. Dung Huyền nghe Dung Diệu chỉ trích, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Trước đó Dung Diệu đã từng nguy trang thành bộ dáng của người cha hiền lành, nói chuyện dịu dàng với cô nhưng Dung Huyền chưa bao giờ bị mê hoặc.

Cô hiểu rõ Dung Diệu là một con người thực dụng.

Nếu ông ta cảm thấy bạn hữu dụng vậy thì ông ta sẽ đối với bạn ấm áp, quan tâm nhưng một khi ông ta cảm thấy bạn không còn hữu dụng vậy giây tiếp theo bạn sẽ bị ông ta vứt bỏ.

Nguyên chủ đã bị ông ta vứt bỏ nhiều năm.

Giả chung quy vẫn là giả, không phải cha hiền thì sẽ không bao giờ có bộ dáng của cha hiền. Hiện tại, một khi gặp chuyện, Dung Diệu ngay lập tức hiện nguyên hình, ông ta thậm chí còn lười giảm âm lượng, từ độ lớn của giọng nói là có thể tượng tượng ông ta hiện tại đang tức giận đến mức nào.

Dung Huyền đi đến một góc tương đối yên tĩnh "Ba có chuyện gì không?"

Dung Diệu miễn cưỡng bình tĩnh lại "Con nói với ba chồng tương lai của con, bảo ông ta đừng có ép ba. Dù sao con cũng không có chuyện gì, mọi người mỗi người lùi một bước, giải quyết riêng đi"

Vụ tai nạn xe cộ lần trước tuy rằng không có ai tử vong nhưng lại có rất nhiều người bị thương.

Có một nữ sinh thậm chí còn bị thương đến mức phải cắt bỏ hai chân, cả đời không thể tự mình đứng dậy.

Giải quyết riêng? Vì sao lại phải giải quyết riêng?

Dung Di làm sai, sao lại có thể giải quyết riêng là xong? Chuyện này đối với những người khác thì có công bằng hay không?

Dung Diệu rất cuộc là dựa vào đây mà lại dám đưa ra yêu cầu này?

"Ba còn có chuyện gì nữa không?"

"Mày lại sao nữa? Ông đây đang nói chuyện với mày đấy, mày dám đối xử với ông đây thế à?"

Dung Huyền bình tĩnh mỉm cười "Đúng vậy, hiện tại là ông đang có chuyện muốn nhờ vả tôi, ông dùng thái độ này để nhờ người khác?"

Dung Huyền đáp trả cho Dung Diệu nguyên văn những gì ông ta vừa nói. Dung Diệu nếu như đã gọi cuộc điện thoại này vậy chứng tỏ ông ta hiện tại không có cách nào liên lạc với ba Cố. Ông ta lúc này khẳng định rất gấp gáp.

Dung Huyền đoán, ba ngày này nhà họ Cố đã tạo áp lực lên nhà họ Dung, dù sao trước đó cô đã bảo Cố Dĩ nói với ba anh, nhờ ba anh giúp đỡ điều tra một số chuyện của nhà họ Dung, tốt nhất là có thể tra ra chuyện mà Dung Diệu cùng Kỷ Ngưng đã làm. Dung Diệu hiện tại hẳn là đã ở thế lửa sém đến lông mày.

Dung Diệu nghe thấy Dung Huyền nói vậy đột nhiên ý thức được, đứa con gái này của ông ta ở thời điểm mà ông ta không chú ý đã sớm thoát khỏi sự khống chế của ông ta.

Cô quá bình tĩnh, cũng quá lạnh lùng giống như người hiện tại đang nói chuyện với cô không phải là ba ruột của cô mà chỉ là một người xa lạ vậy. Nếu là trước kia, chuyện này sẽ không bao giờ có khả năng xảy ra, giọng

nói của Dung Huyền như thể cô không hề có chút tình cảm nào với người ba này vậy.

Cảm giác này một chút cũng không dễ chịu.

Dung Diệu cố nén sự bất mãn cùng phần nộ, ra lệnh "Mày mau giải quyết chuyện này cho thỏa đáng sau đó báo cho ba biết"

Dung Huyền lại hỏi lại một câu "Vì sao tôi lại phải giúp ông?"

Dung Diệu gầm lên "Mày nói cái gì? Giờ cánh chim cứng cáp rồi có đúng không? Giờ lại dám dùng cái giọng này nói chuyện với ông đây?"

Dung Huyền cắn môi, ánh mắt lạnh lùng "Dung Di làm sai, gây tổn thương cho nhiều người như vậy, dựa vào cái gì mà muốn giải quyết riêng chuyện này? Tôi không có khả năng sẽ giúp ông, ông nghĩ cũng đừng nghĩ"

"Dung Huyền, mẹ nó mày muốn làm phản đúng không? Ông đây là ba của mày"

Dung Huyền nắm chặt lấy điện thoại "Ba, ông trước hết cứ quản tốt bản thân đi đã"

Chờ thêm một chút nữa, đoán chừng cho dù Dung Diệu có muốn quản Dung Di cũng chả còn sức lực.

Nói xong, Dung Huyền dứt khoát cúp máy.

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 45 🌿

Chương 45:

Biên tập: Cải

Dung Huyền không ngờ tới Dung Diệu sau khi không đạt được mục đích ở chỗ mình, buổi chiều Kỷ Ngưng lại trực tiếp đi đến trường học tìm cô.

Kỷ Ngưng căn bản không quan tâm là lớp đã tan học hay chưa, trực tiếp tìm Dung Huyền lúc cô còn đang trong tiết Ngữ Văn.

Bạn ngồi đầu bàn mở cửa lớp ra, Kỷ Ngưng đứng ở cửa nhanh chóng nói với giáo viên dạy Ngữ Văn "Tôi là mẹ kế của Dung Huyền, tôi hiện tại có việc muốn gặp con bé" Chỉ mấy ngày ngắn ngủi, Kỷ Ngưng đã tiêu tụy đi rất nhiều, nhìn khuôn mặt như già đi vài tuổi. Tuy quầng thâm mắt cực kỳ rõ ràng nhưng trên mặt vẫn còn toát lên vẻ cao ngạo của một quý phu nhân.

Giáo viên dạy Ngữ Văn nghe thấy vậy, hiểu rõ gật đầu "Dung Huyền, nếu như mẹ kế đến tìm em có việc vậy thì em ra ngoài một chút đi"

Đồng Nguyệt là người biết rõ mọi chuyện. nhìn thấy Kỷ Ngưng tìm đến tận lớp học thì lo lắng cầm lấy tay Dung Huyền.

Dung Huyền nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô, ý bảo không có chuyện gì. Trong trường học có lắp camera, Kỷ Ngưng sẽ không ngu đến mức làm bậy ở đây.

Hai người cũng không đi đâu khác, đứng ở cửa phòng học nói chuyện.

Kỷ Ngưng cắn môi, tay kéo quai túi xách lên vai, như là lần đầu tiên nhận thức đứa con kế này, chăm chú đánh giá cô. Không biết từ khi nào mà đứa con kế này đã dần thay đổi. Trong ấn tượng của bà ta, Dung Huyền là đứa cố chấp, áp lực, nóng nảy, luôn khát vọng tình yêu của ba nhưng bởi vì tính cách, hơn nữa lại bị cấm cho nên quan hệ cho con giữa cô cùng Dung Diệu ngày càng kém, khoảng cách giữa hai người bọn họ cũng ngày càng xa. Dung Huyền ở nhà không có chỗ dựa, luôn bị bà ta cùng Dung Di bắt nạt.

Nhưng Dung Huyền hiện tại, không chỉ là người thừa kế của ông Chương, con dâu nhà họ Cố, có được tình yêu của Cố Dĩ, tham gia chương trình truyền hình được một đám fan hâm mộ ủng hộ hơn nữa lại còn có thể mở miệng nói chuyện lại được.

Từ khi nào mọi chuyện đã thay đổi thành như thế này? Hình như, là kể từ khi Dung Huyền cùng Cố Dĩ đính hôn.

Chẳng nhẽ cứ đính hôn xong thì con người ta sẽ có chuyển biến lớn như vậy?

Kỷ Ngưng nghĩ không ra, hiện tại bat a cũng không có đủ thời gian để nghĩ.

Bà ta hít sâu một hơi, lần đầu tiên ở trước mặt Dung Huyền rơi vào thế hạ phong "Dung Huyền, mặc kệ như thế nào thì Dung Di cũng là chị gái của con. Con bé lần này gặp phải phiền phức, cần có sự giúp đỡ của con"

Dung Huyền nhìn Kỷ Ngưng diễn kịch, không nói lời nào.

Dung Huyền bình tĩnh nhưng Kỷ Ngưng rõ ràng đã mất kiên nhẫn.

Nhìn thấy Dung Huyền không có phản ứng gì, Kỷ Ngưng tiếp tục chuẩn bị đánh bài tình thân "Nhà họ Cố là nhà chồng của con, con giúp dì nói một câu, để chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện với người nhà họ Cố, có

được không?" Nhà họ Cố mấy ngày gần đây không ngừng tạo áp lực cho Dung Diệu, không chút lưu tình hơn nữa còn đối với bọn họ làm như không thấy. Bà ta cùng Dung Diệu thật sự đã cùng đường cho nên mới tìm đến Dung Huyền cầu xin sự trợ giúp. Chỉ cần Dung Huyền mở miệng, người nhà họ Cố nhất định sẽ nể mặt cô.

Dung Huyền mím môi cười, Kỷ Ngưng có ý định gì cô cũng có thể đoán được một hai. Bà ta đơn giản là đang đánh bài tình thân, muốn khiến cô mềm lòng nhưng mà cô không phải là đứa trẻ ba tuổi, không dễ bị bà ta lừa gạt.

"Yêu cầu này ...." Giọng nói của Dung Huyền chậm rãi vai lên, trái tim của Kỷ Ngưng cũng theo đó mà bị treo lên, sau đó cô cười nói "Thật sự hơi quá đáng"

Kỷ Ngưng không ngờ Dung Huyền sẽ nói như vậy, tức giận đến cả mặt trắng bệch "Mày!"

"Dung Huyền, mày đừng có mà quá đáng!"

Dung Huyền thông thả nói "Chỉ thế này mà đã quá đáng?" Dung Huyền đột nhiên cảm thấy cô ở bên cạnh Cố Dĩ lâu rồi cho nên cũng bị lây nhiễm giọng điệu nói chuyện của anh.

Nghe thấy Dung Huyền nói vậy, Kỷ Ngưng nắm chặt tay, hận không thể hung hăng cho Dung Huyền một cái tát nhưng hiện tại bà ta không thể làm vậy, bà ta còn có việc cần nhờ đến Dung Huyền. Bà ta hiện tại đang ở thế yếu cho nên chỉ có thể nhẫn. Trên đầu chữ nhẫn có một cây đao, nhẫn nhịn cho qua chuyện này là được.

Có điều đứa con kế này của bà ta đúng là khó lường. Chẳng nhẽ là do đè nén quá lâu cho nên hiện tại mới giải phóng toàn bộ? Mấy lời nói lạnh lùng vô tình như vậy bà ta không ngờ sẽ xuất phát từ miệng của Dung Huyền. Bà ta quả thật đã xem thường nó rồi.

Sớm biết vậy bà ta đã bảo Dung Diệt đuổi nó ra khỏi nhà! Nếu đuổi nó đi thì hôm nay sẽ không có nhiều chuyện rắc rối đến vậy nhưng nếu như nó đi rồi, bà cũng không thể có cách nào tra tấn nó.

Kỷ Ngưng nắm chặt tay "Dung Huyền, mọi người đều là người một nhà, con nói đi, phải làm thế nào thì con mới đồng ý giúp dì?"

Dung Huyền cười vô hại, nói "Nếu bà quỳ xuống ...."

Kỷ Ngưng nhìn Dung Huyền đầy âm độc "Định nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của? Tốt lắm, rất tốt!"

Dung Huyền nhẹ mím cười, dù sao cô cũng chỉ là thuận miệng nói vậy, có nguyện ý hay không thì còn phải xem Kỷ Ngưng.

"Nếu bà không còn có chuyện gì khác thì tôi vào lớp đây"

Dung Huyền vừa bước một bước, Kỷ Ngưng đã vội hô lên "Chậm đã!"

Dung Huyền dừng bước, quay đầu nhìn Kỷ Ngưng.

Kỷ Ngưng không hổ là người co được dãn được, 'bịch' một tiếng, trực tiếp quỳ gối xuống trước mặt Dung Huyền. Bà ta biết Dung Huyền mặc kệ là đối với bà ta hay là Dung Di thì đều có oán khí. Hiện tại thời gian không chờ người, Dung Di ở cục cảnh sát thêm ngày nào là trái tim bà ta bị giày vò thêm ngày đó, chỉ còn nghĩ đến chuyện Dung Di phải chịu khổ ở trong đó, trái tim bà ta lại đau đốn khôn nguôi. Bà ta biết Dung Huyền muốn thừa dịp này mà trút giận nhưng bà ta ngoại trừ nghe theo Dung Huyền thì còn có cách nào khác đây?

Chờ sau khi Dung Di ra khỏi cục cảnh sát, xem bà ta đối phó thế nào với Dung Huyền! Tất cả sự sỉ nhục ngày hôm nay, bà ta nhất định sẽ đòi lại gấp trăm gấp nghìn lần!

Hiện tại chỉ có thể nhẫn nại chịu đựng.

Dung Huyền thật ra không ngờ tới Kỳ Ngưng lại dứt khoát đến vậy. Cô cho rằng mặc kệ cô gây khó dễ như thế nào thì Kỳ Ngưng cũng sẽ nhất quyết không chịu quỳ xuống. Dù sao Kỳ Ngưng nhìn qua kiêu ngạo như vậy. Có điều, cô đã xem nhẹ tình cảm của Kỳ Ngưng dành cho con gái của mình, cũng đã xem nhẹ sức mạnh của tình mẫu tử.

Nhưng Dung Huyền chỉ cảm thấy nức cười.

Những người bị thương trong tai nạn xe cộ đó, họ cũng có mẹ, mẹ của bọn họ thấy con mình bị như vậy hẳn cũng rất đau đớn? Đặc biệt là nữ sinh bị cắt hai chân kia, cuộc đời này của cô ấy phải làm sao đây?

Dung Huyền mím môi, chậm rãi nói "Tôi nói rồi, nếu như và quỳ xuống ....." cô nghiêng nghiêng đầu "Tôi sẽ nghĩ xem có nên giúp bà hay không"

"Dung Huyền!"

Kỳ Ngưng không ngờ mình lại bị Dung Huyền đùa bỡn.

Dung Huyền, sao nó dám! Sao nó dám!

Kỳ Ngưng tức giận, đứng dậy vươn tay muốn túm tóc Dung Huyền, cào mặt cô, tốt nhất là có thể cào nát mặt cô, nhưng bà ta vừa mới vươn tay đã bị một chàng trai chặn lại, khiến bà ta không thể động đậy.

Túm lấy tay Kỳ Ngưng là học sinh mới chuyển đến lớp Dung Huyền, Bạc Thần.

Dung Huyền lúc này mới nhận ra thì ra chuông tan học đã vang lên.

Hàng lang càng ngày có càng nhiều học sinh.

Một đám người riu ra riu rít đứng xung quanh bọn họ xem náo nhiệt.

Đồng Nguyệt liêu mạng từ trong đám người xông đến, quan tâm hỏi "Huyền Huyền, cậu không sao chứ?"

Dung Huyền lắc đầu.

Vẻ mặt của Kỷ Ngưng âm trầm "Buông tao ra! Mà buông ta!"

Tay Bạc Thần hơi dùng sức, Kỷ Ngưng thân là một quý bà quen sống trong lụa là làm sao có sức đánh trả lại người con trai trẻ tuổi đầy mạnh mẽ này.

Kỷ Ngưng ác độc nhìn Dung Huyền, trong miệng kêu gào "Dung Huyền, tao sẽ nhớ kỹ chuyện này!"

Giọng nói của Bạc Thần đầy lạnh lùng vang lên "Gọi bảo vệ"

Mấy bạn học xung quanh lúc này mới bừng tỉnh, có người phụ họa nói "Được, được"

Một lát sau, chủ nhiệm lớp, chủ nhiệm giáo dục cùng bảo vệ tới.

Chủ nhiệm lớp nhìn cảnh tượng náo loạn trước mắt, nhíu mày "Có chuyện gì vậy?"

Dung Huyền còn chưa mở miệng, Bạc Thần đã nói "Vị phu nhân này định động tay động chân hơn nữa còn sỉ nhục bạn học Dung Huyền lớp chúng ta" Có một vài lời, từ chính miệng đương sự là Dung Huyền nói ra sẽ thiếu mất vài phần đáng tin nhưng nếu những lời này phát ra từ học sinh mới chuyển trường là Bạc Thần thì thực sự đủ sức thuyết phục.

Dù sao Bạc Thần vừa mới chuyển tới đây chưa được bao lâu, không cần thiết phải ra mặt nói giúp cho ai.

Kỷ Ngưng lúc này đã bình tĩnh lại, bà ta dùng sức nhưng vẫn chưa thể tránh thoát khỏi sự kiềm chế của Bạc Thần.

Chủ nhiệm lớp thấy vậy, nói "Bạn học Bạc Thần, em buông cô ấy ra trước đi"

Nghe chủ nhiệm lớp nói vậy, Bạc Thần lúc này mới buông lỏng tay ra.

Kỷ Ngưng sửa sang lại đầu tóc, cười miễn cưỡng "Không sao, tôi cùng con gái kể có chút hiểu lầm, hiện tại đã không sao rồi nhưng thật ra bạn học này, hình như phản ứng hơi quá khích" Kỷ Ngưng xoa xoa cánh tay bị đau, giọng nói mang theo điểm nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạc Thần môi mỏng khẽ mở, vẻ mặt không chút dao động, nếu nhìn kỹ có thể thấy trong mắt cậu hiện lên vẻ trào phúng.

Giọng nói của cậu đầy vẻ không bận tâm "Vị phu nhân này vừa rồi tự dưng nổi giận, rốt cuộc là ai quá khích, sự thật rốt cuộc là như thế nào thì mọi người có thể xem camera theo dõi"

Nụ cười của Kỷ Ngưng cứng đờ.

Thằng oắt con!

Chuông vào lớp vừa lúc vang lên, kết thúc 10 phút ra chơi.

Chủ nhiệm lớp lên tiếng hòa giải "Bà Dung, hiện tại hẳn là không có việc gì chứ?"

Kỷ Ngưng đứng thẳng lưng, mỉm cười "Không có việc gì, tôi chuẩn bị đi về đây"

"Vậy được, tạm biệt, bà Dung"

Sau khi Kỷ Ngưng rời đi, học sinh trong lớp cũng đi vào lớp chuẩn bị vào tiết học mới.

Nhưng mọi người vẫn không nhìn được mà nhỏ giọng bàn luận, vẻ mặt chưa đã thèm.

Một màn vừa rồi thật ra có không ít người nhìn thấy, Kỷ Ngưng dường như nổi điên, muốn đánh chết Dung Huyền may mắn Bạc Thần nhanh tay ngăn bà ta lại. Còn chuyện xảy ra trước đó thì bọn họ không biết.

Dung Huyền cùng Bạc Thần là hai người vào lớp cuối cùng.

Cô nhìn bóng lưng của Bạc Thần, nhỏ giọng nói cảm ơn "Bạc Thần, chuyện hôm nay thực sự cảm ơn cậu"

Bước chân của Bạc Thần hơi dừng lại, giọng nói đầy lạnh nhạt "Không có gì, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi"

"Nhưng dù sao vẫn cảm ơn cậu"

Sau khi Dung Huyền ngồi vào chỗ, Đồng Nguyệt lập tức sán lại hỏi "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Dung Huyền đem hết mọi chuyện nói ra.

Đồng Nguyệt 'hừ' một tiếng "Mẹ kế của cậu thật là không biết xấu hổ, sao bà ta lại có thể như vậy? Sao bà ta không lên trời cho rồi? Dung Huyền, cậu làm tốt lắm! Tớ hết sức ủng hộ cậu[1]!"

[1] Nguyên văn là 'đánh call' (打 call) từ lóng của giới trẻ TQ ý chỉ sự ủng hộ, cổ vũ.

Dung Huyền mỉm cười.

Cô cùng Kỷ Ngưng, Dung Di xem như đã hoàn toàn xé rách da mặt, không cần phải giả bộ hài hòa nữa. Trước kia mẹ con Kỷ Ngưng khiến nguyên thân chịu nhiều tủi thân như vậy, so với bọn họ, chút đánh trả này của cô cũng không tính là quá đáng.

Đồng Nguyệt có chút tò mò "Có điều, tớ không ngờ thân thủ của Bạc Thần lại tốt như vậy. Vừa rồi lúc cậu ấy vươn tay chặn tay của Kỳ Ngưng thật là cool!"

Dung Huyền thật ra cũng cảm thấy rất bất ngờ. Cô cảm thấy Bạc Thần lúc ấy có ý bảo vệ cô. Không ngờ học sinh mới nhìn bề ngoài lạnh lùng nhưng lại có tấm lòng nghĩa hiệp đến vậy. Dung Huyền cảm ơn "Tớ vừa mới cảm ơn cậu ấy"

Đồng Nguyệt gật đầu "Cậu xác thật phải cảm ơn cậu ấy"

= = =

Cải: Tôi vừa mới đăng kí tin chỉ các cô ạ, đã man. Đây lớp còn trống sau tôi vừa mới đeo kính lên phát thì chả còn slot nào =.,=

Nếu có phát hiện lỗi chính tả, ngữ pháp, lỗi diễn đạt thì hãy bình luận ở bên dưới để tôi sửa nhé

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 46 🌿

Chương 46:

Biên tập: Cải

Gần tới giờ tan học, điện thoại của Dung Huyền liên tục bị Dung Diệu oanh tạc, có thể là Kỷ Ngưng lúc trở về đã nói gì đó với ông ta.

Nhưng có điều dường như Dung Diệu cùng Kỷ Ngưng không hiểu lắm đó chính là người khát vọng có được tình thân là nguyên thân, chứ không phải là cô.

Cho nên Dung Huyền dứt khoát kéo Dung Diệu và Kỷ Ngưng vào sổ đen.

Hôm sau là thứ bảy, trong lớp có tổ chức hoạt động ngoại khóa.

Dung Huyền là lớp trưởng cho nên phải đến sớm. Lúc cô tới, ở chỗ hẹn trước chỉ có vài người. Dung Huyền tới chưa bao lâu thì Bạc Thần mỗi tay cầm một cốc trà sữa đi đến.

"Lớp trưởng"

Dung Huyền mờ mịt 'a' một tiếng.

Bạc Thần đưa cốc trà sữa bên tay phải cho cô, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ "Mua một tặng một, thừa một cốc, cho cậu"

Thấy Dung Huyền có chút do dự, Bạc Thần nói "Cậu không uống thì tôi vớt đi vậy"

Mấy bạn học đứng xung quanh "...."

Bạc Thần đã nói như vậy rồi, nếu như cô không nhận lấy thì có vẻ không tôn trọng bạn học. Dung Huyền nhận lấy cốc trà sữa, nhỏ giọng nói cảm ơn "Cảm ơn cậu"

"Không có gì"

Dung Huyền nhìn thoáng qua.

Là hồng trà sữa rất nổi tiếng dạo gần đây, rất nhiều cô gái nhỏ thích vị này, thường xuyên đặt mua có điều cô chưa uống qua bao giờ.

Dung Huyền cầm ống hút, nhẹ nhàng hút một ngụm, hơi ngọt.

Sau khi học sinh trong lớp đến đủ, mọi người dưới sự dẫn dắt của giáo viên chủ nhiệm bắt đầu xuất phát đi núi Tê Hà.

Hoạt động ngoại khóa ở trường luôn là như vậy, không phải leo núi thì chính là leo núi, ngoại trừ leo núi ra thì chả còn gì khác.

Tới chân núi, mọi người tạm dừng để nghỉ ngơi, ăn chút đồ ăn lót bụng.

Dung Huyền nghĩ đến trên tay Bạc Thần vừa rồi chỉ có hai cốc trà sữa, không mang theo gì khác, đoán chừng là không mang theo đồ ăn vặt.

Cô lấy chai nước khoáng cùng mấy túi đồ ăn vặt từ trong ba lô ra, đi đến chỗ Bạc Thần.

Bạc Thần đang ngồi trên mặt đất, tay để ở đầu gối, câu được câu không nói chuyện với nam sinh ngồi bên cạnh.

Cậu quả nhiên rất tiêu sái, chỉ mang theo người, đồ vật thứ gì cũng không có.

Dung Huyền đem nước khoáng cùng đồ ăn vặt đặt bên người cậu "Cảm ơn cậu hôm qua đã giúp tớ, còn có cốc trà sữa vừa rồi nữa" Cô hiện tại hẳn là coi như không thiếu nhân tình Bạc Thần nhỉ?

Nam sinh ngồi bên cạnh thấy vậy 'oa' một tiếng.

Dung Huyền giải thích "Tớ không biết cậu có thích đồ ăn vặt hay không, trong này có bánh mì, dùng để lót bụng"

Nam sinh bên cạnh nói giỡn "Lớp trưởng, có phần của tớ không?"

Dung Huyền suy nghĩ một chút, lấy túi bánh mì mà mình chuẩn bị ăn "Cho cậu"

Nam sinh kia vui vẻ nhận lấy "Cảm ơn lớp trưởng, cậu thật là tốt"

Dung Huyền mím môi cười, lúc này, Đồng Nguyệt ở một bên gọi to "Huyền Huyền, chồng sắp cưới của cậu tới!"

Nghe thấy vậy, nụ cười trên mặt Bạc Thần hơi trầm xuống. Cậu ngược mắt lên, im lặng nhìn chàng trai đang đứng cách đó không xa.

Dung Huyền theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy Cố Dĩ đang đứng cách đó không xa.

Cố Dĩ chân dài, vài bước chân đi đến trước mặt Dung Huyền.

Dung Huyền kinh ngạc, cũng có chút vui mừng "Sao anh lại đến đây?"

Cố Dĩ yên lặng nhìn thoáng qua Bạc Thần sau đó mím cười nói "Nhớ em cho nên đến đây"

Dung Huyền ".."

Đang trong thời gian huấn luyện sao nam chính lại có thể tùy hứng như vậy? Anh có định lấy chức quán quân thế giới nữa hay không?

Cố Dĩ nắm lấy tay Dung Huyền, mười ngón tay đan xen, nói "Anh mang chút đồ ăn tới cho em"

Dung Huyền ngoan ngoãn đi theo Cố Dĩ.

Cố Dĩ quay đầu lại nhìn Bạc Thần, nói "Nam sinh kia, là học sinh mới chuyển đến lớp em?"

Dung Huyền 'à' một tiếng, không để ý nói "Anh nói Bạc Thần sao? Đúng vậy"

Nghĩ đến cảnh Dung Huyền cười nói với nam sinh kia, nói thật, trong lòng Cố Dĩ cảm thấy có phần ghen ghét, phải biết rằng ban đầu khi mới quen biết cô, anh không hề được nhận đãi ngộ như vậy.

Sự ghen tị thiêu đốt tâm can Cố Dĩ, Bạc Thần thật sự khiến anh để tâm.

Hai người cùng nhau ngồi xuống. Cố Dĩ sán lại gần, đột nhiên nói "Cái cô nữ thần trái cây kia, anh chưa từng nói chuyện với cô ta dù chỉ một lời"

Hơn nữa, Tả Tả cùng Bàn Bàn sau khi bị anh mắng một hồi, mấy ngày nay đã không dám ở trước mặt anh nhắc đến cái cô nữ thần trái cây nữa.

Dung Huyền kỳ quái chớp chớp mắt, không hiểu vì sao Cố Dĩ lại nhắc đến nữ thần trái cây. Sau khi Cố Dĩ nhắc đến cô gái này, cô cũng nhin không được mà cảm thấy tò mò, truy cập vào phòng phát sóng trực tiếp của nữ thần trái cây nhìn thử.

Cô gái quả thật rất xinh đẹp.

"Nhưng mà, em vừa rồi nở nụ cười với hai nam sinh kia thật là xinh đẹp"
Đặc biệt là đối với cái cậu Bạc Thần kia.

Dung Huyền 'hả' một tiếng.

Cô có à?

Dung Huyền cẩn thận suy nghĩ lại, không có mà, chỉ là nụ cười xã giao bình thường thôi.

Thật ra EQ của Dung Huyền không hề thấp, Cố Dĩ vừa nói như vậy cô đã ngay lập tức hiểu ra vấn đề.

Cố Dĩ đang ghen? Chỉ bởi vì cô cười với bạn học?

Đây là cái chuyện gì vậy?

Hai người kia chỉ là bạn học bình thường mà thôi, chẳng lẽ cô không được cười với họ?

Dung Huyền vươn tay, nhẹ nhàng xoa xoa đầu Cố Dĩ, coi như đang trấn an "Đừng làm rộn"

Cố Dĩ cong môi cười "Vợ, em có biết là đầu của con trai không thể sờ loạn hay không?"

Còn có loại chú ý này?

Dung Huyền cho rằng bản thân đã thất lễ, lập tức rút tay lại nhưng Cố Dĩ nhanh tay cầm lấy cổ tay cô, tiếp tục để tay cô lên mái tóc xù xù của mình.

Dung Huyền bị hành động này của Cố Dĩ làm cho ngây ngốc.

Không phải nói là không thể sờ loạn sao? Sao hiện tại Cố Dĩ lại đem tay cô đặt lên trên đầu anh?

Cố Dã chậm rì rì nói "Bởi vì sờ một cái, là phải phụ trách cả đời"

Khóe mắt đuôi lông mày của Dung Huyền đượm ý cười, giọng nói cực kỳ mềm mại vang lên "Sao anh lại bá đạo như vậy chứ?" Sờ một cái là phải chịu trách nhiệm? Luật gì vậy? Cô chưa từng nghe qua bao giờ.

Cố Dã chơi xấu, khuôn mặt anh tuấn ở dưới ánh mặt trời dường như sáng lên "Anh mặc kệ, tóm lại em đã sờ anh rồi. Lẽ nào em sờ xong rồi, không muốn chịu trách nhiệm?"

Cố Dã nói xong còn cố ý dùng ngón tay chỉ chỉ bàn tay vẫn còn đang đặt ở trên đầu anh của Dung Huyền.

Đầu ngón tay của Dung Huyền khẽ nhúc nhích, xoa tóc của Cố Dã lung tung rối loạn.

Cô không hề nhận ra, cô càng ngày càng quen với sự tồn tại của Cố Dã, quen với những hành động, lời nói ái muội của anh.

"Vậy em có định chịu trách nhiệm với anh hay không?"

Dung Huyền tự nhiên cảm giác như mình là một tên trai đều, kéo khóa quần lên liền vô tình? Mà Cố Dã chính là cô vợ nhỏ bị tên trai đều là cô lừa gạt.

Cô mím môi, nhỏ giọng nói "Chịu trách nhiệm"

Cố Dã được một tấc lại muốn tiến thêm một thước, sấn lại gần, chân sát chân Dung Huyền, tay sát tay Dung Huyền.

"Vợ, anh nghe không rõ lắm, em nói lại lần nữa đi"

Dung Huyền nghiêng đầu, ở dưới ánh mặt trời, ngắm nhìn đôi mắt của Cố Dã.

Anh có một đôi mắt cực đẹp, lông mi vừa cong vừa dài, ánh mắt thâm thúy nhưng giờ phút này, trong đôi mắt xinh đẹp ấy chỉ chứa ảnh ngược của cô.

Khuôn mặt anh tuấn của anh hiện lên vẻ tươi cười ấm áp, chờ đợi cô trả lời.

Dung Huyền chậm rãi, tăng lớn âm lượng, nói "Em nói, em sẽ chịu trách nhiệm với anh"

"Được"

Cố Dĩ cầm lấy tay Dung Huyền đặt lên trên ngực mình "Vậy anh sẽ trao toàn bộ trái tim này cho em"

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên Cố Dĩ nói những lời âu yếm nhưng đây là lần đầu tiên Dung Huyền sau khi nghe xong những lời này cảm thấy trái tim hơi rung lên.

Dung Huyền căn môi nhìn Cố Dĩ, khuôn mặt chàng thiếu niên mang nét tươi, trong mắt đầy vẻ nghiêm túc, anh thật sự muốn mang trái tim mình đặt trước mặt cô.

Dung Huyền bật cười "Được"

Cố Dĩ không đứng đắn một hồi, cuối cùng cũng không quên chuyện chính sự muốn nói với Dung Huyền.

"Vợ, thám tử tư mà ba anh thuê đã thu thập được một vài chứng cứ"

Dung Huyền vừa nghe đã biết Cố Dĩ đang nhắc đến chuyện gì.

"Mấy năm trước, mẹ em ...."

Cố Dã 'ừ' một tiếng "Đúng vậy, trước đó em đoán không sai. Cái chết của mẹ em rất có khả năng có quan hệ với Dung Diệu và người vợ hiện tại của ông ta"

Dung Huyền dùng sức cắn môi.

"Vợ, em định làm như thế nào?"

Dung Huyền mỉm cười, kiên định nói "Đương nhiên là khiến bọn họ chịu sự trừng phạt thích đáng"

"Được, anh biết rồi"

Chính nghĩa tuy rằng đến trễ nhưng chung quy sẽ không vắng mặt.

Người phụ nữ hiền dịu cho nguyên thân toàn bộ tình thương của mẹ, cô sẽ không để cái chết của bà ấy chìm trong yên lặng.

Hung thủ, tuyệt đối không thể tiếp tục nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật.

Buổi tối Cố Dã còn có lịch huấn luyện. Lúc đi, anh lại một lần nữa nhìn về phía Bạc Thần nhưng lúc này Bạc Thần không nhìn lại anh.

Dung Huyền cảm thấy thái độ của Bạc Thần đối với cô có sự thay đổi rõ rệt, trở nên có chút lãnh đạm.

Nhưng cô vốn không mấy hiểu biết Bạc Thần hơn nữa bọn họ tiếp xúc cũng không nhiều cho nên cô chỉ băn khoăn một lúc rồi thôi.

Hai tay Đồng Nguyệt ôm má, nói "Huyền Huyền, chồng sắp cưới của cậu thật là tốt, mang nhiều đồ ăn vặt cho cậu như vậy"

Cố Dã vừa rồi mang hai túi đồ ăn vặt to đến, Dung Huyền một mình ăn không hết cho nên chia cho mấy bạn học cùng lớp.

Lần đầu tiên Dung Huyền đối với vấn đề này tỏ vẻ tán thành "Ừ, anh ấy thật sự rất tốt"

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua
dtv-ebook.com

🌿 Chương 47 🌿

Chương 47:

Biên tập: Cải

Ngày Dung Diệu cùng Kỷ Ngưng bị người của viện kiểm sát bắt đi điều tra, thời tiết rất đẹp, ánh nắng mặt trời chiếu xuống cực kỳ ấm áp.

Hiện tại đã là tháng tư, mùa chim chích chòe bay dài[1]

[1] Nguyên văn là (草长莺飞的季节/Cǎo zhǎng yīng fēi de jìjié). Cụm (草长莺飞/ Cǎo zhǎng yīng fēi) trích từ quyển "Sách của Trần Bá Chi" 《与陈伯之书》. Cụm này thường được dùng để miêu tả cảnh ngày xuân.

Sau khi Dung Huyền biết được chuyện này từ Cố Dĩ, trong lòng đột nhiên cảm thấy trần ai lạc định[2]. Dung Diệu, Kỷ Ngưng còn có Dung Di một nhà ba người cuối cùng đều vào ngục giam, người xấu cuối cùng cũng sẽ phải nhận lấy sự trừng phạt.

[2] Nguyên văn là (尘埃落定/Chén'āi luò dìng) nghĩa là mọi thứ phức tạp cuối cùng cũng trở nên rõ ràng.

Cô cố ý xin nghỉ nửa ngày, mang theo hoa tươi, một mình đi đến nơi an nghỉ của mẹ nguyên thân. Trên tấm bia mộ, người phụ nữ vẽ mặt dịu dàng, mỹ lệ đoan trang, thời gian của bà đã dừng lại ở lúc mà bà đang độ đẹp nhất.

Cô đem hoa tươi đặt ở trước bia mộ, sau đó cúi người 90 độ trước tấm bia. Cô kiên nhẫn báo lại tình huống hiện tại của Dung Diệu cho bà biết, đảm bảo mỗi năm mình đều sẽ đến thăm bà, sau đó mới rời đi.

Trên đường trở về, Dung Huyền ngẫu nhiên nhìn thấy màn hình quảng cáo đang chiếu buổi họp báo về việc chiến đội của Trung Quốc nhận được vé vào cuộc thi PUBG toàn Châu Á.

MC kích động nói "Chúc mừng chiến đội SIU, thắng được vé vào cuộc thi ở Busan"

"Năm nay giới Esport Trung Quốc có thể nhận được niềm vui bất ngờ này hẳn là không thể không cảm ơn tuyển thủ Wild?"

"Tuyển thủ mới gia nhập của chiến đội SIU, năm nay 18 tuổi, tốc độ phản ứng cùng tư duy không có chỗ nào có thể bắt bẻ, cảnh tượng một chọi bốn vừa rồi thật sự khiến tôi da đầu tê dại, cả người run rẩy"

"Giờ chúng ta cùng gặp cậu ấy nào"

Ổng kính nhanh chóng chuyển đến trên người Cố Dĩ.

Dung Huyền có thể nghe thấy tiếng hô từ hiện trường, bọn họ đều đang gọi tên Cố Dĩ.

"Wild, wild, wild,...."

Trên người Cố Dĩ mặc đồng phục của đội, mặc dù là một bộ đồng phục bình thường nhưng vẫn không thể che được vẻ kiệt ngạo khó thuần của anh.

Anh giống như tên của mình, cuồng dã, kiệt ngạo, cực kỳ có phong cách cá nhân, rất dễ khiến fans nhớ kỹ.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía máy quay, khóe môi cong lên, dùng khẩu hình nói hai chữ.

Người xem có thể không hiểu anh đang nói gì nhưng Dung Huyền chỉ nhìn một cái đã biết.

Bởi vì hai chữ mà Cố Dã nói là Dung Huyền, tên của cô.

Giây phút đó, giây phút chiến thắng, đối mặt với máy quay, hai chữ đầu tiên mà anh nói là tên cô.

Ngày hôm sau, drama lớn nhất của giới esport chính là hắc mã Wild. Năng lực xuất chúng, lúc thi đấu cực kỳ bình tĩnh, cứng rắn nhưng không quá bảo thủ, thao tác cực kỳ nhanh và chuẩn xác.

Cùng xuất hiện với cái tên wild, còn có một cái tên khác, Dung Huyền.

Dung Huyền không hề có liên quan gì đến giới esport, xem như là người ngoài vòng nhưng lại kỳ dị mà được gắn liền với cái tên Wild mỗi khi fans hâm mộ của SIU nhắc đến Wild.

Bởi vì cô là vợ sắp cưới của Cố Dã.

Tài khoản weibo của Cố Dã có một dòng giới thiệu là: Thành viên chiến đội SIU, một lòng yêu Dung Huyền.

Cố Dã kết thúc thi đấu, lúc cùng đồng đội trở về căn cứ, bất ngờ nhìn thấy một người.

Ở bên ngoài căn cứ, khuôn mặt Dung Huyền ở dưới ánh mặt trời đầy xinh đẹp. Cô mặc một chiếc váy dài màu trắng, giống như ảo tưởng của nam sinh về mối tình đầu, duyên dáng yêu kiều đứng một chỗ, chờ anh chiến thắng trở về. Trước kia, mỗi lần đều là anh chủ động đến tìm cô, hiện tại, đến lượt cô chủ động.

Hô hấp của Cố Dĩ cứng lại, sau đó nhanh chóng nở nụ cười.

Anh tiến lên vài bước, khuôn mặt kiêu ngạo hiện lên vẻ dịu dàng "Đến lúc thi đấu giải Châu Á, em cùng anh đi đến Busan nhé?"

"Được"

Giây phút này, ánh mặt trời vừa phải, thanh xuân vừa lúc mà tình yêu cũng vừa vụn.

-Hoàn chính văn-

Tác giả có lời muốn nói: còn có phiên ngoại.

Phiên ngoại mọi người muốn thấy gì? Cuộc sống sau khi kết hôn hay là thi đấu?

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 48 🌿

Chương 48:

Biên tập: Cải

Ngày Cổ Dã kết hôn, bạn bè, họ hàng thân thích của anh và Dung Huyền đều tới. Anh là chú rể, bị mọi người chúc không ít rượu nhưng hôm nay là ngày vui, cho dù có bị chúc rượu, anh cũng vui vẻ chịu đựng.

Ba Cổ mẹ Cổ cực kỳ vui mừng, chị cả cùng anh hai mang theo vẻ chúc phúc.

Cổ Dã thân là con trai út, từ nhỏ đã được ba mẹ thiên vị, quan hệ với anh chị ruột không quá thân thiết nhưng cũng không tính là kém. Chị cả lớn tuổi hơn anh quá nhiều, lại sớm di dân xuất ngoại, thời gian tiếp xúc quá ít cho nên căn bản không có cơ hội nảy sinh mâu thuẫn. Còn Cổ Nghiêu Chi, có thể do từ nhỏ đã biết tính toán của ba mẹ, biết về sau công ty sẽ là của em trai cho nên anh lao đầu nghiên cứu học thuật, không cách nào kiếm ché. Tóm lại, bầu không khí của nhà họ Cổ vẫn rất hài hòa.

Ngày kết hôn, chú rể anh tuấn vô cùng, cô dâu cũng xinh đẹp như hoa.

Bạn đại học, bạn cấp ba, đồng đội của Cổ Dã đều tới.

Cơn say dâng lên, anh nhìn một bàn toàn bạn tốt, phát ngôn gây shock "Từ hôm nay trở đi, các người cuối cùng có thể chứng kiến tôi chiều vợ yêu đến mức nào"

Nghe được những lời này, mấy người bạn tốt sôi nổi cổ vũ, bật cười.

Ninh Tử Thần vỗ tay "Lão đại hôm nay vui vẻ cho nên uống hơi nhiều, đến lời này cũng có thể nói ra"

Hách Cường gãi đầu "Có lẽ là bị tổng tài bá đạo bám vào người. Có điều, lời này của nó cũng không đúng lắm, sao lại là từ hôm nay trở đi? Chẳng lẽ trước đó nó không chiều Dung Huyền sao?"

Đội trưởng Pistol xem như là người lớn tuổi nhất, nghe thấy Cố Dã rượu vào lời ra, ôn hòa nở nụ cười.

Bốn năm trước, anh bởi vì bị thương ở eo không thể không lựa chọn xuất ngũ.

Sau khi anh xuất ngũ, vốn định đem vị trí đội trưởng giao cho Cố Dã.

Là một tuyển thủ esports, Cố Dã rất có thiên phú, năng lực cá nhân cũng có thể nói là cực kỳ xuất sắc. Nhưng ai cũng không ngờ, Cố Dã trở thành tuyển thủ chỉ bởi vì muốn thực hiện ước mơ thời niên thiếu của mình. Anh ở trong giới esports lăn lộn, cầm mấy cái cup xong liền dừng lại. Lại nói, Cố Dã xuất ngũ cùng năm với anh. Nhưng chỉ với một năm thời gian, cũng đủ để mọi người nhớ kỹ tên anh, Wild.

Những người có tiền khác như thế nào anh không biết nhưng Cố Dã ở trong lòng anh chỉ có hai từ có thể hình dung "Có tiền" cùng "Tùy hứng". Cho nên, Cố Dã có thể nói ra những lời này, anh thật sự cảm thấy không ngoài ý muốn, có điều sủng như thế nào, sủng bao nhiêu, anh thật sự cảm thấy khá tò mò.

Có điều, lúc này Pistol lại nghĩ đến chuyện khác.

Năm đó, chủ tịch của công ty khoa học kỹ thuật Vinh Quang bởi vì bị nghi ngờ có liên quan đến cái chết của vợ mình cho nên bị cảnh sát bắt

giam. Sau khi thu thập được chứng cứ đầy đủ và mở phiên tòa, Dung Diệu cùng người vợ hiện tại của ông ta Kỷ Ngưng bị phán tử hình. Sau khi Dung Diệu xảy ra chuyện, công ty kỹ thuật khoa học Vinh Quang liền rơi vào tay con trai riêng của Dung Diệu là Dung Trần, mà Dung Huyền thì được bổ nhiệm làm phó tổng. Pistol đoán Dung Diệu cùng Dung Trần đã có thỏa thuận ngầm nào đó. Tóm lại, mấy năm nay, quan hệ giữa Dung Huyền cùng Dung Trần vẫn còn khá ổn.

Năng lực của Dung Trần rất không tồi, xử lý chuyện công ty gọn gàng ngăn nắp. Dung Huyền thân là phó tổng, nước lên thì thuyền lên. Cố Dĩ tuy rằng thừa kế gia nghiệp, trở thành ông chủ của tập đoàn tài chính Cố thị, nhưng giá trị con người của Dung Huyền cũng không kém, lại nói tiếp, Dung Huyền cũng coi như là một nữ giám đốc, nữ cường nhân thành công.

Lúc trong đầu Pistol nghĩ những chuyện này, Cố Dĩ còn đang to mồm phản bác Hách Cường "Trọng điểm ở đây là từ súng sao?"

Hách Cường 'a' một tiếng, có chút ngu ngốc "Chẳng lẽ không phải sao?"

Cố Dĩ cười nhạt "Trọng điểm là vợ, có hiểu không? Là vợ đó!" Từ hôm nay trở đi, anh chính là người đàn ông đã có vợ, là người có bà xã, hoàn toàn khác đám đàn ông còn chưa lập gia đình này!

Ninh Tử Thần suýt nữa phun rượu trong mồm ra, Cố tổng cùng vợ yêu?

Nghĩ đến đây, anh ta nhin không được mà bật cười ha hả.

Lúc này, Dung Huyền mặc một bộ lễ phục hở lưng màu đỏ thắm đi tới.

Không thể nghi ngờ, cô là tiêu điểm của đêm nay, màu đỏ tôn lên đôi vai ngọc ngà cùng cánh tay trắng nõn của cô. Hôm nay cô vấn tóc lên, trang dung tinh xảo, khuôn mặt xinh đẹp không bút pháp nào tả được.

Cô đi đến, dịu dàng cười "Chồng ời, anh uống ít thôi"

Cố Dã cầm một ly rượu, dùng cánh tay còn lại nâng cầm Dung Huyền lên, tươi cười ngả ngớn "Vợ ngoan nào, chồng đêm nay nhất định sẽ cưng chiều em thật tốt"

Cố Dã trước mắt có chút xa lạ. Từ sau khi anh kế thừa sản nghiệp gia tộc, anh ngày càng trở nên thành thực, ngày càng trầm ổn, anh đã thật lâu không lộ ra vẻ ngả ngớn như vậy ở trước mặt cô.

Đám an hem ở một bên xem náo nhiệt sôi nổi ồn ào.

"Chiều, cần phải chiều"

"Ha Ha, giám đốc Cố trước tiên hôn một cái đi!"

Nhiếp ảnh gia ở bên chuyên tập chụp ảnh, tìm đủ loại góc độ, cố gắng chụp ra những bức ảnh duy mỹ, mộng ảo nhất.

Ngày hôm nay, mọi thứ sẽ được lưu giữ lại, mặc kệ là lễ đón dâu ban sáng hiện trường hôn lễ xa hoa lộng lẫy, bữa tiệc ngoài trời buổi chiều, nghi thức buổi tối hay là một màn hiện tại. Tất cả những hồi ức tốt đẹp lại trân quý này đều sẽ được camera chụp lại.

Thật ra vừa rồi lúc trao nhẫn hai người đã ở trước mặt khách khứa hôn môi rồi nhưng Cố Dã vẫn cảm thấy chưa đã ghiền. Lúc này dưới tiếng hô hào của anh em, hơn nữa sẵn men say trong người, anh không nói hai lời, nhanh chóng ôm lấy vợ yêu, hung hăng hôn xuống.

Nụ hôn này, mang đậm phong cách của Cố Dã.

Cuồng dã, nhiệt tình.

Tiếng ồn ào bên cạnh càng thêm lớn. Mọi người vui vẻ vỗ tay cổ vũ, đem không khí tại hiện trường đẩy tới cao trào.

Sau khi tiễn khách khứa đi, trở về phòng tân hôn, Dung Huyền tẩy trang, tháo trang sức, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một chút.

Vợ chồng mới cưới khác như thế nào cô không biết nhưng cô hiện tại chỉ muốn đi tắm rửa sau đó ngủ một giấc. Buổi sáng 5 giờ đã phải thức dậy trang điểm, bận rộn cả ngày, cô thật sự cảm thấy rất mệt. Còn may đám anh em của Cố Dĩ không định nháo động phòng, có thể là do cái hôn vừa rồi đã thỏa mãn bọn họ nếu không hiện tại chắc cô không thể thanh tịnh.

Cô vừa mới cởi giày liền thấy Cố Dĩ mang theo mùi rượu đi vào phòng.

Anh tiêu sái ném áo khoác tây trang xuống, cúi đầu cời thắt lưng.

Dung Huyền trợn tròn mắt, cái tốc độ cời thắt lưng này sao chẳng giống người đang say rượu chút nào?

Cô nhìn động tác của Cố Dĩ là biết ngay anh định làm gì.

Hai người họ ở bên nhau nhiều năm, những chuyện nên làm đều đã làm nhưng đêm nay Cố Dĩ khi đã uống rượu say dường như hơi khác bình thường.

Cuồng dã nhân đối, nhiệt tình gấp bội.

Dung Huyền vốn định thật sự đi ngủ nhưng nghĩ đến hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, cho nên tùy Cố Dĩ.

Đáy mắt Cố Dĩ mang theo ý cười, cảm giác cả người hơi lâng lâng "Tân hôn vui vẻ, bà Cố của anh"

Ánh mắt của Dung Huyền đầy mềm mại "Tân hôn vui vẻ, ông Cố của em"

Trong mắt anh/em chỉ có em/anh, trong lòng cũng chỉ có anh/em, người bên người cũng chỉ có anh/em.

Giây phút này, ánh trăng rất sáng, tình yêu cũng thật đẹp.

TÔI DỰ NAM CHINH CHẠY

Thập Lục Nguyệt Tây Qua

dtv-ebook.com

🌿 Chương 49 🌿

Chương 49:

Biên tập: Cải

Lại một ngày Tết thiếu nhi đến.

Dung Huyền từ sớm đã chuẩn bị quà cho đứa con trai béo nhà mình. Quà tặng là một chiếc khăn quàng cổ do cô tự tay dệt. Mỗi năm đến ngày Tết thiếu nhi, quà tặng đưa cho con trai đều do cô tự tay chuẩn bị, nếu không phải là khăn quàng cổ thì chính là bao tay, hoặc là quần áo. Chỉ có tự tay chuẩn bị mới có thể thể hiện tâm ý của bản thân.

Cố Dã tặng cho con trai béo nhà mình một chiếc máy bay đồ chơi. Con trai ấy mà, thích nhất chính là mấy món đồ chơi như thế này, hơn nữa, đa số con trai trong lòng đều có một ước mơ, hy vọng bản thân sau này khi trưởng thành có thể trở thành phi công hoặc thuyền trưởng.

Con trai béo vừa nhận được món quà này liền yêu thích không rời buông tay. Bàn tay nhỏ cầm lấy máy bay đồ chơi, bắt chước cho máy bay bay lên cao, một ánh mắt cũng lười dịch chuyển đến trên người ba mẹ mình.

Cố Dã thừa dịp này lặng lẽ mang Dung Huyền đi, để lại con trai cưng cho mẹ Cố trông.

Dung Huyền bị Cố Dã nắm tay dắt đi có chút nghi hoặc "Anh làm cái gì vậy? Còn cố ý cắt đuôi con?"

Cố Dã cong môi cười "Còn có thể làm gì? Hôm nay là mừng một tháng sáu, đương nhiên là muốn tổ chức Tết thiếu nhi rồi"

Dung Huyền lúc này còn tưởng rằng Cố Dã còn chuẩn bị thêm cho con trai một phần quà nữa, khiến bé càng thêm vui vẻ cho nên cô cũng không hỏi nhiều.

Chờ đến khi cô đi đến trước cửa Disney, cô vẫn còn chưa phản ứng lại. Hôm nay Disney cực kỳ náo nhiệt, có đôi tình nhân cũng có gia đình nhỏ mang con đến chơi.

Vẻ mặt Dung Huyền đầy mờ mịt "Chồng à, anh không phải là định mua quà cho con sao?"

Cố Dã cùng Dung Huyền nắm tay, mười ngón đan xen đi vào trong Disney "Không phải đã tặng quà cho con rồi sao?"

"Nhưng mà không phải anh nói muốn tổ chức Tết thiếu nhi sao? Con trai bị anh bỏ rơi ở nhà rồi"

Cố Dã lắc lắc bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, giọng nói đầy dịu dàng "Anh không phải là đang nắm tay bạn nhỏ rồi sao?"

Dung Huyền sửng sốt, sau đó mới hiểu ra bạn nhỏ trong miệng Cố Dã chính là cô. Anh muốn tổ chức Tết thiếu nhi cho cô.

Ý thức được điều này, trong lòng cô chợt dâng lên tia mềm mại cùng cảm xúc vui sướng.

Mỗi một người phụ nữ, mặc kệ là bao nhiêu tuổi đều sẽ mang trong mình một trái tim thiếu nữ. Mặc dù cô hiện tại đã gần 30, là mẹ của một đứa trẻ 4 tuổi nhưng trong lòng cô vẫn giữ một chút tâm tình trẻ nhỏ.

Disney là công viên trò chơi mà cô thích nhất, không nghĩ tới Cố Dã sẽ mang cô tới nơi này ăn Tết thiếu nhi.

Cô lúc này mới phát hiện hôm nay Cố Dã ăn mặc rất thoải mái, bên trên là áo phông đen ngắn tay phối cùng quần jeans, chân đi giày chơi bóng, chinh thể nhìn cực kỳ đơn giản, tùy tính nhưng mặc dù vậy vẫn khó có thể che nổi vẻ đẹp của anh.

Anh hẳn là đã sớm lên kế hoạch cho ngày hôm nay. Không ngờ anh vì muốn tặng cho cô sự bất ngờ vui sướng này mà đã giấu diếm lâu như vậy. Có điều, không thể không nói, sự bất ngờ này, cô thật sự rất thích, còn vui vẻ hơn khi nhận được quà tặng.

Đi vào trong Disney, Cố Dã trước tiên mua cho Dung Huyền một chiếc cài đầu có tai chuột Minnie.

Ở Disney có rất nhiều cô gái nhỏ đều đeo cái này, người khác có, cô đương nhiên cũng nên có.

Hai tay Dung Huyền nắm ở sau lưng, cô xoay một vòng, tươi cười như hoa "Chồng ời, đẹp không?"

Cố Dã mỉm cười "Bạn nhỏ nhà anh đeo gì cũng đẹp"

Dung Huyền cúi đầu mỉm cười.

Lúc bọn họ tới vừa lúc có đoàn diễu hành.

Mọi người đứng xung quanh xem náo nhiệt.

Dung Huyền không có lợi thế về chiều cao, thật ra cô không tính là lùn chẳng qua là ở đây có quá nhiều người, cô không muốn chen lấn cho nên chỉ có thể đứng ở phía sau xem náo nhiệt.

Lúc này, Cố Dã ngồi xổm xuống trước mặt cô.

"Bạn nhỏ, để anh nâng em lên" Nói xong, Cố Dã dùng tay phải vỗ vỗ bả vai mình.

Dung Huyền cắn môi "Ngồi lên trên vai?"

"Đúng vậy"

Dung Huyền thật ra có chút ngượng ngùng, nơi này có rất nhiều người ngồi lên vai con trai nhưng đó đều là trẻ em hoặc mấy cô gái nhỏ. Cô đã gần 30 tuổi rồi, ở trước mặt nhiều người ngồi lên vai Cố Dã cứ cảm thấy có cảm giác không thích hợp.

Hơn nữa, mặc kệ Cố Dã hay cô đều được xem như là nhân vật của công chúng, xung quanh có nhiều người nhìn như vậy khiến cô có chút không được tự nhiên.

Cố Dã lại vỗ vỗ bả vai, thúc giục "Bạn nhỏ, mau lên, đoàn diễu hành sắp rời đi rồi"

Bạn nhỏ.....

Cho nên, Cố Dã đang nhắc nhở cô, cô hiện tại chỉ là một bạn nhỏ đến Disney ăn mừng Tết thiếu nhi, không cần quá quan tâm thân phận cùng tuổi tác sao?

Nghĩ như vậy, Dung Huyền thả lỏng người.

Chẳng lẽ Disney không phải là nơi lưu lại ký ức thời thơ ấu của cô sao? Tới Disney, còn không phải vì muốn buông xuống mọi phiền não, một lần nữa cảm nhận tuổi nhỏ vô lo vô nghĩ? Ở nơi này, buông tha mọi thứ, sống thật với chính mình, vậy cô hiện tại còn suy nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Sau khi nghĩ thông suốt, Dung Huyền biết nghe lời phải mà ngồi lên trên vai Cố Dã.

Chờ sau khi Dung Huyền ngồi ổn định Cố Dã mới chậm rãi đứng lên.

Cố Dã cao 1m87, Dung Huyền ngồi trên vai anh có chút không quen mà túm lấy tóc anh. Chất tóc của Cố Dã cực kỳ mềm mại khiến cô nhịn không được mà lại sờ nhiều vài cái.

Ngồi lên vai Cố Dã, tầm nhìn của Dung Huyền trở nên thoáng đãng hơn nhiều. Toàn cảnh đoàn diễu hành rõ ràng hiện ra trước mặt cô. Nhân vật hoạt hình đi ở phía trước nhìn thấy cô còn thân thiện mà vẫy vẫy tay với cô.

Giây phút này, cô dường như trở về thời thơ ấu, bởi vì nhìn thấy đoàn diễu hành mà cảm thấy vui mừng.

Nhưng trên thực tế, cho dù khi còn nhỏ, cô cũng chưa từng được thử cảm giác được ngồi trên vai ba. Không phải người ba nào cũng vô tư, vĩ đại, nguyện ý cưng chiều con gái cưng vô điều kiện. Có điều, cho dù cô chưa từng trải qua thì hiện tại cũng được Cố Dã cho trải nghiệm.

Rất nhiều lần đầu tiên, ví dụ như việc ngồi lên vai này, đều là Cố Dã mang đến cho cô.

Nụ cười trên mặt Dung Huyền càng thêm tươi.

Mãi đến khi đoàn diễu hành đi khuất, đám người cũng chậm rãi giải tán, Dung Huyền mới từ trên vai Cố Dã đi xuống.

Cô uyển chuyển nhìn thoáng qua eo Cố Dã, quan tâm hỏi "Chồng ơi, anh có ổn không?" Động tác vừa rồi quả thật rất có tính thách thức với lực eo của người đàn ông. Hơn nữa thời gian cô ngồi trên vai anh cũng không tính là ngắn, toàn bộ thời gian đoàn diễu hành đi qua, hơn nữa thời gian cô đều ở trên vai Cố Dã.

Cố Dã cười như không cười, cố tình giảm âm lượng "Có ổn hay không, buổi tối em thử thì sẽ biết"

Dung Huyền sững sốt.

Nghĩ đến người này vẫn luôn không biết hai chữ thỏa mãn là gì, Dung Huyền không biết eo Cổ Dã hiện tại có nhức hay không nhưng eo cô thật ra đã cảm thấy hơi mỏi rồi.

Đều do người này, nghiêm túc không nổi ba giây.

Lúc này, mấy cái hotsearch chình ình xuất hiện trên Weibo.

#Vợ chồng Cổ tổng đi Disney#

#Cổ tổng thực cứng chiu vợ#

Nhấn vào từ khóa là có thể nhìn thấy ảnh chụp cô ngồi trên vai Cổ Dã, tươi cười như hoa.

Lúc Dung Huyền biết chuyện, cô cùng Cổ Dã đã chơi xong vai trò, đang ngồi ở trong một nhà ăn chuẩn bị ăn cơm tối.

Cô nhân lúc chờ món ăn được mang lên, nhìn bình luận ở dưới hotsearch.

Có ghen tỵ, cũng có chúc phúc.

[Bà Cổ thật là đẹp, cười cũng đẹp]

[Cổ tổng thật sự rất chiều vợ, nhìn thấy đôi này tôi lại có niềm tin vào tình yêu]

[Bọn họ thật là xứng đôi, nghe nói là yêu nhau từ khi còn là học sinh]

[Bà Cổ nhìn không giống như sắp 30 tuổi gì cả]

[Ha ha, hai người bọn họ đã kết hôn mấy năm chứ? Chờ thêm vài chục năm nữa rồi hẵng nói]

[Đúng vậy, có lẽ chỉ muốn đóng kịch cho mọi người xem thôi, lừa gạt mấy tên gốc các người]

[Hai người lâu trên thật là không thú vị. Người ta tốt xấu gì cũng đã từng được cưng chiều, còn các người chắc cả đời cũng không biết được chiều chuộng là cảm giác gì]

[Ít nhất bà Cố người ta thật sự hạnh phúc, nụ cười không lừa được người. Nếu Cố tổng không tốt, cô ấy căn bản sẽ không thể nào cười tươi như vậy được]

[Cượng một gói que cay, vợ chồng Cố thị sẽ hạnh phúc cả đời]

[Tôi cượng một túi hạt dưa]

[Cượng 5 tệ]

Dung Huyền nhìn thấy trong ảnh chụp, mình tóc xõa ngang vai, cười giống như một cô gái nhỏ, vô lo vô nghĩ.

Không, cho dù là khi còn trẻ, cô có khi cũng chưa bao giờ cười tươi như vậy.

Mấy năm nay, Cố Dĩ quả thật đã làm đúng như những gì mà anh đã nói trước mặt đám anh em ở lễ cưới. Anh có thể nói là đã đặt cô vào trong lòng bàn tay mà cưng chiều.

Lúc này, cô phát hiện Cố Dĩ share cái bình luận đánh cượng một gói que cay.

Cố Dĩ V: Chúc mừng, bạn đã giành chiến thắng.

Weibo vì đương sự lên tiếng mà bùng nổ.

[Cố tổng quá ngầu]

[Cố tổng giống y tên anh thật là hoang dã, yêu yêu]

[Đây là mối tình thần tiên gì, ghen ty, ghen ty]

[Ha ha, bạn đã giành chiến thắng, lời này nghe ngẫu quá]

[Cố tổng tự mình nắm chắc]

Dung Huyền sau khi nhìn thấy Cố Dã nhăn lại, trái tim mềm thành một mảnh.

Cô đặt tay mình vào trong tay Cố Dã, đôi mắt cong cong "Ngài Cố, quăng đời còn lại, xin chỉ giáo nhiều hơn"

Trả lời cô, là cái nắm tay thật chặt của Cố Dã.

"Được. Quăng đời còn lại xin chỉ giáo nhiều hơn"

= = =

Tác giả có lời muốn nói: Toàn văn đến đây là kết thúc.

Cảm ơn mọi người đã bầu bạn trong suốt bộ truyện.

Mong rằng có duyên gặp lại.

= = =

Cải cũng có lời muốn nói:

Vậy là lấp xong cái hố này TT^TT. Cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng mình trong suốt thời gian mình edit quyển truyện này, thật sự cảm ơn các bạn.

Mình biết mấy chương đầu hay thậm chí cả mấy chương sau này có vài chỗ edit không được mượt, lậm QT nhưng khi nào có thời gian rảnh mình

sẽ chỉnh lại.

Hẹn gặp lại các bạn reader đáng yêu ở những bộ truyện khác do mình edit.

Góc PR cây nhà lá vườn: Mình còn edit hai quyển truyện nữa là (idol vs fan) và (hài). Nếu các bạn cảm thấy hứng thú thì hãy ủng hộ nha <3

yêu mọi người

Table of Contents

Mục lục

 Văn Án

 Chương 1

 Chương 2

 Chương 3

 Chương 4

 Chương 5

 Chương 6

 Chương 7

 Chương 8

 Chương 9

 Chương 10

 Chương 11

 Chương 12

 Chương 13

 Chương 14

 Chương 15

 Chương 16

 Chương 17

 Chương 18

 Chương 19

 Chương 20

 Chương 21

 Chương 22

 Chương 23

 Chương 24

 Chương 25

 Chương 26

[🌿 Chương 27 🌿](#)

[🌿 Chương 28 🌿](#)

[🌿 Chương 29 🌿](#)

[🌿 Chương 30 🌿](#)

[🌿 Chương 31 🌿](#)

[🌿 Chương 32 🌿](#)

[🌿 Chương 33 🌿](#)

[🌿 Chương 34 🌿](#)

[🌿 Chương 35 🌿](#)

[🌿 Chương 36 🌿](#)

[🌿 Chương 37 🌿](#)

[🌿 Chương 38 🌿](#)

[🌿 Chương 39 🌿](#)

[🌿 Chương 40 🌿](#)

[🌿 Chương 41 🌿](#)

[🌿 Chương 42 🌿](#)

[🌿 Chương 43 🌿](#)

[🌿 Chương 44 🌿](#)

[🌿 Chương 45 🌿](#)

[🌿 Chương 46 🌿](#)

[🌿 Chương 47 🌿](#)

[🌿 Chương 48 🌿](#)

[🌿 Chương 49 🌿](#)